

Giới thiệu Ác Ma Lao Tù

Thể loại: Thi đấu - Games

Giống như "Trò chơi vương quyền", mọi thứ có thể tranh đoạt được, quyền lực, tiền tài, danh vọng...mọi thứ đều có thể trở thành thứ để người chơi trở nên điên cuồng. Vì tham vọng của bản thân, có thể không từ thủ đoạn để chiếm lợi. Kẻ mạnh thì thắng. Câu này dường như lại một lần nữa được khẳng định trong bộ truyện này, khi mà những người chơi trong đây chỉ có thể tiến tới phía trước, chỉ có thể vì lợi ích, vì tồn tại, vì tham vọng của bản thân...hay vì những điều khác nữa, đạp lên trên những kẻ hèn yếu mà tiến bước, để mưu cầu một đường đi tốt hơn, quang vinh, bằng phẳng hơn.

Một trò chơi mà người chơi phải đánh đổi bằng mạng sống!

Một trò chơi họ không có quyền lựa chọn từ bỏ!

Một trò chơi không hề bảo vệ nhân quyền!

Chơi hay không? Sống hay chết? Hoặc có tất cả hoặc mất trắng mọi thứ....Ôm tâm lý cầu may của một người khi biết thời gian trên đời của mình không còn bao nhiêu, Tần Nhiên chọn lựa tiến vào trò chơi, và từ đó hắn đã không còn cách trở lại làm một người như trước, con đường trở thành ác quỷ đã trải sẵn chờ đợi hắn...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tiến Vào

Tháng Bảy nắng gắt, ánh mặt trời chói chang. Cho dù bức rèm có dày thế nào đi nữa cũng không thể chắn hoàn toàn những tia nắng nóng hừng hực rơi vào căn phòng. Ánh nắng chói chang xuyên qua khe hở giữa hai bức màn tạo thành một đường sáng - thứ ánh sáng duy nhất - làm sáng rực cả căn phòng.

Ring ring ring!

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, sau ba hồi chuông tự động chuyển sang chế độ ghi âm.

“Có phải Tần Nhiên không? Tôi là bác sĩ Vương, cậu còn một năm nữa là tới 18 tuổi, nếu bây giờ không bắt đầu điều trị gen thì không thể trị liệu được nữa.”

Lời nói khách sáo, công thức, từ lần này đến lần khác đều giống y như nhau.

Tần Nhiên hờ hững lơ đi, cúi đầu tập trung nhìn cái thẻ trò chơi đang nắm trong tay.

Đỏ tươi, lớn bằng cái móng tay cái.

Sau khi chắc chắn không có nhầm lẫn, Tần Nhiên đem cái thẻ mà cậu phải dùng toàn bộ số tiền hiện có để mua nhét vào nơi bỏ thẻ trong chiếc mũ giả thuyết (*).

Tít!

Một tiếng cười giòn tan vang lên, cái đèn nguồn trên chiếc mũ giả thuyết chuyển từ màu đỏ sang xanh biếc.

“Tít! Tít! Tít! Không thể kiểm tra hãng sản xuất, không đo được độ an toàn, xin vui lòng cẩn thận khi chơi thử!” Loa phát thanh của mũ giả thuyết vang lên nội dung cảnh báo.

Nhưng Tần Nhiên cũng không để ý đến.

Một trò chơi ngầm đương nhiên sẽ không có đăng ký hãng sản xuất và đảm bảo an toàn.

Một năm trước, trò chơi đạt đến độ chân thật 100% theo như trong truyền thuyết này xuất hiện trên thị trường. Theo lý thuyết, trò chơi này có độ chân thật cao hơn hẳn những loại game hiện hành - thứ chỉ đạt khoảng 30 - 40% độ chân thật chắc chắn sẽ được mọi người săn đón. Nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, nó còn chưa được chính thức bán trên thị trường thì đã bị cấm.

Nguyên nhân là vì trò chơi quá mức chân thật!

Nó chân thực tới nỗi nếu người chơi chết trong game thì cũng sẽ chết ngoài đời thật!

Trong ba ngàn người tham gia chơi thử phiên bản thí nghiệm chỉ có không tới một phần mười còn sống sót thoát khỏi game. Như vậy, đã có hơn hai ngàn người chết. Điều này đã làm khả năng trò chơi bị cấm phát hành trở thành sự thật. Nhưng sau này, Tần Nhiên nghe nói có một số người giàu có đam mê mạo hiểm đã tham gia chơi game này, khiến trò chơi một lần nữa được khởi động, hơn nữa còn trở thành một “game ngầm” và rất ít người có thể tiếp xúc với trò chơi này.

Ngoại trừ đầu mỗi mùa bán bí ẩn cộng thêm giá cả xa xỉ, thì nếu chết trong game chính là chết thật ngoài đời cũng là lý do khiến nhiều người chùn bước.

Nhưng Tần Nhiên không quan tâm.

Vì nếu trong vòng một năm không gom đủ ba triệu tiền viện phí thì cậu - người mắc chứng gen nhiễm vi-rút chắc chắn sẽ chết.

Đối với những người giàu có thì ba triệu cũng không là gì, nhưng đối với Tần Nhiên, đây thật sự là một con số khổng lồ không thể có được. Từ ba năm trước, khi phát hiện ra mình bị chứng gen nhiễm vi-rút giai đoạn một, Tần Nhiên đã luôn cố gắng để dành tiền.

Nhưng... cũng chỉ như muối bỏ biển!

Ba năm trước, lúc Tần nhiên mới 14 tuổi, cậu cũng chỉ là một học sinh trung học bình thường như bao học sinh khác trong liên bang. Không có bằng cấp, không có tài năng đặc biệt, do đó dù là làm việc tay chân cũng không đủ tuổi để đi làm. Chỉ có thể xin làm những việc vặt vãnh.

Nhưng cho dù là việc vặt gì cũng không thể gánh vác nổi khoản phí trị liệu cao tới ba triệu kia. Coi như mỗi ngày chỉ ngủ năm giờ, làm một lúc ba việc, trong ba năm qua Tần Nhiên cũng mới chỉ tích góp được có ba mươi ngàn. Chỉ đủ trả 1% phí trị liệu.

Sự thật này làm cho Tần Nhiên cảm thấy tuyệt vọng!

Đối với sinh mệnh, Tần Nhiên có quá nhiều kỳ vọng, ước muốn cho nên cậu thật sự không muốn chết.

Nhưng hiện thực lại làm cậu không thể không chết!

Ngay trong lúc tuyệt vọng này, cậu nghe được một lời đồn trong chỗ gia công kim loại mà cậu từng làm - lời đồn có liên quan đến “trò chơi ngầm”.

Người ta đồn rằng bất kỳ một món trang bị cao cấp nào trong game này cũng có thể bán được hơn một triệu!

Sau khi kiểm tra tính chân thật của lời đồn, Tần Nhiên quyết định “được ăn cả ngã về không”. Cậu dùng toàn bộ tiền để dành từ năm 14 tuổi đi mua thẻ game của trò chơi ngầm này, chuẩn bị đánh cược một phen.

“Không thành công thì cùng lắm là chết!” Tần Nhiên nghĩ thầm.

Cậu đội nón, nằm xuống giường.

Trước mắt tối sầm, một đoạn văn hiện lên cùng với giọng người máy bắt đầu phát ra:

“Đang kiểm tra ID người chơi...”

“ID người chơi xác nhận: Tần Nhiên, 17 tuổi, cô nhi, hiện cư trú tại liên bang cô nhi viện”

“Đang kiểm tra thuộc tính...”

“Chào mừng bạn đến với trò chơi ngầm, trò chơi chuẩn bị bắt đầu...”

“Bắt đầu nhiệm vụ một người!”

“Bối cảnh: Chiến tranh thành linh xảy ra trong thành phố này, mọi người không hề phòng bị, phần lớn đã chết trong bom đạn. Còn sót lại một số thường dân trong đó có bạn đều đang ở trong phế tích của thành phố đau khổ tìm đường trốn thoát. Tiếng súng trường thường vang lên làm mọi người giật mình lo sợ. Quân phản loạn cùng bọn côn đồ không có ý định rút về, chúng đã giết người, giết đến đỏ mắt, sát khí hùng hục muốn phá hủy toàn bộ!”

“Nhiệm vụ chính: sống sót trong 7 ngày, 0/7”

“Nhiệm vụ phụ (có thể chọn có thể không): Cứu giúp bình dân đến khi chiến tranh kết thúc, điếm qua màn sẽ được tặng theo số bình dân cứu được”

“Nhắc nhở: Đối với mỗi người chơi, phụ bản của tân thủ luôn là cơ hội hiếm có khó tìm!”

Sau khi toàn bộ đoạn văn xuất hiện, nó chỉ tạm dừng chừng ba phút để Tần Nhiên có thể đọc lại nội dung. Sau đó, trước mắt Tần nhiên đột nhiên sáng lên, cực kỳ chói mắt, mặc dù đã nhắm hai mắt nhưng vẫn khó chịu đến mức Tần Nhiên phải lấy bàn tay che mắt lại. Tiếp theo, cậu cảm thấy bản thân ngày càng nhanh tiến vào trạng thái không trọng lực.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong hai giây.

Lúc Tần Nhiên cảm giác mọi thứ đều đã trở lại bình thường, cậu buông tay xuống, mở mắt.

Ngay lập tức, Tần Nhiên mở to hai mắt.

Cách chỗ cậu không tới một mét có một thi thể bị rách bụng, đầu hơi nghiêng, hai con mắt vẫn đục vừa tầm nhìn thẳng vào mắt Tần Nhiên, gần như đối diện.

Hơi thở của cậu bỗng trở nên dồn dập.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Nhiên chưa bao giờ nhìn thấy thi thể người chết, cùng lắm thì cũng chỉ đánh nhau chảy ít máu. Vậy mà ngay lúc này, một cái thi thể xuất hiện ngay trước mặt cậu, lại còn là mất đôi mắt, điều này khiến Tần Nhiên cảm thấy kinh hoàng, sợ hãi.

Trong lúc hoảng sợ như vậy, cậu bất giác lùi về phía sau theo phản xạ tự nhiên của cơ thể, đến khi lưng chạm vào tường mới ngừng lại.

Àm!

Lưng đập mạnh vào tường khiến cậu đau đến nổi cắn răng. Nhưng nhờ vậy cậu mới phục hồi được một chút lý trí.

“Đây là trò chơi! Đây là trò chơi! Cho dù là 100% chân thật cũng chỉ là trò chơi!”

Lý trí quay về khiến cậu nhớ ra chính mình chỉ đang làm nhiệm vụ trong trò chơi thôi, không có thi thể nào hết, tất cả chỉ là giả thôi.

Nhưng khung cảnh chân thật trước mắt cộng thêm mùi máu tanh nồng nặc len vào trong mũi lại làm Tần Nhiên không thể không tìm thêm lý do khác để thuyết phục chính mình.

“Nhân vật!” Tần Nhiên thốt lên.

Tần Nhiên đã từng làm việc trong xưởng gia công kim loại nên đối với một ít thao tác trong game giả thuyết cũng không mấy xa lạ. May mắn là những quy tắc mà cậu biết cũng rất thông dụng, vẫn được áp dụng trong “game ngầm” này.

Sau khi tiếng nói của Tần Nhiên vang lên, trước mặt cậu hiện lên thanh thuộc tính chỉ có cậu mới có thể thấy được.

Thanh thuộc tính được chia làm ba trang:

“Tên họ: Tần Nhiên”

“Tuổi: 17 (nam)”

“Dòng máu: nhân loại”

“Danh hiệu: không có”

“Sinh mệnh: 100%”

“Thể lực: 100”

Tần Nhiên nhìn sơ qua phát hiện trang đầu là thông tin cơ bản của nhân vật người chơi, trang hai là thuộc tính của nhân vật:

“Lực lượng: F”

“Tốc độ: F”

“Thể chất: F”

“Tinh thần: F+”

“Cảm giác: F+”

Trang cuối là kỹ năng, trang bị, thanh ba lô, nhưng hiện tại đều biểu hiện trống.

“Kỹ năng: không có”

“Trang bị: không có”

“Ba lô: Không có”

“Đánh giá: là một tân thủ, so với bia đỡ đạn còn không bằng!”

Mặc dù dòng đánh giá cuối cùng có ý nhạo báng nhưng trên mặt Tần Nhiên lại xuất hiện nụ cười.

Vì thanh hệ thống xuất hiện đã chứng minh được rằng đây chỉ là trò chơi! Cho dù có là 100% chân thật đi chăng nữa!

“Hít vào”

“Hít vào”

Tần Nhiên liên tục hít sâu để xóa đi nỗi sợ hãi còn sót lại trong lòng để bản thân bình tĩnh lại.

Khi cậu cảm thấy mình đã đủ bình tĩnh thì lại theo bản năng nhìn về cái thi thể bị mổ bụng kia!

Xác chết trong hiện thực có thể làm người khác lo sợ, nhưng trong trò chơi thì nó lại đại biểu cho một cái hàm ý khác: đồng vàng và trang bị!

Đương nhiên Tần Nhiên không quên mục đích mình đi vào “trò chơi ngầm” này chính là kiếm đủ tiền để trả viện phí trị liệu bệnh gen nhiễm vi-rút của mình.

Để làm được điều này thì cần một cái tiền đề - phải có đủ thực lực trong game.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ mới có thể thu thập được càng nhiều đồng vàng và các loại trang bị tốt, mà chính những đồng vàng và trang bị này sẽ đổi lấy tiền tài để cậu trị bệnh.

Hiện tại thuộc tính của cậu quá thấp, kỹ năng, trang bị và ba lô đều trống tuếch, ngay cả đánh giá cũng nói so với thực lực của bìa đồ đạn mà cậu cũng không bằng.

Vì vậy, bây giờ cậu cần thời gian để làm cho chính mình mạnh mẽ lên.

Mà thời gian còn lại của cậu cũng không quá nhiều! Trong hiện thực chỉ có một năm, còn trong trò chơi?

Lúc này Tần Nhiên cũng không rõ, nhưng căn cứ theo thời gian của các game giả thuyết cậu từng xem thì cũng sẽ không quá dài so với hiện thực.

Do đó, cậu cần phải tận dụng bất kỳ cơ hội nào miễn là nó có thể làm cậu mạnh lên.

Hơn nữa hiện giờ ngay tại trước mặt Tần Nhiên đang có một cơ hội như vậy.

Cố nén cảm giác ghê tởm trong lòng, Tần Nhiên từ từ bước đến gần cái xác. Mặc dù đã biết trước đây chỉ là trò chơi nhưng mức độ chân thật lại lên đến 100% khiến cậu có cảm giác như bản thân đang lật qua lật lại một cái xác thật vậy. Đặc biệt là mùi tanh hôi của máu đọng lại càng làm cậu cảm thấy buồn nôn liên tục. Thậm chí cậu còn trốn tránh nhìn vào đôi mắt vẫn đục ấy theo bản năng, đối với vết mổ bụng thì liếc mắt một cái cũng không dám, chỉ dám dùng đôi tay sờ soạng, tìm kiếm trên người thi thể.

Một lát sau, hai mắt cậu đột nhiên sáng ngời, ngay lập tức đưa mắt nhìn vào cái móc treo mà tay trái đụng trúng rồi dùng sức giật một phát, một cái ba lô từ trên người thi thể bị cậu kéo xuống dưới.

Cái ba lô này được giấu rất kỹ cộng thêm đáng ngờ của thi thể, nếu không phải Tần Nhiên tìm kỹ thì chắc chắn rất khó nhận ra nó bằng hai mắt thường.

Mà được giấu kỹ như vậy chắc chắn sẽ có một ít đồ tốt. Theo bản năng, hai mắt Tần Nhiên sáng rực lên nhìn chăm chăm vào cái ba lô trong tay.

(*) Chiếc mũ giả thuyết: Tên gọi món đồ có hình dạng giống chiếc mũ 3D. Theo trò chơi trong truyện, nếu muốn tiến vào thế giới ảo thì phải đội chiếc mũ này lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Đồ Vật Trong Ba Lô

Cái ba lô mà Tần Nhiên đang cầm trong tay cũng không lớn, nếu không cũng không bị thi thể che giấu kỹ như vậy. Cái ba lô chỉ lớn bằng một cái cặp sách, có hai ngăn, mỗi ngăn đều có khóa kéo riêng.

Tần Nhiên gấp gấp mở bung hai ngăn ra. Nhưng kết quả lại làm cho cậu thất vọng.

Bên trong chỉ có ba lon thực phẩm đóng hộp, một chai nước suối cùng một quyển vở rách nát, hoàn toàn không có đồng vàng hay trang bị nhưng Tần Nhiên nhanh chóng ổn định tinh thần lại ngay sau đó.

Cho dù đây là “trò chơi ngầm” có độ chân thật 100% thì cũng phải tuân thủ một số quy tắc thông dụng. Bây giờ cậu đang làm nhiệm vụ lần đầu, theo quy tắc của trò chơi nghĩa là cậu đang ở Tân Thủ thôn (1). Mà muốn ở Tân Thủ thôn tìm được các trang bị mạnh chính là mơ mộng!

Thở dài, Tần Nhiên bắt đầu kiểm tra thu hoạch:

“Tên: Thực phẩm đóng hộp”

“Loại hình: Đồ ăn”

“Chất lượng: Bình Thường”

“Thuộc tính: Trong một phút bổ sung 25% sinh mệnh và 50% thể lực”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: nó có thể giúp bạn chống lại đói khát, hiệu quả tốt hơn khi đun nóng”

...

“Tên: Nước suối”

“Loại hình: Đồ ăn”

“Chất lượng: Bình Thường”

“Thuộc tính: Trong một phút bổ sung 10% sinh mệnh và 20% thể lực”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: tác dụng của nó nhiều hơn bạn nghĩ nhiều!”

Khi tay của Tần Nhiên chạm vào mấy lon đồ hộp và chai nước suối thì những thông tin như trên hiện ra trước mắt Tần Nhiên, như thể kiến thức sẵn có của cậu vậy.

Tiếp theo, Tần Nhiên liếc mắt nhìn tới quyển vở rách rưới kia rồi dùng tay chạm vào nó, một loạt thông tin hiện lên:

“Tên: sổ nhật ký của Der”

“Loại hình: vở”

“Chất lượng: rách nát”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Không”

“Ghi chú: không cần phải nghi ngờ, lúc trước nhân vật kia vợ đại quyền vở rách rưới này thôi, nếu không tin bạn có thể đọc thử!”

Tần Nhiên theo bản năng lật vở ra, chữ viết nguệch ngoạc, đã vậy còn bị lấm bẩn, không có cách nào nhìn rõ nên nội dung trong nhật ký trở thành những đoạn hỗn độn ngắt quãng:

Ngày 21 tháng 10, trời âm u

Chiến tranh đã xảy ra được bốn tháng, đồ ăn, nước uống, thuốc men đều bắt đầu trở nên thiếu thốn, tiếng bom đạn vang lên từng hồi, nhưng may mắn là phản tặc không truy bắt cả ngày lẫn đêm, chúng dần trở nên tuân thủ quy củ, chỉ đi tuần tra một vòng vào ban ngày rồi quay lại doanh địa! Những thằng côn đồ khốn kiếp, nhân lúc trời tối xông vào cướp lấy tất cả vật tư bất kể thứ gì.

Ngày 27 tháng 10, trời đẹp

Mẹ nó! Mình bị một thằng côn đồ cướp sạch! Tất cả đồ hộp, nước đều bị nó cướp đi rồi! Mình nên làm gì bây giờ? Làm sao bây giờ?

Ngày 29 tháng 10, trời âm u

Không được! Mình không thể chờ ở nơi này nữa, nhân lúc còn có sức lực mình phải làm gì đó thôi!

Ngày 1 tháng 11, trời đẹp

Ha ha ha, vận khí không tệ, đại thu hoạch! Mình không những tìm được đồ ăn mà còn tìm được vũ khí! Hãy gọi mình là Der may mắn đi nào!

Ngày 11 tháng 11, trời đẹp

Der may mắn muốn ra trận thêm lần nữa, lần này chắc chắn sẽ lại là thắng lợi trở về!

...

Đến đây, kết thúc.

Hiển nhiên đối phương đã không được may mắn như đối phương tưởng.

Tần Nhiên nhìn về phía thi thể. Mặc dù vẫn thấy ghê tởm nhưng cậu cố gắng chịu đựng, không quay mặt đi. Bởi vì từ những dòng nhật ký hỗn độn, đứt quãng kia ngoại trừ biết được một ít tin tức cơ bản, cậu còn phát hiện một cái manh mối: Trên người cái thi thể này chắc chắn còn có một món vũ khí!

Mà đối với người tay không tác sát như Tần Nhiên thì một món vũ khí đương nhiên là vô cùng cần thiết!

Ít nhất nó có thể làm cậu cảm thấy an toàn hơn và cũng có khả năng tự bảo vệ mình.

Từ những kiến thức cơ bản mà cậu có được sau khi đọc nhật ký thì có vẻ chỗ này cũng không an toàn.

Muốn sống sót trong bảy ngày, cũng không phải là chuyện dễ dàng!

“Mong là hấn ta đừng đánh rơi mất!” - Tần Nhiên vừa nghĩ vừa đưa tay vói vào thi thể bắt đầu lục lọi kỹ càng thêm lần nữa.

Đương nhiên việc bị đám máu đọng sền sệt dính vào tay là chuyện không thể tránh khỏi, nó lại làm cậu cảm thấy buồn nôn, nhưng đối với những gì thu hoạch được thì mấy việc còn con này không là gì:

“Tên: dao găm”

“Loại hình: vũ khí”

“Chất lượng: bị tổn hại”

“Lực công kích: yếu”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có”

“Ghi chú: nó không được bảo dưỡng, nếu có thể bạn hãy thử mài nó với dầu mỡ”

... ..

“Tên: hộp quẹt”

“Loại hình: tạp vật”

“Chất lượng: bị tổn hại”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có”

“Ghi chú: cái này cũng cần giới thiệu sao?”

...

Dao găm phát hiện ở bên hông của thi thể, có quần áo che đậy, nếu không phải lục tìm kỹ càng thì khó mà phát hiện ra. Còn cái hộp quẹt thì được Tần Nhiên tìm thấy ở trong một cái túi quần.

Một tay cầm chặt cái dao găm hơi rỉ sét, một tay cố gắng bật lửa, sau hai ba lần quẹt thì một ngọn lửa bật lên.

Nhờ vào ánh sáng lập lòe của cái bật lửa, cậu đã có thể nhìn cái dao găm rõ hơn. Nó không chỉ có mũi rỉ sét mà còn dính thứ gì đó có màu đỏ sẫm. Mà đó là cái gì?

Sau khi đọc xong quyển nhật ký kia, Tần Nhiên trong lòng đã hiểu rõ. Những người dân bị nhốt trong thành phố này dưới sự uy hiếp của đói khát đã trở nên vô cùng nguy hiểm. Khi đối mặt với phản tặc, bọn họ chính là những người dân thường không hề có sức phản kháng, nhưng khi gặp được những thường dân đang cố gắng kéo dài hơi tàn thì họ lại trở thành những tên côn đồ.

Y như cái thi thể đang nằm trước mặt này!

Một lần nữa nhìn thoáng qua cái thi thể chết không nhắm mắt kia, Tần Nhiên sửa sang lại ba lô, đem đồ hộp, nước bỏ vào trong đó rồi đeo lên vai, cái hộp quẹt thì bỏ vào túi áo. Từ khi bắt đầu làm nhiệm vụ, trò chơi đã tự động làm cho bộ đồ mà cậu đang mặc trở nên dơ bẩn cho giống bình dân nơi đây, cũng may là nó không làm quần áo rách nát.

Tần Nhiên nắm con dao găm trong tay chuẩn bị rời khỏi.

Căn phòng này trống không, chả có gì, chẳng có lý do gì để cậu tiếp tục ở lại đây cả.

Những tia sáng cuối cùng của mặt trời đang suy yếu xuyên qua khe hở của cái cửa sổ bị đóng đinh cũng sắp biến mất hoàn toàn, thúc giục bước chân của Tần Nhiên.

Ban đêm, chính là lúc bọn côn đồ đi săn!

Tần Nhiên cũng không tính sẽ đấu tay đôi với mấy thằng côn đồ đi theo nhóm, nên cậu sẽ không trốn ở nơi quá gây chú ý như nhà ở, vì bất luận căn nhà nào cũng có thể trở thành mục tiêu lục soát của bọn côn đồ.

“Cổng ngầm, cổng thoát nước này kia có vẻ tương đối thích hợp làm nơi ẩn thân.” - Tần Nhiên trong lòng tự hỏi tìm nơi trốn.

Không cần thoải mái, chỉ cần đủ khuất để trốn thôi. Mà dưới lòng đất là nơi mắt người không thể nhìn đến, chắc chắn là lựa chọn hàng đầu.

Đương nhiên cũng có thể đã có người khác đang trốn trong đó! Nhưng so với lũ côn đồ như sói đói thì những người đang trốn tránh trong cổng ngầm vẫn an toàn hơn nhiều.

Đẩy cửa phòng ra, trước mắt Tần Nhiên hiện lên một dãy hành lang, đối diện cái cửa phòng nơi cậu đứng là một căn phòng khác, rộng tuếch, hiển nhiên là đã bị dọn không từ lâu rồi, cuối đầu kia hành lang là một cái phòng khách cũng rộng tuếch, thông ra bên ngoài.

Ngay lúc Tần Nhiên chuẩn bị bước ra ngoài thì...

“Àm!”

Cánh cửa chính thông ra bên ngoài đột nhiên bị phá mở, một người té sòng soài trên nền phòng khách, còn một người nữa vừa cười vừa bước tới.

Khi cửa phòng bị phá mở, trong nháy mắt, Tần Nhiên liền lùi lại trốn trong phòng, nắm chặt dao găm trong tay, nghiêng tai tập trung lắng nghe âm thanh ở ngoài.

“Ha ha! Phát hiện lớn rồi! Là phụ nữ kia!” - Tiếng cười kia mang theo sự hưng phấn không thềm che giấu.

“Cút đi!”

Tiếng hét khàn khàn vang lên, sau đó là một đồng tiếng vang truyền vào tai như thể người đang nằm trên mặt đất đang cố gắng chống hai tay để di chuyển cơ thể lùi về sau.

Nhưng mà, ngay sao đó, sắc mặt Tần Nhiên đột nhiên biến đổi!

Bởi vì tiếng động kia càng ngày càng rõ ràng! Người lết trên mặt đất đang tiến tới gần cậu!

Ở cuối hành lang này chỉ có hai căn phòng, một là nơi Tần Nhiên đang trốn, một là căn phòng rộng tuếch đối diện. Một khi người kia lết tới, chắc chắn sẽ vào đại một trong hai căn phòng!

Tỷ lệ 50:50!

Sự thật này làm bàn tay đang nắm chặt dao găm của cậu toát đầy mồ hôi.

Gần! Quá gần rồi!

Tần Nhiên bắt an nuốt nước miếng.

Nhưng cho dù có lo sợ thì cũng không thể thay đổi được sự thật sắp xảy ra. Ngay khi người đang lết dưới sàn lết tới căn phòng nơi cậu đang đứng, hô hấp của cậu như muốn dừng lại. Người kia tựa hồ cũng không ngờ còn có người đang trốn trong này, hai tay hơi khựng lại. Nhưng đối phương liền khôi phục lại cảm xúc bình thường ngay lập tức. Tiếp tục lùi về phía sau, hai mắt không thèm nhìn đến Tần Nhiên chứ đừng nói là hô cầu cứu.

Việc này làm Tần Nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng tiếng bước chân đang chậm rãi tới gần làm cậu giật mình tỉnh táo lại. Người đang lết dưới đất này có thể không nguy hiểm, nhưng người đang bước lại gần thì tuyệt đối rất nguy hiểm!

Một khi người nọ phát hiện ra sự hiện diện của cậu, chắc chắn sẽ đánh nhau. Mà đánh nhau thì chắc chắn sẽ từ từ biến thành giết chóc. Tần Nhiên tự biết rõ thực lực của bản thân như thế nào, cơ thể cậu không cường tráng cũng không có kinh nghiệm đánh nhau, cùng một người đã lăn lộn trong một cuộc chiến bốn tháng đánh nhau, cậu chỉ có đường chết.

Nhưng cũng không phải không có cơ hội sống sót!

Ánh mắt Tần Nhiên nhìn về phía cô gái đang lết trên mặt đất và dùng tay chống cơ thể lùi về sau. Khuôn mặt của đối phương vô cùng bình tĩnh, trong ánh mắt hiện lên một tia thâm ý làm cho Tần Nhiên hiểu ra ý đồ của đối phương, cậu ngừng hô hấp, dùng sức lùi thân thể trốn vào bóng tối.

“Bịch bịch bịch!”

Tiếng giày da gãi lên sàn gỗ vang lên, không những to rõ mà còn rất mạnh mẽ. Người ấy giống như một con thú đang đi săn, vừa thu hoạch con mồi vừa điều võ dương oai.

“Đừng lại đây!”

Cô gái lết trên mặt đất co người sát vào vách tường, khăn khăn la lên, trong thanh âm như mang theo sự tuyệt vọng vô cùng cực.

Âm thanh này làm cho con dã thú càng thêm hưng phấn, không hề phát hiện trong phòng còn có một người khác vì nó đang dành toàn bộ sức tập trung vào người con gái kia.

Nó chăm chú nhìn con mồi từ trên xuống dưới, toàn bộ lưng đối diện Tần Nhiên.

Tần Nhiên không chút do dự mà giờ dao găm lên, đột nhiên đâm vào...

“Phụt!”

(1) Tần thủ thôn: Làng dành cho người mới chơi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Kỹ Năng

Tần Nhiên dồn hết sức lực vào con dao, đâm một nhát lún cả nửa con dao vào lưng của con dã thú.

Trong nháy mắt, máu tươi tuôn ra theo miệng vết thương.

“A!”

Tên ấy hét to một tiếng, cơ thể theo bản năng ngã về phía trước. Tần Nhiên theo sát phía sau, hai tay nắm chặt con dao dùng sức nhấn xuống, nhưng dao găm lại không thể đâm vào sâu hơn nữa.

“Chết! đâm vào xương rồi!” Tần Nhiên có chút hoảng hốt, rút con dao lên trong vô thức.

“Phụt!” Những tia máu nóng rực phun ra, văng đầy mặt Tần Nhiên, bắn cả vào mắt của cậu khiến cho hai mắt tạm thời không nhìn thấy gì. Sự cố này làm cậu càng thêm hoảng loạn, không suy nghĩ thêm được gì nữa, chỉ có thể dùng sức quơ con dao liên tục.

Giờ phút này trong đầu Tần Nhiên chỉ còn sót lại mỗi một suy nghĩ: không được để cho người kia có thời gian trì hoãn, nếu không mình chắc chắn sẽ chết!

Dựa vào sức mạnh của ý niệm ấy, Tần Nhiên quơ dao càng ngày càng nhanh!

“Xoẹt! xoẹt! xoẹt!” Tiếng kim loại cắt vào thịt vang lên dồn dập.

Sau vài lần vung dao, Tần Nhiên ngạc nhiên phát hiện ra rằng chính mình biết rõ nên sử dụng dao găm như thế nào.

Vung dao lung tung như vậy chỉ có thể cắt vào da đối thủ!

Mà thứ hấn cần làm là đâm vào! Né tránh xương cốt, tìm cơ bắp mà đâm vào!

Tần Nhiên gài như theo bản năng làm như vậy.

Ngay sau đó, Tần Nhiên đã hơi khôi phục lại thị lực, chuyển tư thế cầm chủy thủ thành mũi dao hướng xuống, dồn sức vào khuỷu tay rồi đâm dao xuống.

“Thụp!” Con dao găm cắm vào ngực tên kia, lưỡi dao hoàn toàn cắm sâu vào.

Tên kia đang nắm một cái dao phay chuẩn bị phản kích, mắt mở trừng trừng cúi đầu nhìn cái dao găm cắm trên ngực mình, sau đó, liền ngã nhào xuống sàn.

Đến lúc chết tên này vẫn không rõ tại sao một phút trước thằng nhóc này còn không có gì nguy hiểm mà bây giờ lại có thể trở nên hung tàn như vậy.

Tần Nhiên cũng rất kinh ngạc, cậu nhìn xuống thi thể tên kia, mũi máu tươi gay mũi nhắc nhở Tần Nhiên những gì cậu đã làm.

“Oẹ!”

Đối mặt với một cái thi thể thật, màu máu đỏ tươi kích thích ánh mắt Tần Nhiên, nhắc nhở cậu rằng chính cậu là người đã cướp đi mạng sống của tên kia, cổ họng ghê tởm, nhin không được bắt đầu ói.

Vừa nôn cơ thể Tần Nhiên vừa vô lực quỵ xuống trên sàn, nước mũi nước mắt giàn giụa, nhìn thảm vô cùng.

“Ói xong chưa?”

Âm thanh khàn khàn vang lên bên tai Tần Nhiên, làm cậu theo bản năng ngẩng đầu lên.

Thứ cậu thấy được là một khuôn mặt bị tro bụi, vết bầm dính đầy, đôi mắt màu xám vốn nên sinh động tràn đầy thân nhiên và cảnh giác.

“Tôi...”

“Chiến lợi phẩm là của anh, tôi không giành!”

Tần Nhiên vốn muốn nói cái gì đó, nhưng đối phương đã giành nói trước, đồng thời dựa lưng vào vách tường, hai mắt nhìn chăm chú vào Tần Nhiên rồi từng bước từng bước dọc theo vách tường nhích ra ngoài cửa.

Đối phương không tin cậu!

Hơn nữa còn tràn ngập cảnh giác!

Nhìn động tác của đối phương, cậu dần dần hiểu ra. Mà thứ cậu hiểu ra làm cậu không nói thêm gì nữa, cũng không làm bất kỳ hành động nào - cậu sợ người kia lại hiểu nhầm, rồi lại xảy ra những phiền toái không đáng có.

Với thân thể hoàn toàn vô lực như hiện tại, Tần Nhiên không có can đảm cho rằng mình còn có thể xử lý bất kỳ phiền toái nào. Vì vậy, cậu chỉ im lặng nhìn người kia rồi đi.

Chờ đến lúc hình bóng người kia hoàn toàn biến mất Tần Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra, dùng tay chống sàn nhà tạo lực đứng dậy.

“Tuy lãnh đạm nhưng xem ra vẫn là người lương thiện!” Tần Nhiên cảm thán.

Trong tình hình bất ổn mà còn có thể không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cho dù có chút lãnh đạm, cảnh giác nhưng cũng hoàn toàn có thể xem là người lương thiện.

Ít nhất, lương thiện hơn mấy tên côn đồ mấy ngàn lần!

Cảm thán xong, Tần Nhiên nhìn vào hệ thống nhắc nhở.

“*Linh ngộ kỹ năng: Vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản*”

Chính cái kỹ năng này giúp cậu từ một thương dân lần đầu cầm dao găm trở nên vô cùng quen thuộc với dao găm, giết đối thủ chỉ dùng một nhát trí

mạng

Cảm thấy tò mò về sự xuất hiện của kỹ năng, cậu lục lại chiến đấu ký lục:

“*Đâm: Tạo thành 15 thương tổn sinh mệnh cho đối thủ...*”

“*Chém: Tạo thành 3 thương tổn sinh mệnh cho đối thủ...*”

“*Chém: Tạo thành 2 thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tiến vào trạng thái có vết thương nhẹ...*”

...

“*Hiệu quả công kích 3 lần, lĩnh ngộ kỹ năng: Vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản*”

“*Đâm: Công kích yếu điểm, tạo thành 80 nguy hại sinh mệnh cho đối thủ (40 vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản X 2), đối thủ tử vong...*”

“*Đánh dấu: Công kích yếu điểm = tổn thương thực tế X 2*”

“Hiệu quả công kích 3 lần?” Tần Nhiên lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng truy xuất thanh kỹ năng, ban đầu trống rỗng không một vật bây giờ đã có một kỹ năng tên là “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản”.

Theo ánh mắt chăm chú của cậu, chú thích của “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản” nhanh chóng xuất hiện trên màn hình mà chỉ có Tần Nhiên mới có thể nhìn thấy:

“*Tên: Vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản*”

“*Thuộc tính liên quan: Lực lượng, nhanh nhẹn, thể chất*”

“*Phân loại kỹ năng: Công kích*”

“*Hiệu quả: Biết cách sử dụng dao găm, lực phá hoại tăng lên 10%*”

“*Tiêu hao: Thể lực*”

“*Điều kiện học tập: Lực lượng F-, nhanh nhẹn F, thể chất F*”

“*Ghi chú: Bạn vừa mới đạt được bậc cơ bản, không cần vọng tưởng chém phát thành thần!*”

“Tăng lên 10% lực phá hoại?” Tần Nhiên nhìn chú thích, theo bản năng đối chiếu với hệ thống chiến đấu ký lục ban nãy.

Sau đó, cậu nhanh chóng đi đến bên cạnh thi thể, rút ra con dao mà lúc nãy cậu dùng toàn lực cắm sâu vào lồng ngực hắn. Ngay khi bàn tay chạm vào con dao, một loại cảm giác quen thuộc nháy mắt bao phủ toàn thân, cậu lại vung con dao đâm về phía trước trong vô thức, như thể đã làm việc này ngàn vạn lần.

“Vút!”

Tiếng kim loại sắc nhọn xé gió lập tức vang lên. Tốc độ rất nhanh, bàn tay không hề run rẩy, đâm thẳng vào ngực của địch nhân tưởng tượng trong đầu cậu. Toàn bộ quá trình không hề khác biệt so với một nhát trí mạng nhắm vào tên ấy lúc nãy.

Hoàn toàn có thể được gọi là nhanh, chuẩn, tàn nhẫn!

“Thế này mà mới hơn có 10%? Hơn nữa, chỉ cần 3 lần công kích hữu hiệu là có thể đạt được?” Tần Nhiên không thể tin được, ngồi lẩm bẩm.

Thật khó có thể tin chỉ tăng lên có 10% mà lại có thể chênh lệch nhiều đến vậy. Vì đối với cậu, tăng lên 10% này là tăng cả lực lượng, tốc độ cùng kinh nghiệm, mà mấy thứ này không trải qua năm tháng luyện tập là không thể có được. Vậy mà cậu chỉ cần làm ra 3 lần công kích hữu hiệu liền có thể có được thứ mà người khác phải trải qua một khoảng thời gian lâu dài luyện tập.

“*Không bàn vấn đề này nữa, dù gì thì mình cũng không có thiên phú vượt trội người thường, không phải là thiên tài. Mà tình huống này, cho dù là thiên tài cũng không thể làm được đi?*” Tần Nhiên yên lặng nghĩ.

Sau đó, trong đầu liền nảy ra một ý tưởng.

“Nhắc nhở?!” Tần Nhiên nhớ đến dòng nhắc nhở khi tiến vào trò chơi. Ngay lập tức, cậu truy cập hệ thống ký lục:

“*Nhiệm vụ chính: sống sót trong bảy ngày, 0/7*”

“*Nhiệm vụ phụ (có thể chọn có thể không): cứu giúp bình dân đến khi chiến tranh kết thúc, điểm qua màn sẽ được tăng theo số bình dân cứu được*”

“Nhắc nhở: nhiệm vụ của tân thủ đối với mỗi người chơi đều là cơ hội hiếm có khó tìm!”

Ở phía dưới nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ, dòng chữ nhắc nhở hiện lên rõ ràng.

Ảnh mắt Tàn Nhiên dừng ở chỗ “cơ hội hiếm có khó tìm” một lúc, cuối cùng, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Trò chơi ngầm tuy vô cùng chân thật nhưng một số quy tắc chơi lại không thay đổi, tuyệt đối sẽ không ngay lập tức đặt tân thủ vào trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm mà sẽ tuân tự tăng lên! Chỉ cần có thể bắt lấy cơ hội, liền có thể từng bước đạt được lực lượng ứng phó nguy cơ!” Tàn Nhiên nghĩ thầm.

Nhưng thật nhanh sau đó cậu bắt đầu nhú mày.

Cậu nghĩ đến việc nếu lúc này cậu không cẩn thận kiểm tra lại cái thi thể trong phòng lần nữa, không tìm thấy dao găm, thì bây giờ cậu sẽ ra sao?

Tưởng tượng đến các kết quả có thể xảy ra, trong lòng cậu dần dần dâng lên khủng hoảng.

“Không hổ là trò chơi chỉ còn một phần mười tổng số người chơi sống sót sau một lần chơi thử! Chắc hẳn không ít người chơi vì sơ ý, không quen mà mất mạng?” Tàn Nhiên vừa nghĩ vừa kiểm tra thi thể trước mặt vô cùng nghiêm túc.

Trong phần chiến đấu ký lục vừa xem cậu không hề thấy phần XP - điểm kinh nghiệm, nhưng lại có kỹ năng, hơn nữa còn bị đánh dấu “cơ bản”.

Chắc chắn là có thể tăng lên cấp bậc!

Hơn nữa, trò chơi đã thuyết minh rõ ràng rằng cậu đang làm nhiệm vụ. Dùng kinh nghiệm chơi game của cậu để phân tích thì chắc là cậu sẽ không trực tiếp đạt được XP mà phải đợi hoàn thành nhiệm vụ mới nhận được đánh giá. Mà cái đánh giá này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thu hoạch của cậu.

Còn về đánh giá như thế nào?

Ngoại trừ nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ thì đương nhiên còn đánh giá biểu hiện trong game.

Dựa theo hiểu biết của Tàn Nhiên, biểu hiện trong game chính là giết quái vật, tìm được trang bị, đồng vàng,...

Đối với nhiệm vụ phụ, hiện tại Tàn Nhiên tạm thời không có ý tưởng gì. Nhưng đối với giết quái vật, tìm được trang bị, đồng vàng này kia thì Tàn Nhiên rất là quen thuộc. Dù gì thì trước đó không lâu cậu vừa kiểm tra một cái thi thể, mà bây giờ lại có thêm một cái. Mà cái thi thể sau còn chính tay cậu giết!

Mùi máu tươi vẫn gay mũi như cũ.

Cho dù đã trải qua chém giết, Tàn Nhiên vẫn cảm thấy chán ghét cái mùi vị này, nhưng đã dần dần thích ứng. Ít nhất, Tàn Nhiên đã không còn nôn mửa, trong lòng cũng không còn sợ hãi quá nhiều.

Vật phẩm đầu tiên mà cậu cầm lấy đương nhiên là cái dao phay đang nằm trong tay cái thi thể lạnh ngắt kia.

“Tên: dao phay”

“Loại hình: vũ khí - đao”

“Chất lượng: Bị tổn hại”

“Lực công kích: yếu”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có”

“Ghi chú: bình thường dùng để xắt rau, đương nhiên... bạn cũng có thể dùng để băm người”

Ngay lúc Tàn Nhiên cầm lấy cái dao phay, thông tin chi tiết của vật phẩm hiện ra trước mặt cậu.

Lật qua lật lại đánh giá xong cậu liền bỏ cái dao phay vào trong ba lô, tiếp tục lục tìm.

Rất nhanh, Tàn Nhiên lại có phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Tiếng Súng

Nửa hộp thuốc lá xuất hiện trong tay Tần Nhiên.

“Tên: Thuốc lá”

“Loại hình: Tạp vật”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: Có thể giảm sự lo âu, hợ hãi”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Khi đối mặt với nỗi sợ hãi, khủng hoảng thật sự, nó cũng vô ích thôi!”

Bên cạnh hộp thuốc lá còn có một cái hộp quẹt, thuộc tính giống y chang cái hộp quẹt mà cậu tìm thấy ban nãy, loại hình đều là tạp vật, chất lượng cũng bị hao tổn.

Nhìn nhìn hộp thuốc lá trong tay, rồi cầm luôn cái bật lửa vừa tìm được bỏ hết vào trong túi áo.

Tần Nhiên không hút thuốc.

Một là vì sức khỏe, một là vì không có tiền...

Gen nhiệm vi rút cùng với giá một hộp thuốc bằng với tiền ăn hai bữa cơm chính là lý do khiến Tần Nhiên đã định trước không có duyên với thuốc lá.

Nhưng, nếu là trong trò chơi thì Tần Nhiên không ngại. Nhưng đương nhiên bây giờ không phải là lúc để hút thuốc.

Tần Nhiên khom lưng xuống, lại nghiêm túc lục tìm trong trong ngoài ngoài cái thi thể trước mặt thêm một lần nữa, sau khi chắc chắn rằng trên người thi thể ấy không còn cái gì có giá trị mới đứng thẳng dậy, rời đi.

Màn đêm đã buông xuống, Tần Nhiên cũng không muốn ở trong những nơi quá rõ ràng như căn phòng này chờ đợi bọn côn đồ kéo bè kéo lũ tới làm thịt.

Cậu cần tìm cho mình một nơi an toàn hơn, kín đáo hơn để trốn tránh.

Sau đó, cậu lại suy nghĩ đắn đo tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Đi ngang qua hành lang rộng tuếch, rồi phòng khách, Tần Nhiên đứng núp sau cái cửa chính, cẩn thận ló đầu nhìn ra ngoài, đánh giá tình hình.

Các tòa nhà đã đổ sập, gạch ngói, đá vụn tung tóe khắp nơi.

Giống một đám phế tích! Tần Nhiên rút ra kết luận.

Sau khi xác nhận không hề có một bóng người, cậu khom lưng, bước từng bước nhỏ rời khỏi căn nhà, đi đến bên một vách tường đã đổ sập nham nhỏ.

Vách tường này chắc hẳn là tường chịu lực của một căn nhà nào đó, dựa theo chiều dài của bức tường, chỗ này có thể đã từng là một tòa nhà ít nhất có ba tầng. Nhưng bây giờ nó chỉ còn lại bức tường cao hơn nửa người với một đồng đá vụn, gạch vỡ và những miếng gỗ mục nát.

Tần Nhiên cố gắng co người trốn vào khoảng tối tạo ra bởi mảng tường, ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh.

Cho dù nơi này đã là phế tích, nhưng dựa vào những kiến trúc còn sót lại, cậu có thể đoán ra nơi này đã từng là một khu dân cư. Hơn nữa, nó còn là một khu dân cư cao cấp.

Ở trong một nơi như vậy, những kết cấu hạ tầng như cống ngầm, cống thoát nước,... đương nhiên không thể thiếu.

Thậm chí, có thể còn có không gian ngầm độc lập.

Đối với Tần Nhiên thì đây thật sự là một tin tức tốt vì điều này có nghĩa là cậu không cần phải đối mặt với quá nhiều người sống sót.

Đứng trước rủi ro những người sống sót có khả năng sẽ hóa thân thành côn đồ thì việc càng ít tiếp xúc với người sống đương nhiên càng tốt.

Tần Nhiên tiếp tục khom lưng tiến về phía trước.

Cậu đang tìm kiếm nắp cống và nắp hầm ngầm...

Tìm tới tìm lui tiêu tốn tầm 30 phút của cậu.

Trong 30 phút này, cậu tìm được hai cái nắp cống. Nhưng thật đáng tiếc, cái nắp cống đầu tiên cậu tìm được đã bị gạch đá đè lên, tuy cậu có thể nhìn thấy hình dáng cái nắp cống nhưng muốn mở nắp cống để chui vào thì thật là điều không tưởng. Bởi vì nếu muốn mở nắp cống lên bắt buộc phải dọn sạch gạch đá đang đè lên nó, mà vấn đề quan trọng nhất ở đây là nếu làm thế thì chắc chắn sẽ tạo ra âm thanh. Một khi âm thanh phát ra, tất nhiên sẽ đưa đến những người sống sót hay tụi côn đồ đang lẩn trốn trong đêm đen tìm tòi vật dụng. Cho đến lúc này, Tần Nhiên đã phát hiện ít nhất hai người tay cầm vũ khí đang đi quanh quần quanh đây.

Đối phương không nhìn thấy Tần Nhiên, mà cậu cũng không có ý định một chọi hai, nên cậu cẩn thận ẩn núp cho đến khi hai người ấy đi rồi mới tiếp tục tìm kiếm nắp cống.

Cứ như vậy tìm kiếm một hồi, cuối cùng cậu cũng tìm thấy một cái nắp cống nữa, nhưng thật xui xẻo, cái nắp cống này cũng gặp phải tình trạng như cái trước.

Ngay lúc này, rắc rối lại kéo tới, cái rắc rối này còn khó giải quyết hơn cái mà cậu gặp ở cái nắp cống đầu tiên.

Trước mắt Tần Nhiên là hai người đang giằng co, một người cầm gậy gỗ, người kia thì cầm thanh thép còn dính đầy xi măng trên cả nửa thanh.

Mà nơi trung gian của hai người ấy chính là cái nắp cống thứ hai cậu đang nhắm đến.

Sự xuất hiện của Tần Nhiên cũng không làm hai người kia chú ý tới vì ngoài việc chân tay cậu nhẹ nhàng ra phần lớn là do hai người kia đang tập trung nhìn chăm chăm đối phương, cơ bản không còn chú ý đến những thứ khác.

Nhìn hai người đang giằng co, cậu cau mày lại. Cậu không muốn dính vào chuyện này, cũng không muốn trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Trừ khi một trong hai người có thể im hơi lặng tiếng mà xử lý đối phương, nếu không, ở một nơi quang đãng như thế này, tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của một trong hai chắc chắn sẽ dẫn tất cả những tên côn đồ đang lảng vảng xung quanh đây đến. Đến lúc đó, không phải là chỉ cần đối mặt một người hai người, mà là một đám hung thần trong tay cầm vũ khí!

Mà chắc gì trong hai người kia có một người có thể im hơi lặng tiếng xử đẹp đối phương?

Cho dù có thể thật đi chăng nữa, thì hẳn càng phải cảm thấy may mắn vì chính mình đã rời khỏi nơi này. Dù sao, một người có thể dễ dàng xử lý người khác trong im lặng tuyệt đối không phải đối tượng dễ chọc.

Nghĩ đến đó Tần Nhiên rất nhanh đã có quyết định.

Cậu cúi người xuống, hai mắt nhìn chăm chú vào hai người đang giằng co kia, tay chân khê khàng lùi lại, cố gắng để bản thân không làm ra bất kỳ tiếng động nào.

Mặc dù đã cẩn thận đến như vậy nhưng tất cả đã trở thành công dã tràng ngay khi cậu giẫm trúng một miếng gỗ vụn.

“Rắc!”

Âm thanh trong trẻo vang lên làm cơ thể cậu cứng đờ lại.

“*Chết tiệt!*” Tần Nhiên mắng thầm trong lòng, cậu nhớ trên đường tới đây không có miếng gỗ mục nào cơ mà... nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng!

Hai người kia đồng loạt quay mặt lại nhìn về phía cậu đang đứng, trong mắt tràn đầy cảnh giác cùng soi mói.

Vì không để tình hình ngày càng tệ đi, Tần Nhiên bước ra khỏi nơi đang trốn tránh, hơn nữa còn giơ lên hai tay lên ý bảo mình không có ác ý.

“Là anh!”

Một trong hai người đang giằng co đột nhiên hô lên, âm thanh khàn khàn kia làm cho cậu ngay tức khắc có thể nhận ra thân phận của đối phương.

Người này chính là cô gái cậu vừa gặp lúc nãy.

Mà ngay sau khi cô gái kia hô lên, người đang cầm thanh thép trong tay bỗng nhiên lùi lại phía sau.

Giống như Tần Nhiên, người kia cũng không muốn đối mặt với thế một chọi hai.

Tuy rằng người kia cũng không biết gì nhiều về mối quan hệ của hai người.

Nhưng, câu nói của cô gái kia đã biểu thị một điều: Tần Nhiên và cô gái kia có quen biết! Điều này đã đủ để trở thành lý do cho đối phương rời đi.

Thấy cảnh này, Tần Nhiên chỉ nhún vai. Cậu chắc chắn 80% là cô gái này cố ý kêu lên như thế để có thể dùng phương pháp nhẹ nhàng nhất giải quyết rắc rối trước mặt.

Y như trong căn phòng rừng rợn kia vậy. Cô gái kia là người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của Tần Nhiên, nhưng vì có thể càng dễ dàng giải quyết đối thủ, không chỉ không nhắc nhở mà còn phối hợp với Tần Nhiên, làm ra vẻ đáng thương hơn để dụ dỗ tên cầm thú kia rơi vào bẫy rập.

Suy ra, đây thật sự là một cô gái thông minh.

Mà đối mặt với một cô gái thông minh như vậy, cậu cũng không muốn hai người trở thành đối thủ. Hơn nữa, đối phương còn từng biểu hiện rằng mình là một cô gái thiện lương.

Tần Nhiên cho rằng đây là một đối tượng “có thể nói chuyện được”.

“Ta...”

“Bang!”

Tần Nhiên đang định nói gì đó, nhưng chưa kịp dứt câu đã bị tiếng súng thỉnh linh cắt ngang.

Đầu của cái người vừa mới rời đi giống như trái dưa hấu bị bánh xe ô tô cán qua, đã bị bắn vỡ toang.

Cùng lúc đó có hai người từ màn đêm đi ra, trên mặt là một nụ cười vô cùng dữ tợn.

Ánh mắt của Tần Nhiên chuyển từ cái thi thể mất đầu qua hai người đang chuẩn bị giờ súng lên bắn lần nữa, cả người cậu run lên, nhanh chóng lùi vào phía sau một vách tường, cuộn tròn người lại, cố gắng không để chính mình xuất hiện trong tầm ngắm của đối phương.

“Chết tiệt!” Giống như Tần Nhiên, khi tiếng súng vang lên, cô gái kia đã lùi mình vào bức tường này trong nháy mắt, bây giờ đang không ngừng văng tục.

“Tại sao người của băng Kền Kền lại xuất hiện ở chỗ này? Bà nó!”

Tần Nhiên có thể rõ ràng nhìn ra sự căm hận cùng... sợ hãi tràn đầy trên khuôn mặt kia cho dù nó dính đầy tro bụi, vết bẩn.

“Kền Kền?” Tần Nhiên nhắc lại cái danh từ mới nghe được này.

Đương nhiên cậu không ngây thơ đến nỗi cho rằng cô ấy đang nói đến một con kền kền thật.

Đây hẳn là một biệt danh.

Mà đối với một người hay nhóm người có thể có một biệt danh như vậy, đương nhiên Tần Nhiên cũng không ngu ngốc đến nỗi cho rằng đây là một người hay nhóm người lương thiện.

Suy cho cùng thì trong thế giới động vật, kền kền là loại động vật nổi danh chuyên dòm ngó thi thể, rồi nhai nuốt thịt thối.

Nếu một người hay nhóm người có biệt danh như vậy...

Tần Nhiên vô thức nghĩ tới cái thi thể không đầu đang nằm trên mặt đất, cơ thể bỗng dưng cứng lại một chút.

“*Bình tĩnh! Bình tĩnh!*” Tần Nhiên tự nhắc nhở bản thân cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi, sau đó mở ba lô lấy con dao phay đưa cho cô gái.

Lúc này, nhiều một sức chiến đấu đồng nghĩa với việc nhiều thêm một cơ hội thắng.

Cô gái này đương nhiên hiểu rõ ý của Tần Nhiên, im lặng nhận lấy con dao phay rồi nắm chặt, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Bốn tháng loạn lạc trôi qua, để có thể sống sót trong bốn tháng này, cô gái này đã phải trải qua quá nhiều chuyện. Nên so với Tần Nhiên, việc đối mặt với cục diện nguy hiểm như vậy đương nhiên cũng nhiều hơn cậu nhiều lắm.

Vì vậy cô biết bây giờ nên làm như thế nào.

“Một người gây chú ý, một người đánh lén!” Cô gái đã nói như vậy.

“Một người gây chú ý? một người đánh lén?” Tần Nhiên ngắt ra.

Thật rõ ràng, dưới điều kiện hai người kia có súng trong tay thì người đảm nhận nhiệm vụ thu hút sự chú ý của chúng sẽ nằm trong vòng nguy hiểm. Chỉ cần một chút bất cẩn thì kết quả là: Chết!

Tần Nhiên tuyệt đối không muốn cứ như vậy mà chết. Cho nên, theo bản năng, cậu liền muốn cự tuyệt đề nghị này.

Nhưng, không chờ cậu nói lời cự tuyệt thì cô gái kia đã nói tiếp:

“Tôi sẽ thu hút sự chú ý của bọn kia! Anh giỏi dùng dao găm còn tôi thì giỏi tránh né - đây là cách phân công tốt nhất!”

“Bịch, bịch, bịch!” Vừa nói xong, một chuỗi tiếng bước chân vang lên không chút che giấu, hiển nhiên là không thèm quan tâm đến ý kiến của Tần Nhiên.

“Đừng giết tôi!” Không chút do dự, âm thanh khàn khàn vang lên nhưng vẫn có thể nhận ra đây là giọng của một cô gái, âm thanh ấy chính là từ trong miệng của cô gái mới vừa đứng cạnh Tần Nhiên bật ra.

Sau đó, cô gái ấy liền chạy tới đóng phế tích đối diện...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Đánh Lén

Thấy cô gái ấy lao ra, Tần Nhiên ngơ ngẩn cả người.

Khi cô ấy đưa ra lời đề nghị một người gây sự chú ý, một người đánh lén thì Tần Nhiên liền cho rằng cô gái ấy sẽ bảo cậu đi ra gây sự chú ý với hai tên côn đồ đang cầm súng kia.

Nhưng không ngờ, cô ấy lại xưng phong nhận nhiệm vụ nguy hiểm này.

“Ha ha, thật bất ngờ!”

Tiếng thét của cô gái hòa vào tiếng cười thô thiển của hai tên côn đồ làm Tần Nhiên nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Ranh giới đạo đức trong tâm làm Tần Nhiên không chọn nhân cơ hội bỏ trốn, đương nhiên càng sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Tần Nhiên nắm chặt thanh dao găm trong tay, đột nhiên nhảy ra khỏi chỗ nấp.

Ngay lập tức, hai thân hình xuất hiện trong mắt của Tần Nhiên.

Một người đi trước, một người theo sau, mà người đi phía trước đã hoàn toàn bị tiếng thét của cô gái kia thu hút, người theo sau vẫn đang tập trung tinh thần cảnh giác nhìn ngó xung quanh.

Tần Nhiên vừa nhảy ra thì người đi sau đã phát hiện ra cậu rồi ngay lập tức giơ súng lên chuẩn bị bắn!

“*Không ổn!*” Thấy tên côn đồ ấy giơ súng lên, trong lòng Tần Nhiên bắt đầu hốt hoảng.

Tần Nhiên biết rõ bản thân không có siêu năng lực, không thể né tránh viên đạn như trong phim, mà tên ấy đang cách cậu tận 3m, cậu không thể kịp chạy tới ngăn cản trước khi tên ấy bắt đầu xả đạn.

Cứ theo tình hình này cậu chết là cái chắc!

Thậm chí Tần Nhiên bắt đầu ngửi thấy mùi vị của tử vong, lạnh lẽo, làm người ta không khỏi rùng mình!

Nhưng không hiểu sao cậu lại cảm nhận được một nguồn nhiệt nóng rực trong cơ thể mình!

Đó chính là cảm giác không cam lòng khi đứng trước cái chết, chính là cảm giác muốn được sống!

Chính nhờ vào cảm xúc nóng bỏng này mà cậu có thể kiên cường chống cự với căn bệnh gen nhiễm vi rút tới giờ, kiên cường mà đi làm đủ thứ công việc để có đủ tiền trị liệu, kiên cường mà không bi lụy, tuyệt vọng tại hiện thực!

Vì vậy, vào giây phút này cậu cũng sẽ không bao giờ từ bỏ!

Cơ thể Tần Nhiên vẫn tiếp tục lao ra, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào tên côn đồ trước mặt. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ tìm ra một đường sống!

Mà tên côn đồ đang cầm súng thì lại mỉm cười. Nụ cười tràn đầy châm chọc và khinh thường.

Đối với mấy thằng đang hấp hối còn cổ giầy giụa này, thật sự hần đã gặp qua quá nhiều, mà chính bản thân hần cũng đã kết liễu bấy thằng, à không, tám thằng như vậy.

Số người mà hắn giết có chút mơ hồ. Hắn không nhớ rõ lắm. Nhưng cũng không quan trọng, coi như cái thằng đang ở trước mặt này là thằng thứ chín đi!

Tên côn đồ cầm súng, le lưỡi liếm liếm môi, trên mặt tỏ rõ vẻ hưng phấn, tay lại chuẩn bị bóp cò.

Nhưng, ngay lúc này, Tần Nhiên vốn đang lao nhanh tới đột nhiên nhảy xổ qua phải!

Tên côn đồ theo bản năng mà di chuyển tầm ngắm đuổi theo cậu, nhưng thứ mà hắn nhìn thấy lại là cái gáy của đồng bọn! Ngay lập tức, tên côn đồ sùng sốt.

“*Ngay lúc này!*” Tần Nhiên đang lao nhanh đột ngột bộc phát ra tốc độ còn nhanh hơn, cong lưng lại, dồn hết sức lực đâm vào người tên côn đồ đang đi ở phía trước. Con dao găm thoăn thoắt như con thoi, lách qua xương sườn, trực tiếp đâm vào trái tim!

“*Đám: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản X 2), đối thủ tử vong...*”

Phụt!

Cậu nhanh chóng rút con dao găm ra làm máu tươi bắn phụt ra. Cảm giác nóng rực lại xuất hiện trên mặt Tần Nhiên thêm lần nữa, nhưng lần này cậu đã có kinh nghiệm, nhanh chóng nheo mắt lại ngay khi rút con dao găm ra.

Động tác của Tần Nhiên cũng không vì đã giết chết tên đi trước mà dừng lại.

Bởi vì, cậu rất rõ ràng, địch nhân đúng nghĩa của cậu không phải thằng này mà là thằng đứng sau!

“*A!*” Kêu một tiếng thật lớn lấy dũng khí, Tần Nhiên dùng hết sức lực toàn thân nắm chặt lấy cái thi thể này như làm tấm chắn cho bản thân rồi lao về phía đối thủ.

Một tiếng “*ầm!*” nặng nề vang lên, Tần Nhiên và cái “*tấm chắn*” thi thể tông mạnh vào người tên côn đồ đang cầm súng làm cả ba té lăn quay trên mặt đất.

Cái “*tấm chắn*” đè trên người tên côn đồ, còn Tần Nhiên thì lại té lăn qua một bên.

Tần Nhiên nhanh chóng bò dậy, nhào về phía địch nhân. Còn tên côn đồ đang cầm súng như cảm nhận được có nguy hiểm đang đến gần, bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Nhưng xui thay, cái thi thể đang đè lên người hắn nặng hơn hắn nghĩ rất nhiều, nên khi hắn còn chưa kịp hoàn toàn đẩy cái thi thể ra thì Tần Nhiên đã vọt tới trước mặt hắn.

Đối với địch nhân, Tần Nhiên không lưu tình chút nào. Cậu lập tức nằm đè lên cái thi thể để tên côn đồ khó có thể tránh thoát đồng thời vung dao chém vào tay phải đang cầm súng của hắn.

Súng ống! Đây là thứ khiến tên côn đồ cảm thấy ý lại nhất, cũng chính là thứ mà Tần Nhiên kiêng kỵ nhất!

Kim loại xé gió đâm xuyên vào vào cổ tay của tên côn đồ tạo thành âm thanh “*Xoẹt!*” một tiếng.

“*A!*” Tiếng hét thảm thiết vang lên, cùng lúc đó là cái súng bị hắn ném ra xa trong vô thức, Tần Nhiên thừa cơ rút dao găm ra đâm vào chỗ yếu hại nhất của địch nhân: Cổ!

Đúng là cơ thể của tên côn đồ này đang bị thi thể đè ép, nhưng mặt khác, cái thi thể này cũng trở thành “*tấm chắn*” cho tim của hắn, nên Tần Nhiên chỉ có thể lựa chọn nơi mà cậu đang nhìn thấy rõ ràng nhất: cổ.

Phụt!

Con dao găm đâm xuyên qua cổ họng làm tiếng la im bật.

“*Đụng: Tạo thành 2 thương tổn sinh mệnh, đối thủ tiến vào trạng thái choáng váng 1 giây...*”

“*Đám: Tạo thành 12 thương tổn sinh mệnh, đối thủ tiến vào trạng thái tàn phế tay phải...*”

“*Đám: Công kích yếu điểm, tạo thành 85 thương tổn sinh mệnh (43 vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản X 2), đối thủ tử vong...*”

Tiếng nhắc nhở của chiến đấu ký lục không ngừng vang lên, cậu đột nhiên rũ rượi ngồi trượt trên mặt đất, thở dốc từng hơi nặng nề.

Tuy cuộc chiến vừa rồi rất nhanh, còn không đến 5 giây, nhưng đối với Tần Nhiên thì đây quả thật tiêu hao rất nhiều tinh thần và thể lực!

Từ việc lợi dụng vị trí đứng của hai tên côn đồ để tạo cơ hội cho mình đến việc công kích đối thủ, cậu đều sử dụng toàn bộ lực lượng của bản thân, nên sau khi đã xử lý xong hai tên côn đồ, cậu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trong mắt đều là những ngôi sao đang quay vòng vòng, cảm giác sắp ngất đi này buộc cậu phải nửa quỳ trên mặt đất để chống đỡ cơ thể.

Cho dù mùi máu tươi có gay mũi cỡ nào, Tần Nhiên cũng không muốn nhúc nhích dù chỉ là một chút.

Hơn nữa, cậu giống như... bắt đầu quen với mùi máu tươi rồi!

“Đúng là thói quen đáng sợ!” Tần Nhiên tự giễu cười.

Khi chỉ có hai lựa chọn là hoặc giết hoặc bị giết, Tần Nhiên buộc phải như vậy.

Vừa cười mĩa mai vừa nhìn về thanh thuộc tính. Cậu nhận thấy:

“Thể lực: 20”

Vốn dĩ chỗ thể lực là 100, nhưng bây giờ chỉ còn lại có 20.

Nhưng, theo số lần hít thở của cậu, cứ mỗi giây thể lực lại cộng thêm 1, 2 điểm. Nên hơn 10 giây sau Tần Nhiên đã có thể đứng dậy một lần nữa.

Sau khi có thể đứng dậy, cậu nhanh chóng lục soát hai cái thi thể trước mặt, cướp lấy tất cả những gì có thể có giá trị.

“Tên: M1905”

“Loại hình: súng ống”

“Chất lượng: Bị tổn hại”

“Lực công kích: bình thường”

“Dung lượng ổ đạn: 7 viên”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có”

“Ghi chú: Đây là một thanh súng lục đường kính 11mm nhưng không được bảo dưỡng thường xuyên, cần thận kệt cò súng.”

...

“Tên: Viên đạn”

“Phân loại: Đạn được”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có”

“Ghi chú: Đây là viên đạn có đường kính 11mm, là loại đạn rất có hiệu quả đối với súng lục.”

...

Hai thanh súng lục M1905 và 6 viên đạn là chiến lợi phẩm lớn nhất của Tần Nhiên, ngoài hai thứ này ra không còn thứ gì có nhiều giá trị nữa.

Cầm chặt thanh M1905 trong tay làm Tần Nhiên cảm thấy an toàn hơn nhiều. Cậu đưa mắt nhìn về phía sau.

“An toàn!” Tần Nhiên nói vọng tới chỗ cô gái đang đứng không xa kia.

Nhưng cô gái ấy không tiến đến chỗ cậu ngay lập tức.

Cô gái đã sinh tồn vượt qua bốn tháng chiến loạn này, không những cảnh giác mà còn rất thông minh!

Ban nãy cô ấy chủ động nhận nhiệm vụ đánh lạc hướng hai tên côn đồ kia, ngoại trừ lý do mà cô đã nói thì thật ra phần lớn là vì cô biết nếu bắt Tần Nhiên làm nhiệm vụ đánh lạc hướng thì sự hợp tác giữa hai người ngay tức khắc sẽ vỡ tan, sau đó, bị hai tên côn đồ giết từng người một.

Giờ phút này Tần Nhiên mới nghĩ tới nguyên nhân sâu xa trong đó.

Cho nên, Tàn Nhiên càng muốn làm quen với đối phương, rồi... cùng hợp tác.

Hợp tác với người thông minh luôn luôn làm người khác cảm thấy vui sướng! Đương nhiên, nếu muốn hợp tác thì cần phải biểu hiện thành ý.

“Cô xem, chúng ta vô tình gặp nhau hai lần rồi, đã vậy còn phối hợp giúp đỡ nhau hai lần, vậy nên tôi nghĩ chúng ta có thể hợp tác hỗ trợ nhau - vượt qua khoảng thời gian chết tiệt này!” Thấy đối phương còn do dự, cảnh giác, Tàn Nhiên lập tức treo hai thanh súng lục vào hai bên hông rồi giơ hai tay lên cao, nói.

Động tác của Tàn Nhiên thể hiện ra tuyệt đối thiện ý, mà lời nói của cậu cũng làm đối phương có chút cảm động.

Vài giây sau, cô gái bước tới.

“Ban này tôi cũng góp sức, tôi có quyền được chia một phần chiến lợi phẩm!” Cô ấy nói như vậy.

“Đương nhiên!” Tàn Nhiên tán thành, gật gật đầu.

Đối với chiến thắng lúc này cô ấy cũng có công rất lớn, nếu không phải cô ấy chạy ra đánh lạc hướng một trong hai tên côn đồ thì cho dù Tàn Nhiên có là siêu nhân cũng không thể né tránh hai người cùng nhau xả đạn. Vì vậy, cậu cũng không để ý việc chia một phần chiến lợi phẩm cho đối phương.

Ngay sau đó, Tàn Nhiên liền chuẩn bị đem một thanh súng lục M1905 đang dắt bên hông đưa cho cô ấy. Nhưng mà, điều làm cho Tàn Nhiên bất ngờ là, ngay sau khi cậu gật đầu, cô ấy liền xoay người chạy tới chỗ cái thi thể không có đầu kia.

Tàn Nhiên ngây người trong giây lát rồi ngay lập tức phải ứng lại.

Vừa rồi hai người này giằng co chắc chắn không đơn giản chỉ vì ngẫu nhiên gặp phải. Chắc hẳn là vì một hay nhiều đồ vật gì đó. Tuy cậu rất tò mò vật đó là cái gì nhưng nếu ban này cậu đã gật đầu thừa nhận đối phương cũng có một phần chiến lợi phẩm thì bây giờ tuyệt đối sẽ không đổi ý.

Tàn Nhiên đứng tại chỗ, vừa cảnh giác nhìn xung quanh, vừa chờ cô gái kia lục tìm.

Rất nhanh, cô ấy liền xách theo một cái ba lô đi tới.

“Tôi nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ khuất một chút, chỗ này không an toàn!” Tàn Nhiên nói.

Tiếng súng đột ngột lúc này tất nhiên sẽ đưa tới một ít người.

Trên thực tế, Tàn Nhiên đã bắt đầu nhận thấy những ánh mắt không có hảo ý đang nhìn trộm bọn họ ở cách đó không xa.

Những người nghe thấy tiếng súng mà còn dám đến xem xét hiển nhiên không phải hạng dễ chọc.

Cho dù bây giờ Tàn Nhiên có hai thanh súng lục, nhưng dưới điều kiện chỉ có mỗi sáu viên đạn, cậu cũng không muốn đánh nhau với số địch nhân mà hiện tại cậu còn không biết là có bao nhiêu người.

“Theo tôi!” Cô gái lên tiếng, hướng về Tàn Nhiên làm một động tác ý hãy đi theo sau.

Là một người đã sinh tồn trong thành phố chiến tranh và giết chóc này hơn bốn tháng, cô đương nhiên rõ ràng vấn đề mà họ đang gặp phải.

Chiến đấu không đáng sợ! Điều đáng sợ là phải chiến đấu liên tiếp không ngừng nghỉ, chiến đấu vĩnh viễn!

Mà muốn tránh cho tình huống này phát sinh thì phải cố gắng giải quyết đối thủ nhanh nhất có thể rồi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

May mắn thay, đối với cô thì những việc nêu trên không có gì là khó khăn cả.

Tàn Nhiên rẽ trái rẽ phải theo sau cô gái, cho dù lâu lâu có vấp sứt té ngã thì cậu cũng không dám dừng lại dù chỉ một giây, tập trung tinh thần đi theo sát sau lưng cô.

Sau khi cầm đầu chạy tầm 20 phút, hai người đi tới chỗ một đồng phế tích.

Cô gái dừng bước, Tàn Nhiên cũng dừng lại rồi bắt đầu quan sát đánh giá xung quanh theo bản năng.

Nhưng Tàn Nhiên cũng không phát hiện được cái gì.

Trên thực tế, đồng phế tích trước mặt này không khác gì những đồng phế tích mà cậu đã nhìn thấy lúc này. Đều là những vách tường đổ sập nhام nhỏ, đất đá, mảnh gỗ văng khắp nơi đều có.

Nhưng, có một chuyện Tàn Nhiên có thể khẳng định.

Sau tầm 20 phút cầm đầu chạy này, những người đuổi theo họ đã cách họ càng ngày càng xa rồi bị bỏ lại.

Tạm thời họ đã an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nghỉ Ngơi

Tần Nhiên xác nhận tạm thời an toàn.

Nhưng cô gái kia vẫn tiếp tục cẩn thận nghe ngóng, xem xét xung quanh một lúc nữa cho đến khi chắc chắn rằng không còn có người đuổi kịp thì mới tiếp tục hành động.

“Theo tôi!” Cô gái nói.

Tần Nhiên ngay lập tức bước theo cô gái kia đi sâu vào trong đám phế tích. Sau khi vượt qua vô số thanh xà ngang và đám gạch ngói nằm ngổn ngang trên đất, cuối cùng một miếng ván gỗ hiện ra ngay chỗ họ đang dừng lại sau khi cô gái lấy tay gạt hết phần đất đá đè trên nó ra.

Cô gái khẽ khàng nâng tấm ván gỗ lên để không phát ra bất kỳ một tiếng động nào, ngay lập tức, một cái cầu thang đi xuống hiện ra trước mắt họ.

“Đi xuống!” Cô gái nghiêng người nhường chỗ cho Tần Nhiên đi xuống trước.

Tần Nhiên bước nhanh xuống cầu thang, không hề do dự.

Nhờ vào những tia ánh sáng le lói, Tần Nhiên có thể thấy rõ ràng không gian phía dưới.

Nơi đây vốn là một cái hầm dự trữ.

Có cái kệ bằng gỗ và một ít công cụ, ngoài ra, không còn gì cả.

Vậy nên cũng sẽ không phát sinh những tình huống như có mai phục này kia.

Xuống tới sàn căn hầm dự trữ, cậu đứng im ở một góc của cái thang lẳng lẳng chờ đợi cô gái kia đi xuống, rồi nhẹ giọng tự giới thiệu bản thân.

“Chào cô, tôi tên là Tần Nhiên!”

“Kha Lâm! Anh là binh lính?” Cô ấy nói, trong ánh mắt mang theo vẻ tò mò, xem xét nhưng cũng không mất đi tia cảnh giác.

Hiển nhiên, cách Tần Nhiên sử dụng dao găm thành thạo ban nãy vẫn còn khắc sâu trong ký ức của cô.

“Không phải, chỉ là bình thường. Tôi thích đấu vật... sau đó, chiến tranh chết tiệt xảy ra nên tôi áp dụng nó vào thực chiến thôi! Hơn nữa, tôi không có ác ý, từ lúc bắt đầu đến giờ đều vẫn không có! Cô chắc hẳn biết rõ ràng rằng nếu tôi muốn làm gì cô thì cũng không cần phiền phức đến như vậy!” Tần Nhiên nhìn vào ánh mắt của đối phương, cẩn thận nói ra cái thân phận mà cậu đã nghĩ sẵn, hơn nữa còn nghiêm túc giải thích.

Trong chiến tranh, binh lính không phải là thân phận tốt đẹp gì. Ở trong mắt địch nhân, gặp binh lính nghĩa là phải giết chết! Còn trong mắt dân thường cho dù là bên ta hay bên địch thì cũng cùng một suy nghĩ là nên giết chết binh lính!

Sự độc hại của chiến tranh chính là làm cho thói hư tật xấu của mọi người bộc lộ ra ngoài, đặc biệt là trong hình huống một bên chiếm ưu thế tuyệt đối. Tần Nhiên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được trong vòng bốn tháng này binh lính đã hung ác dã man như thế nào, như cách mà cô gái này đã thấy.

Suy cho cùng thì cậu đã từng nhìn thấy trong phần bối cảnh nhiệm vụ dòng chữ “phản quân”. Nên Tần Nhiên có chết cũng sẽ không thừa nhận cái thân phận binh lính kia.

Không thể nghi ngờ, cách suy nghĩ của cậu là vô cùng chính xác. Cũng có lẽ do đoạn giải thích ban nãy của cậu có tác dụng, nên sau khi cậu ngừng tiếng sự cảnh giác trong đôi mắt của cô gái kia đã giảm đi rất nhiều.

“Xin lỗi, đáng lẽ tôi không nên hỏi như vậy, nhưng anh cũng biết, tôi từng gặp qua không ít lính đào ngũ của bọn quân phiến loạn, có một ít người trong số đó còn có thể gọi là hiền lành, nhưng số còn lại...” Nói đến đây, Kha Lâm nhún mày lại, không biết nên diễn tả như thế nào.

“Người mà, đâu ai giống ai, luôn có người tốt người xấu!” Tần Nhiên tiếp lời.

Cậu nói như vậy không phải là để an ủi, cũng không phải để đánh giá. Nhưng ở trong hư cảnh như thế này thì những lời này vẫn có thể xem là thích hợp. Chính vì những lời nói thích hợp này mà Kha Lâm đã tạm thời chấp nhận cậu.

“Coi như cảm ơn cho sự giúp đỡ ban nãy của anh, tôi sẽ cho anh ở nhờ một ngày, anh phải rời khỏi đây trước tối ngày mai!” Kha Lâm nói.

“Cảm ơn nhiều!” Tần Nhiên trả lời.

Tuy Tần Nhiên rất muốn dò hỏi thêm nhiều tin tức hơn nữa nhưng nếu bây giờ hỏi ra thì thật sự không thích hợp. Cho dù đây chỉ là một trò chơi nhưng nó lại rất là chân thật, điều này làm Tần Nhiên tự hiểu rằng nếu bản thân làm ra bất kỳ hành động nào không phù hợp với quy củ của trò chơi thì chắc chắn sẽ xảy ra hàng loạt phản ứng dây chuyền.

Có thể tốt! Cũng có thể xấu! Mà theo kinh nghiệm của cậu thì tỷ lệ là xấu lớn hơn nhiều. Ít nhất, cậu không thể giải thích nếu cô ấy thắc mắc kiểu “*anh cũng đã trải qua bốn tháng chiến tranh loạn lạc này nhưng sao lại không biết gì về thành phố?*”

Thậm chí, Tần Nhiên có thể tưởng tượng ra đối phương sẽ thay đổi thái độ như thế nào nếu cậu hỏi cô vài vấn đề không phù hợp với cái thân phận mà cậu đã đặt ra.

Rất có khả năng, cậu sẽ bị đuổi ra khỏi cái nơi ẩn trốn đang được phép ở một ngày này!

Vậy nên, khi Tần Nhiên nhìn thấy Kha Lâm đi tới một góc của hầm dự trữ rồi nằm co ro trong ấy, im lặng thì cậu cũng lặng lẽ đi tới một cái góc khác rồi dựa vách tường ngồi xuống, đôi mắt hơi hơi nhắm lại.

Ngay khi cậu nhắm mắt lại, hắc ám bao phủ ánh mắt của cậu. Hít thở một lúc, thân thể đã khôi phục rất nhiều nhưng tinh thần lại rất mệt mỏi, đến nỗi làm cậu không muốn nhúc nhích dù chỉ một tí. Trong đầu hiện lên hình ảnh máu tươi, xác chết xoay vòng vòng làm cậu thật sự mệt không thở nổi.

Chỉ chớp lát sau, Tần Nhiên đã hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

...

Khi xung quanh truyền đến một chuỗi tiếng lục đục, Tần Nhiên liền từ trong mơ tỉnh lại. Cậu vừa mở mắt ra liền thấy Kha Lâm đang ngồi chỗ góc đối diện chậm rãi ăn bánh quy, cái ba lô đang mở ra đặt kế bên làm cậu đoán ra bạch bánh quy này là chiến lợi phẩm của tối qua.

Ngay lúc Tần Nhiên mở mắt nhìn cô, thân thể Kha Lâm cứng đờ.

Đồ ăn, trong chiến tranh là thứ vô cùng có giá trị.

Mấy ổ bánh mì hay bạch bánh quy ngày thường có thể thấy bị vứt bỏ tùy ý thì trong chiến tranh chúng nó có thể dẫn tới một trận đánh nhau để tranh giành.

Giống như cuộc chiến giữa Kha Lâm và người đàn ông bị đạn bắn nổ mất đầu ngày hôm qua.

Tần Nhiên đã sớm hiểu rõ hết thấy những vấn đề này nên khi nhận thấy cơ thể Kha Lâm cứng đờ lại, cậu liền tỏ vẻ chính mình không có ý tranh giành, rồi thò tay lấy hộp đồ đóng hộp trong ba lô ra.

Cơ thể Kha Lâm vẫn tiếp tục cứng ngắc cho đến khi thấy cậu lấy đồ hộp trong ba lô ra mới dần thả lỏng.

Khi hai bên đều có đồ ăn thì khả năng xảy ra tranh giành sẽ giảm xuống rất nhiều.

Trong thời gian ăn bữa sáng, hai người đều im lặng, Kha Lâm cúi thấp đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Còn Tần Nhiên thì vừa ăn vừa xem lại hệ thống ký lục:

Đầu tiên, “*Nhiệm vụ chính: sống sót trong 7 ngày, 0/7*” biến thành “*1/7*”.

Tiếp theo, ở thanh thuộc tính của nhân vật xuất hiện dòng trạng thái “*đói khát*”.

“*Đói khát: khi người chơi rơi vào trạng thái đói khát, giá trị thể lực tối đa là 20%, tiêu hao gấp đôi thể lực, khi giá trị thể lực không đủ sẽ trừ vào giá trị sinh mệnh*”.

Sau khi cậu ăn xong một hộp đồ đóng hộp, trạng thái “đói khát” trong thanh thuộc tính biến mất.

“*Mình thấy đói là nó xuất hiện trong game luôn sao?*” Tần Nhiên nghĩ. Một lần nữa cậu phải khen ngợi tính chân thật của trò chơi này. Nhưng, sau đó khen ngợi liền biến thành thờ dài. Vì khi trạng thái “đói khát” xuất hiện nghĩa là cậu phải cố gắng thu thập đồ ăn. Mà thật hiển nhiên, ở trong thành phố đang chiến tranh loạn lạc này, nhiệm vụ này không hề đơn giản.

“*Chừng này đồ ăn chắc còn có thể trụ được hai ba ngày nữa! Nếu muốn duy trì sức chiến đấu lớn nhất... hai ngày chính là cực hạn!*” Tần Nhiên nhìn ba lô, trong đó còn hai hộp đồ hộp và một chai nước khoáng, rồi phân chia số lượng đồ ăn cho mỗi ngày.

Kết quả, đương nhiên là không được lạc quan cho lắm.

“Khụ khụ, khụ khụ...” Tiếng ho khan bất thành linh vang lên, đánh gãy dòng suy nghĩ của cậu.

Tần Nhiên ngẩng đầu lên thấy Kha Lâm đang một tay che miệng, một tay vỗ ngực. Bánh quy khô như vậy, đương nhiên không dễ nuốt.

“Uống miếng nước đi!” Tần Nhiên cầm chai nước đưa tới trước mặt cô.

“Ừc ừc...” Vừa vặn nắp chai nước ra Kha Lâm liền uống ngay hai hớp lớn, hết hẳn một phần ba chai nước, rồi mới thở phào một hơi.

“Cảm, cảm ơn!” Kha Lâm nhìn mức nước còn lại trong chai, có chút ngại ngùng, nói.

Đồ ăn là thứ không thể thiếu trong chiến tranh loạn lạc!

Nước, cũng y như vậy!

Mà ở lúc chiến loạn như vậy còn nguyên ý chia sẻ đồ ăn thức uống chứng tỏ người đó chắc chắn là người tốt.

Vì vậy, thái độ của Kha Lâm đối Tần Nhiên dịu xuống hẳn. Hơn nữa còn bắt đầu bắt chuyện với Tần Nhiên.

Mà đây chính là mong muốn của cậu!

“Trước khi xảy ra chiến loạn, anh làm nghề gì vậy?” Kha Lâm tò mò, hỏi.

“Đang là học sinh thôi, nhưng sau đó xảy ra chút chuyện nên trở thành trạch nam! (1) Còn cô?” Tần Nhiên nói với cô sự thật trong hiện thực.

“Tôi cũng là học sinh, nhưng vì đánh nhau, uống rượu với vài chuyện nữa nên bị tổng vào trung tâm phục vụ công ích xã hội... Sau đó, tôi còn chưa kịp hoàn thành 200 tiếng nghĩa vụ thì chiến loạn xảy ra! Tuy rằng lúc đầu tôi rất biết ơn chiến loạn vì giúp tôi khỏi phải làm nghĩa vụ nữa, nhưng bây giờ tôi thà rằng làm nghĩa vụ cả đời chứ không muốn bị nhốt ở chỗ này thêm một giây phút nào nữa!” Kha Lâm giải bày tâm sự, có chút giống căn bệnh.

Lúc đầu cô cố gắng giữ gìn hình tượng lạnh lùng, vào giây phút này liền ngay lập tức vỡ nát.

Đối với việc này Tần Nhiên cũng nhún vai cho qua, tiếp tục lắng nghe Kha Lâm nói. Bình thường, vì bảo vệ chính mình hầu như ai ai cũng sẽ đeo lên một lớp mặt nạ. Huống chi đây đang là chiến loạn?

Tất cả những thứ không bình thường đều trở thành bình thường.

“Vốn tôi đang ở gần khu đại lộ số 6, nhưng sau đó bị bọn Kền Kền chó chết kia chạy tới cướp hết vật tư, thật sự so với châu chấu còn đáng ghét hơn! Nên tôi mới phải dời tới khu biệt thự hoa viên, ai ngờ bọn chúng cũng đến! Một lũ khốn, con bà nó!”

“Kền Kền? Bọn kia lợi hại đến vậy sao?” Tần Nhiên lại một lần nữa nghe được cái biệt danh này, cố ý dò hỏi.

“Tần Nhiên, do anh ở địa phương khác tới nên đương nhiên chưa nghe thấy hung danh của chúng!” Kha Lâm phẩy tay, lập tức nói.

“Kền Kền thật ra là biệt danh của một người, trước khi chiến loạn xảy ra, thằng đó cũng chỉ là một thằng côn đồ thôi! Nhưng khi chiến loạn bắt đầu thì nó đang bị nhốt trong cục cảnh sát, rồi hên sao mà có được một đồng vũ khí! Nó chờ tới lúc bọn quân phản loạn bỏt hoành hành rồi mới chạy ra làm càn ngang ngược, lôi kéo một đám phạm nhân trốn ngục chém giết ở khu đại lộ số 6!”

“Mấy băng nhóm côn đồ khác cũng không dám giáp mặt tranh chấp với Kền Kền, vì nó không những mạnh bạo, mà còn bụng dạ hẹp hòi, nhỏ nhen. Bất kể ai dám đụng đến nó nhất định sẽ bị nó báo thù. Hồi trước có một thằng thủ lĩnh nhóm giang hồ nào đó dám đụng chạm đến nó, sau đó liền bị nó treo trên cây cột điện ở khu đại lộ số 6 rồi thiêu sống!” Trong từng lời nói của Kha Lâm đều hiển lộ rằng cô rất quen thuộc với Kền Kền.

Nhưng, đang nói, sắc mặt của cô trở nên khó coi lên. Vì bây giờ cô vừa nhớ tới, tới qua cô và Tần Nhiên hợp tác giết chết hai thằng đệ của Kền Kền.

Giống cô, nghe đến đó, sắc mặt của Tần Nhiên cũng không đẹp nổi nữa.

(1) Trạch nam: chỉ những người con trai có tính cách lập dị, chỉ thích chui rúc trong nhà, không muốn ra đường hay tiếp xúc với người lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Kỹ Năng Thứ Hai

“Có vẻ, tôi gặp rắc rối to rồi nhì!” Tần Nhiên giả vờ ung dung, nói.

Chỉ là trong lời nói mang theo ý dò hỏi.

Những kinh nghiệm tích lũy được từ việc phải kiếm sống từ hồi còn là thiếu niên đã luyện thành thói quen không toàn toàn tin bất kỳ ai của cậu.

Đặc biệt là trong lúc phải đối mặt với sống chết!

“Không phải mình anh gặp rắc rối lớn, mà là chúng ta! Tội qua, ở chỗ đó có không ít thằng nhìn thấy! Những thằng đó vì muốn nịnh bợ Kền Kền, chắc chắn sẽ đi mách lẻo! Nếu Kền Kền biết hai thằng đệ của mình bị xử rồi, chắc chắn từ tối nay nó sẽ kêu gọi tất cả đàn em đi truy lùng chúng ta! Chỉ có xử lý chúng ta, thằng khốn kia mới có thể duy trì thanh danh của nó!” Kha Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

“Số đồ ăn tôi có chỉ có thể duy trì được tối đa là hai ngày, anh thì sao?” Kha Lâm ngẩng đầu lên nhìn Tần Nhiên.

“Tôi cũng giống cô!” Tần Nhiên thần nhiên mở cái ba lô của mình ra để cho Kha Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng hai lon đồ hộp còn sót lại bên trong.

Đối mặt với vẻ mặt thần nhiên của Tần Nhiên, Kha Lâm cũng không giấu giếm thêm nữa, bước nhanh tới một cái góc trong hầm, từ phía dưới cái kệ lấy ra một lon đồ hộp và một bịch bánh quy.

“Cho dù ăn nhin cũng chỉ có thể chống được một, hai ngày.” Kha Lâm nhìn số đồ ăn trong tay, chau mày lại.

Hiển nhiên, cô không muốn làm như vậy. Cho dù là nhin đói nhin khát hay trốn ở chỗ này chờ chết đều không phải thứ mà Kha Lâm muốn.

“Anh có thể đánh lại tối đa bao nhiêu người một lúc?” Kha Lâm nghiêm túc nhìn Tần Nhiên, hỏi.

“Nếu đối thủ không có vũ khí hay ít nhất là không có súng, thì... hai hoặc ba người!” Ngay lập tức hiểu ra cô muốn làm gì, cậu nghiêm túc trả lời.

Tuy hôm qua cậu có thể hoàn mỹ mà đánh lén hai người đang cầm súng, nhưng cậu biết rõ cái đó là do cậu ăn may thôi.

Nếu không có Kha Lâm hỗ trợ thì cậu đã sớm trở thành vong hồn dưới hai họng súng rồi.

Hơn nữa, sự hạn chế của “thể lực” vẫn còn đang khắc sâu trong trí nhớ của Tần Nhiên. Một khi “thể lực” chạm đến cực hạn, đừng nói là chiến đấu, ngay cả trốn tránh cũng làm không được, chỉ có thể như con dê nằm đợi người ta tới làm thịt.

“Chúng ta phải đối mặt chính diện với bọn đó sao?” Sau khi suy xét điểm mạnh, điểm yếu của bản thân, Tần Nhiên bàn bạc với với Kha Lâm.

“Là sao? Anh tính đánh lén?” Kha Lâm ngăn người ra, nhưng liền lập tức phải ứng lại.

“Ừ! Chúng nó nhiều người, còn có súng nữa, trong khi chúng ta chỉ có hai người. Nếu đánh chính diện thì hoàn toàn không có khả năng thắng! Nên đánh lén là lựa chọn tốt nhất rồi!” Tần Nhiên gật đầu, sau đó phân tích cho Kha Lâm:

“Không phải này cô nói là chúng nó chủ yếu hoạt động ở khu bên cạnh đại lộ số 6 sao? Nếu vậy, chúng nó sẽ không thông thạo đường đi nước bước ở nơi này bằng cô, hơn nữa, nếu chúng nó muốn truy lùng chúng ta thì chắc chắn phải chia nhỏ số người ra thành nhiều nhóm, nên cho dù tụi nó có đông thì sau khi chia ra cũng chắc không còn được bao nhiêu người một nhóm!”

“Kha Lâm, đừng nói với tôi là băng đảng của chúng có tới mấy trăm người nha!” Nói xong câu cuối, Tần Nhiên lại băng quơ hỏi thêm một câu.

“Mấy trăm người? Sao có thể chứ! Cũng đâu phải quân đội! Tổng số đàn em của Kền Kền cũng tầm 20 người thôi! Nếu thật sự có vài trăm người, dựa vào tính nóng cuồng của thằng điên kia, sợ là đã sớm đánh vào doanh địa của quân phản loạn rồi!” Tựa như bị sự nhẹ nhàng trong câu hỏi băng quơ của Tần Nhiên lấy nhầm, Kha Lâm cũng bắt đầu nói đùa.

Nhưng, thật nhanh, nụ cười trên mặt Kha Lâm liền tắt ngấm.

Cô nhìn Tần Nhiên, nói: “Người của băng Kền Kền không quen thuộc nơi này và anh cũng không quen thuộc nơi này!”

Việc này ngay từ đầu Tần Nhiên cũng không che giấu nên giờ chỉ đơn giản nhún vai thừa nhận.

“Hơn nữa, đúng là anh có thể dùng dao găm rất chuyên nghiệp, nhưng khả năng ẩn nấp của anh tệ quá, đến tôi mà chỉ cần nhìn sơ qua cái còn phát hiện ra được thì anh có thể đánh lén mấy thằng kia thành công sao?” Kha Lâm nói tiếp.

Ánh mắt nghiền ngẫm của Kha Lâm quét ngang quét dọc trên người Tần Nhiên, làm cậu cảm thấy hơi tức giận.

Tần Nhiên biết Kha Lâm đang ám chỉ việc tối qua, khi mà cậu gặp phải cảnh cô và thằng kia đang giằng co thì tính rút lui nhưng lại vô ý giẫm phải thanh gỗ tạo ra tiếng động.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn thôi! Tôi cam đoan sẽ không có lần sau! Hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác, tôi không muốn cứ trốn ở trong này cho đến khi đói chết hay là bị bọn đàn em của Kền Kền tìm được!” Tần Nhiên giải thích, cố gắng thuyết phục Kha Lâm thêm một lần nữa.

Cậu không muốn kế hoạch đã định sẵn xuất hiện bất kỳ việc ngoài ý muốn nào.

Đối mặt với băng nhóm Kền Kền, Tần Nhiên không thể không chiến đấu!

Nếu chỉ là người sống sót hay bọn côn đồ bình thường thì cậu sẽ lựa chọn né đi, vì không biết trên người bọn họ có những vật phẩm đáng giá để ra tay hay không.

Nhưng tại Kền Kền thì khác.

Nhìn hai cây súng đang giắt bên hông của cậu là biết, bọn này nhất định có trang bị.

Cho dù cậu chưa biết giá trị của súng trong trò chơi ngầm này, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại mong muốn có càng nhiều của cậu, suy cho cùng thì cậu tham gia chơi trò này là vì kiếm tiền mà.

Nói đơn giản, chỉ cần có đủ thu hoạch, Tần Nhiên nguyện ý mạo hiểm!

Huống chi, ngày hôm qua đã đụng vào người của Kền Kền, mà cậu còn phải sống sót trong sáu ngày nữa ở đây thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

So với việc phải sống trong hoảng sợ suốt sáu ngày này thì thôi thà rằng chủ động ra tay trước, giải quyết nguy cơ. Tần Nhiên tuyệt đối không phải là người yếu đuối chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Ba năm làm bạn với căn bệnh gen nhiễm vi rút đã không những tôi luyện Tần Nhiên trở thành một con người có ý chí cứng cỏi, mà còn làm cho tính cách của cậu cũng trở nên cứng cỏi hơn, đặc biệt là suy nghĩ đã thành thực hơn các bạn cùng lứa rất nhiều.

Cậu biết có một số việc tuyệt đối không thể giải quyết bằng cách trốn tránh.

So với việc đợi tai họa ập đến vào phút cuối cùng, thì thà rằng đánh cược trước một phen.

Giống như việc cậu đã chọn tham gia trò chơi ngầm không hề có tính năng bảo vệ người chơi này.

Mà đối với việc sắp tới phải đối mặt với đám người của băng Kền Kền cũng là như thế.

Đương nhiên, nếu có thể, Tần Nhiên sẽ không ngại làm cho phần thắng của chính mình trở nên lớn hơn nữa.

Trong hiện thực, những thông tin có liên quan đến game ngầm này thật sự là quá ít, cậu đã dốc hết sức lực tìm kiếm nhưng cũng không thu hoạch được bất kỳ tin tức nào có thể giúp ích cho cậu.

Nhưng việc sắp phải đối mặt với băng Kền Kền lại không giống như vậy.

Từ trong giọng nói của Kha Lâm, Tần Nhiên có thể đoán ra được cô gái rất quen thuộc với đám Kền Kền, thậm chí đã từng có chút quen biết, hơn nữa còn từng bị đối phương lừa.

Nếu không cô ấy sẽ không tức giận như vậy.

Hơn nữa, cô ấy cũng rất quen thuộc đường phố ngõ ngách nơi này, đây thật sự là một sự giúp đỡ rất lớn.

Tần Nhiên đương nhiên không muốn bỏ qua sự giúp đỡ sẵn có này.

“Tôi đương nhiên cũng không muốn trốn mãi ở chỗ này cho đến khi đối chết hay bị bọn đàn em của Kền Kền tìm được! Tôi đồng ý với kế hoạch của anh, nhưng mà, tôi nghĩ cái kế hoạch này cần phải làm cho hoàn thiện hơn một chút!” Kha Lâm nói.

“Hoàn thiện như thế nào?” Tần Nhiên hỏi lại ngay lập tức.

“Thì giống như những gì hôm qua tôi nói ấy, tôi rất giỏi tránh né, nên tôi sẽ dạy anh một ít kỹ xảo để đến khi anh phải đối mặt với mấy thằng kia thì sẽ có nhiều lựa chọn hơn! Đáng tiếc... tôi không giỏi dùng súng!” Kha Lâm nói, rồi lắc lắc đầu trong tiếc nuối.

Khi không có cơ thể cường tráng hay kỹ xảo tốt làm tiền đề thì súng luôn là lựa chọn của đại đa số người.

Khi một người học đầu vật mười năm đánh tay đôi với một người học bắn súng ba tháng thì chỉ cần người học bắn súng đủ thông minh, giữ được khoảng cách nhất định với đối thủ thì người thua chắc chắn là người học đầu vật.

“Anh có nguyện ý học kỹ xảo tránh né với tôi không?” Kha Lâm hỏi ngay sau đó.

“Kha Lâm muốn dạy bạn kỹ năng tránh né, học hay không học?” Cùng lúc đó, dòng tin nhắc nhở của trò chơi xuất hiện.

“Dạy kỹ năng? Giáo viên dạy kỹ năng cho người chơi mới? Hay là đã đạt tới yêu cầu của độ thiện cảm ẩn giấu?” Tần Nhiên có chút sững sờ trong lòng, các loại suy đoán bắt đầu xuất hiện.

Nhưng câu trả lời lại ngay lập tức thoát ra khỏi miệng.

“Vô cùng sẵn lòng!”

Đối với Tần Nhiên - vừa có được một kỹ năng thôi đã có thể khiến cho bản thân cậu xảy ra biến hóa vô cùng to lớn nên cậu đương nhiên ước có được càng nhiều kỹ năng càng tốt. Cậu đã từng là dân “cày” game thuê nên rất rõ ràng khi không có cấp bậc cụ thể thì chính thuộc tính, kỹ năng sẽ trở thành tiêu chuẩn để đánh giá thực lực. Hơn nữa, thuộc tính và kỹ năng lại còn hỗ trợ lẫn nhau.

Những việc xảy ra tiếp theo đã chứng thực suy đoán của Tần Nhiên.

Sau khi cậu đáp ứng, Kha Lâm ngay lập tức giảng dạy kỹ xảo cho cậu, hơn nữa còn tự mình làm mẫu. Sau khi cô kết thúc, hệ thống lại đúng hện lên tiếng nhắc nhở.

“Độ nhanh nhẹn đạt cấp F, phù hợp yêu cầu của kỹ năng tránh né...”

“Kỹ năng đã học được: Tránh né”

“Tên: Tránh né - cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: nhanh nhẹn”

“Phân loại kỹ năng: Phụ trợ”

“Hiệu quả: Bạn biết cách tránh né trong chiến đấu, khả năng tránh né tăng lên 10%”

“Tiêu hao: thể lực”

“Điều kiện để học tập: độ nhanh nhẹn đạt F”

“Ghi chú: Bạn có thể sử dụng các kỹ xảo nghiêng người, lộn vòng, ... để tránh né sự công kích của đối thủ!”

“Đúng là như vậy, thuộc tính và kỹ năng hỗ trợ lẫn nhau!” Sau khi so sánh những lời nhắc nhở của hệ thống với hai cái kỹ năng đang có, Tần Nhiên khẳng định đáp án.

Hơn nữa, Tần Nhiên còn suy đoán sâu hơn nữa, chính là “nếu kỹ năng tăng lên thì thuộc tính cũng sẽ tăng lên.”

Nhưng, những thông tin hiện tại cậu có vẫn quá ít, khiến cậu không thể hoàn toàn khẳng định.

“Thế nào? Học được chưa?” Kha Lâm đứng lên cạnh, sau khi làm mẫu xong quay qua nhìn Tần Nhiên thì thấy mặt cậu đại ra, nhìn ngốc ngốc nên không thể không nhắc nhở một tiếng, không những vậy, đôi mày đẹp còn nhíu lại đến mức muốn dính liền vào nhau.

Hiển nhiên, cô cảm thấy bất mãn với việc cậu mất tập trung trong khi cô làm mẫu cho cậu xem.

“Chắc là nắm rõ căn bản rồi!” Tần Nhiên phát hiện ra cô đang bất mãn nên vì để kế hoạch có thể thuận lợi tiến hành, cậu liền dùng hành động thật để đánh tan bất mãn của cô.

Các động tác như nghiêng phải nghiêng trái, lộn vòng ra trước lộn vòng ra sau và nhào lộn bằng một tay, ... Tần Nhiên đều có thể dễ dàng thực hiện được.

Một màn này làm cho Kha Lâm tròn mắt há hốc mồm, hỏi: “Anh từng học qua thể thao?”

Kha Lâm đã từng là một thành viên trong đội thể thao của trường nên cô biết rõ để có thể làm được những động tác đúng chuẩn như vậy, ít nhất phải tập luyện hai, ba năm. Với một người vừa mới học thì có thể mỗi động tác lộn nhào trước sau thôi còn làm không chuẩn, chứ đừng nói động tác có độ khó cao như nhào lộn bằng một tay.

“Không có, nhưng bình thường tôi thích đấu vật nên chắc cơ thể linh hoạt hơn người thường xiu ấy mà!” Tần Nhiên nghĩ ra một câu trả lời hợp lý.

Tuy quy tắc của game ngầm này không hạn chế Tần Nhiên nói ra bí mật của người chơi, nhưng ở trong một trò chơi mà gần như chân thật 100% này, cậu có mà bị chấp não mới nói ra những lời làm người khác tưởng cậu đang bị bệnh tâm thần.

“Thì ra là thế!” Kha Lâm hiển nhiên chấp nhận câu trả lời này.

Mà Tần Nhiên lại một lần nữa mất tập trung.

Ánh mắt của cậu đang nhìn vào nơi có đề chữ “thể lực” trong thanh thuộc tính. Chỗ ấy từ đầu biểu thị giá trị thể lực là 100, nay chỉ còn có 80.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Màn Đêm

“*Nghiêng trái, nghiêng phải gần như không tiêu hao thể lực, lộn nhào về trước, lộn nhào ra sau mỗi cái tiêu hao 5 giá trị thể lực, còn chống một tay nhào lộn thì mỗi cái tiêu hao đến 10 giá trị thể lực!*” Tần Nhiên cứ lăm bầm mãi trong lòng, ánh mắt lại một lần nữa nhìn vào hai cái kỹ năng trong thanh kỹ năng.

“*Tiêu hao: Thể lực*”

Không có ngoại lệ, cả hai đều là tiêu hao thể lực, nhưng lại không có giải thích rõ là sẽ tiêu tốn bao nhiêu thể lực.

“*Không có ghi rõ là sẽ tiêu hao bao nhiêu giá trị thể lực chính là vì tùy độ khó của động tác mà tiêu hao giá trị thể lực khác nhau!*” Nhớ lại lần chiến đấu trước cùng với những động tác cậu mới làm ban nãy, Tần Nhiên dễ dàng mà đưa ra kết luận như vậy.

Tiếp theo, Tần Nhiên xem các thông tin đã được ghi chép lại trong hệ thống.

Trong đó cũng không có thông tin nào nói về việc tiêu hao giá trị thể lực.

Nhưng việc tiêu hao giá trị thể lực lại là có thật, giống như trạng thái “đói khát” đặc thù vậy.

“Thông tin bị ẩn mất rồi? Hay vì lý do nào nhỉ?” Tần Nhiên khẽ nhún mày, suy đoán.

Đây không phải là lần đầu tiêu cậu tiếp xúc loại game như thế này và kiểu thông tin bị ẩn mất cũng không phải chưa từng gặp qua.

Nếu thông tin bị ẩn mất thì chỉ có hai khả năng, một là loại thông tin này không có tác dụng quan trọng gì, hai là nó có tác dụng vô cùng lớn.

Trong game ngầm này, Tần Nhiên đương nhiên nghĩ cái số hai có khả năng xảy ra hơn.

Chỉ là những thông tin bây giờ cậu đang có được vẫn quá ít nên cậu không thể tìm ra điểm mấu chốt.

Vấn đề này làm Tần Nhiên nhanh chóng bỏ qua tiếp tục tự hỏi.

Tần Nhiên tuyệt đối không lãng phí tế bào não đi suy nghĩ những vấn đề mà chắc chắn sẽ không tìm ra đáp án.

“Tần Nhiên, cậu có thể dạy võ cho tôi không?”

Tần Nhiên vừa tập trung tinh thần lại liền nghe thấy câu dò hỏi của Kha Lâm.

“Không thành vấn đề!” Tần Nhiên không có lý do gì để từ chối cả, cậu gật đầu, sau đó nói:

“Có rất nhiều loại võ thuật, nhưng tôi chỉ rành loại võ thuật dùng dao găm thôi!”

Tần Nhiên biết rất nhiều loại võ, những cũng chỉ biết sơ sơ thôi nên đương nhiên không thể đem mấy cái đó đi dạy cho người khác.

Ngoại trừ kỹ năng “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản”!

Sau khi có được kỹ năng “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản”, không những cậu có thể sử dụng dao găm luyện như người trong nghề lâu năm, mà trong đầu cậu còn xuất hiện rất nhiều kiến thức liên quan đến loại võ thuật này, nên đương nhiên dư sức dạy lại cho người khác.

“Đó chính là mong ước của tôi đó!” Kha Lâm nở nụ cười trên môi, hiển nhiên là thỏa mãn với việc cậu dạy cho cô kỹ thuật sử dụng dao găm.

Ngày hôm qua chính mắt cô nhìn thấy cách Tần Nhiên dùng dao găm đánh nhau với kẻ thù, không những tốc độ nhanh mà động tác còn rất hung ác, hoàn toàn có thể nói rằng một nhất trí mạng.

Trong tình trạng đang phải sống trong chiến loạn thì Kha Lâm biết rõ nếu cô nắm được kỹ thuật sử dụng dao găm thì nó sẽ đem lại ích lợi to lớn cỡ nào cho cô.

Tiếp theo, Tần Nhiên liền vừa giảng giải, vừa làm mẫu.

Hệ thống cũng không hiện tin nhắc nhở về việc cậu dạy kỹ năng cho người khác.

Như vậy chứng tỏ, Tần Nhiên chỉ có thể hấp thụ kỹ năng người khác mà không thể truyền lại được.

Có thể đây là mặt hạn chế của game này, cũng có thể là do cấp bậc kỹ năng hiện giờ của cậu quá thấp.

Cứ chỉ dạy như vậy từ sáng cho tới hơn 12 giờ mới dừng lại.

Sau đó là thời gian nghỉ ngơi.

Vì phải ứng phó cuộc chiến vào buổi tối nên hai người vẫn cố gắng duy trì thể lực.

“Có vẻ tôi không có năng khiếu nhiều nhì!” Sau khi ngừng lại, Kha Lâm liền trả lại con dao găm cho Tần Nhiên, lắc đầu chấp nhận.

“Cô học không tệ chút nào!” Tần Nhiên nói.

Đây cũng không phải lời an ủi mà là lời thật lòng của cậu.

Nhưng cô lại xem đó như lời an ủi, nói: “Nếu so sánh với anh thì tôi thật sự như con ốc vậy!”

Kha Lâm thở dài, nhưng ngay sau đó trên gương mặt cô lại toát ra vẻ kiên cường, nét kiên cường có được sau bốn tháng sống sót trong chiến tranh loạn lạc, nói tiếp: “Yên tâm đi, vào lúc chiến đấu tối nay, tôi sẽ không gây cản trở cho anh!”

“Tôi tin mà!” Tần Nhiên mỉm cười, gật đầu.

Tuy đang nghỉ ngơi nhưng không phải hai người chỉ ngồi không, Tần Nhiên và Kha Lâm lại lấy kế hoạch ra bàn bạc tiếp. Đặc biệt là Kha Lâm còn dùng ngón tay vẽ lên mặt đất. Chỉ một lúc sau, một cái bản đồ phức tạp đơn giản của khu biệt thự Hoa Viên hiện trên trước mặt Tần Nhiên.

“Chỗ này là tuyến đường chính của khu biệt thự Hoa Viên, con đường này phải rộng 7 tới 8 m, tầm nhìn cũng rất rộng nên chúng ta tuyệt đối không thể khai chiến ở chỗ này, lỡ mà bị bao vây thì chúng ta chết chắc!

Nơi khai chiến tốt nhất là vùng xung quanh đám phế tích của khu biệt thự, không những tầm nhìn bị hạn chế mà còn có rất nhiều gạch đá, thanh gỗ với mấy cái vách tường còn chưa sụp hẳn, mấy thứ này đủ để làm cho ưu thế về số lượng của bọn chúng trở thành vô dụng!” Chỉ vào từng khu trên cái bản đồ đơn giản trên mặt đất, Kha Lâm nghiêm túc nói.

“Vậy chúng ta sẽ khai chiến ở chỗ đó!” Tần Nhiên gật đầu một cái.

Đối với người mà thấy cái gì cũng cảm thấy xa lạ như Tần Nhiên thì đương nhiên cần phải nghe theo lời đề nghị của Kha Lâm - người vẫn còn sống sót sau bốn tháng loạn lạc.

Đặc biệt là ở phương diện địa hình!

“Ngoại trừ mấy chỗ này thì tôi cần phải chú ý chỗ nào nữa?” Tần Nhiên sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội tốt nào để tìm hiểu xung quanh.

“Chỗ này có một băng nhóm côn đồ khác, còn có chỗ này...” Ngón tay của Kha Lâm lướt trên bản đồ, chỉ cho Tần Nhiên.

Trong lúc hai người vẫn một người hỏi một người trả lời thì sắc trời đang dần dần tối lại.

.....

Hồ Khắc “Sói” là cánh tay phải đắc lực của Kền Kền. Vào lúc này, Hồ Khắc đang dẫn theo sáu thằng đàn em tìm kiếm trong khu biệt thự Hoa Viên, trên tay mỗi người đều cầm súng, trên người thì mặc áo chống đạn. Sáu thằng đệ nhìn ngó xung quanh còn Hồ Khắc thì trên mặt tràn đầy giận dữ.

Có đưa đám khiêu chiến tiếng tăm lưng lầy Kền Kền!

Phải biết, làm cánh tay phải của Kền Kền nên trong cái uy danh của Kền Kền hẳn cũng có công lao không thể nào phủi bỏ.

Bản thân Hồ Khắc xem cái này như niềm tự hào, đắc chí.

Đặc biệt là sau khi có được ích lợi thực tế, hẳn càng cảm thấy tự hào và đắc chí.

Trong khi những thằng khác phải nhịn đói nhịn khát, hẳn vẫn có thể ăn uống no đủ, trong tay có vũ khí, có thể xử lý bất cứ thằng nào mà hẳn nhìn không vừa mắt.

Đối với Hồ Khắc, đây chính là cuộc sống hoàn mỹ.

Bất luận thằng nào con nào dám phá hủy cuộc sống hoàn mỹ của hắn thì đều là kẻ thù không đội trời chung của hắn.

Cho nên sau khi nghe mấy thằng không thân thiết gì mật báo rằng có đứa đã giết chết hai thằng đệ của hắn, Hồ Khắc đã tự thỉnh cầu Kền Kền cho mình đi giết giặc!

Phải chính tay hắn xử lý đôi “cầu nam nữ” kia mới được!

“Chúng nói ở đâu đó trong khu này thôi, tìm kỹ cho tao! Nhớ kỹ, không cần đi quá xa đồng bọn, trong tay chúng nó có hai cây súng đó! Càng không được vì có gái mà thả lỏng cảnh giác, rõ chưa!” Hồ Khắc nói to.

“Dạ rõ, Hồ Khắc đại ca!” Sáu thằng đàn em đáp to lại, sau đó đi vào trong khu phế tích.

Có súng thì sao? Theo quy tắc của Kền Kền thì khi rời khỏi doanh địa mỗi người chỉ được phát bốn viên đạn, hai người anh em đã chết của họ từ khu đại lộ số 6 đến đây kiểu nào mà chẳng bắn lãng phí mất một, hai viên đạn rồi. Bởi vì chúng cũng thường làm như vậy, chỉ để thưởng thức dáng vẻ chạy trốn của những thằng côn đồ khác hay những bình dân còn sống sau khi nghe thấy tiếng súng. Đây là một trong những sở thích ít ỏi được tạo thành sau 4 tháng chiến loạn của chúng.

Dưới tiền đề như vậy, khi hai người kia đánh nhau với đôi “cầu nam nữ” thì kiểu nào chẳng tiêu tốn thêm vài viên đạn nữa!

Bởi vậy, cho dù đôi “cầu nam nữ” ấy có được hai cây súng thì sao chứ? Còn có tầm 3, 4 viên đạn thì sao có thể tạo thành thế uy hiếp cho bọn chúng được!

Phải hiểu, vụ hai thằng đàn em bị giết thật sự đã chọc giận Kền Kền đại ca, nên đại ca không những phái cả đám đàn em với số lượng gấp mấy lần con số hai, mà còn cấp cho rất nhiều viên đạn với cả... cho mặc áo chống đạn!

Vuốt ve cái áo chống đạn đang mặc trên người, mỗi thuộc hạ của Kền Kền đều cảm thấy tự tin tràn đầy.

Loại áo chống đạn của cục cảnh sát tuy không thể chống đỡ được đạn của súng trường nhưng đối với loại súng lục như M1905 thì dư sức.

Không phải chỉ riêng sáu tên đàn em này nghĩ như vậy mà ngay cả Khắc Sói cũng nghĩ như thế.

Nắm chặt cây súng trong tay, Hồ Khắc đi sát phía sau sáu thằng đàn em, dùng ánh mắt rà soát tất cả những thứ hiện ra trước mắt.

Hắn đang nóng lòng muốn xử lý đôi “cầu nam nữ” kia!

.....

Cũng có người đang nóng lòng, đó chính là Tần Nhiên!

Tần Nhiên đang trốn dưới một đồng phế tích chờ sẵn, từ khi bọn người Khắc Sói đến đây cậu đã phát hiện ra chúng.

Trên thực tế, cậu cũng không ngạc nhiên khi bọn chúng có thể tìm ra phạm vi nơi cậu đang trốn tránh. Vì tuy rằng tối qua hai người đã cắt đuôi được cái đám đuổi theo nhưng mấy thằng có thể theo đến cuối cùng cũng không khó khăn để có thể đoán ra hai người họ chạy hướng nào.

Nói đơn giản, tất cả đều đã trong dự tính của cậu.

Mà việc bây giờ phải làm chính là im lặng chờ đợi. Chờ đến khi đối phương đến gần, sau đó, ra một đòn trí mạng.

Đây cũng không phải là việc dễ dàng gì, nó yêu cầu phải thật kiên nhẫn và có kỹ xảo thích hợp.

May mắn là Tần Nhiên trời sinh đã có tính kiên nhẫn tốt. Còn kỹ năng “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản” lại cung cấp cho cậu những kỹ xảo thích hợp.

Hai cái hợp lại, làm cho đáng lẽ là một chuyện khó khăn lại trở nên dễ dàng hơn.

Đặc biệt là khi trong lòng đối thủ còn tràn đầy sự khinh thường thì lại càng làm cho Tần Nhiên có thể thành công dễ như trở bàn tay.

Bây tên côn đồ xếp thành một hàng ngang, cách nhau một khoảng cách nhất định, bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm.

Mà tên côn đồ cầm súng vừa đi ngang qua trước mặt Tần Nhiên chính là thằng đứng ngoài cùng!

Về mặt của nó nhàn nhả như đang đi dạo chơi, cơ bản là không nghĩ tới dưới đồng phế tích này lại có một người đang ẩn nấp, thậm chí, ánh mắt của nó còn chưa từng quét qua nơi này, chỉ đơn giản nhìn xung quanh tìm những nơi có thể che giấu người.

Trong suy nghĩ của nó không hề có trường hợp Tần Nhiên hay Kha Lâm sẽ chủ động phản kích trước. Nó nghĩ, chắc hẳn đôi “cầu nam nữ” này đang trốn ở đâu đó run lẩy bẩy, nên khi Tần Nhiên đột nhiên nhảy ra từ trong đồng phế tích, nó không chút đề phòng.

“Phụt!”

Lưỡi dao sắc nhọn ngay lập tức cắt qua cổ họng của nó.

“A!” Máu tươi chảy ngược vào cuống phổi khiến cho tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của nó trở nên trầm thấp, khàn khàn, mơ hồ. Cuối cùng, nó mang theo vẻ mặt không thể tin bị Tần Nhiên kéo vào trong đồng phế tích.

“Đám: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản X 2), đối thủ tử

vong...”

“*Thằng đầu tiên!*” Nhặt thanh súng M1905 từ trong tay kẻ thù lên, Tần Nhiên nghĩ thầm.

Sau đó cậu nhanh chóng kiểm tra thanh súng trong tay. Chất lượng cũng bị hư hao nhưng ổ đạn lại tràn đầy.

Có 7 viên đạn!

Phát hiện này làm cậu vui mừng.

Phải hiểu, để cho kế hoạch càng đảm bảo, cậu đã đưa một thanh M1905 cho Kha Lâm, hơn nữa còn cho cô 5 viên đạn.

Trên thực tế, nếu không phải vì đề phòng bất trắc, Tần Nhiên sẽ đưa toàn bộ số viên đạn cậu có cho cô - vì mới trải qua có vài tiếng chỉ dạy thôi nên khả năng cận chiến của cô vẫn không thể áp dụng vào thực chiến được.

Nên đối với cậu, thanh súng M1905 đầy đạn này đương nhiên là niềm vui bất ngờ.

Mà thứ làm Tần Nhiên cảm thấy vui sướng hơn cả đương nhiên chính là cái áo chống đạn mà nó đang mặc!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Hành Động Lén Lút

“*Tên: Áo chống đạn T1*”

“*Loại hình: Đồ phòng hộ*”

“*Chất lượng: Bình thường*”

“*Lực phòng ngự: 1. Đối với đạn: bình thường; 2. Đối với vũ khí lạnh: yếu*”

“*Thuộc tính: không*”

“*Công dụng đặc biệt: Không*”

“*Có nên mang theo làm nhiệm vụ: có*”

“Ghi chú: Đây là loại áo chống đạn của cảnh sát nhưng vui lòng đừng nghĩ rằng mặc cái áo này vào là bạn có thể không sợ viên đạn bắn trúng.”

Ngay khi cậu đụng vào cái áo chống đạn, một loạt các thông tin có liên quan đến “áo chống đạn T1” hiện ra trước mắt cậu. Cậu nhanh chóng nhìn lướt qua các thông tin rồi mặc ngay cái áo chống đạn này vào người, không chút do dự.

So với loại áo có tên là “áo của thường dân trong chiến loạn” không hề có chút lực bảo hộ nào thì cái áo chống đạn T1 này hiển nhiên vượt trội hơn nhiều.

Vừa có thể ngăn chặn viên đạn làm tổn hại cơ thể, vừa có thể bảo hộ thân thể khi cận chiến.

Mặc dù khả năng bảo hộ khi cận chiến hơi yếu, nhưng chừng đó cũng đủ làm tăng khả năng hoàn thành kế hoạch của Tần Nhiên.

Tần Nhiên mím chặt môi, cố gắng giảm hơi thở của bản thân xuống mức thấp nhất có thể, im lặng tiến đến gần mục tiêu thứ hai.

Cái mục tiêu thứ hai này cũng không phát hiện ra đồng đội của mình đã chết, mặc dù hai người cách nhau rất gần.

Cũng giống như thằng đầu tiên, thằng côn đồ này cũng không tập trung tìm kiếm mà là hai mắt nhìn ngó lung tung xung quanh. Từ đầu đến cuối đều không hề phát giác ra nguy hiểm đang đến gần.

Tần Nhiên không tính toán tiếp tục mai phục, mà thay vào đó tiếp cận đối phương từ phía sau.

Khi cách mục tiêu chỉ còn hai bước, cậu ngay lập tức bỏ nhào vào người đối phương, rồi lấy tay trái bịt chặt miệng thằng côn đồ làm nó không thể hô hoán, trong lúc đó tay phải cũng cầm chặt con dao găm vòng lên trước dứt khoát cắt vào cổ họng của nó.

Thật sự mà nói thì hai tay của cậu gần như hành động cùng một lúc.

Ngay khi mục tiêu tính hô hoán lên hay thậm chí định cắn vào tay trái của cậu thì con dao găm nằm trong tay phải của cậu đã cắt đứt cổ họng của nó.

Máu tươi tuôn ra ồ ạt, một lúc sau, mục tiêu liền bất động.

“Đám: công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X 2), đối thủ tử vong...”

Giống y như lần trước.

Tần Nhiên lôi thi thể của nó dẫu vào đám phế tích, rồi bắt đầu lục soát tìm chiến lợi phẩm. Nhưng lần này cậu không coi cái áo chống đạn T1 mà nó đang mặc ra mà chỉ lấy đi cây súng M1905 đang chứa đầy đạn.

Nếu có thể mặc hai cái áo chống đạn một lúc thì đương nhiên Tần Nhiên cũng không ngại làm thế. Nhưng thật đáng tiếc, chỉ mới mặc một cái áo T1 thôi đã làm cho cậu cảm thấy di chuyển chậm lại, nặng nề hơn. Vậy nên nếu mặc thêm một cái nữa chắc chắn sẽ ảnh hưởng độ nhanh nhẹn của cậu.

Tình hình trước mắt không cho phép Tần Nhiên giảm tốc độ xuống.

Nếu không, Tần Nhiên chắc chắn sẽ trở thành một cái bia ngắm bắn sống.

Cho dù là một cái bia ngắm bắn sống có lực phòng ngự rất cao thì cuối cùng vẫn sẽ bị bắn thành cái sàng.

“Thắng thứ hai!”

Tần Nhiên đếm thăm trong lòng rồi lách người chui ra khỏi đồng phế tích.

Đi về trước được tầm mấy mét, cậu đứng lại, hòa mình vào bóng đêm rồi nhìn vào cái mục tiêu thứ ba.

Không giống như hai mục tiêu đầu, cái mục tiêu này đang đứng trên một đồng gạch ngói, thanh gỗ cao hơn một mét, cho dù nó cũng không tập trung chú ý nhưng Tần Nhiên vẫn không có cách nào xuống tay.

Nguyên nhân là do độ cao.

Nếu bây giờ Tần Nhiên chính diện nhẹ nhàng lên tới gần nó thì cho dù có một ít phế tích che giấu nhưng kiểu nào cũng sẽ bị mục tiêu phát hiện.

Tần Nhiên không ngờ đến nỗi thấy bản thân có thể dễ dàng xử lý hai thằng ban nãy mà tự tin cho rằng mình có thể coi thường đối thủ.

Vì dù sao thì cái súng đang nằm trong tay nó cũng không phải chỉ là đồ trang trí cho đẹp.

Còn từ phía sau vòng tới?

Tần Nhiên quan sát cái cách nó bừa bãi nhìn lung tung, thật dứt khoát mà bỏ qua ý định này.

Cậu không muốn bản thân đã lên tới sau lưng đối phương được một nửa thì lại bị nó vô tình xoay người mà phát hiện ra.

“Tạm thời bỏ qua cái mục tiêu này vậy!” Tần Nhiên đưa ra quyết định ngay sau đó.

Tuy cậu có M1905 với cả đầy đủ viên đạn, nhưng mục tiêu có mặc áo chống đạn, với lại kỹ năng bắn súng của cậu cũng không tốt đến mức chắc chắn sẽ bắn trúng những vùng yếu hại không được áo chống đạn bảo vệ trên cơ thể của nó như đầu, cổ,...

Còn một lý do nữa chính là một khi tiếng súng vang lên, chắc chắn vị trí của hắn bị lộ!

Mà hiện tại đối phương còn có năm người đều có súng. Cho dù dùng đến kế hoạch đối ứng đã bàn trước với Kha Lâm thì Tần Nhiên cũng không muốn hai chọi năm.

“Ít nhất cũng phải xử lý thêm hai thằng nữa mới được!” Nghĩ vậy, Tần Nhiên bắt đầu xoay người vòng qua nó mà đi.

Vì không muốn bị thằng côn đồ đang đứng trên đồng phế tích phát hiện ra bản thân, Tần Nhiên chọn con đường vòng tương đối xa. Đầu tiên là lùi về nơi đã xử lý thằng đầu tiên rồi sau đó mới tránh qua vị trí của thằng thứ ba đi tới.

Hơn mười phút sau, khi Tần Nhiên dừng chân lại thì cậu đã đi tới sau lưng một đám côn đồ tay cầm súng. Dựa vào thị lực không tệ của mình, Tần Nhiên đã nhìn rõ ràng vị trí của năm cái mục tiêu trước mặt rồi nhanh chóng chọn ra cái mục tiêu thứ ba để xuống tay.

Cái mục tiêu thứ ba này là người đứng ngoài cùng bên trái theo tầm nhìn của cậu. So với hai cái mục tiêu mà cậu đã giải quyết thì cái mục tiêu tiếp theo này có vẻ còn mất tập trung hơn nhiều!

Ít nhất, hai thằng côn đồ ban nãy còn giả vờ tìm kiếm, mà cái thằng này thì lại ngồi xổm trong cái góc khuất để những thằng côn đồ khác không nhìn thấy nó rồi hút thuốc.

Bộ đáng thoải mái, vui vẻ của nó làm ngay khi Tần Nhiên nhìn đến liền chọn nó làm mục tiêu tiếp theo.

Tần Nhiên thật cẩn thận mà đến gần dọc theo góc chết trong tầm mắt của nó.

Mặc dù toàn bộ lực chú ý của nó đều đang tập trung vào điều thuốc đang kẹt giữa hai ngón tay, nhưng Tần Nhiên cũng không vì vậy mà chủ quan.

Vì Tần Nhiên biết trên thế giới này có tồn tại thứ được gọi là “việc ngoài ý muốn”.

Mà thật sự thì cũng không có cái biện pháp hiệu quả nào có thể giảm thiểu việc ngoài ý muốn phát sinh.

Nên chỉ có thể cẩn thận hết mức có thể.

Dưới sự di chuyển cẩn thận như vậy, khoảng cách của Tần Nhiên và cái mục tiêu ngắn dần, ngắn dần.

Khi cậu còn cách nó không đến hai mét thì nó vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của cậu, mà phải mãi đến khi con dao găm trên tay cậu tiếp xúc da nó, nó mới nhận ra điểm đáng ngờ.

Nhưng, thật hiển nhiên, lúc này đã quá trễ!

Tần Nhiên không thêm quan tâm đến việc tay mình có thể bị bỏng bởi điều thuốc đang cháy dở liền giơ tay trái lên bịt miệng nó, tay phải cầm chặt con dao găm bất ngờ “xoẹt” qua cổ nó.

Giống như hai cái mục tiêu ban nãy, cổ của nó bị cắt toét ra rồi ngay lập tức xụi lơ xuống đất từ vong.

“Bị bỏng: Đối thủ tạo thành 1 điểm thương tổn sinh mệnh cho bạn”

“Đâm: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X 2), đối thủ từ vong...”

“Ba lần lặng lẽ tiến đến gần công kích đối thủ, không bị phát hiện. Lĩnh ngộ kỹ năng: đi lên lút”

“Tên: Đi lên lút - cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Nhanh nhẹn”

“Phân loại kỹ năng: Phụ trợ”

“Hiệu quả: Có thể lợi dụng bóng đen tốt hơn làm cho người khác khó phát hiện ra bạn, khả năng ẩn nấp tăng 10%”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện để học tập: Độ nhanh nhẹn đạt F”

“Ghi chú: Bạn chỉ giỏi ẩn núp thôi chứ không phải tàng hình!”

Ngay khi thăng côn đồ từ vong, cậu liền lĩnh hội được kỹ năng mới: “đi lên lút - cơ bản”.

Rồi ngay tức khắc, một loạt thông tin về kỹ năng này hiện ra trong đầu Tần Nhiên. Vì đã có kinh nghiệm hai lần lĩnh hội kỹ năng rồi nên đối với việc các thông tin tự động bật ra trong đầu, cậu không còn giật mình nữa.

Ngay khi các kiến thức đã được truyền đạt xong, cơ thể của Tần Nhiên liền có thể tự nhiên mà vận dụng kỹ năng vừa học được.

“Ba lần?” Tần Nhiên vừa lục xoát cái thi thể trước mặt, vừa xem xét tin nhắc nhở của hệ thống.

Giống như khi cậu lĩnh hội được kỹ năng “vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản”, cũng là con số “ba lần”.

Con số này khiến cho Tần Nhiên chú ý.

“Đối với người chơi mới thực hiện nhiệm vụ thì chỉ cần có thể làm được ba lần thì sẽ đạt được kỹ năng tương ứng?” Tần Nhiên suy đoán.

Nhưng, rất nhanh, Tần Nhiên liền tập trung tinh thần lại.

Cậu nhớ rõ bây giờ bản thân hẳn là nên làm cái gì, chứ không phải là ngồi ở chỗ này suy nghĩ những việc này.

Sau này còn rất nhiều thời gian!

Mà bây giờ?

Tần Nhiên phóng tầm mắt nhìn bốn cái mục tiêu còn lại trước mặt, các kiến thức có liên quan đến “đi lên lút” lại hiện lên trong đầu.

Sau đó, cậu liền lặng lẽ đi tới gần cái bóng râm được tạo nên bởi mấy vách tường bị sụp lôm chôm và đám phế tích, rồi dựa vào ánh trăng mờ nhạt lần mò đến gần mục tiêu kế tiếp.

Nếu gọi cái tốc độ mà ban nãy cậu dùng để đến gần ba cái mục tiêu trước là bò, thì tốc độ bây giờ của cậu đã có thể đạt đến bước đi bình thường.

Hơn nữa, ăn núp càng tốt, càng yên lặng.

Phảng phất giống như thằng ăn trộm trong đêm chuyên nghiệp nhất.

Hoặc có thể gọi là... thích khách (1).

“Thằng thứ tư!”

“Thằng thứ năm!”

Nhờ có được kỹ năng “đi lên lút – cơ bản” mà Tần Nhiên có thể dễ dàng đi đến trước mặt chúng nó. Cho dù hai thằng này đã cảnh giác hơn ba thằng ban nãy rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục: bị cậu cắt đứt cổ họng từ phía sau!

Mãi đến lúc này Khắc Sói mới phát hiện ra có gì đó không ổn. Ban đầu có bảy người dàn hàng ngang lục soát, nếu như nhìn không thấy một, hai người thì thôi âu cũng bình thường, nhưng nếu đột nhiên nhìn không thấy nhiều người như vậy, thì cho dù là thằng ngu cũng sẽ nhận ra khác thường.

Mà Khắc Sói cũng không phải thằng ngu, nếu không cũng sẽ không trở thành cánh tay phải đắc lực của Kền Kền.

Nhưng, sự khinh thường mà hắn dành cho Tần Nhiên và Kha Lâm đã biến hắn trở nên ngu ngốc không khác gì một thằng khờ.

Thậm chí... so thằng khờ còn ngu ngốc hơn!

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, cho đến khi không phát hiện ra mấy đứa thù hạ thì mới nhận không được mà kêu lên: “Tony, Jack, Bluefield,... Tụi mày đang làm gì vậy hả, ra đây ngay!” Hắn vừa kêu to, vừa nắm chặt cây súng trong tay.

Qua một lúc lâu mà vẫn không nhận được hồi âm, ngay lập tức, Hồ Khắc liền cảm thấy vùng phế tích vốn đã nhìn mòn con mắt này giờ lại trở nên vô cùng xa lạ.

Ánh trăng rọi xuống đan xen trong những bóng đen của đám phế tích tạo nên cảm giác như có những con ma quỷ đang núp trong những cái bóng đen ấy nhìn hắn chằm chằm. Cảm giác này làm Khắc Sói cảm thấy sau lưng bắt đầu tiết ra mồ hôi lạnh.

Lâu lâu có cơn gió vô tình thổi lướt qua làm hắn chịu không nổi mà rùng mình một cái.

“Hồ Khắc đại ca!”

Tiếng la bất thình lình vang lên làm cho toàn thân Hồ Khắc run lên. Khi nhận ra đó là đàn em của mình thì hắn nháy mắt nổi cơn giận dữ.

“Mày, cái đồ...”

"Đừng!"

Hắn còn chưa kịp chửi dứt câu thì tiếng súng ở đâu bỗng vang lên. Cái mục tiêu thứ ba mà Tần Nhiên đã phải bỏ qua ban nãy giờ hét lên một tiếng rồi té sống soài trên mặt đất.

Nhưng vì có mặc áo chống đạn nên nó cũng không đến nỗi bị thương mất mạng!

Mà ngược lại, ngay khi té xuống đất, nó liền xoay người duỗi tay hướng về phía tiếng súng vang lên điên cuồng xả đạn.

Mà Hồ Khắc sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình xảy ra cũng ngay lập tức giờ súng lên liên tục bóp cò.

"Đừng! Đừng! Đừng!"

Tức thì, tiếng súng vang vọng liên tục.

(1) Thích khách: (từ cổ) người chuyên dùng vũ khí đi giết nhân vật quan trọng nào đó ở thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Cái Đầu Bị Nổ Tung

Những viên đạn bắn trúng những vách tường sụp đổ và những khúc gỗ mục rữa.

Ngay tức khắc, gạch vỡ, vụn gỗ bay tứ tung.

Mà ngay sau khi nổ phát súng ấy, Tần Nhiên đã ngay lập tức xoay người bỏ nhào qua một bên rồi lăn ra khỏi vị trí bắn phát súng ban nãy.

Tần Nhiên thật biết ơn Kha Lâm đã chỉ dạy cho cậu kỹ năng “trốn tránh”, nếu không có nó, dưới sức xả đạn của hai thằng côn đồ kia, chắc hẳn bây giờ cậu đã bị kẹt lại sau bức tường đổ nát nhăm nhở ban nãy.

“Đừng! Đừng! Đừng!”

Tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên.

Hiển nhiên, một phát súng ban nãy của Tần Nhiên đã làm cho đối phương trở thành chim sợ cành cong, hận không thể cứ như vậy bắn chết Tần Nhiên đang núp sau bức tường.

Nhưng mà, chưa bàn tới việc viên đạn của khẩu M1905 không thể xuyên qua bức tường, cho dù có thể xuyên qua được đi chăng nữa thì Tần Nhiên cũng đã thoát khỏi nơi ấy từ đời nào rồi. Nên dù hai thằng kia có bắn điên cuồng cỡ nào thì kết quả chắc chắn chỉ có thể làm chúng nó thất vọng.

Tần Nhiên dựa vào trên vách tường, hít sâu một hơi, nắm chặt khẩu M1905 trong tay, chờ đợi cơ hội.

Một phát súng ban nãy không phải là cơ hội mà Tần Nhiên đang cần.

Trên thực tế, nếu không phải do thằng kia phát hiện không ổn thì Tần Nhiên sẽ vẫn tiếp tục phối hợp “đi lên lút - cơ bản” và “vũ khí lạnh (dao găm) - cơ bản” để xử lý những mục tiêu còn sót lại, chứ không phải nổ súng như vậy.

Giống như những gì Tần Nhiên đã đoán trước vậy.

Khả năng bắn súng của cậu thật sự không được tốt!

Khoảng cách còn chưa tới 10m mà cậu cũng không thể nhắm bắn trúng yếu điểm trên người thằng côn đồ ấy.

“Bắn: Tạo thành 50 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ có đồ phòng hộ, giảm bớt 45 điểm thương tổn, tạo thành 5 điểm thương tổn thực tế...”

Nhìn chiến đấu ký lục, Tần Nhiên chỉ còn có thể lắc đầu.

Nếu cậu có thể bắn trúng những vùng không có áo chống đạn bảo vệ như đầu thì đối phương đã chết từ lâu rồi.

Chứ không phải như giờ phút này, bên địch còn thừa tới hai tên!

Nhưng bây giờ, bên phe Tần Nhiên cũng có hai người!

“Đừng!”

Một tiếng súng đột ngột vang lên, tạo nên một âm thanh vô cùng chói tai trong đám âm thanh của trận xạ kích hỗn loạn kia.

“A! Chân của tao! Chân của tao!”

Ngay sau đó, tiếng kêu vô cùng thảm thiết của thằng côn đồ tay cầm súng đứng ở phía sau vang lên còn rõ ràng hơn nữa.

Kha Lâm!

Sau khi cuộc chiến đấu bắt đầu, Kha Lâm vẫn luôn trốn trong một góc khuất chú ý tình hình. Bây giờ cô đã ra tay!

Theo kế hoạch đã thảo luận từ trước của hai người thì Tần Nhiên sẽ là người chiến đấu chính, chỉ khi nào Tần Nhiên bị bao vây hoặc bị súng đạn của kẻ địch chen ép thì cô mới ra tay, tạo ra cơ hội phản kích hoặc trốn chạy cho Tần Nhiên.

Những gì đang xảy ra trước mắt đã chứng minh Kha Lâm đã thực hiện kế hoạch rất tốt.

Trong bóng đen, Tần Nhiên dứt khoát nâng khẩu súng M1905 lên!

“Đùng! Đùng!”

Hai tiếng súng vang lên liên tục.

Mặc dù Kha Lâm đã tạo ra một cơ hội tốt cho cậu, nhưng cậu lại làm cho kết quả trở nên chẳng ra gì.

Phát súng đầu tiên lại bắn trúng áo chống đạn trên người thằng côn đồ, còn phát súng thứ hai thì bắn chệch đi mất.

“Chết tiệt!”

Tần Nhiên chửi thề, lại một lần nữa nhanh chóng di chuyển.

Bởi vì cậu đã nhìn thấy cái thằng côn đồ mà cậu đã bắn trật đang giờ súng lên.

“Gà mờ! Chỉ là thằng chơi súng gà mờ! Ha ha ha!”

Khắc Sói nhìn không nổi bật cười dữ tợn.

Ban đầu, khi phát hiện ra đàn em của mình đã bị xử lý mà không hề có tiếng động nào, hắn đã thật sự hoảng sợ. Hắn tưởng mình đụng phải tên nào tàn nhẫn khủng bố lắm, thậm chí đã sinh ra cảm xúc hoảng loạn.

Sau đó, một phát súng thành linh bắn ra làm thằng em duy nhất còn sót lại của hắn trúng đạn ngã xuống càng làm cho cảm xúc hoảng loạn trong lòng hắn tăng lên mạnh mẽ.

Cuối cùng, hoảng loạn biến thành tuyệt vọng!

Trong lòng Khắc Sói thật sự đã nảy ra suy nghĩ rằng mình chết chắc rồi.

Cho nên, khi đối mặt với một đợt tập kích nữa, Khắc Sói đã hoàn toàn cứng ngắc đứng ngây ngốc tại chỗ chờ chết!

Nhưng khi nhìn thấy hai phát súng vừa rồi của cái thằng ấy, Khắc Sói an tâm lại.

Kẻ thù của mình đâu phải là loại ác độc tàn nhẫn gì, đơn giản chỉ là một thằng gà mờ thôi!

Ít nhất, là thằng chơi súng gà mờ!

Cách không tới 10m, đích nhắm còn đứng im bất động mà còn có thể bắn trật, đây không phải gà mờ thì là gì!

Chỉ cần không để thằng đó tới gần mình thì hắn nhất định có thể kết liễu nó!

Nói một cách dễ hiểu hơn, nếu lấy thằng đó làm đợt phá khẩu (1) thì hắn sẽ không cần phải chết nữa!

Còn một đứa có súng khác?

Nhìn thằng đệ đang nằm ôm chân bên cạnh, Khắc Sói sáng suốt không chọn đứa đó làm đích nhắm của mình. Nếu có một thằng gà mờ chờ sẵn làm đợt phá khẩu cho mình mà hắn không chọn thì hắn đúng là thằng ngu rồi.

Khắc Sói cẩn thận tránh khỏi tầm bắn của Kha Lâm, rồi nói với thằng đệ đang còn nằm trên đất ôm chân rên rĩ: “Đi! Dẫn thằng ranh kia ra đi!”

Nói xong liền giờ khẩu súng trong tay lên, hòng súng nhắm vào thằng đàn em.

“Đại ca, anh không thể làm như vậy!”

Thằng côn đồ đang nằm trên đất gằm nhẹ. Sau đó, cũng giờ súng lên.

Nhưng hành động này của hắn chỉ làm cho Khắc Sói cười khinh một cái.

“Súng của mày còn đạn sao?” Hồ Khắc lạnh lùng hỏi.

Thằng côn đồ đang giờ súng giật mình sững sờ.

Ban nãy vì quá hoảng loạn, sau đó còn bị đánh lén nên nó đã hoàn toàn mất đi khả năng tự hỏi, không quan tâm ở đằng ấy có mục tiêu hay không mà cứ bắn loạn xạ.

Vì vậy, nó tuyệt nhiên không đếm số viên đạn mà mình đã bắn mất.

Mồ hôi từ trên trán thằng côn đồ túa ra, nhưng nó cũng không tính nghe theo lời đại ca đi ra làm mồi dụ.

“Đại ca, anh cũng không còn đạn đúng không?” Thằng côn đồ cố gắng nở ra một nụ cười cứng ngắc.

“Có vẻ mày vẫn không biết tại sao tao được làm đại ca, trong khi mày chỉ là thằng lính bình thường của anh Kền Kền nhì!”

Hồ Khắc vừa nói vừa móc một ổ tiếp đạn đang chứa đầy đạn ra khỏi túi quần, nói tiếp:

“Thấy không? Mỗi lần tao ra ngoài, anh Kền Kền đều sẽ chuẩn bị cho tao hai ổ tiếp đạn... chính là để đối phó những việc phát sinh ngoài ý muốn như thế này! Nhanh lên! Nếu không, tao cũng không ngại giết một thằng đệ đâu!”

Hồ Khắc mất kiên nhẫn, một lần nữa lại nhắm họng súng vào đầu thằng côn đồ đang nằm trên đất.

Lần này, thằng côn đồ tin rằng nếu nó còn không chịu đi ra làm mồi dụ thì chắc chắn Hồ Khắc sẽ nổ súng. Sự tàn nhẫn, độc ác đã sớm ngấm vào máu của hắn rồi.

Do dự một chút, thằng côn đồ cuối cùng cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Suy cho cùng, nếu nó đi ra ngoài chống đỡ xạ kích của thằng có thuật bắn súng gà mờ kia thì nhiều khi còn có cơ hội sống, nhưng nếu ở lại chỗ này, chết là chắc rồi!

Phải hiểu, Hồ Khắc có thể trở thành cánh tay phải đắc lực của Kền Kền đồng nghĩa với việc kỹ thuật bắn súng của hắn không hề tệ chút nào.

Cẩn rằng một cái, thằng côn đồ bò ra khỏi nơi đang ẩn nấp.

Trong bóng đêm, Tàn Nhiên đã thấy hết những gì xảy ra nãy giờ nên gần như là chỉ trong một cái chớp mắt cậu đã hiểu ra chúng tính làm gì.

Ban nãy bọn chúng không có ý che giấu âm thanh nên cậu đã nghe rõ ràng lời đánh giá cậu mà thằng cầm đầu buột miệng thốt ra: “gà mờ”.

Tàn Nhiên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra viễn cảnh khi cậu giờ súng lên chuẩn bị bắn cái thằng đang bò ra kia thì cái thằng mà khi nãy cậu bắn trật sẽ lao ra bắn điên cuồng vào cái thằng có khả năng bắn súng dở tệ - là cậu.

Mà cậu chỉ có duy nhất hai lựa chọn.

Một, tránh né!

Hai, bắn bừa!

Nếu chọn số một, hai thằng kia có thể sẽ chạy thoát!

Còn nếu chọn số hai?

Dựa vào kết quả hai phát súng ban nãy của cậu thì cậu biết rằng mình chắc chắn sẽ bị bắn chết!

Nhưng Tàn Nhiên vẫn quyết định chọn số hai.

Nếu đây là hiện thực thì trăm phần trăm Tàn Nhiên sẽ không lựa chọn số hai!

Nhưng mà đây là trò chơi nha!

Cho dù trò chơi này có chân thật đến cỡ nào đi chăng nữa thì nó vẫn chỉ là trò chơi, nên một số thiết lập cũng sẽ không bởi vì trò chơi này rất chân thật mà thay đổi!

Ví dụ như “phúc lợi” của người chơi mới khi tham gia làm nhiệm vụ!

Đối với người chơi mới, khi thực hiện nhiệm vụ, họ chỉ cần thực hiện được ba lần một hành động nào đó là sẽ lĩnh hội được kỹ năng tương ứng!

Trước đó, Tàn Nhiên đã suy đoán như vậy.

Hơn nữa còn rất chắc chắn về suy đoán của mình!

Mà đến bây giờ, cậu đã thực hiện được hai lần hữu hiệu công kích đối thủ khi bắn súng.

Chỉ cần thêm một lần hữu hiệu công kích nữa thôi là cậu sẽ lĩnh hội được kỹ năng bắn súng!

Tới lúc ấy, nếu phải đấu súng với đối phương thì mình chắc chắn sẽ thắng!

Tàn Nhiên rất tự tin vào cái kỹ năng mình sẽ đạt được!

Bởi vì cho dù thằng đó có quen thuộc súng ống cỡ nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không thể đạt tới tiêu chuẩn kỹ năng của trò chơi! Nếu không phải như

vậy thì cậu đã chết trong trận bắn điên cuồng lúc nãy của chúng từ lâu rồi.

Tần Nhiên hít một hơi thật sâu để điều chỉnh lại tâm trạng, rồi giờ thanh M1905 lên, hip mắt nhắm thẳng vào người thẳng côn đồ đang bò trên mặt đất kia.

Đừng!

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn va mạnh vào cái áo chống đạn trên thân thể nó, lực đẩy tạo ra bởi viên đạn làm nó ngay tức khắc lăn một vòng trên mặt đất.

Thấy vậy, Khắc Sói liền đứng lên sau đồng đồ nát mà mình đang trốn rồi giờ súng lên nhắm thẳng về phía cái bóng đen nơi mà Tần Nhiên đang trốn.

Tần Nhiên không trốn, thanh M1905 trên tay cũng đồng thời nhắm vào Hồ Khắc.

Thấy hành động của Tần Nhiên, Khắc Sói thật sự vui sướng đến mức muốn bật cười.

Mọi thứ so với hán tưởng tượng còn đơn giản hơn!

Kẻ địch còn ngu hơn hán tưởng tượng quá nhiều!

Vốn Khắc Sói đã nghĩ rằng khi phát hiện ra hán thì kẻ địch nhất định sẽ lùi vào sau bức tường để né tránh. Nhưng không ngờ thẳng ranh ấy lại tính bán bừa!

“Rõ ràng chỉ là một thằng chơi súng gà mờ mà cũng dám cùng tao đấu kỹ năng bắn súng!” Ngay lập tức, Khắc Sói nở nụ cười dữ tợn.

Vốn dĩ đã tính toán sẽ trốn chạy nhưng bây giờ Khắc Sói cũng sẽ không ngại nhân tiện thu hoạch thêm cái mạng nhỏ của Tần Nhiên trước khi rời đi.

Hiện giờ tất cả những thuộc hạ mà hán mang theo tới đây bây giờ đã gần như bị giết hết, nếu không tìm ra lý do để giải thích thì khi trở về doanh địa làm sao mà báo cáo với Kền Kền bây giờ.

Nghĩ tới các thủ đoạn tàn khốc của Kền Kền làm Khắc Sói nhìn không được rùng mình một cái.

Thật sự thì Khắc Sói đã tính sau khi thoát khỏi chỗ này sẽ trực tiếp đi thẳng đến một khu vực khác, rời xa Kền Kền!

Có súng ống trong tay, cho dù hán sẽ không thể tiếp tục ăn sung mặc sướng như trong doanh địa nữa nhưng vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng nào ngờ Tần Nhiên lại tự nguyện chặn trước họng súng của hán.

“Xử lý được một trong hai đứa “cẩu nam nữ” kia thì cho dù Kền Kền đại ca có tức giận thì cũng sẽ không đến mức trách phạt mình!” Nghĩ vậy, Khắc Sói cảm thấy máu huyết sôi trào, nếu có thể thì hán tuyệt đối không muốn rời khỏi cái sào huyết huyết vôi của mình.

“Đi chết đi!” Ngón tay của Khắc Sói đang chuẩn bị bóp cò.

“Đừng!”

Nhưng Tần Nhiên lại nhanh tay hơn, đã bóp cò trước hán.

“Thằng ranh đó chỉ là con gà mờ!”

Khắc Sói hoảng sợ, nhưng ngay lập tức tự an ủi bản thân.

Sau đó, hán không còn biết gì nữa.

Bởi vì đầu của hán đã giống như một trái dưa hấu bị nổ tung, vỡ vụn.

(1) Đột phá khâu: nơi, vị trí tuyến phòng ngự của đối phương bị chọc thủng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Kế Hoạch

“Bắn: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản X 2), đối thủ tử vong...”

Ngay sau đó, chiến đấu ký lục liền xuất hiện trước mặt Tần Nhiên. Cậu nhìn liếc qua cái thi thể không đầu đang nằm trên mặt đất rồi nhanh chóng tiến về nơi tên địch cuối cùng.

“Công kích thành công ba lần. Lĩnh ngộ kỹ năng: Vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản”

“Tên: Vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Lực lượng, thể chất, khả năng cảm nhận”

“Phân loại kỹ năng: Công kích”

“Tác dụng: bạn biết cách sử dụng súng lục, súng trường, súng nòng trơn, súng trường tấn công, súng tiểu liên và bạn cũng biết phương pháp ngắm bắn súng trường, lực phá hoại tăng lên 10%”

“Tiêu hao: thể lực”

“Điều kiện để học tập: Lực lượng đạt F, thể chất đạt F, khả năng cảm nhận đạt F”

“Ghi chú: Bạn có thể sử dụng các loại súng ống hạng nhẹ thôi chứ không phải trở thành tay thiện xạ!”

Cái kỹ năng này cùng loại với “vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản”, đều là kỹ năng dùng để công kích. Bây giờ Tần Nhiên đã có thể chơi súng lão luyện như những tay già đời, không những biết rất nhiều kiến thức về súng đạn, cách bắn, mà còn hiểu được làm cách nào để có thể phát huy tối đa sức mạnh của cây súng trong tay.

Giống như ban nãy, chỉ cần dùng một phát đạn bắn nổ tung cái đầu của Khắc Sói vậy.

Những điểm mạnh của kỹ năng làm cho Tần Nhiên dù đã trải nghiệm qua mấy lần rồi nhưng vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Cái loại cảm giác mà bỗng nhiên mình có rất nhiều kiến thức về thứ gì đó, rồi cơ thể xảy ra biến hóa, đều làm cho Tần Nhiên càng thêm sâu sắc hiểu biết về cái game ngầm mà mình đang chơi này.

Đồng thời làm cho cậu càng quý trọng cái “nhiệm vụ của người chơi mới” này.

Tần Nhiên không biết sau khi hoàn thành cái nhiệm vụ của người chơi mới này rồi tiến vào thực hiện những cái nhiệm vụ chân chính thì cần phải trả giá nhiều như thế nào để có thể lĩnh hội được kỹ năng mới. Nhưng có một điều mà cậu dám khẳng định, chính là cái việc “thực hiện hay công kích thành công ba lần” là có thể đạt được kỹ năng mới như bây giờ sẽ trở thành mơ ước viễn vông!

Có thể phải cần 30 lần!

Hoặc thậm chí còn phải nhiều hơn!

Đây chính là trò chơi tăng lên độ khó qua các level, mà ở trong cái game ngầm gần như chân thật 100% này thì độ khó càng cao đại biểu cho nguy hiểm càng nhiều!

Cho nên, nếu có thể, Tần Nhiên tuyệt đối sẽ lựa chọn cố gắng để đạt được càng nhiều kỹ năng trong cái nhiệm vụ cho người chơi mới này.

Mà trước mắt đã có một cơ hội không tệ.

Tần Nhiên bước đến gần thẳng côn đồ cuối cùng còn sót sót, cúi đầu nhìn chăm chú vào đối phương.

“Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!”

“Không liên quan đến tôi, tôi không biết gì hết, tất cả đều là do bọn chúng ép tôi làm!”

Tiếng cầu xin của nó liên tục vang lên theo từng bước chân đang đến gần của cậu.

Đã không có thể mạnh đông người, đã không có súng ống trong tay, bây giờ nó như con hổ không răng, trở nên so bình dân còn không bằng.

Nhìn mặt mũi nó tràn đầy nước mắt nước mũi, Tần Nhiên nhủ mảy.

Nhưng, ngay sau đó, cậu liền hung hăng đâm một đâm vào mặt nó.

Sau khi cậu đánh xong ba quyền, âm thanh nhắc nhở của hệ thống liền ngay lập tức vang lên:

“Đắm: tạo thành 1 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ...”

“Đám: tạo thành 2 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ...”

“Đám: tạo thành 1 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ...”

... ..

“Ba lần hữu hiệu công kích, lĩnh hội kỹ năng: quyền anh – cơ bản”

“Tên: quyền anh – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Lực lượng, thể chất, độ nhanh nhẹn”

“Phân loại kỹ năng: Công kích”

“Tác dụng: bạn biết cách sử dụng nắm đấm và chân để chiến đấu, lực phá hoại tăng lên 10%”

“Tiêu hao: thể lực”

“Điều kiện để học tập: Lực lượng đạt F, thể chất đạt F, độ nhanh nhẹn đạt F”

“Ghi chú: Quyền anh trình độ nghiệp dư!”

Các thông tin về quyền anh hiện ra trong đầu, cảm giác quen thuộc kia lại chảy khắp cơ thể Tần Nhiên một lần nữa. Nắm tay cậu gần như tự động mà nắm lại, cậu có thể cảm nhận được đang có một luồng sức mạnh tồn tại trong nắm tay của mình một cách rõ ràng.

Sau đó, Tần Nhiên đột nhiên đánh một quyền vào cằm của thằng côn đồ đang nằm co ro trên mặt đất.

Dựa vào các kiến thức trong đầu, cậu biết được rằng ở chỗ có có dây thần kinh sinh ba, một khi chỗ đó bị một lực đánh mạnh vào thì có thể làm cho người ta bị choáng váng, thậm chí có thể hôn mê tại chỗ.

Sự thật cũng đúng như vậy.

“Đám tạo thành 20 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (quyền anh – cơ bản), đối thủ rơi vào hôn mê...”

Nhìn thằng côn đồ ấy ngay lập tức ngất xỉu, Tần Nhiên hài lòng đứng dậy.

Lại một lần nữa cậu cảm nhận được sức mạnh kinh người của các kỹ năng. Nhưng, cậu cũng không vì vậy mà cảm thấy thỏa mãn.

Trong kế hoạch của cậu, cậu còn muốn kiếm được thêm vài cái kỹ năng nữa từ trên người thằng côn đồ kia.

Nhưng đương nhiên, cậu không hề sót ruột, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn người đồng bọn của mình đang dần tới gần.

“Tần Nhiên, đừng nói là anh thật sự tính sẽ buông tha thằng này nha! Tất cả những thằng có dính líu đến Kền Kền đều không phải là người tốt! Tội nghiệt mà nó gây ra không phải chỉ cần đánh một trận là có thể chuộc lại được!” - Kha Lâm đã chạy gần tới chỗ Tần Nhiên, nhú mào lại, nói.

Kha Lâm đã sinh tồn trong chiến loạn bốn tháng, đã thấy được cái gì gọi là địa ngục trần gian. Mà ở trong cái địa ngục trần gian này đã xuất hiện một số kẻ có tội ác tày trời, cho dù có chết cũng không thể đền hết tội.

Kền Kền và đám thuộc hạ của hắn chính là những kẻ như vậy.

“Không không, tôi sẽ không bỏ qua cho nó!” - Nhìn dáng vẻ nôn nóng của Kha Lâm, Tần Nhiên ngay lập tức lắc đầu phủ nhận.

Đúng là trong lòng Tần Nhiên có nhân từ, có thương hại, nhưng những thứ này cũng không phải là dùng cho địch nhân. Bất luận là trong hiện thực hay trong game, đều là như vậy.

“Vậy anh...”

Kha Lâm nhìn Tần Nhiên, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

“Có thể giúp tôi thu dọn chiến trường không? Chiến lợi phẩm của chúng ra khá nhiều đấy!” - Tần Nhiên nhìn Kha Lâm cười, nói.

Nhưng, cô gái lại vẫn đứng im. Hành động này của cô làm cậu chỉ còn biết nhún vai, cậu biết nếu mình không tìm được một cái lý do hợp lý thì cô gái quái cường này chắc chắn sẽ không chịu hành động.

Nhưng Tần Nhiên vẫn không nói thẳng tính toán của mình ra, chỉ đơn giản chỉ chỉ xung quanh, nói:

“Sau khi thu dọn chiến trường xong tôi sẽ nói hết tất cả cho cô! Cô cũng không muốn chiến lợi phẩm của mình bị đưa khác trộm mất đúng không!” - Nói

xong, Tần Nhiên bắt đầu hành động ngay.

Kha Lâm ngay lập tức tham gia vào.

Sau khi trải qua cuộc chiến ban nãy, lòng tin nhiệm của cô dành cho cậu đã tăng lên rất nhiều, cũng đã buông xuống một phần cảnh giác.

Hơn nữa, cô cũng rất tán thành với câu nói cuối cùng của cậu.

Chiến lợi phẩm của bọn họ tuyệt đối không thể để cho một đám trộm cuồn đi!

Cho dù tiếng súng vẫn luôn liên miên vang lên ở chỗ này, nhưng việc vẫn có một đám thường dân không sợ chết, mong sẽ gặp may mắn và một đám côn đồ lảng vảng ở quanh đây là sự thật! Mà chắc chắn còn có không ít người!

Lỡ bọn kia trộm mất chiến lợi phẩm của họ thì thật sự là chuyện phiền toái.

Phải biết, trong đám chiến lợi phẩm của bọn họ có cả súng và áo chống đạn, lỡ bị mấy thằng khốn kiếp ấy lấy mất thì sẽ ngay lập tức trở thành uy hiếp cho bọn họ.

Kha Lâm cũng không muốn chuyện đó xảy ra.

5 phút sau, Tần Nhiên và Kha Lâm gặp lại nhau, trong tay hai người đều có một vài cái áo chống đạn và mấy khẩu M1905. Kha Lâm ngay lập tức mặc một cái áo chống đạn T1 vào, rồi dùng một ánh mắt khác lạ nhìn Tần Nhiên.

Thật hiển nhiên, cái chết của mấy thằng côn đồ làm cho Kha Lâm kinh sợ. Tất cả đều là một nhát trí mạng!

Điều này làm cho Kha Lâm nghĩ tới phản quân thêm một lần nữa.

“Không không! Ngay cả bọn phản quân bình thường cũng không thể làm được đến mức độ này! Phải là bọn lính tinh nhuệ mới có thể làm được!” - Kha Lâm nghĩ thầm theo bản năng.

Nếu so sánh lính phản quân tinh nhuệ với khả năng của Tần Nhiên thì thật sự cách biệt một trời một vực.

Không đủ chứng cứ, Kha Lâm cũng không đi hỏi Tần Nhiên.

Còn sót sót sau bốn tháng chiến loạn, Kha Lâm không chỉ trải qua những nguy hiểm, mà còn nhờ vào đó mà có được sự thành thực vượt xa các bạn cùng lứa. Cô biết ai cũng có những bí mật của riêng mình.

Tần Nhiên có, cô cũng có.

Ai cũng không ngoại lệ!

Cho nên, cô tình nguyện tôn trọng bí mật của cậu ta.

Đặc biệt là sau khi cậu ta biểu hiện ra sự thân thiện với cô thì càng nên là như thế.

Bởi vì, Kha Lâm biết, nếu cô đi theo bên cạnh Tần Nhiên thì cô sẽ an toàn hơn nhiều. Nói không chừng còn có thể thuận lợi sinh tồn trong hoàn cảnh loạn lạc này cho đến khi nó kết thúc.

Cho dù phải trả giá một ít gì đó, Kha Lâm cũng không ngại.

Đây chính là cái hiện thực chết tiệt, cũng chính là bản năng cầu sinh.

Bởi vậy, sau đó, Tần Nhiên phát hiện ra Kha Lâm có gì đó là lạ. Nhưng cụ thể là lạ ở chỗ nào thì cậu lại nói không được.

Mà ánh mắt Kha Lâm nhìn Tần Nhiên bỗng nhiên cũng nhiễm một ít ngượng ngùng, mắt tự nhiên. Nhưng vì nó đã bị bụi bặm che đậy nên tạm thời Tần Nhiên vẫn hoàn toàn không phát hiện ra.

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết rồi đúng không?” - Cho dù trong lòng cô đã có cái suy nghĩ nào đó, nhưng nếu bảo Kha Lâm tự mở miệng nói ra thì chắc chắn là không thể. Sự ngượng ngùng của người con gái làm cô tự động đổi đề tài.

“Chắc hẳn Kền Kền có doanh địa đúng không?” - Tần Nhiên đề thấp giọng, hỏi.

Cho dù hiện tại cậu không nhìn thấy có ai khác đang lảng vảng xung quanh, và cậu cũng đã kéo cái thang tù binh đang ngắt xiêu kia đến một nơi tương đối kín đáo, nhưng có một số chuyện thì càng thận trọng càng tốt.

“Ừ! có một cái! Vốn là ở trong một cái trung tâm thương mại trên đại lộ số 6. Sau khi quân phản loạn cần quét khắp nơi thì chúng đã chiếm cứ nơi đó, hơn nữa còn gọi nơi đó là sào huyệt!” - Kha Lâm gật đầu, nói.

“Hơn nữa, bọn họ không biết tôi đúng không?” - Tần Nhiên tiếp tục hỏi.

Kha Lâm lại gật đầu thêm một lần nữa. Sau đó, đột nhiên ngừng đầu lên nhìn Tần Nhiên, hai mắt trừng to, ánh mắt ánh lên nỗi kinh ngạc tột bậc.

“Đừng nói là anh tính lên trà trộn vào đó nhé?” - Kha Lâm dùng vẻ mặt không thể tin được, hỏi.

Cho dù đã cố gắng hạ thấp giọng xuống mức thấp nhất, nhưng ngay lúc này cô lại không kiềm chế được mà nâng giọng lên một tông.

Sau đó, không đợi Tần Nhiên trả lời, Kha Lâm liền đuổi tay chỉ vào thẳng tù binh, nói tiếp:

“Kền Kền không cho phép người lạ đến gần sào huyết của mình, bất luận ai muốn tới gần cũng phải có đàn em của nó dẫn vào, nếu không sẽ bị bắn chết! Nên anh muốn lợi dụng thẳng này để đột nhập vào? Đừng vọng tưởng! Tôi dám lấy danh nghĩa của bà nội tôi ra thề rằng một khi đến sào huyết của Kền Kền, thẳng này sẽ phản bội anh! Sau đó, anh sẽ trở thành người thứ hai bị Kền Kền treo lên cột điện thiêu chết!”

“Đương nhiên tôi sẽ không làm như vậy!” - Tần Nhiên mỉm cười nói.

“Vậy là được rồi! Hiện tại chúng ta đã lấy được thắng lợi cực lớn trong cuộc chiến với Kền Kền này. Chỉ cần nó lại cho đàn em đến thêm hai lần nữa thì nó sẽ chỉ còn là con chim non!” - Kha Lâm thở phào, cô không muốn Tần Nhiên đi làm những chuyện ngốc nghếch.

Dù sao đi nữa thì nguy hiểm trước mắt đã bị giải trừ!

Hơn nữa, bọn họ còn chiếm được đủ nhiều thứ tốt rồi.

“Tôi muốn đi một mình!” - Tần Nhiên tiếp tục nói.

Ngay tức khắc, trong lòng cô vừa mới thả lỏng lại lập tức lo lắng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Thẩm Vấn

“Anh điên rồi à!” - Kha Lâm đề thấp giọng, quát lên.

“Không có!” - Tần Nhiên trả lời khẳng định.

“Nếu vậy, anh có biết anh đang nói gì không?” - Con người màu xám của Kha Lâm nhìn Tần Nhiên như đang nhìn kẻ điên.

“Đương nhiên! Tôi rất rõ ràng tôi đang nói cái gì, cũng rất rõ ràng tôi muốn làm cái gì. Giống như tôi biết hang ổ của Kền Kền được bảo vệ rất nghiêm ngặt, và nơi đó rất nguy hiểm... Nhưng, tôi cần phải làm như vậy... Đây là một cơ hội!” - Tần Nhiên nhìn Kha Lâm, nói nghiêm túc.

“Kền Kền đã phái đàn em của hắn đến đây để diệt trừ chúng ta thì đương nhiên là hắn không muốn chúng ra sống sót, nên cho dù lần này hắn có thất bại thì hắn cũng sẽ không thay đổi ý định đó! Thậm chí, có thể Kền Kền sẽ còn làm việc gì đó tồi tệ hơn nữa. Giống như những gì cô đã nói, chỉ có giết chết chúng ta thì cái thẳng khổng nạn kia mới có thể bảo vệ mặt mũi của nó. Mà việc phô bày ra bộ mặt hung ác chính là cách làm tốt nhất!”

Thấy biểu tình trên mặt Kha Lâm bắt đầu thả lỏng, Tần Nhiên hít sâu một hơi rồi nói tiếp:

“Mà khi Kền Kền phái người đến lần thứ hai, thì có thể đảm bảo sẽ không dễ đối phó như bọn này nữa! Sự cảnh giác của bọn chúng đã đủ để làm cho chúng ta khó xuống tay! Càng đừng vọng tưởng rằng có thể đánh lên như lần này! Hơn nữa, bọn chúng sẽ được trang bị tốt hơn! Đừng nói với tôi là trước khi bạo loạn xảy ra, cục cảnh sát chỉ dựa vào vài cây súng lục như thế này để giữ gìn trị an nhé!” - Nói xong, Tần Nhiên hất hất khẩu súng trong tay.

“Nhưng, nhưng mà...” - Kha Lâm nhú mày lại. Có vẻ cô còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng lại vẫn giữ im lặng. Bởi vì, cô biết những gì Tần Nhiên vừa nói chính là sự thật.

Tuy ban nãy cô đã nói những lời khinh thường Kền Kền, nhưng những lời nói đó cũng không thể thay đổi sự thật rằng Kền Kền là một người có quyền lực, đứng đầu cả một vùng.

“Cho nên, chúng ta cần phải xử lý Kền Kền trước lúc hắn kịp phản ứng! Hoàn toàn tiêu diệt bằng nhóm Kền Kền!” - Tần Nhiên nói đầy khí phách.

“Được rồi, được rồi! Tôi đồng ý với ý kiến của anh. Nhưng anh phải hiểu rằng việc này cũng không phải dễ dàng!” Kha Lâm suy nghĩ một lát, rồi giờ lên hai tay tỏ ý thỏa hiệp.

Nhưng, trong giọng nói của cô vẫn có ý khuyên bảo.

Kha Lâm cần một chỗ dựa lâu dài, nên cho dù lý lẽ của Tần Nhiên rất xác đáng nhưng cô vẫn hi vọng có thể làm cho kế hoạch trở nên hoàn chỉnh, ổn thỏa hơn một chút.

Đặc biệt là khi trong tay bọn họ cũng có một chút ưu thế.

Kha Lâm càng hi vọng có thể dùng những chiến lợi phẩm này để đổi lấy một ít đồ ăn thức uống, sau đó có thể sống lâu hơn một chút trong thời kỳ chiến loạn chết tiệt này. Do dù phải sống trong trốn tránh, chui nhủi cô cũng chấp nhận.

Suy cho cùng thì, trong vòng bốn tháng qua cô đã sống dựa vào cách đó.

Nhưng mà, Tần Nhiên lại không giống cô!

Đối với cậu, đây là một trò chơi, và cậu là một người chơi!

Hơn nữa, cậu còn phải dựa vào những thu hoạch trong game này để đổi lấy tiền bạc, để có thể trị khỏi căn bệnh nan y của mình!

Cho nên, cậu cần phải làm cho chính mình nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, phải xử lý được đủ nhiều quân địch NPC(1), phải thu hoạch được những trang bị vũ khí có thể bán lấy tiền, phải nhanh chóng tích góp đủ tiền để trị bệnh.

Vì vậy, cậu nhìn sơ qua liền nhận ra Kền Kền chính là Boss của quân địch NPC. Nên Tần Nhiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Còn việc trốn tránh để vượt qua số thời gian mà game yêu cầu?

Nếu Tần Nhiên chỉ là một người chơi bình thường, có thể cậu sẽ suy xét lựa chọn này. Nhưng đáng tiếc là cậu không phải!

“Tôi biết chuyện này không dễ dàng. Cho nên, chúng ta cần phải làm cho khả năng thành công của kế hoạch này cao hơn, nói một cách đơn giản hơn chính là... Kha Lâm, tôi có thể làm phiền cô để ý những động tĩnh xung quanh đây giúp tôi không? Đúng rồi! Tôi muốn mượn cái dao phay của cô một chút, có được không?” Tay của Tần Nhiên chỉ chỉ vào thẳng côn đồ đang ngất xỉu trên mặt đất, nói với Kha Lâm.

“Được thôi!” - Kha Lâm thờ dài một hơi, bước đến mặt khác của đồng phế tích.

Nơi đó không những có thể ẩn nấp, mà tầm nhìn còn đủ rộng. Đứng đây, Kha Lâm có thể nhìn bao quát hết xung quanh. Và trước khi rời đi, Kha Lâm đã để con dao phay lại theo lời của Tần Nhiên.

Con dao phay này vốn là chiến lợi phẩm của Tần Nhiên. Ban nãy, chỉ vì tối nay phải chiến đấu nên cậu mới đưa nó cho cô, để phòng hờ chuyện không mong muốn xảy ra.

Vào lúc này, nếu Tần Nhiên cần mượn tạm nó, thì đương nhiên Kha Lâm sẽ không ý kiến gì.

Mà cậu cần nó để làm gì?

Kha Lâm có thể đoán ra được nhưng vẫn duy trì thái độ ủng hộ.

Kha Lâm đã sống trong suốt bốn tháng chiến loạn này nên cô đã thay đổi quan niệm sống vốn có của mình từ lâu. Cô không còn khăng khăng cố chấp cái gì đúng cái gì sai, mà bây giờ chỉ nghĩ đơn giản là làm thế nào để có thể sống sót tốt hơn, như vậy là đủ.

Đây chính là nguyện vọng của tất cả những người đang sống trong chiến tranh loạn lạc!

Kha Lâm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Thấy Kha Lâm đã bước tới nơi canh chừng, rồi Tần Nhiên mới đưa mắt nhìn tới thẳng tù binh của mình.

Tần Nhiên không biết Kha Lâm cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì, cậu chỉ biết hai người đang đứng trên cùng một con thuyền, nên có thể tin tưởng cô, vậy là đủ rồi.

Tần Nhiên đuổi chân ra đá vài cái vào người của thẳng tù binh, làm cho nó tỉnh lại.

“Em cầu xin anh! Xin anh tha cho em!” - Sau khi tỉnh dậy, tên côn đồ đã bị gãy mất răng nanh liên tục cầu xin.

“Được thôi! Chỉ cần mày nói cho tao biết những gì tao cần!” - Tần Nhiên gạt đầu, dùng chất giọng bình thản nói với nó.

Nhưng cái giọng bình thản này lại làm cho nó càng hoảng sợ hơn. Bởi vì nó không thể nghe ra cậu đang nói thật hay nói dối từ trong cái chất giọng ấy.

Nhưng, nó không còn lựa chọn nào khác. Vì toàn bộ quyền chủ động đều nằm trong tay của Tần Nhiên.

“Anh muốn biết những gì?” - Thẳng tù binh hỏi dè chừng.

“Tao mới biết tất cả những thông tin có liên quan tới Kền Kền, bao gồm hang ổ và số người!” - Tàn Nhiên nói.

“Em không biết nhiều về đại ca Kền Kền. Nhưng hang ổ thì ở trong một cái kho hàng dưới đất của một trung tâm thương mại trên đại lộ số 6. Tổng cộng có 20 người... A!” - Thăng còn đồ còn chưa kịp dứt lời liền hét thảm một tiếng.

Vì mới vừa nãy, Tàn Nhiên đã giờ con dao phay trên tay lên rồi chém đứt một ngón tay của nó.

“Câm miệng! Tao không hỏi những thứ mà ai ai cũng đều biết! Thứ tao muốn là những thứ người khác không biết kia... Mày còn hai cơ hội!” - Nắm cái dao phay trong tay, Tàn Nhiên lạnh lùng nhìn nó, nói.

Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết của nó bỗng dừng im bất. Khuôn mặt lạnh lùng của Tàn Nhiên, thêm cả con dao phay đang còn dính máu trong tay của cậu làm cho nó sợ đến mức quên luôn đau đớn.

“Em thật sự không biết về chuyện của Kền Kền. Chỉ biết trước kia hắn không có danh tiếng gì, sau này xảy ra chiến loạn rồi danh tiếng của hắn mới vang dội! Hang ổ thì thật sự là ở trong một cái kho hàng dưới đất của một trung tâm thương mại trên đại lộ số 6. Nhưng, thật sự thì đàn em của Kền Kền có tổng cộng 30 người... Mấy ngày trước Kền Kền vừa thu nạp thêm một nhóm người!” - Đau đớn và sợ hãi đã làm cho nó phải nói ra một vài thứ thật sự.

“Ba mươi người?” - Tàn Nhiên hít một hơi.

Ba mươi người và hai mươi người là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Nếu là hai mươi người thì cậu đã giải quyết được hai đứa vào tối qua cộng thêm bảy đứa mới vừa giải quyết xong. Như vậy, cậu chỉ còn cần phải đối mặt với mười một thằng địch.

Nhưng nếu bên địch có ba mươi người thì số người còn lại mà cậu phải chiến đấu lên đến 21 người!

Ngay tức khắc, cậu cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi!

Nhưng sau đó, Tàn Nhiên cau mày lại. Cậu đang nghĩ đến một vấn đề...

“Dưới điều kiện loạn lạc như bây giờ, làm sao bọn mày có thể tìm được đồ ăn thức uống và các đồ vật dùng cho sinh hoạt đáp ứng đủ cho ba mươi người? Hơn nữa, trông có vẻ bọn mày không hề thiếu ăn thiếu uống! Cho dù hang ổ của tụi mày ở một trung tâm thương mại đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là một nơi mua sắm đồ dùng, chứ không phải siêu thị! Đừng nói với tao là thằng Kền Kền mang đồ ăn ra từ trong cục cảnh sát! Mày thích nói dối đúng không?”

Vừa dứt câu, Tàn Nhiên liền giờ con dao phay trong tay lên.

Sự thật cũng giống như lời của Tàn Nhiên. Rất khó khăn để tìm đủ số nhu yếu phẩm mà ba mươi người cần để tồn tại trong hoàn cảnh như bây giờ.

Đây không phải là thời đại hòa bình, cũng không phải là thời điểm chiến loạn vừa mới bắt đầu. Chiến loạn đã duy trì bốn tháng rồi, nên các nhu yếu phẩm trong thành phố này đã trở nên khan hiếm từ lâu.

Cho dù người ở đây còn chưa đến hai ngày, nhưng người vẫn có thể cảm giác được thức ăn và nước quý giá đến nhường nào.

Nhưng cái thằng tù binh đang nằm trước mặt người lại không biểu hiện ra một chút bộ dáng đói khát nào.

Ngược lại, nhìn cơ thể nó còn cường tráng mạnh mẽ, tràn đầy sức sống.

Nếu chỉ là một người có trạng thái tốt như vậy thì Tàn Nhiên còn có thể cho là do nó hên. Nhưng khi hồi tưởng lại dáng vẻ của mấy thằng Tàn Nhiên vừa xử lý thì nhận thấy thằng nào cũng như vậy!

Điều này làm cho hắn dễ dàng đoán ra bọn còn đồ này không hề thiếu đồ ăn nước uống. Hơn nữa, số lương thực dự trữ có thể còn nhiều, nên trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra tình trạng thiếu thốn. Mà cái này đã không đơn giản chỉ là số vật tư mà ba mươi người cần để sinh hoạt nữa.

Ít nhất phải là số đồ ăn đủ để cho ba mươi người dùng trong hai đến ba tuần!

Nhưng cho dù Kền Kền có vũ khí trong tay, có ưu thế về số người đông đảo, thì cũng không thể nào có thể làm được việc này.

Trừ khi chúng nó cướp sạch một cái siêu thị lớn!

Nhưng chuyện này càng không thể xảy ra!

Bởi vì, ngay từ lúc chiến loạn mới bắt đầu, những cái siêu thị như thế đã bị cư dân ở đây dọn sạch.

Cho nên, Tàn Nhiên liền theo bản năng mà cho rằng nó đang nói dối.

“Không có! Không có! Kền Kền có đường dây bí mật, có thể có được đồ ăn!” - Nhìn thấy con dao phay giờ lên, con người trong mắt nó co rụt lại, lập

tức giải thích.

“Đường đây gì?” - Tần Nhiên hỏi.

Nó có vẻ do dự, nhưng động tác của Tần Nhiên lại không do dự chút nào.

Con dao phay nâng lên, rồi đột ngột chặt xuống.

Lại thêm một ngón tay của thằng tù binh lia bàn.

“A!” Nó lại hét lên một tiếng thảm thiết.

“Có vẻ mày vẫn chưa rõ ràng tình thế hiện giờ của mày nhỉ? Cần tao nhắc lại cho mày nhớ không?” - Nói xong, Tần Nhiên lại giờ con dao phay lên.

“Là bọn phản quân! Phản quân!” - Nó tập lúc nói liên tục.

“Phản quân?” - Tần Nhiên sững sốt, nhắc lại.

Tần Nhiên hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Kền Kền lại thông đồng với bọn phản quân. Dù sao, dựa theo lời của Kha Lâm và thằng tù binh này thì trước khi chiến loạn xảy ra, Kền Kền cũng chỉ là một thằng côn đồ bình thường thôi!

Một người như vậy sao lại có thể liên hệ được với bọn phản quân?

“Kền Kền đã bắt một vài cô gái rồi dâng cho một tên thiếu tá của phản quân để cầu mong có thể hợp tác!” - Dường như nó sợ nói chậm một xiu sẽ bị ăn thêm một dao nữa nên không chờ Tần Nhiên mở miệng hỏi đã tự động phun ra.

Mà sau khi nghe xong lời của nó, ngay lập tức Tần Nhiên nắm thật chặt cán dao.

Tần Nhiên cũng không ngu ngốc, đương nhiên đoán ra Kền Kền và tên thiếu tá kia đã hợp tác về cái gì.

Việc này làm cho trong lòng của hắn bốc lên lửa giận hừng hực.

Tiếp theo liền biết thành sát ý(2).

Nhưng, khi cậu lại nhìn thằng tù binh thì vẻ mặt của cậu lại rất bình thản.

“Tốt lắm! Có vẻ mày hiểu được cách nói chuyện giữa chúng ta rồi đó! Tiếp theo, mày miêu tả rõ cái bản đồ của hang ổ chúng mày với vị trí có người đứng gác đi!” - Tần Nhiên nói.

“Dạ! Dạ!” - Thằng tù binh gật đầu liên tục, giống như thật sự sẽ nói ra tất cả những gì mình biết đến vậy.

Mà nó không hề phát hiện ra hai mắt của Tần Nhiên đã trở nên lạnh lẽo hơn nhiều.

(1) NPC (non-player charater): là những nhân vật trong game mà do hệ thống game điều khiển chứ không phải người chơi, chúng giúp cho nhân vật của mình làm các nhiệm vụ và mỗi NPC sẽ đảm nhận các chức vụ khác nhau trong game.

(2) Sát ý: ý muốn giết người

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Rời Khỏi

“A!” Tiếng kêu ngân ngùn vang lên. Con dao của Tần Nhiên đã đâm xuyên qua trái tim của thằng côn đồ, khiến đôi môi của nó hơi run lên nhưng không phát ra thêm âm thanh nào nữa.

Tần Nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào biểu cảm trên khuôn mặt nó.

Ngay từ đầu cậu đã không hề có ý định sẽ buông tha cho thằng tù binh này.

Đặc biệt là sau khi cậu biết Kền Kền dùng các cô gái để giao dịch với thằng thiếu tá của quân phản loạn thì càng không buông tha.

“Không một thằng đồng bọn nào của Kền Kền là người tốt!”

Lại một lần nữa cậu có thể thấu hiểu sâu sắc hàm nghĩa trong câu nói của Kha Lâm.

Đối với Tần Nhiên, cậu không cho rằng mình là một người tốt. Vì phải tự mưu sinh từ sớm nên cậu đã được nhìn thấy một số việc thối nát trong xã hội. Cho nên, tính cách của cậu không thể nào chỉ có chất phác và chính trực. Nhưng cậu cũng không cho rằng mình là một người xấu. Bởi vì cậu vẫn giữ giới hạn cho chính mình, cho dù vào thời khắc cuối cùng thì cũng sẽ không vì bản thân mà đi tổn thương người vô tội.

Đương nhiên là có một phần nhỏ là do tác động của bộ pháp luật hoàn thiện của Liên Bang! Bộ luật đủ để làm cho người ta kính sợ!

Phần lớn còn lại là do bản tính lương thiện của Tần Nhiên. Đối với cậu, làm người có thể không nhân từ, nhưng nhất thiết phải lương thiện, không được hủy hoại hạnh phúc của người khác! Cậu vẫn luôn tuân thủ câu châm ngôn này.

Tần Nhiên không biết một ngày nào đó mình có thể sẽ thay đổi hay không, nhưng hiện tại thì chắc chắn là không.

Haizz!

Tần Nhiên thở mạnh một cái, nhanh chóng tập trung lại.

Cậu biết bây giờ không phải là thời điểm để ngồi suy nghĩ những cái vớ vẩn này, mà nên suy nghĩ những chuyện sắp tới.

“Chém: Tạo thành 10 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tàn phế...”

“Chém: Tạo thành 10 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tàn phế...”

“Chém: Tạo thành 10 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tàn phế...”

Tần Nhiên đang xem xét hệ thống ký lục.

Liên tiếp ba cái tin nhắc nhở về việc cậu đã sử dụng con dao phay tạo ra hữu hiệu công kích, nhưng lại không có tin nhắc về việc lĩnh hội kỹ năng.

Không những vậy, những lời đe dọa mà ban nãy cậu nói với thằng tù binh cũng hiện thông tin nhắc nhở về tác dụng của mấy lời ấy nhưng vẫn không có phần lĩnh hội kỹ năng.

“Lĩnh hội kỹ năng cũng bị hạn chế! Ít nhất, những thứ ngôn ngữ dùng để giao tiếp như: đe dọa, giao dịch,... thì sẽ không có kỹ năng, hoặc mình đã sử dụng sai phương pháp! Nhưng dao phay cũng thuộc loại vũ khí, đáng lẽ nên xuất hiện kỹ năng tương ứng mới đúng chứ! Trừ phi... trò chơi hạn chế!”

Nghĩ tới đây, Tần Nhiên đột nhiên nháu mày lại.

Cậu đang nghĩ tới một khả năng!

Bởi vì đây là nhiệm vụ của người chơi mới nên game ngầm này sẽ cho người chơi một ít phúc lợi để người chơi có thể sống sót dễ dàng hơn. Nhưng những phúc lợi này không phải là vô tận, mà là có hạn chế!

Đúng vậy! Trong nhiệm vụ của người chơi mới, chỉ cần làm được ba lần công kích hữu hiệu là có thể đạt được kỹ năng tương ứng!

Nhưng chỉ có thể kích phát một kỹ năng trong những loại kỹ năng giống nhau!

Giống như từ đầu cậu đã kích phát ra kỹ năng “vũ khí lạnh (dao găm)” nên không thể kích phát, lĩnh hội những kỹ năng khác có liên quan đến “vũ khí lạnh” nữa!

Nếu muốn lĩnh hội tiếp thì chỉ có thể tuân thủ quy tắc của game, chứ không thể dựa vào quy tắc phúc lợi trong nhiệm vụ của người chơi mới nữa.

“Nếu như vậy thật thì...” - Tần Nhiên chau mày, nghĩ.

Hiển nhiên chuyện này nằm ngoài dự đoán của cậu.

Kế hoạch ban đầu của cậu là bắt cái thằng côn đồ kia làm tù binh, rồi ngoại trừ để tra hỏi những thông tin về Kền Kền thì phần lớn là do cậu muốn đạt được nhiều kỹ năng hơn nữa, làm cho chính mình có thể mạnh lên nhanh chóng trong thời gian ngắn.

Nhưng những người thiết kế game ngầm này đã đặt ra những quy tắc tương ứng từ trước, để tránh cho việc đó xảy ra.

Phúc lợi sẽ làm cho người chơi có khả năng tự bảo vệ mình, nhưng nhất định sẽ không cho phép người chơi mạnh lên đột ngột.

Suy cho cùng thì nếu để xảy ra gian lận thì chắc chắn nó sẽ hủy diệt cả một game.

Tuy ban đầu Tần Nhiên cũng tính gian lận một chút vì để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình. Nhưng với tình hình bây giờ, cậu buộc phải chơi theo quy tắc của game.

“Không biết kỹ năng thắng cấp sẽ dựa theo luật chơi chung của game hay luật trong nhiệm vụ cho người chơi mới nhỉ?” - Tần Nhiên bắt đầu suy đoán.

Nếu là theo luật trong nhiệm vụ cho người chơi mới thì còn dễ. Chứ nếu theo quy tắc chung của game thì khó rồi!

Nhưng những thông tin mà cậu có bây giờ vẫn đang ít lắm, nên cậu không thể chắc chắn được.

Cuối cùng, Tần Nhiên lắc mạnh đầu vài cái để những suy nghĩ vẩn vơ ấy văng ra khỏi não. Sau đó, cậu đứng dậy, vẫy tay với Kha Lâm đang đứng tít bên kia cạnh gác.

Tuy cái ý tưởng làm cho bản thân mạnh lên nhanh chóng đã bị thất bại, nhưng những mục đích khác đã hoàn thành rồi.

Hơn nữa còn là hoàn thành vượt mức!

Thằng tù binh kia không những khai ra toàn bộ những gì cậu muốn biết, mà còn khai ra bí mật lớn nhất của Kền Kền – cầu kết với bọn phản quân!

“Khốn nạn! Sao nó có thể làm như vậy!”

Tần Nhiên tóm tắt những gì mình biết được nói cho Kha Lâm. Sau đó, cô gái này đề thấp giọng, quát lên.

Đều là con gái nên cô rõ ràng những cô gái kia đã gặp phải chuyện gì.

“Thằng khốn! Cho dù có chết thì nó nhất định sẽ xuống địa ngục!” - Kha Lâm tức giận, đề thấp giọng nguyên rủa.

“Cho nên, chúng ta cần phải đưa nó xuống địa ngục!” - Tần Nhiên tiếp lời của cô.

“Ừ!” - Kha Lâm gật đầu.

“Nhưng trước tiên chúng ta phải xử lý đồng chiến lợi phẩm của mình đã. Chỉ khi đem đồng chiến lợi phẩm này xử lý xong thì chúng ta mới có thể hết mình chiến đấu với Kền Kền!” - Tần Nhiên chỉ vào vào đồng súng và áo chống đạn.

Tần Nhiên sẽ không vứt bỏ những thứ chiến lợi phẩm này mà sẽ giống như những người chơi khác vậy, dùng đồng chiến lợi phẩm này để lấp đầy kho hàng, ba lô của mình.

Cho dù trong này có vài thứ không có giá trị cao cũng kệ.

Huống chi, cậu cũng không cho rằng những thứ mình chiếm được không có giá trị cao.

“Giao cho tôi!” - Kha Lâm nói tự tin.

“Đừng nói là cô sẽ đem đồng này về cái hầm mà chúng ta trốn nhé? Tuy chỗ đó khuất thiết, nhưng bây giờ nó không còn an toàn nữa rồi!” - Tần Nhiên hỏi cô.

Nơi ẩn nấp của Kha Lâm đúng là vô cùng an toàn, vô cùng khuất tầm nhìn.

Nhưng đó chỉ là chuyện của tối qua.

Bây giờ, phương hướng của cái hầm đã bị lộ rồi nên tính an toàn của nó cũng đã giảm xuống. Người của Kền Kền có thể dựa vào phương hướng đại khái mà lục tìm, và những người khác cũng có thể. Tần Nhiên không muốn sau một trận sống mái với Kền Kền, quay về thì phát hiện toàn bộ chiến lợi phẩm của mình đã bị trộm mất.

Đặc biệt là nếu lát nữa cậu thua thì cái đồng chiến lợi phẩm này chính là hi vọng phục thù của cậu. Nên tuyệt đối không thể xảy ra tổn thất!

Đối mặt với băng nhóm đông tay chân Kền Kền thì cho dù kỹ năng có mạnh mẽ nhưng Tần Nhiên cũng không thể hoàn toàn nắm chắc thắng lợi.

Nên đương nhiên phải tính trước lỡ thất bại thì phải thế nào.

“Anh nghĩ tôi trốn đến mức đó sao? Không phải tôi chỉ có mỗi một nơi ẩn trốn! Cầm mấy thứ này, đi theo tôi!” Kha Lâm nói xong liền bắt đầu hành động.

Đầu tiên, cô quay trở lại nơi ẩn nấp cũ lấy hết những thứ hữu dụng. Sau đó dẫn Tần Nhiên ra khỏi khu biệt thự Hoa Viên.

Họ có tất cả chín cây súng, một đang trong tay Tần Nhiên, một trong tay Kha Lâm. Số súng còn lại với đồ đồng hồ và các đồ vật khác của Tần Nhiên đều được nhét vào trong cái ba lô đang đeo trên lưng cậu, làm cho nó căng phồng lên.

Áo chống đạn cũng mỗi người mặc một cái, số còn lại thì bị Kha Lâm dùng một sợi dây thừng cột chặt lại cùng với số đồ mà cô vừa mới lấy ra khỏi cái hầm, rồi treo trên người cô.

Ngay lập tức, bước đi của Kha Lâm trở nên nặng nề hơn một chút.

Tuy Tần Nhiên cũng đang không thoải mái, nhưng cậu nghĩ mình có ba lô, có thể đựng được nhiều đồ hơn, nên tự động muốn giúp Kha Lâm.

Chẳng qua đã bị Kha Lâm từ chối.

“Nếu anh muốn hoàn thành kế hoạch của mình thì anh phải có đủ thể lực. Số đồ ăn nước uống còn lại của chúng ta cũng không nhiều... Nếu trong vòng một tiếng chúng ta không kịp chạy đến chỗ ẩn nấp khác của tôi ở đại lộ số 6 thì anh hoàn toàn không có khả năng thực hiện kế hoạch của mình trước bình minh!” - Kha Lâm từ chối lời đề nghị của Tần Nhiên, đưa ra lý lẽ làm cho cậu không thể phản bác được.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu với đàn em của Kền Kền cho đến lúc tra khảo thẳng thù binh xong thì ba tiếng đã trôi qua. Bây giờ đã là rạng sáng 1 giờ hơn.

Mà vào tầm 6 giờ, trời sẽ sáng. Lúc ấy, bọn phản quân sẽ đi tuần tra đầy đường.

Vì vậy, bây giờ Tần Nhiên chỉ còn không đến năm tiếng đồng hồ ít ỏi.

Nếu tính cả thời gian chạy tới chỗ ẩn nấp trên đại lộ số 6, thì cậu còn không tới bốn tiếng.

Đối với Tần Nhiên, đây thật sự không phải là một tin tốt.

Cho dù đã biết được đủ thông tin từ miệng thẳng tù binh kia nhưng vẫn cần phải thăm dò thực địa, mà cái này cũng cần tốn thời gian.

“Chúng ta cần phải nhanh hơn!” - Tần Nhiên nói.

“Đương nhiên!” - Kha Lâm đáp lại, tốc độ chạy nhanh lên không ít. Tần Nhiên bám sát theo sau.

.....

45 phút sau, Kha Lâm thở hổn hển dẫn Tần Nhiên vào một căn nhà đã bị sập hơn một nửa.

Theo như những gì Tần Nhiên quan sát được thì căn nhà này có thể đã từng là một cửa hàng bán quần áo có hai lầu. Những con ma-nơ-canh rách rưới, rơi rớt trên mặt đất đã nói lên điều này.

Bước theo sau Kha Lâm, Tần Nhiên bò men theo cái lối nhỏ do các bức tường sập xuống tạo thành. Cứ thế bò vào trong, rồi tìm ra cái cửa vào kho hàng dưới mặt đất nằm trong một cái góc nhà.

“Trước khi xảy ra chiến loạn tôi từng làm việc ở chỗ này. Nên biết trong tiệm có một cái hầm ngầm đựng đồ. Nơi này đủ an toàn nên tôi đã chọn nó làm nơi ẩn nấp cuối cùng của mình!” - Kha Lâm vừa mở cửa hầm vừa nói.

Tần Nhiên gật đầu, bước xuống theo cô.

Không gian trong cái kho hàng này còn rộng lớn hơn cái kho tối qua họ ẩn nấp nhiều. Cho dù hai người mang theo một đồng chiến lợi phẩm vào nhưng vẫn còn rất nhiều không gian trống.

Ngồi trong kho hàng, Tần Nhiên lấy bình nước còn dư từ hồi trưa ra đưa cho Kha Lâm.

“Anh cần số nước này hơn tôi nhiều!” - Kha Lâm từ chối thêm lần nữa, do dù cổ họng của cô đã khát khô như muốn cháy lên rồi.

“Chỉ một ngụm!” - Tần Nhiên vẫn tiếp tục cố gắng.

“Được rồi!” Kha Lâm gật đầu.

Cô nhận lấy chai nước rồi uống một ngụm nhỏ, chỉ đủ làm cho cái cổ họng khô khốc của mình ẩm ướt một chút liền trả lại chai nước cho Tần Nhiên. Cho dù cậu bảo cô hãy uống thêm chút nữa nhưng cô vẫn không chịu nghe lời.

Một lúc sau, Tần Nhiên liền ngửa cổ uống một hơi hơn nửa số nước còn lại trong chai.

Cổ họng của Kha Lâm đã khô khốc, và Tần Nhiên cũng vậy.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Phải hiểu rằng thể lực của cậu đã tiêu hao rất nhiều trong cuộc chiến ban nãy.

Cho dù sau khi tham gia game này, cơ thể cậu đã bị số liệu hóa, có thể nhanh chóng phục hồi thể lực. Nhưng một số trạng thái đã bị ẩn đi như “khát nước, đói bụng” vẫn còn tồn tại.

Nhìn bộ dáng uống nước của Tần Nhiên, Kha Lâm có thể đoán ra cậu thật sự cũng khát khô như mình. Nhưng khi đã khát khô như vậy mà cậu vẫn còn nhớ tới cô, việc này làm cho tận sâu trong đáy lòng của cô có thứ gì đó bị xúc động.

Đây là lần đầu tiên từ lúc chiến loạn đến giờ cô có cảm giác xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Trà Trộn

Đêm càng ngày càng tối.

Đại lộ số 6.

Vốn là một khu phố sầm uất, nhưng vì chiến loạn, giờ đây nó đã bị phá hủy hầu như toàn bộ, những thứ còn sót lại cũng chỉ là những đồng hồ hỗn độn.

Nhưng mà, một số tòa nhà có cấu trúc chắc chắn và diện tích lớn đến nay vẫn còn được coi là hoàn chỉnh sau bốn tháng bom đạn oanh tạc.

Đương nhiên, gọi là hoàn chỉnh chỉ đơn giản là vì khi so sánh với những tòa nhà đã hoàn toàn biến thành đồng phế tích thì nó chính là như thế.

Ví dụ như trung tâm thương mại ở đại lộ số 6!

Là cái trung tâm thương mại lớn nhất khu này, nhưng nó đã mất đi vẻ ngoài ngăn nắp xinh đẹp từ lâu. Thậm chí, phần nóc nhà đã sụp hơn phân nửa. Khi nhìn từ trên bầu trời, nó giống như một chiếc giày rách nát bị úp ngược trên mặt đất, đế giày còn bị lủng.

Nhưng ngay cả như vậy là nó cũng trở thành nơi tránh mưa tránh gió tốt nhất cho những người đang phải cố gắng sinh tồn trong chiến loạn.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất chính là...

Vào giờ phút này, nó đã bị một đám côn đồ có súng chiếm cứ.

Bên ngoài cái trung tâm thương mại có hai thằng côn đồ tay cầm súng, nửa cơ thể đang lẩn vào cái bóng đen tạo thành từ bức tường, đôi mắt chúng nhìn quét xung quanh.

Nhưng, vẻ mặt tàn bạo của chúng đã nói lên rằng chúng chỉ đang làm qua loa cho xong.

Việc này cũng không trách chúng được!

Toàn bộ dân thường còn sống sót và cả bọn côn đồ ở cái đại lộ số 6 này không ai là không biết nơi này là địa bàn của Kền Kền. Kể từ khi Kền Kền treo cái thằng dám chống đối nó lên cái cột cách đó không xa rồi thiêu chết, không còn ai dám bén mảng đến nơi này nữa.

Hơn nữa, ở trên đỉnh đầu của bọn họ, ngay chỗ đỉnh của cái trung tâm thương mại này, còn có một thằng côn đồ đang đứng.

Thằng đó mới là thằng thủ vệ thật sự bảo vệ cửa vào sào huyệt.

Không những đứng cao nên quan sát được xa hơn, mà loại vũ khí trong tay nó cũng không phải là thanh M1905 xoàng xĩnh này có thể so sánh được. Khẩu súng nó đang cầm là khẩu súng bắn tia, có kích cỡ lớn hơn, có tầm bắn xa hơn, đường bắn càng chuẩn hơn.

Trong mắt của hai thằng côn đồ đang đứng ở dưới thì thằng ở trên kia mới là tử thần thật sự. Bất luận thằng xa lạ nào dám lại gần thì nhất định sẽ bị thằng ở trên bắn nát đầu.

“Tao muốn làm một điều thuốc quá!” - Một thằng côn đồ đang cầm súng nói với thằng còn lại.

“Đi thôi, cùng đi!” - Thằng còn lại không những không ngăn cản mà còn hòa theo.

Hai thằng lập tức bước ra khỏi cái bóng đen rồi đi vào trong trung tâm thương mại.

Hút thuốc cũng cần phải có không gian tránh gió mới được. Mà ở ngoài cái trung tâm thương mại thì lại không có chỗ nào đáp ứng được yêu cầu đó.

Hai thằng này không đi vào bằng cửa chính của cái trung tâm thương mại, vì trên tường nơi nơi đều là lỗ thủng do đạn pháo tạo ra, nên đương nhiên chui vào mấy cái lỗ đó sẽ nhanh hơn vòng về cái cửa chính nhiều.

Thằng côn đồ nói ra lời đề nghị gấp gáp chui qua cái lỗ thùng, rồi thằng đứng sau cũng đang chuẩn bị khom lưng chui qua theo thì bỗng có một bàn tay vòng từ phía sau lưng nó ra trước bịt kín miệng nó.

Ngay khi nó đang tính tri hô thì bỗng có con đầu từ chỗ cổ họng truyền đến não. Sau đó, nó liền chìm vào vực sâu của cái chết, không lối thoát.

“Đám: công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X2), đối thủ tử vong...”

“Nhanh lên!” - Thằng côn đồ đã chui vào bên trong trung tâm thương mại vẫn chưa phát hiện ra có gì kỳ lạ, vẫn tiếp tục thúc giục đồng bọn.

Hon nữa, còn rất thản nhiên tự đắc mà đốt một điếu thuốc lá.

Mà ngay khi nó bật lửa chuẩn bị châm thuốc thì một cái bóng người đột nhiên từ ngoài cái lỗ thùng nhảy xổ vào, một tay đâm nó gục xuống đất, tay còn lại cầm con dao găm cắt xoẹt qua cổ họng nó.

Làm nó còn chưa kịp phản ứng đã đi đời nhà ma.

“Đám: công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X2), đối thủ tử vong...”

“Phù!” - Liên tiếp xử lý xong hai thằng côn đồ, Tần Nhiên đứng lên rồi thở ra một hơi thật dài.

Nửa tiếng trước cậu đã tới kẻ bên chỗ này rồi lẳng lặng chờ đợi cơ hội đến.

Đã có được kỹ năng “đi lên lút” nên đối với Tần Nhiên, việc lên tới cái trung tâm thương mại này cũng không phải là nhiệm vụ khó khăn gì.

Cái khó chính là làm cách nào để có thể lên vào cái kho hàng dưới mặt đất mà không làm cho hai thằng đang đứng canh giữ ở dưới đất và thằng đứng canh ở trên nóc nhà phát giác ra cậu. Vì cái cửa vào kho hàng đã bị Kền Kền cố tình sai đàn em phá hư, để mỗi khi có ai đó mở nó ra thì sẽ phát ra những tiếng động chói tai.

Và Tần Nhiên rất khó vòng qua hai thằng canh giữ bên ngoài để trực tiếp mở cái cửa vào kho hàng.

Đặc biệt là cái thằng đang canh giữ ở trên nóc nhà, theo kết quả của cuộc thẩm vấn mà cậu có được thì khẩu súng mà thằng ấy đang cầm chính là súng bắn tia. Đây cũng là lý do mà Tần Nhiên kiên quyết không cho Kha Lâm tham gia vào hành động lần này.

Cho dù Kha Lâm đã yêu cầu nhiều lần.

Bởi vì, Tần Nhiên tự tin có thể che dấu bản thân, nhưng Kha Lâm lại không thể.

Một khi cho Kha Lâm đi theo, chẳng những cậu sẽ bị lộ mà Kha Lâm cũng sẽ khó tránh khỏi cái chết.

Suy cho cùng, theo lời của thằng tù binh quá cổ kia thì khả năng bắn súng của cái thằng đang đứng trên nóc nhà không tệ chút nào.

Đương nhiên, nó nhận xét không tệ là do so sánh với những thằng côn đồ còn lại. Chứ nếu so sánh với những tay thiện xạ thật sự, thì thằng kia vẫn chưa đủ tư cách. Nếu không thì sao Tần Nhiên có thể cứ như vậy mà lên vào được chứ.

Nhưng cậu cũng không vì vậy mà khinh thường nó.

Sau khi lục soát sơ qua hai cái thi thể và chẳng tìm được gì hữu dụng, cậu bắt đầu cẩn thận dò dẫm đi tới nóc nhà.

Còn hai thanh súng của hai cái thi thể?

Tần Nhiên đã có một thanh M1905 cùng với đủ ỏ nạp đạn nên mang theo vài thanh nữa cũng chỉ làm ảnh hưởng sự linh hoạt của cậu thôi chứ cũng không giúp ích được gì.

Con đường đi lên nóc nhà từ lâu đã không phải là cái cầu thang nữa, mà là cái đồng phế tích tạo thành từ một nửa nóc nhà đã sụp xuống.

Thép và bùn đất, gạch ngói đổ xuống dọc theo cái vách tường đã sụp nhưng vẫn chưa rời ra hẳn cái vách tường còn nguyên, hơn nữa, độ cao của cái trung tâm thương mại không cao hơn bán kính cái diện tích mà nó đã được xây. Nên một cái cầu thang thiên nhiên cứ như vậy mà được hình thành.

Tần Nhiên bước đi nhẹ nhàng dọc theo cái cầu thang này, đi nhẹ đến mức không phát ra một tiếng động nào hướng thẳng tới nóc nhà.

Vừa đặt một chân lên phần nóc nhà cậu đã nhìn thấy tay súng bắn tia mà cậu đang vô cùng để ý.

Lúc này, hai tay nó đang bung súng bắn tia, dùng tư thế nửa quỳ nửa ngồi lia tầm bắn tuần tra khắp khu vực xung quanh cái trung tâm thương mại.

Nếu so sánh thái độ của thằng này với hai cái thi thể ban nãy thì chỉ có thể nói là nó cực kỳ nghiêm túc.

Nhưng, năng lực của nó thì còn phải xem xét thêm.

Tần Nhiên khẽ kháng bước đến gần nó, hơi hơi giơ con dao găm trong tay phải lên, tay trái cũng giơ cao lên rồi cả hai tay nhanh chóng hành động cùng một lúc.

Giống như đã luyện tập qua trăm ngàn lần rồi vậy, tay trái bịt chính xác miệng nó rồi đột ngột giật ngược người nó về phía sau làm cằm nó rời xa báng súng, để lộ phần cổ họng ra, rồi ngay lập tức con dao găm trong tay phải cắt qua cổ nó.

Phụt!

Máu tươi phun ra ngoài, nhuộm đỏ cả cây súng bắn tia đang rơi rớt trên mặt đất.

Thân thể của nó liên tục run rẩy, tay chân co giật như đang bị điện giật nhưng miệng vẫn đang bị Tần Nhiên bịt kín và đầu nó bị đè chặt trong lồng ngực của cậu.

Mãi đến khi cơ thể nó hoàn toàn ngừng lại nó cũng không thể hô lên được dù chỉ là một tiếng.

Sự vùng vẫy của nó chỉ làm cho vết cắt trên cổ rách bươm ra, trông kinh tởm không chịu nổi.

“Đám: công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X2), đối thủ tử vong...”

Thông tin về chiến đấu xuất hiện.

Sau khi xác nhận nó đã hoàn toàn chết Tần Nhiên mới buông tay ra.

Tần Nhiên ném cái thi thể sang một bên rồi cầm thanh súng bắn tia lên.

“Ủa!” Tần Nhiên kinh ngạc hô lên.

Bởi vì, phải đến giây phút này cậu mới phát hiện cây súng “bắn tia” này chỉ là một loại súng trường bình thường được gắn thêm một cái ống ngắm, trông vô cùng kỳ quặc.

Hiển nhiên, hai thứ này không phải là cùng một bộ.

“Tên: M12”

“Loại hình: Súng ống”

“Chất lượng: Bình thường”

“Dung lượng ổ đạn: 20 viên”

“Thuộc tính: Không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Đây là một thanh súng trường có đường kính nòng là 7,62mm đã được bảo dưỡng, đáng tin cậy.”

... ..

“Tên: Ống ngắm ong thợ”

“Loại hình: Đồ phụ trợ cho súng ống”

“Chất lượng: Bị hư hao”

“Thuộc tính: Phóng to 4 – 8 lần”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Nó vốn không nên đặt trên cây súng trường.”

Nhìn cái ghi chú mà hệ thống cung cấp, rồi Tần Nhiên lại xem xét cái súng “bắn tia” có hình dạng kỳ quái này thêm một lần nữa. Cuối cùng, cậu đặt nó sang một bên.

Cho dù nó có là một cái súng bắn tia thật đi chăng nữa thì cậu cũng sẽ không mang theo.

Ngoại trừ cái nguyên nhân đã nêu ở trên là cậu cần những thứ gọn, nhẹ để cậu có thể linh hoạt hơn, thì phần lớn là do cây súng trường này quá lộ liễu, nó sẽ tạo nên ảnh hưởng nguy hiểm tới cái kế hoạch tiếp theo của cậu.

Phải biết rằng cậu đã tính rằng sau khi xử lý mấy thằng canh giữ bên ngoài cái sào huyệt xong thì cậu sẽ lên vào bên trong.

Ngay từ lần đầu tiêu diệt đàn em của Kền Kền cậu đã có suy nghĩ như vậy. Cho dù bị Kha Lâm lạnh lùng phủ định thì cậu vẫn chưa từng từ bỏ. Mà khi biết được Kền Kền còn lại đến 21 thằng đàn em chứ không phải 11 thì Tần Nhiên lại càng thêm quyết tâm thực hiện cái kế hoạch này.

Bởi vì Tần Nhiên rất rõ ràng, cho dù cậu có kỹ năng do game cung cấp nhưng một mình cậu cũng không thể nào thắng được cùng lúc 21 thằng.

Sau khi lục soát toàn thân tay súng bắn tia một lần và chắc chắn là không còn để sót cái gì, Tần Nhiên đi xuống nóc nhà, đi tới cái kho hàng dưới mặt đất.

Cậu đi qua những đồng hồ động trong trung tâm thương mại, rất nhanh, cậu liền nhìn thấy lối xuống cái kho ngầm.

Sau khi đi hết cái đoạn cầu thang dốc xuống này, Tần Nhiên liền nhìn thấy cái cửa vào kho hàng.

Nơi ấy quả thật rất dễ thấy...

Cái cửa vào kho hàng cũng không bị đóng lại hoàn toàn, mà đang được mở ra hơn nửa.

Ánh sáng đèn điện rọi qua khe hở trông thật chói mắt. Dựa vào ánh đèn, cậu có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình bên trong kho hàng.

Bên trong có một cái hành lang đủ rộng để xe nâng chuyển hàng hóa đi lại, và hai bên hành lang là các căn phòng.

Theo sự hiểu biết của Tần Nhiên thì đây cũng không phải là loại kho hàng phổ thông, mà nó đã được xây thành từng phòng nhỏ tách biệt để cho các thương nhân đang bán hàng trong trung tâm thương mại này thuê lại.

Mà bây giờ những căn phòng này đã trở thành phòng ở của băng đảng Kền Kền.

Tần Nhiên chậm rãi bước tới gần. Ánh đèn chói mắt rọi qua khe cửa mở rộng chiếu xuống sàn tạo thành một vùng sáng lóa mắt.

Khác với những dân thường, những thằng côn đồ phải gian nan sống lay lắt trong chiến loạn, băng đảng của Kền Kền lại sống có vẻ thoải mái, vui sướng. Những giao dịch với bọn phản quân không chỉ làm cho bọn Kền Kền có đủ đồ ăn thức uống, mà còn giúp chúng có được dầu diesel để sử dụng máy phát điện.

Nhưng mà, điều này đã chứng minh chúng nó càng đáng chết!

Bởi vì băng nhóm Kền Kền càng sống sung sướng chứng minh bọn chúng giao dịch với quân phản loạn càng nhiều.

Nghĩ là số lượng các cô gái vô tội rơi vào tay bọn chúng cũng càng nhiều.

Trong lòng cậu dâng lên sát ý làm toàn thân cậu cũng tản ra hơi thở lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Giết!

Sát ý dâng lên, làm Tần Nhiên không hề dừng lại.

Nhưng khi cậu đi đến trước cửa của cái kho hàng, giờ tay đẩy làm nó phát ra tiếng “két két” chói tai thì hai mắt của cậu bỗng thay đổi, vẻ mặt cũng trở nên hung hăng ngang ngược y như mấy thằng côn đồ vậy.

“Lại sao nữa? Khốn kiếp, tại sao hôm nay mình lại phải canh giữ ở chỗ này? Mà mấy thằng cha kia lại có thể đánh bài, uống rượu, rồi ngủ nữa? Đây đã là lần thứ ba trong tuần này rồi!”

Tiếng vang chói tai của cái cửa đã làm cho thằng côn đồ phụ trách canh gác bước ra từ trong một căn phòng, miệng nó liên tục lẩm bẩm chửi.

Khi nhìn thấy khuôn mặt xa lạ của Tần Nhiên nó mới bắt đầu cảnh giác rồi nâng họng súng lên.

“Mày là thằng nào?” - Thằng côn đồ cầm súng, hỏi.

“Hi, người anh em, chúng ta là người một nhà! Tôi được anh Đức Lai giới thiệu vào đây, Hồ Khắc đại ca cũng đã đồng ý rồi!” - Tần Nhiên vừa giơ hai tay lên cao để tỏ ý mình không có địch ý, vừa nói tên của thằng tù binh quá cố kia và tên của thằng cầm đầu ra.

Hai cái tên mà cậu nói ra liên tục đã làm cho thằng côn đồ thả lỏng một chút, nhưng họng súng vẫn như cũ chĩa vào người cậu.

“Đức Lai giới thiệu? Vậy tại sao nó không vào cùng mày?” - Thằng côn đồ hỏi lại.

“Chẳng lẽ anh không biết anh Đức Lai và Hồ Khắc đại ca đi ra ngoài làm nhiệm vụ?” - Tần Nhiên dùng vẻ mặt hơi khó hiểu nhìn thằng côn đồ.

“Đương nhiên tao biết! Thằng Đức Lai đi theo Hồ Khắc đại ca đi ra ngoài tìm một đôi cầu nam nữ dám đụng chạm chúng ta! Nếu không phải là phải canh giữ ở chỗ này thì tao cũng đã tham gia vào nhiệm vụ này rồi!” - Tựa như cảm thấy bị Tần Nhiên coi thường, cái thằng côn đồ này thật ra cũng không có địa vị cao trong đám côn đồ, hát hàm lên rồi khoắc lác một trận.

“Là như vậy sao?” - Mặt của Tần Nhiên biểu lộ ra vẻ hoài nghi, hỏi lại.

Cái biểu cảm này của cậu đã làm cho thằng côn đồ hơi tức giận. Nhưng, ngay sau đó nó đã hoàn toàn bị lời nói của cậu hấp dẫn.

“Đúng vậy! Đôi cầu nam nữ kia thật đáng chết! Và thằng kia chết rồi, chỉ còn lại nhỏ kia... bây giờ đã bị mang về! Tất cả mọi người đang xếp hàng đó!” - Nói xong, mặt của cậu biểu lộ ra một biểu tình kiêu căng cũng biết mà.

“Thật hả?” - Hai mắt của thằng côn đồ sáng lên.

“Đương nhiên là thật! Đại ca Hồ Khắc bảo tôi vào trong kêu hai anh em Đạt Đặc ra!” - Tần Nhiên nói bậy nói bạ.

Nhưng, câu nói này làm cho thằng côn đồ tin sái cổ.

Bởi vì, hai anh em Đạt Đặc chính là thân tín của Khắc Sói!

Nếu không phải do Khắc Sói nghĩ rằng chừng đó người đã đủ để giải quyết Tần Nhiên và Kha Lâm thì hai người này chắc chắn sẽ có mặt trong cái đội ngũ ấy.

“Hi, người anh em, vậy bây giờ tôi có thể vào trong tìm anh em Đạt Đặc chưa?” - Tần Nhiên nhìn về mặt thay đổi của thằng côn đồ, hỏi.

Trong lòng cậu đã biết rõ nó sẽ trả lời như thế nào.

Theo như lời khai của thằng tù binh quá cố kia thì tuy rằng Kền Kền bắt các cô gái rồi dùng họ để giao dịch với bọn phản quân, nhưng vẫn tương đối “coi trọng” những cô gái ấy. Ngoại trừ Kền Kền và Khắc Sói thì cũng chỉ có mấy thằng đàn em đặc lực mới có thể được thưởng cho.

Còn bọn côn đồ cấp thấp như cái thằng đang đứng trước mặt cậu này thì đương nhiên là cho dù là chạm cũng không được chạm vào.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ!

Đó chính là các cô gái không thuộc dạng “hàng hóa”.

Thật hiển nhiên, Kha Lâm có tham dự vào vụ giết chết hai thằng đàn em của Kền Kền, nên cô đã được xếp vào loại “không phải hàng hóa”.

Cho nên, tất cả không cần phải nói ra cũng biết.

“Đi đi! Đi đi!”

Thằng côn đồ xoa tay liên tục, hoàn toàn không để ý tới Tần Nhiên. Bây giờ, đôi mắt của nó mang theo tràn ngập khát vọng nhìn chằm chằm về phía cửa chính, cả thân thể càng như không kiềm chế được mà bước ra ngoài.

Dục vọng dấy lên từ đáy lòng đã làm nó quên hết tất cả từ lâu rồi. Cho đến khi có một bàn tay mạnh mẽ bịt chặt miệng nó, nó mới phát hiện không ổn!

Nhưng, mọi thứ đều đã chậm!

Lưỡi dao sắc bén của con dao găm đã cắt đứt cổ họng của nó!

Sinh mệnh đang xói mòn nhanh chóng, làm cho nó không thể làm ra bất kỳ hành động phản kháng nào.

“Đám: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm tổn thương sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X 2), đối thủ từ vong...”

Tần Nhiên nhanh chóng kéo cái thi thể vào trong căn phòng mà ban nãy nó bước ra. Trong căn phòng, ngoại trừ một cái ghế dựa, không còn thêm bất kỳ thứ gì.

Thật sự, là điểm phòng vệ cuối cùng của toàn bộ sào huyệt nhưng lại đơn sơ như vậy.

Cậu ném cái thi thể lên cái ghế, rồi cẩn thận kiểm tra quần áo của mình xem có vết máu nào văng dính vào không. Sau khi chắc chắn rằng không hề có vết máu nào, Tần Nhiên mới đi đến chỗ sâu nhất trong cái kho hàng.

Cậu bước đi với tốc độ vừa phải, làm lơ tiếng ầm ĩ của bọn côn đồ trong các căn phòng bên cạnh, cũng làm lơ tiếng nổ vang của cái máy phát điện dùng dầu diesel, dồn toàn bộ sức tập trung vào căn phòng cuối cùng trong kho hàng.

Kền Kền chính là ở chỗ đó! Mà nó chính là mục tiêu cuối cùng trong chuyến đi này của cậu!

Chỉ cần xử lý nó, thì đám đàn em của nó sẽ tan đàn xẻ nghé. Cho dù số lượng của bọn nó có nhiều, nhưng nếu thiếu thốn đồ ăn thức uống thì chúng nó cũng chả làm nên gợn sóng gì.

Còn việc bọn côn đồ còn lại sẽ tiếp tục phi vụ buôn bán của Kền Kền?

Chưa nói tới việc Kền Kền nhất định không nói bí mật có liên quan đến địa vị, tính mạng của mình cho bọn đàn em, chỉ cần bọn côn đồ trở nên tham lam cái chức vị lão đại mà có khả năng mình sẽ có cơ hội làm, đã đủ để tạo ra một trận nội chiến.

Sau khi tiếp xúc với đám côn đồ, cảm nhận được sự coi thường mạng sống, cuồng vọng và tự kiêu của bọn chúng thì cậu có thể tin tưởng những suy đoán của mình là đúng.

Cho nên, Kền Kền nhất định phải chết!

Không những để diệt trừ hậu hoạn mà còn vì nó sẽ ảnh hưởng đến đánh giá, thu hoạch cuối cùng của cậu.

Cuối kho hàng.

Khác với phần hành lang trước đó là mỗi bên một dãy phòng, chỗ này chỉ có một căn duy nhất. Cái cửa của căn phòng đối diện với cửa vào kho hàng. Nhìn từ bên ngoài, căn phòng này không khác gì những căn phòng dọc theo hai bên hành lang, nhưng thật sự thì diện tích bên trong của căn phòng này phải lớn gấp mấy lần những căn kia. Sau khi nó trở thành phòng ngủ của Kền Kền thì bên trong đã chứa đựng trên 80% tổng số lương thực dự trữ của cả băng nhóm.

Hơn nữa, dựa theo lời khai của thằng tù binh quá cố thì Kền Kền là một người có lòng nghi ngờ và chiếm hữu rất nặng.

Bởi vì trong căn phòng của Kền Kền không chỉ có lương thực phong phú, mà còn có cả súng ống và “hàng hóa” đặc biệt!

Tần Nhiên đứng trước cửa phòng, nín thở nghiêng tai tập trung nghe ngóng.

Nhưng tính năng cách âm của căn phòng quá tốt, làm cậu chẳng nghe được gì.

“Cốc cốc!” Sau khi xác nhận không thể nghe thấy bất kỳ tiếng động gì từ bên ngoài, Tần Nhiên dùng tay trái gõ vài cái đều đều vào cửa phòng, còn tay phải thì nắm chặt con dao găm.

“Đưa nào?” - Một giọng nói chói tai đợm về bức mình vang lên.

“Thưa Kền Kền lão đại, Hồ Khắc thủ lĩnh đã trở lại!”

Tần Nhiên làm theo cái kế hoạch đã định sẵn, nói dối.

Đối với lời nói dối này, Kền Kền không chút nghi ngờ. Vì nó rất tin tưởng vào thủ hạ đắc lực của mình, cũng rất tin tưởng vào ba vòng phòng vệ do chính nó đặt ra.

Hoặc có thể nói, nó cho rằng uy danh của nó đủ để làm người khác phải khiếp sợ!

Ngay sau đó, Kền Kền lập tức mở cửa phòng ra.

Một người đàn ông cao gầy, chỉ mặc mỗi cái quần đi biển, không mặc áo xuất hiện trước mặt Tần Nhiên. Gương mặt của hắn gầy gò, hốc mắt lõm sâu, chớp mũi quắp xuống, tóc thì thưa thớt vài cọng, nhìn thấy cả da đầu. Nhìn sơ qua đúng là giống một con kền kền thật.

Sau khi nó nhìn ngó xung quanh rồi phát hiện ra chỉ có mỗi Tần Nhiên đứng đây, mới chuyển ánh mắt nhìn Tần Nhiên, hỏi:

“Hồ Khắc đâu? Đôi cậu nam nữa khôn kiếp kia đâu?”

“Thằng kia chết rồi, còn con nhỏ thì đã mang về đây, đang ở ngoài bị Hồ Khắc thủ lĩnh...”

Nói tới đây, Tần Nhiên nở một nụ cười đầy hàm ý mà chỉ đàn ông với nhau với hiểu được. Cùng lúc đó cậu cũng lén đánh giá Kền Kền – người có danh tiếng lẫy lừng trong đám côn đồ hay cả những người thường dân còn sống sót.

Nó không cường tráng bằng một góc trong tường tượng của cậu.

Phản thân trên không mặc áo của nó gầy đến mức có thể thấy rõ ràng từng cái xương sườn, trên hai cánh tay khô gầy chỉ có mỗi ga bọc xương – nếu không phải thẳng tù binh quá cổ đã miêu tả bề ngoài của Kền Kền cho cậu, thêm lần miêu tả kỹ lưỡng của Kha Lâm thì tuyệt đối cậu sẽ không nghĩ người đang đứng trước mặt này chính là Kền Kền, chỉ nghĩ đây là một thằng nghiện ma túy.

“Cái thằng Hồ Khắc này!” - Nghe xong lời của Tần Nhiên, Kền Kền nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng đen như mực. Nó không để ý hành động của Hồ Khắc chút nào, chỉ để ý việc Hồ Khắc có hoàn thành nhiệm vụ đi lấy lại danh dự cho nó hay không thôi.

“Nó làm không tệ, tao sẽ thưởng lớn cho nó!” - Nói xong, Kền Kền chuẩn bị đóng cửa lại.

Còn Tần Nhiên?

Mặc dù khuôn mặt của cậu hơi lạ, nhưng gần đây nó mới nhận thêm một đám đàn em, nên nó cũng không để trong lòng.

Mà càng quan trọng là Kền Kền cơ bản không tin có người lạ có thể lọt qua mấy vòng phòng vệ khiên cố của nó.

Cho nên, khi Tần Nhiên giờ con dao găm trong tay phải dẫu sau lưng cậu nảy giờ lên, đâm vào cổ họng của nó thì nó vẫn chưa phản ứng lại.

“A!” Lấy tay che lại cái dao găm đang cắm trong cổ họng, Kền Kền liên tục lùi về phía sau, tránh ra khỏi cửa làm cho Tần Nhiên có thể thuận thế bước vào phòng, rồi dùng tay trái đẩy nhẹ cánh cửa làm nó nhẹ nhàng đóng lại.

Đừng!

Ngay khi cánh cửa khép lại hoàn toàn, Kền Kền đã té xuống đất không dậy nổi.

Đôi mắt đang trừng lớn kia vẫn đang toát ra vẻ kinh ngạc tột bậc cùng vẻ mặt không thể tin.

Đến lúc chết Kền Kền vẫn không hiểu tại sao Tần Nhiên lại giết nó.

Thậm chí, việc Tần Nhiên chính là một trong hai người mà hắn ra lệnh phải giết chết, nó cũng không hề biết.

“Đám: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm tổn thương sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X 2), đối thủ tử vong...”

Phụt!

Tần Nhiên khom lưng xuống, rút con dao găm ra và tránh người qua một bên để tránh những tia máu bắn ra phun lên người.

Sau đó cậu bắt đầu nhìn xung quanh căn phòng.

Thứ đầu tiên đập vào mắt cậu chính là một cái giường lớn, trên giường đang nằm một cô gái bị trói chặt tay chân, miệng bị bịt kín đang trợn to đôi mắt nhìn cậu.

“Yên tâm, tôi không có ác ý!” - Đối mặt với đôi mắt đang trợn to của cô gái, cậu tự động giải thích theo bản năng.

Nhưng, Tần Nhiên còn chưa kịp giải thích nhiều hơn thì một hồi chuông của cái điện thoại di động bỗng vang lên, hấp dẫn tất cả lực chú ý của cậu.

Đỉnh đỉnh đỉnh!

Theo nơi âm thanh phát ra, Tần Nhiên nhìn thấy một cái điện thoại có kiểu dáng lỗi thời, nhưng làm cho người khác có cảm giác nó là một cái điện thoại di động chắc chắn.

Ở trên cái tủ đầu giường.

Tần Nhiên bước tới, cầm cái điện thoại di động lên.

Trên cái màn hình màu trắng đang hiện lên tên người gọi: Thiếu tá!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Thiếu Tá

Thiếu tá!

Có thể có cách xưng hô như vậy, lại có quan hệ với Kền Kền, đương nhiên chỉ có thể là người bí ẩn trong bọn phản quân có giao dịch với Kền Kền.

Tần Nhiên nheo mắt lại, nhìn cái màn hình màu trắng của cái điện thoại đang không ngừng reo chuông.

Theo bản năng, Tần Nhiên giơ tay lên tính cắt đứt cuộc gọi.

Cậu không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với bọn phản quân đang chiếm cứ cái thành phố này.

Bởi vì, cậu biết rất rõ ràng rằng cậu là người đã giết chết Kền Kền, mà Kền Kền lại là đồng minh của bọn phản quân, nên đương nhiên cậu cũng đã đứng ở mặt đối lập với bọn phản quân. Nếu lỡ một ngày nào đó có xảy ra bất kỳ mối quan hệ nào với bọn phản quân, thì chắc chắn đó chính là xung đột.

Tuy cậu đã có thể xử lý Kền Kền rất nhẹ nhàng, nhưng nó không có nghĩa là Tần Nhiên đã quên hết tất cả. Cậu tự ý thức được rằng mình đã xử lý Kền Kền như thế nào. Ngoại trừ một phần là do sức mạnh của các kỹ năng trong game thì phần lớn là do cậu đã lợi dụng sự khinh thường của nó dành cho cậu!

Ngay từ lúc bắt đầu, bên Kền Kền đã không coi cậu như một đối thủ ngang cơ.

Chính vì vậy nên cậu mới có thể liên tục giải quyết chúng nó một cách nhẹ nhàng, dễ dàng.

Nhưng, quân đội thì lại khác!

Quân đội có kỷ luật rất nghiêm ngặt, bọn họ sẽ không phạm phải những sai lầm ngu xuẩn như bọn côn đồ. Cho dù đối phương là phản quân thì cũng sẽ như vậy!

Hơn nữa, ngày nào họ cũng chịu huấn luyện nghiêm ngặt và được trang bị đầy đủ các loại vũ khí vô cùng tiên tiến, và quân số cả ngàn vạn người. Nên một khi phải chiến đấu với quân đội thì bên đối địch tuyệt đối sẽ thua trong tuyệt vọng.

Tần Nhiên không hề muốn bên mình hai người mà đi đấu với nguyên một đội quân!

Ngon cái giờ ra, tới gần cái phím tắt cuộc gọi.

Nhưng!

Ngay khi đầu ngón cái chạm vào cái phím từ chối cuộc gọi thì cậu lại dừng lại.

Cậu nghĩ đến cái lý do khiến mình tham gia vào cái game ngầm này!

Đó chính là vì muốn tìm đủ tiền để có thể trị khỏi căn bệnh của cậu! Hơn nữa, cậu chỉ có một năm để thực hiện điều đó!

Khoảng thời gian này không dài, và kinh nghiệm chơi game của Tần Nhiên đã nói cho cậu biết thời gian trong game cũng sẽ không dài hơn được bao nhiêu!

Vì vậy, cậu cần phải nắm bắt mỗi một cơ hội cậu có trong game để có thể làm cho chính mình mạnh lên!

Chỉ có như vậy thì cậu mới có thể hoàn thành được cái mục đích khi tham gia chơi game này là: Kiếm tiền!

Mà hiện tại cậu có một cái cơ hội như vậy...

Thiếu tá của bọn phản quân!

Xử lý một thằng thủ lĩnh của đám côn đồ và xử lý một thằng thiếu tá của bọn phản quân chính là hai cái khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Cho dù đây là lần đầu tiên cậu làm nhiệm vụ của game, nhưng cậu có thể chắc chắn rằng chỉ cần xử lý được cái thằng thiếu tá của bọn phản quân này thì điểm đánh giá qua màn của cậu có thể được nâng cao hơn ít nhất là một bậc nữa!

Tần Nhiên mím chặt môi. Cậu đang tự hỏi, đang do dự.

Tần Nhiên biết cái phần thưởng lớn như vậy là bởi vì sự nguy hiểm khi thực hiện có thể so với thập tử nhất sinh.

Mà chết trong game đồng nghĩa với việc chết thật ngoài đời!

Lý trí nói với Tần Nhiên: Vì cẩn thận, bắt buộc phải từ bỏ!

Nhưng tận sâu trong lòng của Tần Nhiên lại hơi không cam tâm, cậu tự hỏi chính mình “Lần này vì khả năng có thể thua mà từ bỏ! Vậy... lần sau thì sao?”

Đáp án không cần nói ra cũng biết.

Có lần đầu tiên thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Lùi bước một lần thì chắc chắn sẽ lùi bước lần thứ hai.

Một khi đã lùi bước thì sẽ lùi mãi!

Thời gian một năm cho phép cậu lùi bước mấy lần?

“Nếu không có đủ tiền trị bệnh thì một năm sau mình cũng sẽ chết! Nếu vậy, không bằng bây giờ nhân lúc thời gian còn đầy đủ, mình... đánh cược một phen!” - Tần Nhiên cắn răng nghĩ.

Ngay sau đó, ngón cái đang dùng giữa không khí này giờ chuyển hướng tới phím nhận cuộc gọi.

“Kèn Kèn! Tao hi vọng mày để tao phải chờ đợi vì mày chuẩn bị đem đến một tin tốt!”

Một giọng nói trầm thấp, cứng nhắc như rô-bốt thông qua cái loa điện thoại truyền vào tai cậu.

Ngay lập tức, trong đầu Tần Nhiên hiện lên hình ảnh một người lính có vẻ mặt lạnh lùng.

“Còn nếu không phải thì mày biết mày phải nhận lấy cái hậu quả gì rồi đấy!” - Đầu dây bên kia không đợi Tần Nhiên trả lời liền tiếp tục nói. Vẫn dùng cái giọng điệu cứng đờ như rô-bốt ấy, nhưng từ trong giọng nói lại toát ra cảm giác áp bách vô cùng lớn, giống như một con sư tử đang đe ép một con sói.

Hiển nhiên, đây chính là thái độ mà đầu dây bên kia thường dùng để nói chuyện với Kèn Kèn. Nên rõ ràng cái giao dịch mà Kèn Kèn đang hợp tác với bên kia không phải là một cái giao dịch bình đẳng, mà càng giống như một bên phụ thuộc một bên.

Cậu nghĩ tới cái thân phận của Kèn Kèn trước khi chiến tranh loạn lạc xảy ra, liền hiểu được rằng việc này cũng không phải là không có khả năng phát sinh.

Nói cách khác, chỉ có như vậy mới chính xác!

Một bên là người có quân hàm trong bọn phản quân, mà bên còn lại chỉ là thủ lĩnh của một đám côn đồ tứ xứ tụ tập lại. Nếu hai bên mà có giao dịch bình đẳng, thì đó mới thật sự là quái dị!

Nếu như một bên phụ thuộc vào một bên thì thật sự là Kèn Kèn chỉ cần làm những việc đơn giản như bắt cóc các cô gái thôi sao?

“Đem đến một tin tốt? Tuyệt đối không phải là phụ nữ! Chắc hẳn là thứ gì đó khác mới đúng!” - Tần Nhiên nhìn sang cô gái đang bị cột chặt tay chân, bịt kín miệng đang nằm trên giường. Hiển nhiên, cái mà người đầu dây bên kia gọi là “tin tốt” tuyệt đối không phải là cô gái đang nằm trước mặt của cậu!

Hơi hơi cau mày lại, Tần Nhiên phỏng đoán ý muốn thật sự của đối phương.

Sau đó, đột nhiên có một cái ý tưởng nảy lên trong đầu cậu!

Tần Nhiên nhớ tới dòng đầu tiên trong phần giới thiệu bối cảnh của nhiệm vụ mà cậu đã từng đọc:

“Chiến tranh bất ngờ bao trùm toàn bộ thành phố này, mọi người không hề có bất cứ phòng bị nào”

Đây là một cái thành phố đột nhiên bùng nổ chiến tranh!

Mà khi chiến tranh đột ngột bùng nổ thì hỏi có bao nhiêu người có thể mang đi toàn bộ số tài sản của mình?

Đáp án là: Không có!

Không có bất kỳ một người nào có thể ở ngay lúc chiến tranh đột ngột bùng nổ mà có thể mang đi toàn bộ của cải của mình được!

Có thể mang theo một phần nhỏ số tài sản trốn đi đã được xem như là con cưng của trời. Thật sự thì nếu vẫn có thể sống sót trong chiến tranh thì đã vô cùng may mắn. Trong chiến tranh loạn lạc, chúng ta không thể mong ước càng nhiều!

Nhưng cũng có ngoại lệ!

Ví dụ như thăng thiếu tá đang gọi điện với Tần Nhiên!

Thân phận của hắn khiến hắn có thể nắm giữ quyền lực lớn trong tay, hơn nữa, hắn còn có một người phụ thuộc vào mình chính là Kèn Kèn. Hai thứ này đã đủ để cho thăng thiếu tá này làm một vài việc mà người khác không dám, cũng không thể làm được.

Cậu suy nghĩ rất nhanh. Sau khi đã phân tích cẩn thận tất cả những điểm quan trọng trong đó xong, một cái kế hoạch liều lĩnh hiện ra trong đầu của cậu.

Sau đó, Tần Nhiên mở miệng, nói:

“Kèn Kèn? Mày cần tìm thằng đó? Ngại quá, nếu mày muốn tìm nó thì tao sợ là mày phải thất vọng rồi... Bây giờ, và cả sau này nữa, tất cả chỗ này đều là của tao!”

Giọng nói tràn đầy phấn khởi, hơn nữa còn mang theo kích động.

Tần Nhiên đã hoàn toàn biểu hiện ra được dáng vẻ của một thằng côn đồ vừa mới hoàn thành sự nghiệp “đạo chính”, đang vui sướng phấn khởi đến mức không thể tự kiềm chế.

Đầu dây bên kia im lặng.

Tầm 3 giây sau, bên kia mới lại mở miệng nói:

“Tao mặc kệ mày là thằng nào! Nếu mày không muốn gặp phiền phức thì tốt nhất là hoàn thành cái chuyện mà Kèn Kèn đã đồng ý với tao!”

Cái giọng điệu cứng nhắc của đối phương cũng hề không thay đổi khi người trò chuyện đã thay đổi.

“Mày đang uy hiếp tao?” - Tần Nhiên tiếp tục diễn kịch.

“Tao chỉ đang nói ra sự thật thôi! Đừng quên đồ ăn thức uống của của bọn mày là từ nơi nào tới!” - Đầu dây bên kia trả lời.

Lúc này, Tần Nhiên không nói tiếp ngay lập tức, mà ra vẻ trầm mặc.

Cậu muốn biểu hiện ra dáng vẻ của một thằng côn đồ vừa mới “đạo chính” lên làm thủ lĩnh đang nóng lòng muốn thành lập địa vị và tôn nghiêm của chính mình. Nhưng vì bảo đảm cho cái địa vị ấy, nó lại không thể không từ bỏ tôn nghiêm.

Bởi vì, bên kia đang nắm giữ “quyền chủ động”!

Nếu bên kia không cung cấp thức ăn, nước uống thì cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng không thể làm cho bọn côn đồ còn lại “yên phận” và ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh.

Tần Nhiên không có cách nào có thể kiểm chứng biểu hiện của mình đã vô cùng hoàn mỹ hay chưa. Nhưng chỉ có làm như vậy thì mới có thể làm cho đối phương mất cảnh giác.

Làm cho đối phương tin tưởng tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Cũng chỉ có như vậy, cậu mới có thể có cơ hội nắm giữ một chút quyền chủ động: trộm số của cái mà Kèn Kèn tìm được nhưng chưa giao cho đối phương, đồng thời lấy cái này tạo thành một cái cơ hội chuyển mình.

Nói ngắn lại chính là tạm thời lừa dối phương.

Tần Nhiên không muốn hơn 10 phút nữa sẽ bị một đám phản quân bao vây trong cái kho hàng này.

Tuy gần đây bọn phản quân tỏ ra chúng làm việc và nghỉ ngơi rất có giờ giấc nhưng Tần Nhiên tin tưởng, một khi có mệnh lệnh của cấp trên thì bọn phản quân này tuyệt đối không ngại chạy ra hành động một lần.

“Hiểu rõ thân phận của chính mình chưa?” - Đối với sự im lặng của Tần Nhiên, trong giọng điệu cứng nhắc của đối phương tràn ra một ít trào phúng.

Giống như một con sư tử đang nhìn một con thỏ ngu xuẩn đang điều võ dương oai trước mặt mình.

“Được rồi! Được rồi! Mày là đại ca, chuyện mà thằng Kèn Kèn đã đồng ý với mày tao cũng đồng ý! Chỉ là một vài con đàn bà thôi, ngay bây giờ trong phòng Kèn Kèn đang có sẵn một con!” - Giọng nói của Tần Nhiên có vẻ không cam lòng, nhưng lại có một chút ý muốn lấy lòng.

Nghe vô cùng kỳ quặc.

“Đàn bà?”

Đầu dây bên kia kinh thường hừ lạnh một cái. Sau đó, mới dùng giọng điệu cứng nhắc như rô-bốt nói tiếp:

“Thứ tao muốn là vàng bạc châu báu và các tác phẩm nghệ thuật vô giá... Nếu mày đang ở trong phòng của Kèn Kèn thì chắc hẳn là mày có thể nhìn thấy mấy thứ ấy! Sáng mai, tao sẽ cho người đến lấy hàng và cũng sẽ mang theo đồ dùng sinh hoạt cho tụi mày!”

Nói xong, đầu dây bên kia lập tức cúp máy.

“Quả nhiên là như vậy!” - Tần Nhiên nhìn vào cái màn hình điện thoại đang hiển thị đã chấm dứt cuộc gọi, nghĩ.

Đối phương bồi dưỡng một thằng phụ thuộc như Kèn Kèn cơ bản không phải là vì phụ nữ! Sự khinh thường mà đối phương thể hiện ra đã chứng minh

tất cả!

Thứ mà đôi phương muốn chính là... toàn bộ của cái trong cái thành phố này!

Đôi mắt của Tần Nhiên tự động nhìn vào hai cái tủ quần áo được kê dựa tường, kế bên cái giường lớn. Trong toàn bộ căn phòng này, ngoại trừ cái học tủ đầu giường thì chỉ có nơi này là có thể cất giữ đồ vật.

Còn cái lồng sắt đang nằm trong một góc phòng?

Chỉ cần nhìn qua liền có thể thấy hết bên trong bên ngoài, nên Tần Nhiên đã có thể biết rõ ràng tác dụng của cái lồng này.

Tần Nhiên quay đầu lại nhìn cô gái đang bị cột chặt tay chân, nói:

“Chào cô, tôi không có ác ý! Bây giờ tôi sẽ lấy miếng vải đang bịt miệng cô ra, nhưng cô phải hứa với tôi là sẽ không la hét hoặc làm bất kỳ hành động nào có thể làm cho chúng ta rơi vào nguy hiểm... Tuy tôi đã giải quyết Kền Kền, nhưng ở ngoài kia còn có mười mấy thằng đàn em của nó đang tung tăng nhây nhót! Nếu cô hiểu ý tôi thì hãy gật đầu!”

Tần Nhiên vừa dứt lời thì cô gái đang bị trói chặt tay chân, miệng bị bịt kín kia liền ngay lập tức gật đầu.

“OK!”

Thấy cô gái ấy đã hiểu ý của mình, Tần Nhiên liền dứt khoát lấy cái miếng vải đang bịt miệng cô ấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đùng!

“Khụ khụ! Khụ khụ!...”

Ngay khi Tần Nhiên rút miếng vải đang nhét trong miệng cô gái ra, một trận ho khan liền vang lên liên tục. Nhưng, cô gái này... hay nói đúng hơn là cô gái có khuôn mặt non nớt vẫn nhớ rõ lời nói của Tần Nhiên ban nãy, nên cho dù là đang ho khan thì cô gái vẫn cố gắng kim giọng xuống, đôi mắt thì nhìn Tần Nhiên chằm chằm.

Cái ý muốn hiện lên rõ ràng trong mắt cô ấy...

Chính là hi vọng Tần Nhiên cởi trói cho cô.

“Từ từ, cô có thể giới thiệu một chút về bản thân cô không? Tốt nhất là nói kỹ một chút!” - Tần Nhiên không cởi trói cho cô gái ấy ngay lập tức, mà dò hỏi trước.

Cậu cần thông tin để có thể suy xét xem liệu cô gái này có tạo ra phiền phức cho cậu hau không. Tuy biểu hiện này giờ của cô ấy rất tốt, nhưng Tần Nhiên càng hi vọng cô ấy có thể tiếp tục duy trì cái “biểu hiện tốt” này.

Suy cho cùng thì cô gái này không giống như Kha Lâm, người mà cậu đã tin tưởng. Cô ấy chỉ là một người xa lạ!

Cho dù cô ấy có vẻ là người bị hại vì đang bị trói chặt trên giường của Kền Kền. Nhưng đây cũng không phải là lý do khiến cho Tần Nhiên có thể buông lỏng cảnh giác.

“Maggie – Y tá thực tập tại bệnh viện St Joanna... Lúc trước tôi và một đám người trốn trong một cái hầm trú ẩn bị bỏ hoang... ở trên đường ray của một trạm tàu điện ngầm trong phố Hales có một cái đường hầm dẫn tới cái hầm trú ẩn ấy! Tôi bị chúng bắt trong khi đang đi ra ngoài tìm đồ ăn!”

Cô gái hơi do dự, rồi bắt đầu giới thiệu bản thân, trong giọng nói vẫn còn pha lẫn sự sợ hãi, yếu ớt. Cô còn kể ra nguyên nhân mình xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng, Tần Nhiên vẫn phát hiện ra có chỗ cần để ý.

“Làm cách nào mà các cô tìm được cái đường hầm dẫn tới cái hầm?” - Tần Nhiên hỏi.

“Bố của tôi làm bảo vệ trong cái trạm tàu điện ngầm đó, nên tôi biết!” - Khi nhắc đến bố của mình, khuôn mặt cô gái trở nên ủ ê.

Biểu cảm ủ ê này đại biểu cho việc có một người đã chết đi trong cái thành phố chiến tranh loạn lạc này.

Những người chết đi trong chiến loạn từ lâu đã không thể an nhiên nhắm mắt như hồi còn hòa bình. Những người còn sống cũng không còn thái độ trang

trọng khi đối diện hay nhắc tới người chết. Cho dù là người thân, cũng chỉ có thể ủ ê, bởi vì mọi người đều bất lực.

“Xin lỗi! Nhưng, tôi còn muốn hỏi thêm vài câu nữa. Ở chỗ đó, tổng cộng bọn cô có bao nhiêu người?” - Giáo dưỡng của bản thân làm Tần Nhiên tự động nói ra lời xin lỗi, nhưng tính cẩn thận đã khiến cậu tiếp tục dò hỏi.

“Tôi là người cuối cùng rời khỏi nơi đó... Tuy nơi đó rất an toàn, nhưng lại thiếu thốn đồ ăn thức uống. Lúc đầu, mọi người còn có lương thực dự trữ nên vẫn ổn, nhưng khi đã ăn hết số lương thực ấy rồi thì mọi người lại thi nhau rời đi! Bởi vì tôi nhát gan nên vẫn luôn không dám rời khỏi. Mãi cho đến lúc thật sự không chịu đựng nổi nữa mới đi ra! Nhưng vừa đi ra khỏi trạm tàu điện ngầm đã bị chúng bắt được!” - Maggie nói, đầu vẫn cúi gằm xuống bởi vì tính cách thận trọng, yếu đuối cũng bởi vì cảm thấy xấu hổ khi đã vô lực phản kháng khi chạm trán với băng nhóm Kền Kền.

“Đây cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ gì. Bọn côn đồ này chính là băng nhóm có tiếng ác nhất cái khu này, người dân bình thường đương nhiên không phải là đối thủ của bọn chúng!” - Tần Nhiên an ủi cô gái. Nhưng những lời nói này lại làm cho cô ấy càng xấu hổ.

Bởi vì, chính mắt cô nhìn thấy Tần Nhiên đã xử lý thẳng thủ lĩnh mà cô vô cùng sợ hãi một cách nhẹ nhàng cỡ nào.

“Được rồi, chúng ta cũng không có không nhiều thời gian. Sau khi tìm được những đồ vật cần thiết, chúng ta cần phải rời khỏi đây ngay lập tức!” - Tần Nhiên dùng con dao găm cắt đứt sợi dây thừng đang trói chặt đôi tay của cô gái.

Trong lúc Maggie dùng tay để cởi sợi dây thừng đang cột chặt chân của cô ra thì Tần Nhiên đã bắt đầu lục soát căn phòng của Kền Kền.

Nhưng, cho dù đang tập trung tìm tòi thì cậu vẫn để một ít sự chú ý trên người Maggie. Vì cho đến giây phút này, cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng cô ấy.

Cho dù cậu không tìm thấy bất kỳ điểm mâu thuẫn nào trong lời nói của cô, nhưng cậu chưa từng sống vai chiến đấu cùng cô như đã làm với Kha Lâm nên cậu không thể nào yên tâm giao phần lưng của mình cho cô ấy được.

Cho nên, Tần Nhiên cố ý chỉ cởi trói cho đôi tay của cô ấy. Nếu không, con dao găm sắc bén như vậy, cắt hai sợi dây thừng chỉ là việc cón con, thì cắt thêm hai sợi nữa cũng đâu có gì khó khăn?

Tần Nhiên cũng chẳng quan tâm Maggie có nhận ra sự đề phòng của cậu đối với cô hay không. Cậu đang bận rộn kéo cái ngăn kéo của cái tủ đầu giường gần cậu nhất ra.

Trong ngăn kéo có vài món đồ: một cây súng, hai ổ nạp đạn và hai quả lựu đạn.

Súng vẫn là cây M1905 quen thuộc, ổ nạp đạn đương nhiên cũng cùng bộ với súng.

Thứ quan trọng là: Lựu Đạn!

“Tên: U – II”

“Loại hình: Lựu đạn”

“Chất lượng: Bình thường”

“Lực công kích: tương đối mạnh”

“Thuộc tính: Khi công kích người không mặc đồ phòng hộ thì uy lực tăng 30%”

“Công dụng đặc biệt: không”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Đây là loại lựu đạn chống bộ binh nên người ném cần phải bảo vệ bản thân thật tốt”

Nhìn những dòng giới thiệu quả lựu đạn này, đặc biệt là phần thuộc tính, trong đầu Tần Nhiên đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Ngay sau đó, Tần Nhiên nhanh chóng cắt hai quả lựu đạn vào túi áo của mình.

Súng và ổ nạp đạn cũng cầm lấy cất đi.

Sau đó cậu lại kiểm tra cái tủ đầu giường thêm một lần nữa. Khi đã chắc chắn rằng không còn bỏ sót bất kỳ thứ gì, Tần Nhiên mới bước vòng qua cái giường, đi đến hai cái tủ quần áo đang được đặt song song với nhau.

Lúc này, Maggie vẫn còn đang cố gắng cởi bỏ sợi dây thừng đang trói chặt trên chân mình.

Đến nơi, Tần Nhiên ngay lập tức kéo cái cửa của cái tủ bên trái ra.

Không phải cậu chủ quan, mà là cậu không tin Kền Kền lại thiết kế bẫy rập ngay trong phòng mình. Việc nó chết ngay với chỉ một nhát dao của cậu đã

chúng tỏ nó cũng không có cảnh giác và thông minh đến mức ấy.

“Két!” - Âm thanh hơi chói tai vang lên. Sau đó, cánh cửa của cái tủ bên trái đã hoàn toàn mở ra.

Đồ hộp, bình nước, súng ống, viên đạn,... nhồi nhét đầy trong tủ, trông y như nguyên cái siêu thị đã bị cướp sạch rồi bỏ vào đây vậy.

Tần Nhiên lướt mắt nhìn sơ qua, trong tủ phải có hơn 30 hộp đồ đóng hộp, mà nước khoáng thì từng thùng từng thùng xếp đống lên nhau. Ngoài ra còn có sáu, bảy thanh M1905 và một thanh súng trường M12. Những viên đạn màu vàng đồng thì được để trong một cái hộp lớn, nhiều vô số kể.

“Chặc!” Dù cậu đã làm sẵn chuẩn bị trong lòng, nhưng khi nhìn thấy đống đồ đang cất trong tủ thì cũng không khỏi chép miệng một cái.

Nếu cậu có thể mang hết số đồ ăn nước uống này ra ngoài thì chừng này không những đủ để cậu sống bình yên hết quãng thời gian còn lại mà nhiệm vụ yêu cầu, mà còn dư dả.

Cậu cầm thanh M12 lên rồi treo trên người. Sau đó, cậu bước đến cái tủ còn lại rồi lập tức mở bung hai cánh cửa tủ ra.

So với cái tủ ban nãy thì đồ vật trong cái tủ này được sắp xếp gọn gàng hơn nhiều.

Ngoại trừ hàng tá thùng nước khoáng và hộp thức ăn đóng hộp, thì chỉ còn có một cái ba lô chuyên dùng để leo núi.

Tần Nhiên không chút do dự xách cái ba lô lên. Vừa nhấc lên liền cảm nhận được trọng lượng của nó, làm cậu không thể không dùng hai tay cùng nhau xách.

Hơn nữa, vì có thể dễ dàng mở cái ba lô ra, cậu không thể không nâng chân trái lên làm điểm tựa, đầu gối chống vào cửa của tủ.

Dây kéo bị Tần Nhiên kéo ra.

Ánh sáng chói mắt bắn ra từ trong cái ba lô làm Tần Nhiên buộc phải nhú đôi mắt lại.

Những món trang sức lấp lánh, gần đầy các loại đá quý nhiều màu sắc, được ném lung tung trong cái ba lô này.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi cậu nhìn thấy nguyên một ba lô tràn đầy châu báu như thế này, đặc biệt là sau khi nghĩ đến giá trị của nó, thì hô hấp của cậu vẫn nghẹn lại.

Nhưng những thông tin nhắc nhở của trò chơi ngay lập tức hiện ra sau đó đã làm cho cậu nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Tên: Châu báu vô giá”

“Loại hình: Châu báu”

“Chất lượng: Lẫn lộn (số lượng quá nhiều, không thể phân chia rõ ràng)”

“Thuộc tính: Không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Không”

“Ghi chú: Bạn có thể lựa chọn giao cho thiếu tá hoặc dùng làm việc khác!”

“Không thể mang theo ra khỏi game sao?” - Tần Nhiên nhìn dòng ghi chú, trong lòng tiếc nuối vô cùng.

Chỉ cần nhìn cái tên thôi là đã biết đồng châu báu này có giá trị xa xỉ cỡ nào. Nếu có thể mang theo ra khỏi game thì Tần Nhiên không ngại từ bỏ thực hiện những kế hoạch tiếp sau để tìm một chỗ sống yên ổn nốt phần đời sau này.

Bởi vì, dựa vào những dòng miêu tả của game thì giá trị của một ba lô châu báu này nhiều khi đã đủ lớn để hoàn thành cái mục tiêu của cậu khi quyết định tham gia chơi game này.

Nhưng đáng tiếc là người thiết kế game đương nhiên không sơ sẩy đến mức cho người chơi lợi dụng cái sơ hở này chuộc lợi.

Nếu có thể mang theo nguyên một ba lô châu báu này ra khỏi game thì nơi mà Tần Nhiên phải xông vào đương nhiên không phải chỉ là một cái kho hàng dưới đất bị bọn côn đồ chiếm đóng, mà có thể là một cái căn cứ quân sự có trang bị tối tân nhất!

Còn thằng Kền Kền mà cậu đã nhẹ nhàng xử lý? Ít nhất nó sẽ trở thành một cao thủ toàn năng đánh đấm siêu hạng, thậm chí có thể là một chiến binh!

Tất cả thu hoạch sẽ tỉ lệ thuận với độ khó!

Đây chính là quy tắc của game!

Trừ phi... tìm được bug (1) hoặc gian lận!

Mà Tần Nhiên chỉ mà một người mới chơi game ngằm thôi, nên đương nhiên không thể tìm ra bug trong game này.

Còn gian lận... thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cậu kéo cái dây kéo của cái ba lô lại, rồi xoay người lại nhìn Maggie.

Lúc này, Maggie đã cởi được sợi dây trói chân mình ra, nhưng vẫn ngồi im trên giường, cho dù thấy đồ ăn, nước uống và súng ống cũng không đi chuyển.

Cho dù cô thành thật hay đây chỉ là giả bộ thì cô cũng đã có được một ít hảo cảm của Tần Nhiên.

Nếu là thành thật thì nói lên rằng cô đơn thuần, chất phác, còn nếu là giả vờ thì lại chứng minh rằng cô hiểu được cái gì nên lấy, cái gì nên bỏ.

Đối với Tần Nhiên, cả hai hướng đều có lợi.

Cho dù nếu cô ấy giả vờ thì sẽ hơi phiền phức, nhưng chỉ cần Tần Nhiên thể hiện ra thực lực cường đại, thì cô ấy sẽ tự biết cái gì nên dụng, cái gì không.

“Tôi đi ra ngoài giải quyết mấy cái phiền phức kia đây! Tôi sẽ quay lại ngay lập tức!” - Nói xong, Tần Nhiên liền bước ra cửa.

Giống như những gì Tần Nhiên đã nói, cậu muốn giải quyết mấy thằng côn đồ có súng còn sót lại.

Việc này không nằm trong kế hoạch lúc đầu của cậu. Nhưng sau khi có được hai quả lựu đạn, hết thấy liền thay đổi.

Tần Nhiên bước đến đứng trước cái máy phát điện dùng dầu diesel, và bên cạnh chỗ cậu đang đứng chính là căn phòng có bọn côn đồ đang tụ tập. Âm thanh ầm ĩ vẫn vang dội như cũ, bọn chúng không hề phát giác ra có chuyện gì bất thường.

Tần Nhiên gạt công tắc, tắt cái máy phát điện dùng dầu diesel.

Tức khắc, toàn bộ hành lang bị bao trùm trong màn đêm đen tối.

“Mẹ kiếp! Cái máy phát điện đó lại bãi công rồi!”

“Nhanh chạy ra xem đi! Nếu không, Kền Kền lão đại sẽ nổi giận!”

“Đáng lẽ chúng ta nên đi tìm nhiều máy phát điện hơn mới đúng!”

Đầu tiên, căn phòng kế bên cậu yên tĩnh trong giây lát rồi ngay tức khắc, tiếng oán trách, chửi bới liên tiếp vang lên.

Sau đó, một chuỗi tiếng bước chân lao đảo vang lên.

Đen tối mang lại phiền phức không nhỏ cho nó.

Ngay sau đó, cửa phòng bị một thằng côn đồ mở ra.

Ngay lúc cái cửa phòng bật mở, Tần Nhiên đứng im trong bóng tối này giờ chợt hoạt động, cậu nâng chân trái lên rồi đuổi về phía trước, lòng lán chân hung hăng đạp vào bụng của thằng côn đồ vừa mở cửa.

Thằng côn đồ không hề phòng bị, đau đớn hét lên một tiếng rồi té ngược vào trong căn phòng.

Đồng thời, Tần Nhiên mở nắp của cái lựu đạn, rồi ném vào phòng.

“Sao vậy?”

“Có chuyện gì?”

“Đừng!”

Bọn côn đồ trong căn phòng không biết chuyện gì xảy ra nên nháo nhào loạn cả lên. Nhưng sau một tiếng nổ mạnh, tất cả đều trở nên im lặng.

(1) Bug: lỗi khiến game không thể hoạt động bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Thu Hoạch

Sau khi tiếng nổ lắng xuống, Tần Nhiên đang đứng dựa tường cũng không ngay lập tức bật máy phát điện lên mà vẫn đứng yên chỗ đó, nghiêng tai nghe ngóng.

Tuy Tần Nhiên biết rõ uy lực của lựu đạn mạnh mẽ cỡ nào, lại còn chỉ nổ trong một căn phòng bé như vậy, nên trên lý thuyết là không ai có thể may mắn thoát được. Nhưng, cậu nghĩ vẫn nên cảnh giác.

Hơn 10 giây trôi qua, Tần Nhiên xác nhận không có bất kỳ một tiếng động nào trong căn phòng ấy truyền ra.

Lúc này, cậu mới bước tới cái máy phát điện chạy bằng dầu diesel, rồi bật công tắc lên.

Tiếng gầm rú của cái máy phát điện lại vang lên. Hành lang, và cả trong các căn phòng lại lần nữa có ánh sáng, ngoại trừ căn phòng mà bọn côn đồ đang tụ họp.

Ngay cả vách tường của căn phòng ấy đều bị lựu đạn làm cho vỡ nát, chứ đừng nói đến người và bóng đèn điện.

Tần Nhiên đã quen thuộc với máu me tanh tươi, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng tay chân rơi đầy, thịt nát tràn lan trong căn phòng, cậu lại một lần nữa có cảm giác nôn nao trong bụng.

Nhưng Tần Nhiên cố nhịn không ói ra.

Hơn nữa, còn ép buộc chính mình đi kiểm tra để chắc chắn rằng tất cả những thằng côn đồ này đều đã chết, và thu hoạch chiến lợi phẩm.

Nhưng thật sự thì, mấy thằng côn đồ này đã bị những mảnh vỏ lựu đạn đâm xuyên cơ thể, chết tức tưởi, mà những đồ vật trong căn phòng cũng đã bị lực nổ của lựu đạn hủy hoại gần như toàn bộ.

Tần Nhiên làm như vậy, chẳng qua là tìm cái cớ để chính mình có thể làm quen với khung cảnh máu me như vậy mà thôi.

Bởi vì, Tần Nhiên biết cậu sẽ còn phải đối mặt với vô số cảnh tượng máu me như vậy trong những ngày sắp tới. Và để cho mình không trở nên tay chân rụng rời do nôn mửa khi nhìn thấy người chết như lần đầu tiên cậu đã từng, thì cậu nhất định phải quen với những cảnh như thế này.

2 phút sau, Tần Nhiên nhả nhó bước ra khỏi căn phòng.

Cho dù đã ra khỏi căn phòng nhưng mùi máu tươi tanh tươi vẫn bay luẩn quẩn quanh mũi cậu, buộc cậu phải hít sâu mấy lần mới có thể loại bỏ cảm giác khó chịu này.

“Vẫn còn kém quá xa!”

Tần Nhiên nở nụ cười tự chế giễu chính mình, sau đó ngay lập tức kiểm tra những căn phòng còn lại.

Phần lớn những căn phòng còn lại đều là phòng ngủ của bọn côn đồ, những tấm nệm và chăn bị vứt lộn xộn trên mặt đất.

Ngoại trừ một căn phòng như cái kho chứa đồ. Trong căn phòng ấy có xềng, cưa, thùng xăng lớn, và có một thứ khiến hai mắt của Tần Nhiên sáng lên, đó chính là cái xe đẩy hàng.

Phải hiểu, trong phòng ngủ của Kền Kền có rất nhiều thức ăn, nước uống và súng đạn nhưng khi cậu đeo cái ba lô leo núi kia lên rồi thì không thể mang theo bao nhiêu trong số đồ ấy được.

Nhưng, bây giờ ít nhất cậu có thể mang đi hơn phân nửa!

Tần Nhiên bỏ xềng và cái cưa vào cái xe đẩy hàng, rồi đẩy xe vào phòng ngủ của Kền Kền.

Những dụng cụ như xềng, cưa không biết khi nào sẽ cần dùng đến nên đương nhiên là cậu sẽ mang theo, nếu không phải do thùng xăng quá lớn, quá nặng thì cậu cũng đã mang theo rồi.

Trong phòng ngủ của Kền Kền, Maggie vẫn luôn ngồi ngay ngắn trên giường như khi Tần Nhiên ra khỏi cửa.

Khi nhìn thấy Tần Nhiên trở về, hơn nữa còn mang theo một cái xe đẩy hàng, tự nhiên mở rộng cửa phòng ngủ của Kền Kền, cộng thêm nghĩ đến tiếng nổ lớn ban nãy, làm vẻ mặt của Maggie liền thay đổi, vốn đang ngồi ngay ngắn trên giường nhưng giờ cũng không kiềm chế được mà nhích lùi về sau... Tuy suốt bốn tháng qua, Maggie luôn luôn ẩn nấp trong cái hầm, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô ngu dốt.

Maggie biết vài phút trước đã xảy ra chuyện gì.

Tần Nhiên dễ dàng nhận ra hành động lén lút của Maggie. Thậm chí, cậu có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi không tên ánh lên trong ánh mắt của cô khi cô nhìn cậu. Nhưng Tần Nhiên cũng không giải thích thêm gì cả.

Trong trường hợp đối phương không hề tin tưởng mình thì làm cho đối phương sợ hãi cũng là một lựa chọn không tệ chút nào.

Ít nhất, đối phương sẽ nghe lời.

“Giúp tôi đem đồ ăn thức uống xếp gọn gàng vào trong cái xe đẩy hàng này nhé!”

Tần Nhiên vừa lấy xẻng và cưa trong cái xe ra, vừa nói với cô.

Mà ngay khi cậu vừa dứt lời, Maggie liền nhảy xuống giường rồi nhanh tay làm việc, ngay cả giày cũng không rảnh mang.

Tần Nhiên đương nhiên sẽ không chỉ ngồi một bên xem. Khi Maggie sắp xếp thức ăn, nước uống vào xe thì Tần Nhiên cũng cùng làm.

Chưa đến 2 phút, hơn phân nửa số đồ ăn, thức uống đã bị xếp gọn gàng vào trong cái xe đẩy hàng. Theo như Tần Nhiên dự tính thì số lương thực này đã đủ để cậu và Kha Lâm ăn uống hơn một tháng.

“Thu hoạch được mùa rồi!”

Trong lòng cậu hoan hô một câu, sau đó, thuận tay đặt cái ba lô chứa châu báu, xẻng, cưa lên trên xe, thu dọn những cây súng còn thừa rồi đẩy xe ra ngoài chuẩn bị rời khỏi.

“Coi như thù lao cho việc giúp tôi bỏ đồ ăn lên xe, số đồ còn thừa lại cho cô tự ý chọn đấy! Tôi nhắc nhở cô một câu, tốt nhất là rời khỏi đây trước khi bình minh lên!” - Tần Nhiên nói trước khi rời khỏi.

Khi bình minh ló dạng, thằng thiếu tá kia nhất định sẽ phái người đến đây. Khi hắn phát hiện ra mình đã bị lừa... Tần Nhiên đã có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giận giữ điên cuồng của hắn.

Nên bất luận ai xuất hiện ở chỗ này thì đều sẽ không có kết cục tốt.

Nếu là mấy thằng côn đồ trong băng đảng Kền Kền thì cậu cũng chẳng thèm quan tâm. Nhưng nếu là người dân vô tội thì cậu cho rằng mình cần phải nhắc nhở một chút.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhắc nhở một chút thôi. Chứ những việc kéo theo khác thì cậu cũng sẽ không làm.

Suy cho cùng thì ở trong cái thành phố chiến tranh loạn lạc này, nhiều lúc cậu cũng không thể tự đảm bảo an toàn cho chính mình.

Tần Nhiên đẩy cái xe nặng trĩu chiến lợi phẩm của mình rời khỏi cái kho hàng dưới mặt đất. Sau khi đã nhặt luôn cây súng “bắn tia” đặc biệt kia, cậu liền chuẩn bị trở về căn cứ bí mật của mình.

Ngay lúc này, một chuỗi tiếng bước chân vang lên.

Maggie chạy thẳng đến trước mặt Tần Nhiên, trên lưng cô còn đeo một cái túi được tạo thành từ tấm gra trải giường túm góc.

“Tôi, tôi có thể đi cùng anh không?”

Maggie hỏi Tần Nhiên, trên mặt lộ rõ sự lo lắng. Cô sợ cậu không đồng ý, và cả nỗi sợ chưa hề giảm bớt của cô đối với Tần Nhiên.

Nhưng Maggie không còn con đường nào khác.

Bị bọn đàn em của Kền Kền dễ dàng bắt làm tù binh cùng với gặp phải những chuyện sau đó đã làm cho cô nhận ra sự khủng bố của cái thành phố này.

Tuy cô có thể trở lại nơi ẩn núp ban đầu của mình, dựa vào số lương thực mới có được này sống thêm một thời gian nữa.

Nhưng, khi số lương thực này hết thì sao?

Cô nhất định phải đi ra thêm lần nữa!

Như vậy, lúc ấy cô còn có thể may mắn như lần này, còn được người như Tần Nhiên cứu thoát sao?

Đáp án tự nhiên là không!

So với lúc ấy rơi vào tuyệt vọng, thì thà rằng bây giờ cầu xin Tần Nhiên cho cô đi cùng! Cho dù cậu có làm cô cảm thấy sợ hãi đi chăng nữa!

Cho dù hành động của Tần Nhiên làm cô cảm thấy sợ hãi, nhưng từ đầu đến cuối, cậu vẫn biểu hiện như một người có lễ độ, ánh mắt cậu nhìn cô cũng chỉ có cảnh giác chứ không phải ánh mắt đói khát như dã thú giống như bọn côn đồ.

Vì vậy, sau một lúc do dự, cô quyết định đuổi theo cậu.

“Tôi là y tá, tôi biết băng bó và cách dùng của các loại thuốc!” - Maggie nói liên tục, để làm cho mình có vẻ hữu dụng hơn một chút.

Mà những lời này đã hoàn toàn đả động Tản Nhiên.

Dưới tình thế những người bình thường còn sống sót có thể biến thành cơn bão bất kỳ lúc nào thì lúc này thật sự Tản Nhiên không muốn nhận thêm người, ngoại trừ Kha Lâm – người đã sống vai chiến đấu với cậu. Nhưng, Tản Nhiên cần có càng nhiều kỹ năng càng tốt, để có thể làm cho chính mình nhanh chóng mạnh lên.

Các loại kỹ năng trị liệu như băng bó, Tản Nhiên nhất định muốn có... Cậu đương nhiên không cho rằng mình sẽ không bao giờ bị thương trong khi chiến đấu.

Nếu không phải muốn lĩnh hội được kỹ năng băng bó thì đầu tiên phải có vết thương cái đã, mà cậu lại không xác định được vết thương phải nghiêm trọng cỡ nào và chính mình làm bị thương chính mình thì game có chấp nhận hay không, thì cậu đã tự cầm dao găm cắt vài nhát trên người mình từ lâu rồi.

Nếu bây giờ có người dạy cho thì đương nhiên cậu sẽ không từ chối.

“Được thôi!” - Tản Nhiên gật đầu, nói, rồi đẩy xe bước nhanh đi trước.

Khi đã đi được một khúc xa rồi thì cậu mới phát hiện Maggie vẫn còn đang đứng sững sờ tại chỗ.

“Nhanh lên!” - Tản Nhiên thúc giục.

“À, biết rồi!” Maggie gật đầu liên tục, rồi nhanh chóng chạy theo.

Cô không biết tại sao cậu lại đồng ý, nhưng cô cũng không muốn từ bỏ cái cơ hội hiếm có này. Vì vậy, bước chân của cô càng ngày càng nhanh hơn.

Tản Nhiên đợi Maggie chạy đến gần rồi mới tiếp tục bước nhanh đi trước.

Chỉ chốc lát sau, hình bóng của hai người đều biến mất sau khúc cua.

Mà khi hai người rời đi chưa được 10 phút thì bỗng có một người mặc cái áo khoác nguy trang màu đất im hơi lặng tiếng xuất hiện trước cửa cái trung tâm thương mại.

Hơn nữa, người ấy nhanh chóng phát hiện ra có điểm bất thường.

Sau khi kiểm tra bên trong bên ngoài cái trung tâm thương mại, người ấy nhanh chóng rời khỏi.

... ..

“Anh giải quyết Kền Kền rồi?”

Kha Lâm còn chưa kịp vui mừng vì Tản Nhiên có thể bình an trở về thì nghe được tin tức chấn động này. Cô nhìn Tản Nhiên đang đứng trước mặt mình, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Đương nhiên! Nếu không thì làm sao mà tôi có thể ngang nhiên mang mấy thứ này từ trong cái trung tâm thương mại ấy ra được!”

Tản Nhiên mỉm cười, tay vỗ vào cái xe đẩy hàng đang chứa đầy đồ vật.

“Thật là không thể tin được!”

Kha Lâm suýt xoa kinh ngạc. Nhưng, ánh mắt của cô ngay lập tức bị hấp dẫn bởi cô gái đang đứng im ru sau lưng Tản Nhiên.

Cho dù sắc trời còn tối, nhưng Kha Lâm vẫn có thể dựa vào trực giác của con gái mà phát hiện ra Maggie là một cô gái xinh đẹp.

Đặc biệt là bộ dáng nhút nhát, đáng thương của Maggie càng làm cho cái chuông cảnh báo trong lòng Kha Lâm reo lên liên tục.

Kha Lâm biết rõ bộ dáng nào của con gái có lực hấp dẫn nhất với con trai.

Đó không phải là khuôn mặt xinh đẹp!

Cũng không phải là cơ thể đẹp!

Mà chính là vẻ nhút nhát, đáng thương! Vì nó có thể kích phát cảm giác muốn che chở của con trai!

Nếu cô gái nào có vẻ nhút nhát, đáng thương rồi mà còn có thêm một khuôn mặt xinh và một cơ thể đẹp nữa thì... lực hấp dẫn đối với con trai gần như là tăng lên bội lần!

Thật hiển nhiên, Maggie chính là một cô gái như thế.

“Cô ấy là?” - Trong lòng Kha Lâm đang chửi to đồ con điểm, đồ không có liêm xỉ, nhưng bên ngoài lại là thái độ hòa ái, dễ gần.

Kha Lâm đã quyết định chọn Tần Nhiên làm chỗ dựa sau này của mình, nên cô tuyệt đối không để cho cậu thấy được bản tính hung hăng, nhỏ nhen của mình.

Vì nó chỉ làm cho Tần Nhiên rời xa cô nhanh hơn. Cô cần phải biểu hiện ra mình là một người hào phóng, rộng lượng.

Vì chỉ có như vậy mới có thể làm cho Tần Nhiên gần bó khăng khít với cô hơn.

Sau đó...

Hừ!

Cô đã lêu lổng đầu đường xó chợ từ lâu, cũng không phải là học sinh ngoan hiền gì, nên vô cùng quen thuộc một số thủ đoạn...

“Maggie. Cô ấy bị bọn đàn em của Kền Kền bắt về hang ổ! Là y tá, biết băng bó và thuốc men. Tôi nghĩ chúng ta có thể sẽ cần những thứ này nên mang cô ấy về!”

Tần Nhiên giới thiệu Maggie cho Kha Lâm.

Sau khi nghe được lời giới thiệu của Tần Nhiên, nụ cười trên mặt Kha Lâm trở nên sáng lạn hơn.

Cô có thể cảm nhận được Tần Nhiên mang nhò đó về không phải vì sắc đẹp, đáng người của nó, mà bởi vì nó là y tá.

“Chào mừng cô đến, Maggie! Tôi là Kha Lâm!” - Kha Lâm nói.

Dùng tư thái như nữ chủ nhân của nơi này, giọng điệu nhiệt tình, lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Độc Hành

Sự nhiệt tình quá mức của Kha Lâm cũng không làm cho Maggie cảm thấy kỳ quái.

Mà ngược lại, vì tính cách Maggie vốn đơn thuần, nên đã nhanh chóng thích ứng nơi ở nhờ sự nhiệt tình của Kha Lâm.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của Maggie, trong ánh mắt của Kha Lâm toát ra vẻ nghi ngờ. Cô vốn đã lêu lổng ngoài đường từ sớm, nên cô không tin bây giờ còn có người có thể ngây thơ đến như vậy.

Nhưng, khi cô chuyển ánh mắt nhìn Tần Nhiên, người đang đi đi lại lại để vận chuyển đồ vật thì cô vẫn không biểu hiện bất kỳ thứ gì ra ngoài.

“Nếu là giả vờ... để tao xem mày có thể giả vờ được bao lâu!” - Trong lòng Kha Lâm hừ lạnh một cái, nghĩ. Sau đó cô không dòm ngó Maggie nữa mà bắt đầu giúp đỡ Tần Nhiên vận chuyển đồng chiến lợi phẩm.

Đối với những đồ vật này, Kha Lâm thật sự nhiệt tình!

Đồ ăn, nước uống, vũ khí!

Không ai có thể rõ ràng giá trị của những thứ này hơn Kha Lâm – người đã sinh tồn suốt bốn tháng trong cuộc chiến khốn kiếp này.

Maggie cũng gia nhập đội khuôn vác.

Tuy sức lực của cô rất yếu, nhưng vẫn nỗ lực hết mình hỗ trợ.

Ba người cùng nhau hành động, rất nhanh, tất cả đồ vật có trong cái xe đẩy hàng, luôn cả cái xe cũng đã được dọn vào căn cứ của bọn họ.

Đối với công cụ vận chuyển thực dụng như xe đẩy hàng, thì cho dù là Tần Nhiên, hay Kha Lâm thì cũng sẽ không vứt bỏ.

“Anh dọn sạch hang ổ của Kền Kền luôn à?”

Sau khi xóa sạch dấu vết mà Tần Nhiên để lại trên đường, Kha Lâm dò hỏi.

Suy cho cùng, số đồ ăn nước uống thật sự quá nhiều, nhiều đến mức làm cho người khác phải kinh ngạc.

“Chỉ hơn một nửa à!”

Tần Nhiên không chút để bụng sự cẩn thận của Kha Lâm. Cho dù trên đường về cậu cũng đã vô cùng cẩn thận, cố gắng không để lại bất kỳ dấu vết nào, cho dù có thì cậu cũng sẽ ngay lập tức xóa sạch, hoặc che giấu nhưng cũng khó tránh khỏi sơ hở. Bây giờ có người tự nguyện giúp mình kiểm tra lại thêm một lần, đương nhiên là Tần Nhiên cậu còn không được chứ ai lại đi để bụng.

Phải hiểu, những đối thủ tiếp theo mà cậu phải đối mặt tuyệt đối không còn dễ xử lý như mấy thằng côn đồ có súng kia.

“Kha Lâm, chúng ta sẽ còn gặp phải phiền phức lớn hơn như vậy nữa!”

Ngay khi Kha Lâm cảm thán không ngờ thằng khốn Kền Kền lại có nhiều lương thực và vũ khí như vậy thì Tần Nhiên đột ngột mở miệng, rồi cậu giải thích kỹ càng mối quan hệ của Kền Kền và thằng thiếu tá của bọn phản quân cho cô nghe, cả cái kế hoạch của cậu nữa.

“Trời ơi! Anh điên rồi à?”

“Anh có biết anh đang làm gì không đấy?”

“Tại sao anh lại đi đụng chạm một thằng thiếu tá của bọn phản loạn?”

Nghe xong ý định của Tần Nhiên, Kha Lâm gầm nhẹ lên, cảm xúc của cô bây giờ đang vô cùng kích động, giống như khi nghe Tần Nhiên nói cậu muốn một mình lên vào sào huyệt của Kền Kền.

Chẳng qua, sự khác nhau duy nhất chính là giây phút này Kha Lâm lo lắng hơn nhiều!

Thậm chí là... tuyệt vọng!

Cho dù là một đứa trẻ thì nó cũng biết rõ ràng sự chênh lệch giữa một đám côn đồ và quân đội.

Huống chi là người đã từng chính mắt chứng kiến sự man rợ của bọn phản quân như Kha Lâm?

Cho nên, ngay sau đó, không đợi Tần Nhiên trả lời, Kha Lâm liền dứt khoát quyết định:

“Đi! Mang theo một ít đồ ăn nước uống, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta rời khỏi nơi này! Cho dù nơi này thật sự khó tìm nhưng nó cũng sẽ không thoát được cuộc lục soát toàn diện điên cuồng của bọn phản quân!”

Vừa dứt lời cô liền bước tới nơi đóng đồ đóng hộp và nước đóng chai đang được xếp gọn gàng.

Nhưng cô còn chưa đi được hai bước thì Tần Nhiên đã nắm lấy cánh tay của cô, kéo lại.

Kha Lâm ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì liền nhìn thấy nụ cười đang nở trên môi cậu.

“Lúc nào rồi mà anh còn cười được nữa!” - Kha Lâm tức đến muốn học máu, nói.

“Yên tâm đi, mọi chuyện không tệ như cô nghĩ đâu! Ít nhất, thằng thiếu tá kia không thể điều động hết tất cả quân số của bọn phản quân để có thể tiến hành lục soát toàn diện như cô nghĩ! Hắn cũng chỉ là một vị quan tầm trung trong quân đội phản quân mà thôi!” - Tần Nhiên nhẹ nhàng an ủi Kha Lâm.

Lúc này, khi Kha Lâm nghe cậu nói rằng cậu tính đi đấu với bọn phản quân thì cô vẫn không có thái độ muốn rời đi một mình. Điều này đã làm cho cậu cảm thấy có thiện cảm với cô hơn, cũng như có thêm một phần thân thiết.

Kha Lâm có thể dễ dàng cảm nhận được sự biến đổi trong giọng điệu của cậu dành cho cô.

Giọng điệu của cậu không còn là khách khí và xa cách nữa. Nếu việc này xảy ra ở vài phút trước, khi cô còn chưa biết việc cậu chọc vào cái phiền phức lớn như vậy, thì chắc chắn cô sẽ vui mừng lắm.

Nhưng, bây giờ thì...

Kha Lâm chỉ còn mỗi cảm xúc nôn nóng!

Nếu Tần Nhiên chỉ là một người xa lạ thì nhất định cô sẽ mặc kệ cậu rồi chạy trốn một mình. Nhưng Tần Nhiên lại là người từng sống vai chiến đấu với cô, hơn nữa còn tương đối hòa hợp, hoàn toàn có thể xem như bạn bè!

Đối với bạn bè, Kha Lâm tuyệt đối không cho phép bản thân mình làm như vậy.

Huống chi, lần rung động trước kia đã làm cho Kha Lâm sinh ra cảm giác khác với Tần Nhiên!

Cho nên, lúc này cô đang vô cùng lo lắng.

“Cho dù chỉ là một thằng quan cấp trung của phản quân thì cũng có tầm vài trăm tên thuộc hạ, hơn nữa còn được trang bị vũ trang hạng nặng! Không những thế, chúng còn được huấn luyện chuyên nghiệp đẳng hoàng chứ không phải hạng tạp nham như bọn đàn em của Kền Kền!” - Giọng nói của Kha Lâm tràn đầy lo lắng.

“Tôi không khinh thường đối thủ của mình! Ngay khi tôi mang cái ba lô kia về thì tôi đã biết mình nên làm gì tiếp theo! Tôi có một cái kế hoạch không tệ...” - Tần Nhiên nói.

Khi Tần Nhiên đang chuẩn bị giải thích về cái kế hoạch của mình thì cái điện thoại đang nằm trong túi áo của cậu đột nhiên reo lên.

Trên cái màn hình màu trắng đang hiển thị tên người gọi...

Thiếu tá!

Tần Nhiên không chút do dự từ chối cuộc gọi, hơn nữa còn tháo pin của cái điện thoại ra. Sau đó nói với Kha Lâm:

“Có vẻ thằng ấy phát hiện nơi trung tâm thương mại có vấn đề rồi! Không còn thời gian để giải thích nữa, giúp tôi chuẩn bị đồ ăn nước uống nhé! Tôi cần rời khỏi nơi này khoảng hai, ba ngày! Yên tâm đi, tôi sẽ trở về an toàn!”

Đôi môi của Kha Lâm hơi hơi run lên như thể tính nói thêm cái gì, nhưng cuối cùng thì cô vẫn giữ im lặng.

Cô xoay người cầm lấy cái ba lô của Tần Nhiên rồi bỏ nước và đồ hộp vào trong.

Còn Tần Nhiên thì đang nghiên cứu cái súng “bắn tia” kỳ quái kia, lát sau liền bỏ nó và hai cây súng lục cộng thêm bốn ổ nạp đạn vào trong ba lô.

“Cẩn thận!” - Cô nhìn mấy cái súng ống và ổ nạp trong ba lô, mím môi nói.

“Ừ!” - Tần Nhiên gật đầu.

Cuối cùng là kiểm tra con dao găm và thanh M1905 đang đeo bên hông. Sau khi mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa, cậu lại mỉm cười nhìn Kha Lâm. Rồi không đợi cô đáp lại liền nhanh chóng rời đi, biến mất trong ánh nắng ban mai.

Kha Lâm nhìn nơi hình bóng Tần Nhiên đã biến mất, gơ tay lên theo bản năng.

Nhưng cuối cùng lại vô lực rũ xuống.

“Tần Nhiên nhất định sẽ bình an trở về!” - Maggie đứng một bên theo dõi nãy giờ, rồi vất hết óc mới nặn ra được một câu an ủi như vậy.

“Đương nhiên!”

Maggie lên tiếng làm Kha Lâm nhớ ra hiện tại còn có người khác ở bên, nên cô ngay lập tức che dấu sự yếu đuối của mình, rồi thay bằng biểu cảm vô cùng cứng cỏi.

“Tần Nhiên nhất định sẽ bình an trở về! Anh ấy chính là... đồng đội của tôi!” - Dừng một chút, Kha Lâm nói.

...

Doanh địa phản quân.

Vị thiếu tá Tát Lỗ Tạp hung hăng đập tay xuống mặt bàn. Ngay lập tức, các món đồ đang để trên bàn như bút mực, văn kiện và gạt tàn đều run lên bởi cú đập của thiếu tá.

Hành động này làm cho toàn thân thằng sĩ quan phụ tá đang đứng kế bên cũng run lên.

Phải hiểu, vị thượng cấp đang ở trước mặt hắn chính là người nổi danh tàn nhẫn độc ác.

Đối xử với địch nhân như vậy.

Mà đối xử người nhà... cũng là như vậy!

Hắn là sĩ quan phụ tá đời thứ ba của vị này, hắn không muốn giẫm lên vết xe đổ của hai người tiền nhiệm.

Vì vậy, dáng đứng của thằng phụ tá này càng thêm nghiêm trang, không dám nhúc nhích dù chỉ là một xíu.

Mà Tát Lỗ Tạp cơ bản chẳng để ý đến thằng sĩ quan phụ tá của mình đang làm gì, vì toàn bộ não hắn đã bị phần nộ và giận dữ tràn đầy!

“Khốn kiếp! Thằng lão toét!” - Khuôn mặt Tát Lỗ Tập dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Khi phát hiện Kền Kền đã chết, sào huyết đã đổi chủ thì Tát Lỗ Tập cũng không yên tâm thằng thủ lĩnh mới mà mình chưa từng gặp mặt nên đã phải thẳng thuộc hạ là trinh sát ưu tú nhất của mình đi qua đó điều tra.

Nhưng, tin tức mà thuộc hạ đem về lại làm cho Tát Lỗ Tập chấn động.

Sào huyết của Kền Kền đã bị người diệt trừ, không còn ai sống sót!

Ngay lập tức, hắn biết mình đã bị lừa.

Mà mấy phút đồng hồ trước, cuộc gọi bị từ chối kia đã chứng minh sự thật này.

“Thằng chuột nhắt kia, mày nghĩ rằng chỉ với một chút thông minh như vậy mà có thể bình an chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tao sao? Ngay khi chấm dứt cuộc gọi với tao, chắc hẳn mày đã nhanh chân chuồn mất. Lúc đó là tầm 40 phút trước, mà từ bây giờ đến khi bình minh lên chỉ còn nửa tiếng... 70 phút, dựa vào hai chân, còn mang theo đồ vật nặng như vậy, mày có thể chạy đến đâu hả?” - Hắn cẩn thận tính toán.

Điên cuồng giận dữ cũng không làm cho Tát Lỗ Tập đánh mất lý trí.

Sau đó, hắn lập tức phân phó thằng sĩ quan phụ tá đang đứng bên người:

“Sau khi bình minh lên, phái ra toàn bộ số lính phụ thuộc của ta, lấy trung tâm thương mại ở đại lộ số 6 làm trung tâm, trong vòng bán kính 20km, tất cả những chỗ nào có thể ẩn nấp người đều...”

Ring, ring ring!

Tát Lỗ Tập chưa kịp dứt lời thì cái điện thoại của hắn lại lần nữa đổ chuông.

“Kền Kền” Dòng chữ đang hiển thị trên màn hình.

“Bật máy định vị!” - Tát Lỗ Tập ngừng ý định ban nãy của mình ngay lập tức, quát vào mặt thằng phụ tá.

Thằng phụ tá liền lập tức chạy đến cái máy định vị được đặt ở trong góc phòng, nhanh chóng thao tác.

Trên thực tế, từ khi thiếu tá gọi điện cho thằng đó thì hắn đã đứng sẵn ở chỗ này, chuẩn bị tra xét vị trí của thằng to gan kia.

Sĩ quan phụ tá vô cùng tin tưởng với khả năng của cái máy định vị chuyên dùng của quân đội thì chỉ cần không tới 10 giây, hắn đã có thể biết được vị trí của thằng kia!

Thậm chí, hắn đã tính kỹ sẽ làm như thế nào để trình diễn kỹ thuật cao siêu của mình, làm cho trưởng quan phải nhìn nhận lại hắn.

Nhưng... Cuộc gọi đó không chuyển được.

Hơn nữa, nó còn làm cho Tát Lỗ Tập phát điên!

Đối mặt với cơn giận của Tát Lỗ Tập, sĩ quan phụ tá thật sự sợ mất mặt, đồng thời trong lòng cũng nguyên rủa trăm ngàn lần cái thằng ranh mà hắn cần phải xác định vị trí.

Hiện tại, cơ hội lại đến!

Sĩ quan phụ tá tuyệt đối sẽ không dám lơ là.

Hắn hoàn toàn có thể biết trước rằng nếu mình làm hỏng việc thì khẳng định Tát Lỗ Tập đang giận dữ điên cuồng sẽ một súng kết liễu đời mình.

Khi phải đối mặt với nguy cơ tiêu đời, vị sĩ quan phụ tá này đã dùng trạng thái cực kỳ xuất sắc hoàn thành công tác trang bị...

Trong chưa đầy 2 giây!

Nhìn thấy dấu hiệu “OK” của phụ tá, Tát Lỗ Tập liền nhận cuộc gọi.

“Thằng lừa đảo kia!” - Ngay khi chuyển được cuộc gọi, tiếng Tát Lỗ Tập kìm giọng gầm gừ thông qua loa truyền vào tai của Tàn Nhiên.

“Ngài thiếu tá! Ngài đang nói cái gì vậy?” - Tàn Nhiên vừa chạy nhanh, vừa giả ngu, hỏi.

“Thằng lừa đảo khốn kiếp kia! Mày cho rằng mày có thể thoát khỏi lòng bàn tay của tao sao?” - Thanh âm của Tát Lỗ Tập lạnh lẽo, sát ý bắn ra xung quanh.

“Ngài thiếu tá tôn kính, ngày còn muốn số châu báu của ngài không?” - Tàn Nhiên nói từ từ, đáp lại, trong giọng còn mơ hồ toát lên sự vui vẻ.

Lập tức, đầu dây bên kia trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Ngắm Bắn

Đối mặt với sự trầm mặc của đầu dây bên kia, Tàn Nhiên cười.

Không phải là loại cười giả tạo như lần trước, mà là cười vui vẻ thật sự.

Cậu biết, cậu đang tạm thời giữ quyền chủ động!

Đúng là đối phương có đông đảo thủ hạ được trang bị vũ trang hạng nặng và rất có thể lực, nhưng... đối phương tham lam!

Vô cùng tham lam!

Mà đây chính là nhược điểm của đối phương!

Chỉ cần đối phương có nhược điểm thì cậu có thể thắng!

Cho dù đối phương có cường đại cỡ nào!

Tàn Nhiên vững chắc tin tưởng như vậy.

Cho nên, cậu kiên nhẫn chờ đợi đối phương trả lời.

“Mày muốn gì?” Một lát sau, giọng Tát Lỗ Tập lại vang lên.

Cho dù chỉ nghe qua loa điện thoại nhưng như vậy đã đủ để cậu cảm nhận được cơn giận mà đối phương đang kìm nén.

Nhưng Tàn Nhiên cũng không để bụng.

Trong mắt của cậu, đối phương chính là Boss (1) để cậu có thể nâng cao điểm đánh giá qua màn.

Ngoại trừ điều này, hẳn... chả là cái thá gì!

“Tôi muốn gì? Ngài thiếu tá hỏi rất đúng chỗ! Trong cái thành phố chết tiệt này, tôi muốn cái gì nhỉ? Đương nhiên là rời khỏi! Rời khỏi cái nơi chết tiệt này!”

Tàn Nhiên dựa theo kế hoạch đã định sẵn, biểu hiện ra cảm xúc điên cuồng, dường như là một người đã bị chiến loạn tra tấn đến phát điên.

“Trả lại châu báu cho tao, tao sẽ mang mày rời khỏi chỗ này!” Tát Lỗ Tập rất nhanh dứt khoát nói ra câu trả lời.

“OK! Khi màn đêm buông xuống thêm lần nữa, tôi sẽ ở trong hang ổ của Kền Kền chờ ngài!” Tàn Nhiên cũng không do dự đáp trả.

Sau đó, Tát Lỗ Tập chấm dứt cuộc gọi.

Tàn Nhiên nhìn cái màn hình đang biểu hiện cuộc gọi đã chấm dứt, nhanh nhẹn tháo pin của cái điện thoại ra thêm một lần nữa. Sau đó ngồi xồm xuống đất, dựa lưng vào một vách tường rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cậu biết, tiếp theo sẽ là một cuộc chiến ác liệt. Cậu cần phải tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Còn giao dịch với Tát Lỗ Tập?

Tàn Nhiên chưa bao giờ nói thật.

Từ đầu đối phương đã bộc lộ sự bảo thủ, tự kiêu, chừng này đã đủ để nói ra rằng đối phương không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.

Sau khi bị hớ, đối phương sẽ không im lặng, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đối phương nhất định sẽ trả thù!

Nhưng vì sự tồn tại của cái ba lô châu báu nên đối phương sẽ không làm rùm beng lên mà sẽ chỉ phái ra một đội quân tinh nhuệ đến để tiêu diệt cậu.

Hơn nữa, đội quân tinh nhuệ này nhất định toàn là tâm phúc của hắn!

Vì vậy, số lượng sẽ không quá nhiều!

Nhưng điều này cũng nói lên rằng những người này chắc chắn sẽ rất mạnh! Nếu không thì đối phương cũng sẽ không thu nhận bọn họ làm tâm phúc của mình.

Nhưng Tần Nhiên vẫn sẽ không lùi bước!

Bởi vì, đây chính là thứ mà Tần Nhiên muốn!

Nếu phải đối đầu với bọn phản quân có số lượng đông đảo thì cho dù cậu có sức mạnh của các kỹ năng trong game thì cậu vẫn sẽ chọn đường rút lui. Nhưng nếu chỉ là một đội người thì cậu lại nghĩ rằng mình có thể liều mạng!

Hơn nữa còn phải thắng gọn, thắng đẹp!

Vì chỉ có như vậy thì cậu mới có thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

“Một phút đã đủ để hắn tìm thấy mình!” Cậu hí hóp mắt lại nghĩ thầm trong khi đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Khi còn ở trong phòng của Kền Kền, cậu đã phát hiện ra cái điện thoại này có vấn đề.

Nhìn sơ qua thì có vẻ nó chắc chắn hơn những cái điện thoại di động cùng loại nhiều.

Hơn nữa, đây là một cái thành phố đang có chiến tranh, nên mấy trạm phát sóng chắc hẳn đã bị hủy hoại hết rồi!

Mà cho dù bây giờ còn có trạm phát sóng đi nữa thì có dùng đầu gối để nghĩ, cậu cũng biết cái điện thoại này là do thằng thiếu tá kia đưa cho Kền Kền để tiện liên lạc.

Theo như sự độc đoán của thằng thiếu tá kia thì không động tay chân vào cái điện thoại mới là lạ.

Cho nên, sau khi kết thúc cuộc gọi đầu tiên cậu liền tháo cục pin ra.

Cậu không muốn kéo Kha Lâm vào chuyện này, và cậu cũng muốn chừa lại một chỗ ẩn núp an toàn cho chính mình.

Phải nhớ rằng, hôm nay mới là ngày thứ hai thôi!

“Một ngày dài!”

Nhìn đồng “Nhiệm vụ chính: sống sót trong 7 ngày, 1/7” giờ đã biến thành “2/7”, Tần Nhiên cảm nhận được đất trời dần trở nên sáng tươi khi mặt trời mọc, cùng với ánh mặt trời ấm áp, không khỏi thở dài nhẹ nhàng.

.....

“Tìm được con chuột nhất kia chưa?” Sau khi chấm dứt cuộc gọi, Tát Lỗ Tập liền chuyển mắt nhìn sĩ quan phụ tá của mình.

“Xác định được rồi ạ! Thằng ranh kia đang ở gần khu biệt thự Hoa Viên!” Sĩ quan phụ tá trả lời ngay lập tức.

“Tốt lắm! Ghi lại cái vị trí đó đi rồi ngay lập tức bảo Hán Khắc dẫn theo một đội người đi xử lý thằng ranh kia, cảm thứ đó về cho tôi... Nhớ kỹ, tôi muốn tất cả thứ đó phải bình yên vô sự!” Tát Lỗ gật gù đầu, phân phó.

“Tuân lệnh! Trưởng quan!” Người sĩ quan phụ tá chào theo kiểu quân đội rồi nhanh chóng rời khỏi.

“Con chuột nhất kia! Mày nghĩ là mày có thể uy hiếp được Tát Lỗ Tập này sao?” Sau khi người phụ tá rời đi, Tát Lỗ Tập nhìn cái chấm đỏ trên màn hình cái máy định vị, lăm bằm đay nghiến.

.....

Dưới ánh mặt trời ban mai, một chiếc xe tải quân sự xuất hiện ở trên con đường nằm giữa khu biệt thự Hoa Viên và đại lộ số 6.

Dấu hiệu đặc thù trên chiếc xe này làm cho nó có thể thông suốt trên mọi chặng đường.

Một nhóm lính gồm mười người, thân pháp nhanh nhẹn nhảy ra khỏi chiếc xe tải. Sau đó, lẳng lặng đứng nghiêm ở một bên chiếc xe cho đến khi một người đàn ông bước xuống từ vị trí ghế phụ thì mười người lính đồng loạt giơ tay lên chào theo kiểu quân đội, động tác đều nhịp vô cùng.

“Nhiệm vụ tuyệt mật của thiếu tá Tát Lỗ Tạt: Tìm một thằng côn đồ có súng xung quanh đây, sau đó hạ gục nó rồi mang tất cả những thứ đồ của nó về! Nhớ kỹ: không chừa người sống!”

Trong tiếng động cơ nổ vang chuẩn bị rời khỏi, giọng nói của người đàn ông vừa bước xuống từ ghế phụ vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh. Nhưng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của hắn đã nói lên rằng hắn đang vô cùng nghiêm túc.

Hắn chính là tâm phúc của Tát Lỗ Tạt, nên hắn biết rõ tầm quan trọng của cái nhiệm vụ này.

Một khi nhiệm vụ này thất bại, bọn họ cũng không cần chờ phía quân chính phủ phát động tấn công thì đã bị các vị tướng quân của phản quân bắn chết. Cho dù thiếu tá Tát Lỗ Tạt đã tặng rất nhiều “đồ chơi” cho các vị tướng quân kia thì tình hình vẫn sẽ không thay đổi.

Những vị cầm quyền kia đều là loại trở mặt nhanh như trở bàn tay.

Vì Hán Khắc biết rất rõ ràng những việc này, nên hắn càng thêm cẩn thận đối với nhiệm vụ này.

“Lính bắn tỉa, đội súng máy, tìm vị trí thích hợp ẩn nấp! Những người còn lại chia làm hai đội, tiến hành lục soát!”

“Tuân lệnh!” Bọn lính nhanh chóng hành động theo sự sắp xếp của đội trưởng.

Đầu tiên, tay súng bắn tỉa chạy đến một vị trí cao.

Sau đó, tay súng máy cùng pho xạ thủ khiêng một hòm đạn được, tìm một đám phế tích có tầm nhìn rộng, không có chướng ngại vật rồi lắp đặt giá súng máy.

Tính cả Hán Khắc là còn lại tám người, chia thành hai nhóm rồi nhanh chóng tiến vào khu biệt thự Hoa Viên trước mặt, bắt đầu lục soát mọi nơi.

Một đội bốn người, tay cầm súng trường, phối hợp ăn ý lẫn nhau, dùng chiến thuật hình thức tiểu đội luân phiên đi trước yểm hộ lẫn nhau kết hợp tìm kiếm.

Tần Nhiên đang trốn trong một góc, nhìn tình hình rồi nhíu mày.

Cậu đã cố gắng đánh giá cao thực lực của đối phương, nhưng cuối cùng vẫn là đã coi thường chúng.

“So với bọn côn đồ thì thật sự là hai cấp bậc chênh lệch quá xa!”

Tần Nhiên nhìn hai tiểu đội đang đến gần, lại nhìn nơi xa, chỗ cái mái nhà vẫn chưa sập hẳn có một tay súng bắn tỉa đang lặng lẽ lui về sau.

Cậu không có cách nào để ra tay!

Cho dù là bắn súng hay cận chiến thì đều nằm trong tầm ngắm của tay súng bắn tỉa kia!

“Cần phải xử lý thằng cầm súng bắn tỉa kia trước!”

Tần Nhiên quyết định rồi nhanh chóng dùng kỹ năng “đi lên lút” cùng với những phế tích yểm trợ, khom lưng bước dần tới vị trí thích hợp nhất để bắn.

Ban nãy cậu thực hiện cuộc gọi cho Tát Lỗ Tạt để cho đối phương tìm ra vị trí của mình tại con đường trung gian của khu biệt thự Hoa Viên và đại lộ số 6 cũng không phải là chọn đại.

Mà là đã lựa chọn kỹ càng!

Lúc cùng Kha Lâm chuyển nơi ẩn nấp từ khu biệt thự sang đại lộ số 6, cậu đã đi ngang nơi này. Không những vậy, cậu còn khắc sâu ấn tượng về nó.

Trước khi chiến loạn xảy ra, nơi này hẳn là một khu buôn bán bình dân dày đặc nhà cửa san sát nhau.

Sau khi chiến loạn xảy ra, không những nơi này có rất nhiều nhà cửa bị sụp, phế tích chất thành từng đống từng đống, mà điều quan trọng nhất là những ngôi nhà dày đặc ở đây rất phù hợp để trở thành nơi ẩn nấp, phục kích.

Cho nên, sau khi quyết định sẽ đánh một trận với bọn phản quân thì Tần Nhiên liền chọn nơi này. Hơn nữa, sau khi chọn mất nghỉ ngơi một lúc thì cậu liền đi khắp nơi ở đây để quen thuộc nơi này.

Quen thuộc này không chỉ là ghi nhớ địa hình, mà cậu còn lợi dụng những kiến thức mà kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản” cho cậu để sắp đặt những cái kế hoạch tương ứng.

Giống như việc phải đối phó tay súng bắn tỉa này!

Tay súng bắn tỉa không hề nhận ra có người đang đến gần mình.

Điểm mạnh của nó là tập kích ở cự ly xa và có thể thay đổi tác chiến nhanh chóng.

Đặc biệt là đặc điểm có thể thay đổi tác chiến nhanh chóng, nếu có một vị trí vô cùng thuận lợi thì một tay súng bắn tia điều nghệ có thể xử lý nguyên một đội binh lính có trang bị vũ trang hạng nặng.

Nhưng hiện tại, đối phương không có cái gì che chở. Hơn nữa, vị trí hiện tại của nó lại rất có lợi cho Tần Nhiên!

Nên Tần Nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng bất cứ hành động nào của đối phương.

Một tay bắn tia bị bại lộ hành tung, mất đi sự thần bí sẽ có kết quả như thế nào?

Tần Nhiên đứng trong một bóng đen, giờ cây súng “bắn tia” kỳ quái trong tay lên, đứng ở trắc diện cách đối phương tầm hơn 100m ngắm bắn. Kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản” đã cho Tần Nhiên những khả năng xuất sắc nhất của kỹ năng này, làm cậu có thể dễ dàng làm được những chuyện mà người khác không thể tưởng tượng được.

Có lẽ với cấp bậc “cơ bản” của kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ)”, cậu không có khả năng trở thành một tay súng bắn tia ưu tú.

Nhưng cậu khẳng định có thể đạt đến mức tiêu chuẩn!

Mà như vậy cũng đã đủ rồi!

Tần Nhiên điều chỉnh hô hấp, bàn tay cầm súng vững vàng, mạnh mẽ, ánh mắt nhìn qua ống kính gắn trên súng tập trung vào mục tiêu.

Sau đó... bóp cò!

Đừng!

Một tiếng súng vang lên. Sau đó, Tần Nhiên không hề dừng lại, càng không đến xem tình huống của mục tiêu, cậu ôm cây súng “bắn tia” vào lòng, nhanh chóng lộn nhào rời khỏi vị trí rồi chui vào một đám phế tích, chạy nhanh đến điểm bắn tiếp theo đã định hình sẵn trong não.

Đừng đừng đừng!

Ngay lúc Tần Nhiên lộn nhào rời khỏi, một đồng viên đạn phát ra từ chỗ thẳng điều khiển súng máy bắn tới vị trí ban nãy của cậu. Trong nháy mắt, chỗ bức tường có vẻ chắc chắn mà ban nãy cậu lợi dụng làm vật che chắn đã bị bắn lung tung chỗ.

Nhưng, nơi ấy làm gì còn bóng dáng của Tần Nhiên nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiếng quát to phát ra từ cái bộ đàm.

Đó là tiếng nói của trưởng đội đang truy tìm ở nơi khá xa, không nhìn thấy tình huống nơi này, chỉ nghe được mỗi tiếng súng.

“Tay súng bắn tia đã chết!” Trưởng phó xạ thủ trả lời ngay lập tức.

“Cái gì?” Hấn sừng sốt, rồi hỏi lại lần nữa theo bản năng.

Đừng!

Trưởng phó xạ thủ còn chưa kịp trả lời thì một tiếng súng đột ngột cắt ngang.

Lúc này, Hán Khắc đã có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh một đội viên trong một tiểu đội đã bị súng bắn bể đầu.

“Có tay súng bắn tia! Chú ý ẩn nấp!” Hán Khắc hô lớn.

Đối mặt với cuộc tập kích đột ngột, tất cả lính phản quân đều nhanh chóng trốn trong đám phế tích cách mình gần nhất.

Trong nháy mắt, bọn phản quân đều lẫn mất, chiến trường trở nên vắng tanh.

Ngoại trừ... Tay súng máy và phó xạ thủ.

(1) Boss: quái vật đầu đàn trong game

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Trúng Đạn

Tay điều khiển súng máy và thằng trợ thủ hiển nhiên cũng rõ ràng tình cảnh của chính mình. Đối mặt với một tay súng bắn tỉa đang ẩn nấp, vị trí của bọn họ thật sự quá mức nguy hiểm. Suy cho cùng, nơi bọn họ lấp đặt giá súng cũng chỉ là một chỗ dựng tạm dựa vào đám phế tích, không phải là công trình phòng ngự quân sự chân chính, tí như lô cốt.

Không thể giao tiếp với đội trưởng, tay súng máy và trợ thủ liền lựa chọn biện pháp như những thằng lính phản quân khác đã làm: Ân núp!

Nhưng, hiển nhiên là trễ một chút rồi!

Đừng!

Lại là một tiếng súng vang lên, tay súng máy vừa mới nâng cây súng lên đã bị bắn bể đầu. Cơ thể nó ngay tức khắc gục trên mặt đất, còn thằng trợ thủ thì đã hoàn toàn chui vào trong một đám phế tích.

So với mạng sống, sợ sệt có là cái thá gì?

Không ai sẽ trách thằng trợ thủ này, cho dù trong lòng vẫn khinh thường vô cùng.

Mà Hán Khắc thân là đội trưởng cũng không rảnh đi lo cho thằng thuộc hạ này. Ngay khi tiếng súng vang lên, hắn liền đoán ra vị trí đại khái của đối thủ. Sau đó, cây súng trường trong tay bắt đầu phụt lửa.

Đừng đừng đừng!

Những thằng lính ở xung quanh cũng bắt đầu gia nhập vào, những viên đạn lập tức làm cho đá sỏi, gạch cát nơi đồng phế tích kia bay tứ tung.

Sau khi nổ súng, một lần nữa Tần Nhiên lộn nhào, lăn đi chỗ khác, tránh né viên đạn đang tới tấp bay tới.

Kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản” không những cường hóa (1) cơ thể cậu mà còn cho cậu rất nhiều kiến thức có liên quan đến súng ống, bao gồm cách sử dụng dụng cụ các loại súng và cả đặc điểm sử dụng của chúng.

Ví dụ như súng bắn tỉa!

Cho dù trong tay cậu chỉ có một cây súng bắn tỉa kỳ quặc được lắp ráp từ những loại phụ kiện không đồng nhất nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho việc cậu xem bản thân như một tay súng bắn tỉa thực thụ.

Mà bí quyết lớn nhất của một tay súng bắn tỉa chính là biết cách không để cho địch nhân biết vị trí của mình!

Kỹ năng này quan trọng hơn việc có thể một súng giết chết đối thủ nhiều!

Tần Nhiên ôm cây súng bắn tỉa vào lòng rồi lăn vào một đám phế tích đã chọn sẵn.

Sau đó, cậu cúi đầu nhìn vết thương trên cẳng chân trái của mình.

“Bắn: Trầy da, đối thủ tạo thành 5 điểm thương tổn cho bạn...”

Giống như chiến đấu ký lục đã miêu tả, đây chỉ là một vết trầy da do viên đạn xẹt qua, nhưng vết trầy da này đã nhắc nhở Tần Nhiên về sức mạnh của đối thủ.

Cậu đã chọn chiến trường có lợi nhất cho mình, hơn nữa còn dùng biện pháp tập kích, nhưng mới lần công kích thứ ba thôi mà cậu đã bị thương.

Suy đi tính lại, đây là lần đầu tiên cậu bị thương từ khi bắt đầu làm nhiệm vụ cho người chơi mới.

Xoẹt!

Tần Nhiên xé miếng lụa lót trong cái áo khoác thành những khúc vải dài, rồi cột vào cẳng chân.

“Đáng lẽ mình nên học kỹ năng băng bó với Maggie rồi mới bắt đầu kế hoạch!” Cảm nhận cơn đau ở cẳng chân, Tần Nhiên tự giễu chính mình.

Sau đó, cậu liền không thể không đổi vị trí thêm lần nữa.

Tần Nhiên biết nếu cậu còn ở lại chỗ này lâu hơn một xíu nữa thôi thì cậu nhất định sẽ rơi vào bao vây. Những thằng lính phản quân ấy tuyệt đối có thể dựa vào vị trí nổ súng ban nãy của cậu mà phán đoán ra đại khái vị trí hiện tại của cậu.

Cậu chắc chắn như vậy.

Vết thương ở cẳng chân làm cậu đi chuyển khó khăn hơn, đặc biệt khi sử dụng kỹ năng “đi lên lút” thì tốc độ vốn đã không nhanh lại trở nên càng chậm.

Phải tiêu tốn tầm 5 phút cậu mới hoàn toàn rời khỏi khu vực ấy.

Khi cậu đã yên vị trong nơi ẩn nấp mới, nhìn lại khu vực nổ súng ban nãy thì thấy bảy thằng lính phụ trách tìm kiếm đã bao vây nơi ấy.

Dùng đội hình ba người đi trước cẩn thận dò tìm, bốn người đứng sau giữ súng trong tư thế ngắm bắn sẵn.

Nếu bây giờ Tần Nhiên còn ở nơi đó thì tuyệt đối không có cách nào chạy thoát.

Cho dù cậu xử lý được hai thằng đang trong tư thế ngắm bắn, thì hai thằng còn lại cũng dư sức bắn người cậu thành cái sàng.

Nhưng bây giờ lại khác!

Tần Nhiên đã an toàn núp ở nơi khác, có thể yên tâm giữ súng lên tiếp tục bắn tĩa.

Đừng!

Một thằng lính phụ trách tìm kiếm té xuống trên vũng máu của chính mình.

“Bắn: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản X 2, đối thủ tử vong...”

Thông tin chiến đấu lập tức nhắc nhở làm cậu biết đối phương đã tử vong.

Ngay sau đó, Tần Nhiên lại bắt đầu dò vị trí.

Lúc này, nghe tiếng đạn bắn vào tường gạch, Tần Nhiên cảm thấy vô cùng may mắn khi chọn một địa hình vô cùng có lợi cho mình như thế này làm chiến trường.

“Mẹ kiếp!” Lại có thêm một thuộc hạ tử vong làm Hán Khắc gần giọng chửi bậy.

Hắn hận không thể ngay lập tức bắt được thằng có súng bắn tĩa chết tiệt kia rồi băm thây nó ra. Nhưng hắn cũng biết rõ rằng tức giận không giải quyết được vấn đề trước mắt.

Thật sự nếu không nghĩ ra cách gì thì có thể cả đội của hắn sẽ chôn thây ở nơi này.

Ánh mắt của Hán Khắc nhìn quét xung quanh, nhưng ngất nổi tầng tầng lớp lớp phế tích đã cản trở tầm nhìn của hắn.

Mà điểm càng thêm quan trọng là ngoại trừ vị trí mà thằng thuộc hạ đảm nhận vị trí bắn tĩa của hắn đã chọn lúc nãy thì không còn bất kỳ một nơi nào đủ cao để có thể quan sát toàn cục.

“Thằng đó cố ý chọn nơi này!” Hán Khắc bắt đầu vờ lẽ, nghĩ.

Một dự cảm không tốt cũng đồng thời xuất hiện.

Đây tuyệt đối không phải là một thằng côn đồ bình thường!

Có thể thành thạo sử dụng súng bắn tĩa, hơn nữa còn biết chọn địa điểm như vậy, đây chắc hẳn phải là một quân nhân!

“Chẳng lẽ là... quân – chính – phủ?!” Suy đoán này làm Hán Khắc nhú mày lại. Sau đó, cảm giác do dự tràn ra từ trong đáy lòng của hắn.

Đối với cục diện của cuộc chiến tranh này, cho dù hắn chỉ là một người thiếu úy bình thường nhưng được cái lại là tâm phúc của Tát Lỗ Táp, nên trong lòng hắn vẫn biết rõ ràng...

Phản quân thua chắc!

Cố thủ trong cái thành phố bị cô lập này, không hề có ngoại viện, khi vật tư cạn kiệt thì chiến bại chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc ấy chính là thời điểm quân chính phủ sát phạt!

Hán Khắc không muốn bỏ mạng trong đợt sát phạt ấy!

Vậy nên hắn đã lựa chọn đi theo Tát Lỗ Táp, vì thiếu tá cam đoan có thể giúp hắn bình yên vô sự sống sót qua đợt sát phạt ấy. Hơn nữa, cả nửa đời sau hắn cũng có thể sống trong an nhàn, sung sướng, tiền bạc dư dả.

Nhưng đương nhiên cái cam đoan ấy được xây dựng trên tiền đề là Hán Khắc không giết số lượng lớn quân chính phủ, hoặc không giết nhằm nhân vật quan trọng của quân chính phủ.

Nếu không, cho dù là Tắt Lỗ Tập thì cũng không có cách nào có thể bảo vệ được hấn.

“Nếu thằng này thật sự là thám tử của quân chính phủ phái ra, mà mình lỡ giết chết nó thì... Mặc kệ, đây là mệnh lệnh của thiếu tá! Mình không hề có quyền lựa chọn!”

Hán Khắc do dự một lúc, rồi cắn răng quyết định, lập tức phân phó thủ hạ:

“Mark, Johnny! Đi đến vị trí bắn tia ban nãy, chiếm lấy vị trí trên cao!”

“Handel đi thu hút lực chú ý của đối thủ!”

“Những người còn lại chú ý đường đi của thằng khốn kiếp ấy!”

Từng cái mệnh lệnh được đưa ra.

Ngay lập tức, nhóm phản quân liền chia nhau ra hành động.

Chúng lại một lần nữa biểu thị sự khác biệt giữa phản quân và những tên côn đồ. Nếu đây là bọn côn đồ thì bây giờ nhất định chúng sẽ đùn đẩy nhau, thậm chí trực tiếp phân bội cũng không chừng.

Nhưng, bọn phản quân không có!

Bọn họ chấp hành nhiệm vụ của bản thân mình dựa vào mệnh lệnh của đội trưởng.

Hai người được phân phó đi đến vị trí trên cao và người có nhiệm vụ đi hấp dẫn lực chú ý của Tần Nhiên gần như là xuất phát cùng một lúc.

Bao gồm cả Hán Khắc là còn lại ba người, đều nhìn quét xung quanh, cố gắng xác định nơi mà Tần Nhiên có thể đang nấp.

Đầu tiên, Tần Nhiên liền phát hiện thằng lính làm “mồi”.

Nó không hề che dấu bản thân, thành ra vô cùng dễ nhận thấy trong chiến trường đầy phé tích này.

Trong nháy mắt, Tần Nhiên liền nhắm ngay nó!

Nhưng cậu cũng không nổ súng!

Hành động đột ngột của thằng lính phản quân này làm cậu cảm thấy nghi ngờ. Tần Nhiên vốn là một người cẩn thận mà.

Nó khác hoàn toàn với biểu hiện chuyên nghiệp mà bọn phản quân tỏ ra khi nãy!

Sơ hở đến mức so với bọn côn đồ cũng không bằng!

“Bẫy sao?” Tần Nhiên tự động nghĩ ngay đến khả năng này.

Suy cho cùng thì phương pháp tốt nhất để đối phó với một tay súng bắn tia chính là tung ra một con mồi.

Tần Nhiên thả lỏng ngón trỏ đang đặt trên cò súng, rồi dùng cái ống ngắm Ong Thọ để phóng to tầm nhìn, bắt đầu nhìn ngó khu vực trước mặt.

Rất nhanh, Tần Nhiên liền có phát hiện.

Lúc Tần Nhiên đi vòng quanh chỗ này để quen thuộc địa hình thì cậu đã đặc biệt để ý nơi nào có thể ẩn nấp người, nơi nào thích hợp để áp dụng kỹ năng “đi lên kút”.

Dựa vào vị trí của bọn phản quân và khả năng phán đoán, không khó để cậu có thể tìm ra mục tiêu tiếp theo của mình.

“Hai thằng... tính đi tới vị trí của tay súng bắn tia khi nãy!”

Tần Nhiên chăm chú nhìn hành động của chúng thông qua cái kính phóng to, trong nháy mắt đã đoán được chúng muốn làm gì.

Có thể nói vị trí của tay súng bắn tia ban nãy chính là vị trí cản trở duy nhất đối với Tần Nhiên. Nên sau khi xử lý thằng đầu tiên, Tần Nhiên tuyệt đối không cho phép tay bắn tia thứ hai, thứ ba xuất hiện.

Tần Nhiên liền nổ súng, không chút do dự!

Đùng!

Thằng lính đi đằng trước liền trúng đạn, gục xuống.

Thằng lính còn lại không chút do dự chuyển từ thế cúi người lên đi thành thẳng người chạy như điên.

Tất cả những hành động này đều nằm trong mắt của Tàn Nhiên!

Nhưng, cậu đã không còn cơ hội để tiếp tục nổ súng!

Sau khi nổ phát súng vừa rồi, cậu đã ngay lập tức lộn nhào để né tránh trận đạn được công kích của phản quân.

Nhưng vị trí của cậu lại bị bại lộ thêm lần nữa.

Những thằng phản quân còn lại nhanh chóng xông tới.

Gay go hơn nữa chính là cậu đã không có nhiều thời gian để sử dụng kỹ năng “đi lên lút” để thoát khỏi đợt bao vây này!

Bởi vì, khoảng cách từ vị trí hiện tại của thằng lính đang chạy như điên kia tới cái vị trí trên cao của tay súng bắn tia quá cổ chỉ còn không đến 100m. Với tốc độ hiện giờ của nó, chỉ cần hơn 10 giây nữa nó liền tới nơi!

“Liều mạng!”

Nhìn đối phương càng ngày càng gần điểm ngắm bắn, Tàn Nhiên cắn răng nâng súng lên.

Đang trong vòng vây mà để lộ bản thân tuyệt đối là hành vi vô cùng nguy hiểm.

Cậu vô cùng rõ ràng việc này.

Thật sự thì gọi là thập tử nhất sinh cũng không quá.

Nhưng nếu để thằng lính kia chạy tới điểm ngắm bắn thì 100% cậu phải chết.

Đừng!

Tàn Nhiên vừa nổ súng, thằng lính đang chạy như điên kia liền trúng đại gục tại chỗ.

Mà sau khi nổ súng, Tàn Nhiên liền lăn nhanh khỏi vị trí đang ẩn nấp nhưng lực đẩy của những viên đạn đang bắn xối xả vào chỗ cậu đã làm cậu chệch khỏi hướng đi đã định sẵn.

Cậu đã trúng đạn!

(1) Cường hóa: làm cho mạnh mẽ, cứng rắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tiếp Tục Chiến Đấu

Đau đớn kịch liệt tầm 1 giây, sau đó, Tàn Nhiên cảm thấy cả bên trái cơ thể đã mất hết cảm giác.

Cậu cúi đầu nhìn nơi bị trúng đạn trên cơ thể mình. . .

Gần bụng dưới của cậu đang có một viên đạn cắm vào áo chống đạn, máu tươi đang chảy từ chỗ ấy ra!

Tàn Nhiên biết rõ ràng rằng nếu không có cái áo chống đạn che chở giúp cậu phần nào thì bây giờ bụng dưới của cậu đã thủng một lỗ thật lớn, xuyên từ trước ra sau luôn ấy chứ chẳng đùa.

Nhưng, cho dù đã có áo chống đạn thì cậu cũng bị thương không hề nhẹ.

“Bắn: Đối thủ tạo thành 40 điểm thương tổn cho bạn, có đồ phòng hộ: - 40 điểm, thương tổn thực tế: 40 điểm, rơi vào trạng thái thương tật mức độ trung. . .”

“Thương tật mức độ trung: Lực lượng, độ nhanh nhẹn, khả năng cảm nhận giảm xuống một bậc”

“Áo chống đạn T1 chống đỡ công kích vượt quá giới hạn, chất lượng giảm xuống!”

Hiển nhiên, viên đạn của súng bắn tia mạnh bạo hơn súng lục nhiều, làm cho thời gian sử dụng của áo chống đạn giảm xuống chỉ còn tầm 5 tiếng.

Không những vậy, chất lượng của “áo chống đạn T1” cũng bị rút xuống thành đã bị tổn hại.

Mà vấn đề quan trọng hơn nữa là điểm sinh mệnh của cậu từ 95 đã rút xuống còn có 55, tính ra là mất gần một nửa. Đã vậy còn rơi vào một trạng thái đặc thù là “thương tật cấp độ trung”.

Nhìn nơi hiển thị sức mạnh từ F đã rút xuống thành F-, độ nhanh nhẹn cũng từ F+ thành F.

Tần Nhiên cười không nổi nữa.

So với vừa nãy bị trầy da, thì lần công kích này đã thật sự làm cậu ném đầu khổ.

May mắn duy nhất chính là cơ thể cậu đã được số hóa, làm cho cậu biết được rằng mình còn cách tử vong xa lắm. Cho dù giờ phút này cậu đang đau đến mức chết đi sống lại, cộng với tất cả các thuộc tính đều rút hạng.

Tần Nhiên cắn răng bịt miệng vết thương lại rồi lại cầm cây súng bắn tia lên, một lần nữa tiến vào trạng thái “đi lên lút”.

Lại thêm một lần nữa cậu cảm ơn cái khu vực đầy rẫy phế tích này. Nhờ có chúng nó mà cậu có đủ không gian để tránh né viên đạn, cũng có đủ thời gian để thoát khỏi vị trí ban đầu.

Khi thằng Mark dẫn theo ba thằng thuộc hạ còn sót lại đi đến vị trí ban nãy của cậu thì cậu đã biến mất từ lâu rồi.

“Khốn kiếp! Nếu chúng ta có thể sử dụng súng Bazooka, súng phóng lựu, hay ít nhất là lựu đạn thì thằng khốn kia đã chết từ lâu rồi!”

Khi thằng Handel đảm nhận vai trò làm “mồi” khi nãy nhìn thấy nơi này không hề có một bóng người thì kiểm chế không được bắt đầu oán giận.

“Đây là mệnh lệnh của thiếu tá!” Hán Khắc đáp lại thằng lính của mình, giọng điệu quật cường, không giải thích gì thêm.

Bởi vì, hán cũng không có cách nào để giải thích thêm nữa.

Tuy đám binh lính này cũng đều là tâm phúc của Tát Lỗ Tập, nhưng địa vị của chúng vẫn kém hán không ít. Ít nhất, Hán Khắc biết mục đích chính của bọn chúng khi đến đây là gì!

Đó chính là đem châu báu về, chứ không phải là xử lý Tần Nhiên.

Cho dù xử lý được Tần Nhiên rồi nhưng lại lỡ làm tổn hại đồng châu báu kia thì cũng được xem như nhiệm vụ thất bại!

Mà Hán Khắc rất rõ ràng thủ đoạn của Tát Lỗ Tập đối với những kẻ làm nhiệm vụ thất bại.

Cho nên, mặc dù Tần Nhiên trốn tránh vô cùng linh hoạt như thể không đeo theo bất cứ thứ gì trên người, nhưng Hán Khắc cũng không dám hạ lệnh cho thuộc hạ sử dụng những loại vũ khí nóng hạng nặng như Bazooka, súng phóng lựu, hay lựu đạn.

Bởi vì, Hán Khắc cũng không biết rốt cuộc cái ba lô ấy chứa bao nhiêu châu báu. Tát Lỗ Tập không bao giờ để cho người khác biết con số thật, cho dù hán là trợ thủ đắc lực nhất cũng không được.

Điều này đã đẩy Hán Khắc vào thế bị động.

Số châu báu ấy có thể mang theo trên người?

Hay không thể?

Nếu là không thể thì dễ làm rồi, chỉ cần tiếp tục tìm kiếm thì kiểu nào chả có lúc tìm được. Nhưng lỡ là có thể đem theo trên người thì sao?

Chẳng lẽ hán giải thích với Tát Lỗ Tập là vì cho nổ banh xác thằng kia rồi nên thứ mà ngài muốn cũng đã nổ tan nát theo?

Nếu hán thật sự dám nói như vậy thì hán có thể cam đoan rằng Tát Lỗ Tập nhất định sẽ bắn hán chết chỉ với một phát súng!

Vì lý do này nên cho dù thuộc hạ của hán đã dần dần tiêu hao thì hán nhất quyết không hạ mệnh lệnh cho dùng loại vũ khí nặng đô hơn.

“Thằng ấy dính đạn rồi!” Một thằng lính phản quân đang tìm kiếm thì nhìn thấy vết máu trên mặt đất.

Ngay lập tức, đôi mắt của tất cả mấy thằng lính, bao gồm cả Hán Khắc đều sáng lên.

“Theo đuôi!”

Hán Khắc trực tiếp ra chỉ thị.

... ..

Tần Nhiên đang trốn trong một đám phế tích được tạo thành từ những thanh gỗ đè lên bức tường xi măng đã sụp đổ. Nếu không có những tia nắng lọt qua lỗ hồng rơi vào thì nơi đây thật sự giống một cái hang động âm u.

Sau khi lùi vào đám phế tích này, cậu nhanh chân hơn hẳn. Cậu biết số thời gian còn lại của mình đã không còn nhiều.

Cho dù cậu đã dùng mảnh lụa bịt lại miệng vết thương nhưng máu vẫn luôn chảy ra, rồi nhỏ giọt trên mặt đất.

Có lẽ người thường sẽ bỏ qua những đốm máu ấy.

Nhưng bọn phản quân thì nhất định sẽ không.

Độ nhạy bén của chúng đối với máu tươi vượt xa những gì người thường có thể tưởng tượng ra được.

Khi chúng đi dọc theo vết máu để lại thì chuyện chúng tìm ra cậu chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nên trong khoản thời gian này cậu cần phải làm cho trạng thái của mình khôi phục đến mức tiêu chuẩn bình thường.

Ít nhất, phải xóa bỏ được trạng thái “thương tật cấp độ trung”.

Nếu không thì trong trận chiến này, cậu không có cách nào có thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

Lực lượng giảm xuống làm cậu cảm giác thanh súng “bắn tia” trong tay và mảy ỏ nạp đạn trong người bỗng trở nên nặng hơn. Mà độ nhanh nhẹn giảm xuống làm cho cậu cảm thấy lóng ngóng, khó khăn khi dùng kỹ năng “đi lên lút”.

Không cần phải hỏi, đương nhiên kỹ năng có liên quan chặt chẽ với độ nhanh nhẹn như “trốn tránh” cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Còn việc khả năng cảm nhận giảm xuống?

Tần Nhiên có thể rõ ràng nhận thấy thị lực, thính lực của bản thân đã bị ảnh hưởng theo những cấp độ khác nhau.

Có thể nói, cả ba thuộc tính đồng loạt giảm xuống làm cho Tần Nhiên như tiến vào trạng thái nửa tàn phế.

Điều này còn khủng bố hơn việc điểm giá trị sinh mệnh giảm xuống.

“Mong là sẽ có tác dụng!”

Tần Nhiên lấy một hộp đồ hộp từ trong chỗ sâu nhất của đám phế tích ra... đương nhiên thỏ khôn đào ba hang. Từ hồi còn nhỏ phải ở trong viện nuôi dưỡng trẻ mồ côi, sau một lễ mừng hi hữu ở đây kết thúc, cậu đã bị mấy đứa nhỏ lớn hơn cướp hết số bánh kẹo cậu có được thì cậu đã ngộ ra điều ấy. Vì cam đoan độ nhanh nhẹn của bản thân không bị ảnh hưởng, trước khi khai chiến, cậu đã giấu đồ hộp, nước ở vài nơi trong bãi phế tích này.

Giây phút này, cậu chỉ hi vọng quy tắc của game ngầm này giống với những game mà cậu đã được tiếp xúc: khi sinh mệnh khôi phục thì vết thương cũng sẽ khôi phục!

Đồ đóng hộp: trong vòng 1 phút có thể bổ sung 25% giá trị sinh mệnh và 50 điểm thể lực.

Đối với người tính điểm giá trị sinh mệnh theo thang của 100 như Tần Nhiên thì điều này có nghĩa là một hộp đồ hộp có thể bổ xung 25 điểm.

Chừng ấy đã đủ để làm cho điểm sinh mệnh của cậu từ 55 khôi phục thành 80.

“Ăn đồ đóng hộp...”

“Xóa thuộc tính đói khát...”

“Trong 1 phút tăng 25 điểm sinh mệnh...”

Mở hộp đồ ăn ra xong Tần Nhiên liền ăn ngấu ngiến, sau đó lặng lẽ chờ đợi.

Tiếp theo, giá trị sinh mệnh của cậu từ từ dâng lên. Khi nó cán mốc 60 điểm thì liền có tin nhắc nhở xuất hiện:

“Tổng giá trị sinh mệnh vượt qua 60%, trạng thái thương tật cấp độ trung hủy bỏ...”

“Giá trị sinh mệnh hiện tại là 80 điểm, tiến vào trạng thái thương tật cấp độ nhẹ...”

“Thương tật cấp độ nhẹ: chỉ cần bạn không chạm vào miệng vết thương thì bạn sẽ không bị ảnh hưởng!”

Tuy miệng vết thương không tự động lành, máu vẫn còn đang ứa ra ngoài, nhưng cậu nhận thấy miệng vết thương đã có thay đổi, không còn nhìn ghê rợn như lúc nãy nữa.

Hơn nữa, cảm giác đau nhức cũng đã giảm rất nhiều.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là trạng thái “thương tật cấp độ trung” đã biến mất.

Điều này làm cho Tần Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cái trạng thái ấy không biến mất thì cậu hoàn toàn chỉ có thể chờ chết!

Nhưng bây giờ?

Tần Nhiên lại cảm thấy súng “bắn tỉa” lắp ghép kia lên, cảm giác quen thuộc lại trở về sau khi trạng thái đặc thù ấy biến mất.

... ..

Hán Khắc dẫn đám đàn em lần theo vết máu đi đến một đồng phế tích.

Nhìn đồng phế tích tạo thành từ những thanh gỗ dề chồng lên bức tường đã sụp lở chom, Hán Khắc vừa vung tay lên thì Handel liền bước lên một trước. Handel dựa cơ thể vào một mảng tường xi măng rồi liền lên tiếng:

“Ra ngoài đi!”

“Mày đã bị bao vây!”

“Nếu mày không chống cự thì bọn tao sẽ tha mạng cho mày!”

Cho dù Handel rất căm thù Tần Nhiên nhưng kỹ năng bắn súng của cậu khi nãy vẫn còn in đậm trong óc hắn. Hắn cũng không muốn vì chủ quan mà mất mạng.

Giọng của Handel vô cùng lớn, đừng nói cái đồng phế tích trước mặt, cho dù là cách xa 10m cũng có thể nghe rõ ràng rành mạch.

Nhưng, trong đồng phế tích này lại không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhìn vết máu trên mặt đất, nhóm 4 người của Hán Khắc xác nhận Tần Nhiên nhất định đang ở bên trong. Nhưng Tần Nhiên lại không hề hồi đáp gì cả chứng tỏ cậu muốn dựa vào địa hình hiểm trở ở nơi đây để chống lại.

“Thằng đảm nhiệm súng máy kia! Nếu mày không muốn bị chính tay tao bắn chết thì trong vòng 2 phút phải ra ngoài này cho tao!”

Hán Khắc dùng cái bộ đàm liên lạc.

Tay súng máy đương nhiên là đã chết. Nhưng, quy tắc trên chiến trường chính là một khi tay súng máy chết thì thằng phóng xạ thủ liền thể thân trở thành tay súng máy.

Ban nãy, biểu hiện của tay súng máy đương nhiệm này cũng không được tốt lắm. Ngay khi cấp trên của mình chết liền sợ hãi lùi mất. Hành vi như vậy đã được coi như đào ngũ!

Nếu áp giải về toàn án quân sự thì nó chắc chắn sẽ bị bắn chết. Thậm chí, đôi khi không cần tòa án quân sự ra lệnh, tiểu đội trưởng có quyền tự ra quyết định.

Hán Khắc hiển nhiên muốn bắn chết nó từ nãy rồi, nhưng đơn giản là chưa kịp thôi!

Bây giờ, Hán Khắc cho rằng mình có thể cho nó một cơ hội!

Nếu nó đạt tới yêu cầu của hắn, hắn sẽ không tự tay bắn chết nó mà sẽ chỉ áp giải nó về tòa án quân sự.

Sau đó, hắn không còn liên quan gì nữa hết.

Như vậy, hắn đã hoàn thành lời hứa với nó: không chính tay bắn chết nó.

“Dạ, dạ đội trưởng!”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nam trẻ trung. Và việc nói lắp bắp đã thể hiện ra sự sợ hãi trong lòng nó.

“Dạng như nó tại sao lại có thể trở thành thủ hạ của thiếu tá Tát Lỗ Tạt? Chẳng lẽ nó là lính mới?” Nó làm cho Hán Khắc vô cùng không vừa lòng. Hắn

lập tức nhúu chặt mày lại, nhưng, ngay sau đó hấn lại nghĩ đến một khả năng.

Thiếu tá Tát Lỗ Tập tự kiêu, hung bạo, nhưng lại chiến đấu dũng cảm. Cũng chính vì nguyên nhân này nên hấn mới có thể trở thành thiếu tá trong quân đội phản quân, hơn nữa còn có thể nắm giữ một chi quân đội có trang bị vũ khí tiên tiến nhất.

Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là Tát Lỗ Tập sẽ là chủ lực để đầu lại quân-chính-phủ.

Nên tồn thất là điều không thể tránh được!

Vì có thể duy trì nguyên vẹn cơ cấu tổ chức thì việc chiêu binh từ các bộ phận khác đã trở thành điều tất yếu.

Mặt khác, điều này cũng làm cho tổ chất của binh lính trong tiểu đội trở nên hỗn tạp, giỏi có dở có, đặc biệt là tân binh lại càng làm cho người ta lo lắng.

Trên thực tế, thẳng thót ấy đúng là vừa mới gia nhập chi quân đội trước khi thực hiện nhiệm vụ này, đảm nhiệm vai trò phó xạ thủ súng máy.

Cho dù là như vậy nhưng với cái lá gan bé tí của nó thì sao lại có thể lọt vào mắt xanh của thiếu tá cơ chứ?

Hơn nữa còn gia nhập vào đội của hấn?

Hán Khắc khó hiểu lắc lắc đầu. Hấn không rõ thiếu tá Tát Lỗ Tập làm vậy để làm gì.

Nhưng với một quân nhân như Hán Khắc, hấn sẽ không suy nghĩ thêm nữa.

Hấn chỉ cần biết phục tùng mệnh lệnh là được.

Nhưng, chớp mắt bỗng từ trong đáy lòng hấn dlan lên cảm giác nguy hiểm!

Hán Khắc đột nhiên nhào qua một bên không chút đắn đo.

Đừng!

Tiếng súng lại vang lên thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Điều Bất Ngờ

Bản năng mà Hán Khắc đã tôi luyện được trên chiến trường đã cứu mạng hấn trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc.

Đừng!

Ngay khi hấn nhảy qua một bên, một tiếng súng vang lên tại vị trí cách đám phé tích trước mặt xa hơn một chút!

“Nó ở chỗ đó!” Trong nháy mắt, bọn phản quân đã kịp phản ứng lại.

Tuy bọn chúng không biết tại sao Tần Nhiên rõ ràng nên kéo dài hơi tàn trong đám phé tích trước mặt, lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đó. Nhưng bọn chúng lại biết rõ ràng nên làm như thế nào.

Đừng đừng đừng!

Ba cây súng trường phụt lửa liên miên đan chéo nhau khiến cho Tần Nhiên không có cơ hội nổ súng thêm lần nữa.

Nhanh chóng lộn nhào một cái, Tần Nhiên lại chui vào một đám phé tích.

Ánh mặt trời đan xem vào những vách tường tạo thành những vệt sáng như những con dao sắc nhọn, chia khung cảnh trước mặt thành hai phần, một bên sáng sủa, ấm áp, còn một bên lại u ám lạnh lẽo, ẩm ướt.

Tần Nhiên đang co người lại trong vùng lạnh lẽo, ẩm ướt ấy, nhúu mày lại.

Thông qua quan sát kỹ lưỡng ban nãy, cuối cùng thì cậu cũng đã xác định được người đứng đầu tiểu đội này. Nhưng điều ngoài ý muốn của Tần Nhiên là phát súng ban nãy của cậu lại thất bại.

“Bắn: Né tránh bằng trực giác, đối thủ hoàn toàn tránh khỏi phát súng, nhận 0 điểm thương tổn...”

“Đây là quân tinh nhuệ chân chính của phản quân sao?” Tần Nhiên nhỏ giọng, tự hỏi.

Trong đáy lòng cuộn cuộn sóng to gió lớn.

Đây là lần đầu tiên Tần Nhiên gặp được người có thể cảm giác được nguy hiểm trước mắt.

Tuy không biết người kia có thể biết chính xác trước mỗi lần gặp nguy hiểm hay không, nhưng cho dù mười lần trúng một lần thì cũng đã đủ để khiến người khác phải trầm trồ.

Nhưng, ngay sau đó, Tần Nhiên lại hành động.

Cho dù trong đáy lòng có khiếp sợ thì cậu cũng không quên mục tiêu của mình.

Huống chi, cậu cũng không tin ngoại trừ thằng dẫn đầu kia, tất cả những thằng còn lại đều có khả năng như vậy.

Trong bóng đêm, Tần Nhiên lại tiến vào trạng thái “đi lên lút”.

Cái áo khoác của cậu đã bị lẫn trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, làm cho nó dính đầy cát bụi, trở thành một lớp nguy trang vô cùng hoàn hảo cho cậu. Nó giúp cho Tần Nhiên trong trạng thái “đi lên lút” càng khó bị người phát hiện.

Cây súng “bắn tia” được lắp ráp lại lòi ra khỏi bóng đêm thêm một lần nữa.

Lúc này đây, Tần Nhiên không chọn công kích thằng cầm đầu nữa mà nhắm vào ba thằng lính còn sót lại.

Ba thằng lính này đã hơi giống như chim sợ cành cong, toàn thân đều trốn sau những đám phế tích, hai mắt liếc ngang liếc dọc liên hồi, hi vọng phát hiện ra bóng dáng của Tần Nhiên.

Chẳng qua, thứ ánh vào trong ba cặp mắt đang trừng lớn đó chỉ là từng mảnh từng mảnh phế tích và ánh nắng chói chang.

Nơi này chính là chiến trường tự nhiên dành cho tay súng bắn tia!

Cho dù là đũa ngọc cũng biết rõ ràng điểm này.

“Đội trưởng!” Handel nhìn người đội trưởng của mình, gọi.

Đương nhiên Hán Khắc cũng hiểu rõ ẩn ý của thằng thuộc hạ... hoặc sử dụng vũ khí hạng nặng, hoặc... lùi lại.

Sử dụng vũ khí hạng nặng chắc chắn là không được rồi! Hán Khắc vô cùng rõ ràng điều này.

Nhưng còn lùi lại? Hán Khắc do dự...

Hắn không muốn Tát Lỗ Tạt thất vọng về mình!

Bởi vì, hắn biết một khi Tát Lỗ Tạt thất vọng thì vị trí của hắn trong lòng Tát Lỗ Tạt sẽ rút xuống vô hạn, sau đó... chính là vứt bỏ.

Lúc đó thì đừng mơ Tát Lỗ Tạt dẫn hắn ra khỏi chỗ này.

Đó không phải là kết quả mà hắn muốn.

Đừng!

Trong lúc Hán Khắc còn đang do dự thì tiếng súng lại vang lên một lần nữa.

Handel vừa lên tiếng ban nãy bây giờ đã bị bắn nát đầu.

Máu ấm nóng trộn lẫn với óc bắn tung tóe vào mặt của Hán Khắc. Hắn đưa mắt nhìn hai thằng thuộc hạ còn lại đang điên cuồng bắn trả nhưng lại không thể bắn trúng. Cảnh này làm cho Hán Khắc đang còn mê mang trong do dự giật mình tỉnh táo lại.

Tại sao hắn lại đầu quân Tát Lỗ Tạt?

Còn không phải là vì muốn được sống sót sao?

Mà bây giờ thì sao?

Nếu hắn tiếp tục ở chỗ này thì chắc chắn chỉ có đường chết! Hoàn toàn không cần chờ tới lúc cuộc chiến tranh khốn nạn này chấm dứt thì hắn đã chết trong bẫy rập của thằng kia!

Không sai! Chính là bấy rập!

Dựa vào những lần nổ súng của Tần Nhiên, Hán Khắc đã nhìn ra tình hình của Tần Nhiên.

Tuy kỹ thuật bắn súng của thằng ấy không tồi, nhưng cũng chỉ mạnh hơn bọn lính mới một ít thôi, không thể so sánh với binh chủng đặc công được! Nếu trình độ của thằng ấy mà ngang tầm với lính đặc chủng thì hắn đã ngòm từ lâu rồi.

Mà cái loại trốn tránh cùng kỹ xảo ẩn nấp hành tung tuy rằng cũng không tồi nhưng khi so sánh với lính trinh sát thật sự thì cũng chưa đủ để phải cân nhắc.

Nếu không phải do hoàn cảnh ở đây rất có lợi cho thằng kia thì Hán Khắc cam đoan có thể xử lý nó trước khi nó kịp nổ súng.

Hơn nữa, Hán Khắc loáng thoáng cảm nhận được là tất cả những gì xảy ra này giờ đều đã được sắp đặt sẵn!

Một cái bấy che mắt Tát Lỗ Tạt khiến cho thiếu tá phái bọn hắn ra đây chịu chết!

Cảm giác khuất nhục như ngọn lửa bùng cháy trong lòng Hán Khắc, làm hắn hận không thể ngay lập tức lột da rút gân thằng dê tiện như Tần Nhiên. Nhưng, nhận thức này lại làm cho hắn càng thêm không biết nên làm gì bây giờ.

Rời khỏi nơi này!

“Tay súng máy yểm hộ phía sau!” Hán Khắc nói vào bộ đàm.

“Tuân, tuân lệnh! Đội trưởng!”

Giọng nói của thằng vừa mới trở thành tay súng máy chính thức hơi run sợ thông qua bộ đàm truyền vào tai của Hán Khắc.

Điều này càng làm cho Hán Khắc sinh ra cảm giác chán ghét cái thằng lính này.

Nhưng, cũng may là ngay sau khi nhận được mệnh lệnh ban nãy của Hán Khắc, hắn liền chạy đến chỗ này nên sau khi cuộc hội thoại ngắn vừa rồi kết thúc, Hán Khắc rất nhanh đã có thể nhìn thấy bóng dáng của thằng lính đó.

Thằng lính ấy vừa trốn tránh vừa khiêng thêm súng máy và thùng đạn được mà vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ tương đối tốt.

Còn về tốc độ lắp giả súng thì nó đúng là người lắp nhanh nhất mà Hán Khắc từng biết.

“Cũng không tệ lắm!”

Hán Khắc nhìn tất cả hành động của nó rồi cuối cùng cũng hiểu tại sao nó có thể gia nhập đội ngũ của mình.

“Rút!” Hán Khắc vung tay ra hiệu với hai thằng thuộc hạ còn sót lại.

Lập tức, hai thằng lính liền thay phiên yểm hộ lẫn nhau lùi về sau.

Hán Khắc đi ở vị trí cuối cùng, hắn tin tưởng thằng đối thủ bỉ ổi kia sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Và đây cũng chính là cơ hội cuối cùng của hắn!

Hán Khắc sờ sờ quả lựu đạn đang giắt bên hông.

“Tới đi!” Hán Khắc nghiêng răng, nghĩ thầm.

Hắn thề phải làm cho thằng đối thủ chết tiệt kia ném mùi đau khổ.

Đùng đùng đùng!

Tiếng súng vang lên như mưa rào, toàn thân Hán Khắc đau đón gục trên mặt đất. Hắn nhìn thấy hai thằng thuộc hạ của mình đang nằm trong vũng máu, và nụ cười trên mặt thằng oắt vừa được bổ nhiệm lên làm tay súng máy chính.

Nụ cười đầy trêu chọc, như con mèo đang vòn chuột.

“Sao có thể?” Hán Khắc không thể tin được nhìn nó, thốt lên.

Cái đáp án mà hắn nhận được chính là những viên đạn bắn ra liên hồi.

Đùng đùng đùng!

Khi tiếng súng dừng lại thì cơ thể của Hán Khắc đã bị bắn nát bấy, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Tần Nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt mình.

Cậu liền giơ thanh súng “bắn tia” trong tay lên nhắm vào thằng lính điều khiển súng máy một cách vô ý thức. Nhưng ngoại trừ một thanh súng máy hạng nhẹ (Bren gun) ra thì không còn thấy bóng dáng người vừa bắn đâu nữa.

Một cảm giác không tốt nảy lên trong đáy lòng Tần Nhiên.

Không chút do dự, Tần Nhiên liền lập tức rời khỏi vị trí hiện tại, chạy đến nơi ẩn nấp tiếp theo trong kế hoạch.

Tần Nhiên không biết tại sao thằng kia lại nổ súng, nhưng cậu biết, không riêng gì bọn lính phản quân kia bị lừa gạt mà ngay cả cậu cũng đang bị lừa.

Lúc này, sau khi cậu xử lý thằng điều khiển súng máy ban đầu thì bộ dáng yếu đuối của thằng này đã đánh lừa cậu một cách hoàn hảo.

Khiến cậu tự nhiên mà cho rằng người này không có gì nguy hiểm nên đã đặt toàn bộ lực chú ý lên những thằng lính còn lại.

Không ngờ rằng thằng này mới là thằng nguy hiểm nhất.

Nguy hiểm hơn cả thằng đầu lĩnh vừa bị nó hãm hại.

“Đo thằng thiếu tá kia sắp đặt?” Tần Nhiên vừa sử dụng kỹ năng “đi lén lút” vừa nghĩ. Nhưng rất nhanh sau đó cậu liền ném cái suy đoán này ra khỏi đầu.

Vì nó không hợp lý tí nào, nó có quá nhiều điểm mâu thuẫn.

Tuy cậu chỉ mới nói vài câu với thằng thiếu tá kia thôi nhưng ngoại trừ thằng ấy biểu hiện ra tham lam, tự kiêu, độc tài thì cũng không có biểu hiện ra điên cuồng hay trạng thái không bình thường.

Đối phương không có bất kỳ cái lý do gì để làm như vậy!

“Cuối cùng thì là chuyện gì vậy?” Trong lòng cậu tràn ra cảm giác vô cùng lo lắng bất an.

Nhưng, điều này cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của cậu.

Hơn mười giây sau, Tần Nhiên đã chui vào nơi ẩn nấp mới. Lúc này cậu mới nhẹ nhàng thở phào một cái.

Tuy không nhìn thấy nhưng Tần Nhiên có thể khẳng định thằng điều khiển súng máy kia bây giờ đã xuất hiện ở nơi cậu ẩn nấp ban này.

Từ khoảnh khắc nó biến mất ngay sau khi nổ súng, cậu đã có linh cảm như vậy.

Tựa như để xác minh linh cảm của cậu, ngay lúc cậu thở phào thì một giọng nói truyền ra từ vị trí ẩn nấp ban này của cậu...

“Chào anh, tôi nghĩ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau!” Giọng nói của đối phương nghe có vẻ nghiêm túc, thành khẩn.

Nhưng, Tần Nhiên vẫn không hề bị tác động, cũng không hề có ý muốn đáp trả.

Ngược lại, cậu còn bắt đầu chuyển vị trí thêm lần nữa.

Hình ảnh thằng lính dùng súng máy bắn phá cơ thể của ba thằng cũng là lính phản quân kia vẫn còn khắc sâu trong đầu cậu, làm cho cậu vô cùng cảnh giác với nó.

Nhưng, khi cậu còn chưa chạy xa được 10m thì một chuỗi tiếng bước chân vang lên.

Bịch bịch bịch!

Tiếng bước chân dồn dập đã biểu thị rằng chủ nhân của nó đang vội vàng chạy.

Mà vào giờ phút này, trong khu phế tích này, ngoại trừ Tần Nhiên ra thì còn có ai?

Thằng nguy trang kia!

Tần Nhiên dùng từ này để gọi thằng điều khiển súng máy đương nhiệm.

Thằng đó có kỹ xảo lẩn theo dấu vết vô cùng thành thạo!

Cậu hiểu ra, lập tức tháo thanh súng “bắn tia” lắp ráp trong tay ra làm nó trở lại thành súng trường rồi chuẩn bị ngắm bắn. Cậu nhắm vào nơi tiếng bước chân truyền đến, ngay khi bóng người vừa xuất hiện thì liền bóp cò.

Đừng đừng đừng! Ngọn lửa bùng ra từ họng súng.

Nhưng, toàn độ đều thất bại!

Không cần xem chiến đấu ký lục thì cậu cũng đã thấy rõ ràng thứ mà mình bắn trúng chỉ là một cái áo khoác.

“Chết tiệt!” Phát hiện đã mắc mưu, cơ thể Tần Nhiên liền tự động xoay người lại.

Nơi ẩn nấp bây giờ của cậu là một đoạn hành lang ngắn, hẹp thông hai đầu, hai bên vách tường được tạo thành từ những bức tường xi măng đã sụp và những thanh gỗ mục nát. Đứng trong có thể nhìn xuyên qua những khe hở để nhìn thấy tình hình bên ngoài nhưng nếu muốn đi vào đây thì chỉ có hai con đường, một là theo hướng vừa nãy cậu xả đạn, hai là từ sau lưng cậu.

Nhưng, sau khi xoay người cậu cũng không phát hiện mục tiêu!

“Bị lừa rồi!” Tần Nhiên ngay lập tức ngộ ra. Ban nãy thằng đó ném áo khoác ra cũng không phải là do muốn vòng ra sau lưng cậu, mà là để cho cậu phải xoay người!

Bởi vì, thằng ấy vốn không di chuyển, cứ đứng đấy chờ hấn xoay người lại.

Tần Nhiên xoay người lại nhìn về hướng vừa xả đạn lần nữa.

Nhưng hiển nhiên là đã chậm!

“Chào cậu!” Giọng nói quen thuộc vang lên làm Tần Nhiên có cảm giác như bị rớt vào hầm băng, khí lạnh lan tràn từ đầu xuống tới tận gót chân.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Phản Kích

Giọng nói của người kia có vẻ hữu nghị.

Nhưng lại làm cho toàn thân Tần Nhiên lạnh lẽo.

“Tiêu rồi!” Tần Nhiên nhắm mắt lại trong vô thức.

Tần Nhiên đã sợ hãi cái chết từ lâu lắm, thậm chí, để có thể sống sót cậu cũng đã liều mạng tham gia trò chơi này. Nhưng không ngờ rằng bản thân còn chưa kịp hoàn thành nhiệm vụ cho người chơi mới đã phải chết...

Trong một khoảnh khắc, cậu hơi hối hận vì chính mình đã chọn mạo hiểm!

Nếu cậu nghe lời khuyên của Kha Lâm, vẫn luôn trốn trong cái kho hàng dưới mặt đất đợi bảy ngày trời qua thì có lẽ, cậu còn có thể sống được thêm một đoạn thời gian nữa.

Nhưng, ngay sau đó một chút hối hận này liền tan thành mây khói.

Cho đến khi giây phút cuối cùng đến thì...

Cậu muốn liều mình đánh cược!

Tay trái của Tần Nhiên nắm chặt quả lựu đạn U – II, ngón tay xuyên vào cái móc hình tròn của cái chốt.

Cho dù chết cũng phải kéo người chết cùng!

Trong mắt Tần Nhiên ánh lên tia quật cường và kiên quyết không thể diễn tả bằng lời.

“À, anh bạn!”

Giọng nói của thằng ngây trang lại vang lên một lần nữa, giọng điệu thành khẩn hơn ban nãy nhiều, nói: “Tôi không có ác ý! Tôi biết anh không tin, nhưng anh phải tin vào sự thật... Nếu ban nãy tôi nổ súng thì anh đã chết rồi, nhưng tôi đã không làm như vậy!”

Lời nói của người kia làm ngón tay đang xuyên qua cái vòng của cái chốt của Tần Nhiên cứng đờ.

Không phải là Tàn Nhiên tin tưởng vào những gì người kia nói!

Mà là tin tức người kia để lộ ra trong câu chữ!

Đúng như những gì người kia đã nói, nếu hấn lẳng lẳng nổ súng thì cậu đã chết từ nãy... Đây là sự thật, không thể nghi ngờ!

Nhưng tại sao người kia lại không làm như vậy?

Vì cái gì?

Lý do gì đã khiến cho người kia từ bỏ nổ một phát súng kết liễu cậu?

Tàn Nhiên đương nhiên không cho rằng sức hấp dẫn của cậu có thể làm cho người kia bỏ qua cậu.

Mình có thứ mà người kia muốn!

Là... túi châu báu kia!

Não của Tàn Nhiên hoạt động thật nhanh, sau khi bác bỏ cả đồng trường hợp không có khả năng xảy ra thì cuối cùng cũng đã tìm được trường hợp có khả năng là sự thật nhất.

“Mấy tốt bụng như vậy?” Tàn Nhiên cười khẩy.

“Đương nhiên! Anh hãy tin vào sự thật! Hơn nữa, anh chỉ cần phối hợp với tôi, tôi nhất định sẽ cho anh một con đường sống... Tôi thề!”

Giọng nói của người kia vẫn vô cùng chân thành, không những vậy người kia còn thề nữa.

“Thề? Trong chiến loạn, lời thề chính là thứ không đáng giá nhất! Chẳng qua là vì mày vẫn chưa tìm ra thứ mà mày muốn thôi! Một khi tìm được rồi, mày sẽ tha cho tao sao?” Giọng nói của Tàn Nhiên biểu hiện ra cực kỳ khinh thường.

Hơn nữa, giọng nói của cậu còn trầm thấp, khàn khàn. Câu cuối cùng lại pha lẫn cuồng loạn, cả người đều run lên.

Nhưng Tàn Nhiên cũng không nhân cơ hội xoay người lại!

Tàn Nhiên tin rằng nếu cậu xoay người lại hay làm ra bất kỳ hành động nào không nằm trong tầm đoán trước của người kia, thì người kia nhất định sẽ nổ súng.

Không sai, người kia muốn giữ lại mạng của cậu để dò hỏi nơi túi châu báu kia đang được cất giấu.

Cho nên, có khả năng viên đạn sẽ bắn vào chân, hoặc là cánh tay.

Mà bất luận bắn vào chỗ nào thì Tàn Nhiên cũng không muốn ăn phát súng này!

Nhưng, cậu cần phải cho người kia thấy thái độ của mình!

Thái độ điên cuồng vừa phải.

“Bình tĩnh! Mong anh hãy bình tĩnh lại! Tôi không muốn gây ra bất kỳ hiểu lầm gì... Hơn nữa, anh cũng là một người thông minh, chỉ cần anh nói cho tôi biết túi châu báu kia đang ở đâu thì tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh!”

“Anh muốn rời khỏi cái thành phố chết tiệt này sao!”

“Hãy tin tôi, đối với tôi thì yêu cầu này không có gì khó khăn cả!”

“Dù sao thì tôi cũng là thuộc hạ của tướng quân Chiêm Ninh! Không phải cùng một cấp bậc với thiếu tá Tát Lỗ Tập - người hợp tác với anh!”

“Thậm chí, có thể nói Tát Lỗ Tập chỉ là một con chó của tướng quân Chiêm Ninh mà thôi!”

Phương pháp của Tàn Nhiên có hiệu quả.

Đối phương bắt đầu tuôn ra những gì mà cậu muốn biết.

Nhưng, lời nói của người kia đã đâm trúng mấu chốt lòng nghi ngờ của Tàn Nhiên... tuy đó chỉ là lời nói dóc qua điện thoại của cậu khi nói chuyện với thiếu tá Tát Lỗ Tập.

Nhưng, điều ấy đã nói lên bản lĩnh cao cường của người kia.

Không những biết nội dung cuộc trò chuyện giữa cậu và thằng thiếu tá, mà còn có thể trà trộn vào đội ngũ tâm phúc của Tát Lỗ Táp.

Cho nên, cậu sẽ không hoài nghi tính chân thật của câu nói “Tát Lỗ Táp chỉ là một con chó của tướng quân Chiêm Ninh mà thôi!”

Bởi vì, 80, 90% câu nói ấy là sự thật!

Giây phút này, tâm trạng của Tần Nhiên trở nên phức tạp.

Giống như thợ săn lên núi săn thú, giờ bỗng phát hiện ra con thú biến thành con hổ vậy.

Tần Nhiên vốn chỉ muốn xử lý thằng thiếu tá Tát Lỗ Táp để nâng cao điểm qua màn, nhưng giờ lại gặp phải nhân vật đứng sau lưng Tát Lỗ Táp: Tướng quân của đội quân phản loạn.

Tần Nhiên không biết vị tướng quân Chiêm Ninh này sắm vai nhân vật gì trong đội quân phản loạn

Nhưng có một điều cậu có thể khẳng định, chỉ dựa vào quân hàm thôi thì người này chính là nhân vật cấp cao chân chính của đội quân này.

Hơn nữa... Hành động của Tát Lỗ Táp chưa từng qua mắt được người này.

Sự xuất hiện của thằng ngụy trang đang đứng sau lưng cậu chính là bằng chứng xác đáng nhất.

Kiểu căng ngạo mạn!

Nghĩ tới sự tự kiêu mà thằng thiếu tá kia bộc lộ ra khi nói chuyện, Tần Nhiên không kiềm chế được mà đưa ra lời đánh giá như vậy. Sau đó, cậu lại bỏ thêm một cái tiền tố: tự cao.

Hiển nhiên, Tát Lỗ Táp cho rằng hắn đã làm rất tốt.

Nhưng sự thật thì sao?

Chẳng qua là còn chưa tới giờ kéo lưới thôi.

Tần Nhiên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra một khi Tát Lỗ Táp lấy được sổ châu báu mà Kền Kền tìm được, thì thứ đang chờ đợi vị thiếu tá ấy chính là một đợt vây bắt bí mật.

Tiếp theo, bỏ qua vòng phán xét của tòa án quân sự, trực tiếp bắn chết.

Sau đó trên hồ sơ sẽ xuất hiện một ít tội danh có thật.

Không cần nghi ngờ, tất cả đã được vị tướng quân Chiêm Ninh kia sắp đặt sẵn.

“Kẻ giật dây!” Tần Nhiên nghĩ thầm.

“Thế nào? Anh thấy sao?” Thằng ngụy trang đứng sau lưng cậu hỏi.

Trong suy nghĩ của người kia thì cho cậu một phút tự hỏi đã đủ rồi.

“Tao phải rời khỏi thành phố này rồi tao mới nói hết tất cả!” Tần Nhiên nói.

“Anh bạn, không thể! Trước khi nhìn thấy túi châu báu kia, tôi không có quyền mang anh rời khỏi đây... Yêu cầu kia cần có chỉ thị được tướng quân Chiêm Ninh tự mình phê duyệt!” Thằng ngụy trang cười, trả lời.

“Vậy thì tao muốn gặp tướng quân Chiêm Ninh!” Tần Nhiên thay đổi điều kiện.

“Anh thấy có khả năng sao?”

Tiếng cười của thằng kia pha chút lạnh lẽo. Hắn cảm thấy hắn cần giáo huấn Tần Nhiên một chút, làm cho cậu hiểu rõ một người tù binh nên làm như thế nào.

Thật sự thì nếu không phải hắn thật sự không thể xác định Tần Nhiên có giấu túi châu báu kia ở trong khu vực này hay không, hay giấu ở một nơi khác, thì hắn đã cho Tần Nhiên ăn một phát súng chấm dứt cuộc đời rồi. Như vậy đỡ phiền phức hơn nhiều, bây giờ cũng không cần phải nói nhiều như vậy.

“Bây giờ tao cần được băng bó, ban này tao bị trúng đạn!” Tần Nhiên nói.

Mà lần này, thằng ngụy trang không cự tuyệt ngay lập tức.

Hắn đã tận mắt nhìn thấy Tần Nhiên trúng đạn. Mặc dù cậu có mặc áo chống đạn, hơn nữa sau đó cũng biểu hiện ra như thể cậu vẫn khỏe mạnh vô cùng, nhưng cho dù là ai thì cũng không thể cam đoan đây có phải là giấy giựa trong lúc hấp hối hay không.

Nhưng, thằng ngự trang cũng không đáp ứng ngay lập tức.

Hắn nói: “Để cho anh thấy thành ý của tôi, tôi có thể cung cấp sự trợ giúp cho anh, hy vọng anh có thể ghi nhớ thành ý này... Bây giờ, anh hãy bỏ cây súng trong tay xuống, sau đó anh hãy quay người lại, chậm thôi! Đúng, chính là như vậy, chậm chậm xoay người lại đây, để tôi thấy miệng vết thương của anh!”

Dưới sự chỉ huy của người kia, Tần Nhiên buông cây súng “bắn tia” xuống rồi từ từ xoay người lại.

Thằng ngự trang liếc mắt một cái liền nhìn thấy miệng vết thương gần bụng dưới và vết thương ở cẳng chân trái của cậu.

Kiến thức thu gặt được trên chiến trường đã nói cho thằng ngự trang biết vết thương trên cẳng chân không sao cả, chỉ là vết trầy da do viên đạn. Nhưng vết thương trên bụng thì hơi nghiêm trọng, cho dù đã có áo chống đạn giúp giảm xóc.

Nhưng áo chống đạn của cảnh sát có thể có bao nhiêu tác dụng đối với lực bắn phá của viên đạn súng trường quân dụng?

Thằng ngự trang đoán vết thương của Tần Nhiên rất nghiêm trọng, tuyệt đối là nội tạng đều đã chịu tổn thương. Nghiêm trọng tới mức không chừng có nơi nào đó đã không thể phục hồi.

Mà Tần Nhiên còn có thể hành động tự nhiên như vậy đơn giản là vì tổ chức cơ thể của cậu không tệ cùng với dự vọng sinh tồn thôi.

Nhưng cái này cũng sẽ không kéo dài được bao lâu, rất nhanh thôi Tần Nhiên sẽ rơi vào giấc ngủ ngàn thu.

Thằng ngự trang đã thấy không biết bao nhiêu trường hợp như vậy ở trên chiến trường rồi.

Nhưng, cho dù là đối mặt với một người sắp chết, thằng ngự trang vẫn cảnh giác như cũ, hòng súng vẫn chĩa vào đầu của Tần Nhiên.

“Vết thương của anh không quá nghiêm trọng, chỉ cần băng bó đúng lúc thì sẽ không có việc gì... Bây giờ tôi sẽ cho anh một ít thuốc, băng gạc, anh tự băng bó nhé!”

Nói xong, thằng ngự trang vươn tay trái ra cởi cái bao da mà hắn đang đeo bên hông rồi ném xuống cạnh chân Tần Nhiên.

Tay phải vẫn nắm súng lục chỉ thẳng vào đầu cậu.

“Tên: Băng vết thương cao cấp”

“Loại hình: Dụng cụ y tế”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: Trong 30 giây tăng điểm giá trị sinh mệnh lên 30 điểm. Hơn nữa còn làm làm tăng tốc độ miệng vết thương khôi phục, ngăn đổ máu”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Loại này tốt hơn loại băng gạc bình thường rất nhiều!”

... ..

“Tên: Thuốc giảm đau”

“Loại hình: Thuốc”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: Nó có thể giúp bạn quên đi đau đớn, nhưng chỉ trong vòng 3 phút!”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: 3 phút đủ để bạn làm rất nhiều việc, ví dụ như... viết di chúc?”

Khi ngón tay của Tần Nhiên chạm vào băng vết thương, thuốc tiêm thì thông tin về vật phẩm liền hiện ra.

Đặc biệt là thuốc tiêm, mắt cậu rực sáng lên khi thấy nó.

Vì nó có thể làm cho cậu càng thêm nắm chắc thành công đối với hành động tiếp theo.

Cậu từ từ mở hai bên áo chống đạn T1 ra, mỗi một động tác đều có vẻ như đã phải dùng hết toàn bộ sức lực mới làm được.

“Tôi nghĩ anh nên chích một liều. Đương nhiên, nếu anh nói cho tôi biết nơi anh giấu túi châu báu thì tôi có thể cho anh đồ chữa trị vết thương càng tốt... Tôi cam đoan có thể giúp anh hoàn toàn khôi phục trong thời gian ngắn nhất!”

Thằng ngự trang nhìn động tác của Tần Nhiên rồi nhin không được nhắc nhở.

Hắn rất sợ Tần Nhiên cứ vậy mà chết mất.

“OK!” Tần Nhiên ra vẻ như hoàn toàn nghe theo lời khuyên, lập tức vén tay áo lên tự chích cho mình một mũi.

Sau đó, lại tiếp tục cởi áo chống đạn.

Khi thằng ngự trang thấy Tần Nhiên khó khăn mở khóa hai bên của áo chống đạn T1 ra rồi chuẩn bị cởi áo qua cổ thì hòng cây súng trong tay hắn vốn đang chĩa vào đầu của Tần Nhiên hơi hạ xuống, tránh đi mặt và nửa lồng ngực đang được che đầy bởi cái áo chống đạn, nhắm vào hai chân của Tần Nhiên.

Đây là một hành vi theo bản năng.

Để có thể tạo ra thương tổn lớn nhất cho địch nhân!

Thằng ngự trang đã được huấn luyện làm như vậy.

Điều này đã tạo ra cơ hội cho Tần Nhiên!

Cái cơ hội mà cậu chờ nãy giờ!

Khi hai mắt Tần Nhiên nhìn thấy hòng súng của người kia hạ xuống thì động tác cởi áo chống đạn đột ngột nhanh hơn. Cậu dùng động tác như quăng bao tải, quật áo chống đạn vào người thằng ngự trang.

Đồng thời, hai chân đạp lên mặt đất lấy đà rồi đột nhiên nhảy ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Kỹ Năng Thăng Cấp Và Sách Kỹ Năng

Đừng! Đừng!

Cùng lúc đó, thằng ngự trang cũng nổ súng.

Cho dù tầm mắt đã bị cản trở nên không thể thấy rõ Tần Nhiên.

Cho dù vì tránh né cái áo chống đạn đang quật tới mà tư thế nổ súng cũng không được thoải mái.

Nhưng loại bản năng của cơ thể được hình thành sau vô số lần huấn luyện vẫn giúp cho thằng ngự trang bắn trúng Tần Nhiên... hai phát, mỗi chân của cậu trúng một phát, không phát nào hụt.

Nhưng Tần Nhiên đã tiêm “thuốc giảm đau” rồi nên hoàn toàn không cảm giác được đau đớn. Cậu lăn người rồi nhảy ra khỏi nơi ẩn nấp.

“Mày đánh mất một cơ hội tuyệt vời rồi đấy!”

Thằng ngự trang lạnh lùng âm hiểm nhìn Tần Nhiên giờ đã chạy ra một đoạn với đôi chân như thể không hề bị thương của cậu, sát khí trong lòng càng thêm mãnh liệt... Tại sao Tần Nhiên có thể như vậy, hắn đương nhiên rõ ràng!

“Thuốc giảm đau!”

Vẫn là chính tay hắn đưa cho cậu.

Tần Nhiên lợi dụng đồ vật của hắn để giăng bẫy hắn, điều này làm cho thằng ngự trang cảm thấy nhục nhã!

Cảm giác vô cùng nhục nhã làm hắn hận không thể ngay lập tức bắn một phát giết chết Tần Nhiên!

Nhưng, hắn vẫn nhớ rõ nhiệm vụ của mình.

Cho nên, gần như 1 giây sau, hắn liền có quyết định!

Hắn phải nghiêm túc rắn đe Tần Nhiên.

Không những làm cho Tần Nhiên nhận thức được quyền hạn của tù binh, mà còn làm cho cậu rõ ràng nghĩa vụ của một người tù binh nên làm.

Hắn chính là cao thủ tra tấn.

Trong đầu của hắn có ít nhất 100 loại hình phạt!

Khi thằng ngụy trang còn đang chuẩn bị lựa ra vài loại hình phạt làm thức ăn khai vị cho Tần Nhiên, thì bỗng nhiên hắn thấy cậu cười – nụ cười đáng ra không nên xuất hiện trên mặt cậu.

Dựa vào bản năng, hắn liền phát hiện ra có điểm bất thường.

Vừa cúi đầu, hắn liền nhìn thấy một quả lựu đạn.

Hắn lập tức tự động trốn tránh.

Nhưng... tất cả đều đã chậm!

Đừng!

Ngọn lửa bùng lên khi quả lựu đạn U – II phát nổ đã hoàn toàn bao phủ cơ thể của thằng ngụy trang.

Cho dù Tần Nhiên đứng cách đó khá xa cũng đã chịu một chút ảnh hưởng.

Nhưng, thằng ngụy trang lại không được may mắn như vậy!

Hắn đã hoàn toàn bị quả lựu đạn U – II nổ tung, toàn thân nát bấy, trông thê thảm hơn nhiều so với thằng đội trưởng trước đó bị hắn băng băng.

“Bản: Đối thủ tạo thành 20 điểm thương tổn sinh mệnh cho bạn...”

“Bản: Đối thủ tạo thành 20 điểm thương tổn sinh mệnh cho bạn...”

“Bạn rơi vào trạng thái thương tật mức độ trung...”

“Chân của bạn rơi vào trạng thái tàn phế...”

“Thuốc giảm đau giúp miễn dịch trạng thái thương tật, tàn phế trong 3 phút...”

“Nổ: Tạo thành 150 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

Nhìn chiến đấu ký lục, Tần Nhiên cảm thấy may mắn vì tác dụng tuyệt vời của “thuốc giảm đau”. Nếu không có nó, cho dù kế hoạch của cậu có thành công thì cũng sẽ không gọn gàng dứt khoát được như vậy giờ.

Ít nhất thì cậu cũng sẽ bị lan đến khi lựu đạn U – II phát nổ.

Nếu vận khí kém hơn chút nữa thì với 40 điểm giá trị sinh mệnh còn sót lại như hiện tại, thì không chừng đã GAME OVER rồi.

“May quá!”

Tần Nhiên lại một lần nữa cảm thấy vui mừng với kết quả ngoài mong đợi. Sau đó, ánh mắt của cậu bị thông tin ghi chép lại khi chiếu đấu hấp dẫn.

“150 điểm giá trị sinh mệnh?” Tần Nhiên kinh ngạc nhìn vào điểm sinh mệnh của thằng ngụy trang.

Từ lần đầu tiên gặp được thằng côn đồ cho đến bọn lính phản quân ban nãy, bao gồm cả chính bản thân cậu thì giá trị sinh mệnh đều là 100 điểm, chưa có một ngoại lệ nào.

Thế mà bây giờ lại xuất hiện một thằng ngụy trang có điểm giá trị sinh mệnh lên đến 150.

“Vị thể chất tốt hơn người thường? Hay hắn được xếp vào dạng tinh anh?” Tần Nhiên suy đoán.

Nhưng Tần Nhiên còn chưa kịp tiếp tục tự hỏi tiếp thì đã bị một loạt thông tin hiện lên sau đó hấp dẫn.

“Giết chết địch nhân có kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – sơ cấp...”

“Kỹ năng: vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản → sơ cấp”

“Thuộc tính liên quan: Lực lượng, thể chất, cảm giác”

“Phân loại kỹ năng: Công kích”

“Hiệu quả: Bạn biết cách sử dụng súng lục, súng trường, súng nòng trơn, súng trường tấn công, súng tự động và phương pháp ngắm bắn súng trường, lực phá hoại +20%”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Lực lượng F, thể chất F, cảm giác F+”

“Ghi chú: Bạn có thể sử dụng súng ống hạng nhẹ như một người lính lâu năm!”

... ..

“Kỹ năng vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) tăng lên làm cho các thuộc tính liên quan tăng lên...”

“Lực lượng: $F \rightarrow F+$ ”

“Thể chất: $F \rightarrow F+$ ”

“Cảm giác: Đã đạt đến mức cao nhất của loại kỹ năng này, không thể tăng thêm!”

Một dòng nước ấm bắt đầu chảy khắp toàn thân Tần Nhiên, rất nhiều kiến thức có liên quan đến súng ống xuất hiện trong não cậu, hơn nữa, dòng nước ấm còn giúp cậu hấp thu những kiến thức này nhanh hơn.

Khi dòng nước ấm biến mất, cậu có thể cảm nhận rõ ràng bản thân trở nên cường tráng hơn, mạnh mẽ hơn.

Không những vậy, điều còn quan trọng hơn chính là giá trị sinh mệnh đã thay đổi...

60!

Từ 40 đã tăng lên thành 60, hiển nhiên giá trị này tăng lên là do thể chất của cậu đã tăng lên.

“Thể chất tăng lên một bậc là cộng thêm 20 điểm giá trị sinh mệnh?”

“Quả nhiên giống với suy đoán của mình, kỹ năng và thuộc tính có quan hệ vô cùng mật thiết!”

“Nhưng mà cái thăng cấp vừa rồi là ‘phúc lợi’ của nhiệm vụ dành cho người chơi mới, hay là quy tắc thăng cấp bình thường?” Tần Nhiên hơi nhíu mày lại, nghĩ.

Cậu nghiêng về suy đoán đầu tiên hơn.

Bởi vì, nếu là suy đoán sau thì thật sự quá đơn giản... cho dù sự thật thì đúng là rất khó, giống như khi phải đấu với thằng ngụy trang đó.

Thực lực, kinh nghiệm hoàn toàn bị người kia đè ép.

Nếu không phải do cậu hên cộng thêm cậu có thứ mà người kia muốn thì Tần Nhiên có thể tự hiểu kết cục của chính mình.

Nhưng nếu nói là “quá đơn giản” cũng không có sai!

Bởi vì người chơi game là loại sinh vật rất giàu sức sáng tạo và thích phiêu lưu mạo hiểm.

Thằng ngụy trang mạnh sao?

Đáp án là: Rất mạnh!

Nếu Tần Nhiên chính diện đấu tay đôi với người kia thì thật sự tỷ lệ thắng nhỏ đến mức hoàn toàn có thể không đề cập đến!

Nhưng nếu cho Tần Nhiên đầy đủ thời gian thì cậu có không dưới ba cách để giải bày cho người kia đi chết!

Tuy tổn thất sẽ rất lớn, nhưng vì kỹ năng thăng cấp, thuộc tính tăng lên thì Tần Nhiên cũng không để ý.

Cho nên, Tần Nhiên tin tưởng những người chơi khác cũng sẽ giống như cậu, không để bụng vấn đề này.

Dưới tiền đề như vậy thì phương pháp giết chết “một người có kỹ năng cao hơn một bậc là có thể thắng cấp” tự hồ chỉ có nhiệm vụ của người chơi mới mới có thể hợp lý.

Nếu không phải như vậy thì người thiết kế game thật sự đã quá thất trách rồi.

Nhưng, điều này cũng không có nghĩa là cậu không có cơ hội!

Lần trước, cậu đã thử cái biện pháp để có thể mạnh lên nhanh chóng kia trên người thằng côn đồ tù binh quá cố của cậu thì thấy không có kết quả, nhưng cậu vẫn không từ bỏ.

Mà bây giờ, cậu lại thấy được hi vọng.

“Giết chết người có kỹ năng cao hơn mình một bậc sao?” Tần Nhiên thì thầm.

Sau đó, cậu đột nhiên siết chặt nắm tay.

Cậu có ý tưởng mới!

Đương nhiên, không phải bây giờ!

Điều quan trọng nhất bây giờ chính là cậu cần phải nhanh chóng khôi phục.

Tuy kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ)” đã tăng lên một bậc, làm cho thuộc tính lực lượng và thể chất cũng tăng lên một bậc, nhưng điều này cũng không làm thay đổi cái sự thật là giá trị sinh mệnh của cậu còn đang nằm dưới mức trung bình.

Một khi tác dụng của “thuốc giảm đau” biến mất thì chắc chắn cậu sẽ rơi vào hoàn cảnh cực kỳ gian nan.

Cho nên, trước khi tác dụng của “thuốc giảm đau” biến mất thì cậu bắt buộc phải làm cho giá trị sinh mệnh của mình tăng lên đến mức trung bình.

Nhưng trước khi thực hiện điều đó, cậu bước tới gần thì thể của thằng nguy trang, bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ.

Cho dù cái thi thể này đã rách nát nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sẽ không có thu hoạch.

Sự thực thì khi cậu lật cái thi thể lại thì đúng là có phát hiện...

Một quyển sách lớn bằng bàn tay đang phát ra ánh sáng màu tím nhạt.

“Sách kỹ năng?” Tần Nhiên buột miệng thốt ra.

Hiển nhiên, một số thiết lập trong các game khác cũng tồn tại trong cái game ngầm có độ chân thật 100% này.

Tần Nhiên cầm quyển sách kỹ năng đang phát ra ánh sáng tím nhạt kia lên.

“Phát hiện sách kỹ năng: Lần theo dấu vết!”

“Học hay không?”

“Học!” Tần nhiên không hề do dự lập tức đưa ra lựa chọn.

“Học kỹ năng: Lần theo dấu vết”

“Tên: Lần theo dấu vết – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: cảm giác”

“Phân loại kỹ năng: Phụ trợ”

“Hiệu quả: Bạn có thể dựa vào dấu vết để tìm ra người mà bạn muốn!”

“Tiêu hao: Thẻ lực”

“Điều kiện học tập: Cảm giác F+”

“Ghi chú: Bạn vẫn thua cái mũi của chó săn!”

Trong nháy mắt, cậu lại vừa học kiến thức vừa thực hành.

Sau khi tất cả đã xong, cặp mắt Tần Nhiên trừng lớn. Vào giây phút này, thế giới trong mắt cậu đã trở nên khác biệt, một vài thứ vốn cậu không để tâm

đến giờ lại trở nên rõ ràng hơn.

Dấu chân, dấu vết biến thành màu trắng.

Máu trở thành màu đỏ tươi.

Vết nổ lại biến thành màu đen đậm.

Khi Tần Nhiên chớp chớp mắt thì mọi thứ lại trở lại bình thường. Nhưng khi cậu tập trung lực chú ý thì mọi thứ trước mặt lại bắt đầu biến hóa.

“Kỹ năng chủ động?” Tần Nhiên đánh giá.

Nhưng, con đau nhẹ truyền đến não đã cho cậu tín hiệu, tác dụng của “thuốc giảm đau” sắp hết rồi.

Tần Nhiên ngay lập tức mang theo cái bao da của thằng ngụy trang chạy về nơi cậu giấu đồ đóng hộp.

Ngoại trừ quyển sách kỹ năng bất ngờ này, trên thi thể của thằng ngụy trang không còn gì cả.

Điều khiến cho cậu cảm thấy tiếc nuối chính là cây súng “bắn tia” lắp ghép của cậu đã báo hỏng sau vụ nổ vừa rồi.

Điều này khiến cho cậu cảm thấy buồn.

Không phải cậu không muốn bảo vệ cây súng “bắn tia” này, mà là tình hình nguy hiểm ban nãy không cho phép cậu làm như vậy.

Nhưng ngay sau đó, Tần Nhiên liền nghĩ tới tay súng bắn tia của bọn phản quân bị cậu xử lý đầu tiên.

Trong tay nó có cây súng bắn tia thật sự!

Nghĩ vậy, trong lòng Tần Nhiên thở phào nhẹ nhõm một cái.

Sau khi kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ)” thăng cấp thì nhu cầu của cậu đối với một cây súng bắn tia càng trở nên bức thiết.

Bởi vì Tần Nhiên biết rõ rằng khi phải đối mặt với bọn phản quân người đông thể mạnh thì súng bắn tia an toàn, hữu hiệu hơn bất kỳ loại súng nào khác!

Huống chi, cái kế hoạch đã được sửa đổi chút ít lúc này của cậu cũng yêu cầu nhất định phải có một thanh súng bắn tia!

“Tướng quân Chiêm Ninh sao?” Tần Nhiên thì thầm.

Hiển nhiên, đây chính là một BOSS có thể giúp điểm qua màn của cậu tăng lên nhiều hơn vị thiếu tá kia nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Ly Gián

Từng giây trôi qua.

Trong phòng làm việc của Tát Lỗ Tạt, ánh chiều tà rọi vào qua khe cửa sổ làm cho cái bàn gỗ như được phủ thêm một lớp sơn màu đỏ rồi ánh ngược lại vào người Tát Lỗ Tạt đang ngồi đấy.

Trên khuôn mặt hắn không có biểu cảm gì, trông như một pho tượng khô khan. Hắn cứ ngồi đấy, kiên nhẫn chờ đợi.

Tay hắn cầm một ly cà phê vừa pha xong. Mùi cà phê nồng đậm tràn ngập khắp căn phòng, nhưng Tát Lỗ Tạt cũng không nhắm nháp hương vị của nó như bình thường vẫn hay làm.

Trong lòng hắn có chút không yên!

Có việc gì đó không tốt sắp xảy ra!

Tát Lỗ Tạt vô cùng tin tưởng vào trực giác của bản thân.

Phải biết rằng, đây chính là thứ đã giúp hắn thoát chết mấy lần.

Nhưng vào lúc này hắn cũng không cho rằng có gì bất trắc.

Nhưng, đầu tiên, hắn phải biết được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra đã!

“Rốt cuộc là việc gì nhỉ?” Tất Lỗ Tập chau mày, nghĩ.

Hắn tự động nghĩ đến con chuột cống lão toét kia.

“Không thể nào! Đội binh mà Hán Khắc dẫn dắt có thể nhẹ nhàng giải quyết con chuột cống đó!”

Ngay sau đó, Tất Lỗ Tập liền cười cười tự giễu mình nghĩ tầm lum, rồi lắc đầu.

Một thằng côn đồ có súng chỉ dựa vào mấy cái quý kẻ còn con kia làm sao có thể là đối thủ của binh lính chân chính cơ chứ?

Huống chi, đây là cả một đội!

Chỉ là việc bắt con chuột cống kia từ dưới cống ngậm lên có chút tốn sức thôi.

Tất Lỗ Tập cười nhạo chính mình cứ sợ bóng sợ gió.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục tự hỏi chỗ nào xảy ra vấn đề thì điện thoại di động của hắn vang lên.

Trên màn hình hiện lên hai chữ: “Kền Kền”!

Ngay lập tức, hô hấp của Tất Lỗ Tập cứng lại.

Nhưng, ngay sau đó hắn liền nhận cuộc gọi.

Lúc này đây, hắn không lên tiếng ngay lập tức mà im lặng chờ đợi Tần Nhiên nói trước.

Hắn không tin thủ hạ của mình đã thất bại!

Cho nên, hắn muốn biết rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!

“Có phải mày đang chờ đám thủ hạ của mày không? Để tao nói cho nghe, không cần chờ nữa! Bọn chúng xuống địa ngục hết rồi! Mà mày cũng sẽ xuống đó cùng bọn nó nhanh thôi... Đối tác mới của tao không những cho tao một cái giao dịch tốt hơn mày, mà còn đáp ứng một yêu cầu của tao! Tao thật sự nóng lòng muốn nhìn thấy bộ dáng chết thảm thiết của thằng nói không giữ lời như mày!”

Tốc độ nói của Tần Nhiên rất nhanh, giọng điệu còn toát ra oán độc nặng nề.

Hơn nữa, sau khi nói xong những lời này, Tần Nhiên liền cúp điện thoại mà không chờ Tất Lỗ Tập trả lời. Sau đó, cậu lại tháo pin của cái điện thoại ra.

Khi Tất Lỗ Tập gọi lại thì chỉ còn nghe thấy đoạn ghi âm tiếng nói của cô tổng đài viên.

“Chết tiệt!” Tất Lỗ Tập tức giận, hung hăng ném cái điện thoại di động xuống đất.

Nhưng, rất nhanh sau đó, hắn bình tĩnh lại.

Hắn không tin con chuột cống kia có thể lừa gạt được mình.

Nhưng, để chắc chắn, hắn phải cẩn thận xem xét vấn đề này.

“Sĩ quan phụ tá! Liên lạc với Hán Khắc cho tôi!”

“Tuân lệnh! Trưởng quan!” Người phụ tá nơm nớp lo sợ nãy giờ trả lời ngay lập tức.

Hắn phát hiện, mấy ngày gần đây cấp trên của mình càng ngày càng nóng giận.

Chẳng lẽ tình hình đã trở nên gay go rồi?

Hắn là phụ tá của Tất Lỗ Tập nên vẫn biết một vài tin tức.

Nhưng, người sĩ quan phụ tá cũng chỉ dám dè những suy nghĩ này ở trong lòng rồi làm theo lệnh của Tất Lỗ Tập.

Mấy phút sau, hắn báo cáo kết quả có được.

“Trưởng quan, không liên hệ được... Ngoại trừ đội trưởng Hán Khắc, tôi cũng đã thử liên lạc với bộ đàm của những đội viên khác nhưng vẫn không thể liên hệ với bất kỳ ai!”

“Chết tiệt! Phải một đội trinh sát đến khu vực phế tích kia kiểm tra xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!” Tát Lỗ Táp mắng to, nhưng vẫn không từ bỏ ý định.

“Tuân lệnh! Trưởng quan!” Người sĩ quan phụ tá chào theo kiểu quân đội rồi bước nhanh ra ngoài.

Ngay lập tức, cả căn phòng lại lần nữa chỉ còn lại một mình Tát Lỗ Táp.

Hắn bắt đầu nhớ lại lời nói của Tần Nhiên trong cuộc gọi ban nãy.

“Có người cứu con chuột cống kia? Lại còn đáp ứng nó sẽ xử lý chính mình?” Tát Lỗ Táp hí mắt lại, suy nghĩ kỹ càng xem người này là ai.

Có thể biết được hắn phái người ra ngoài hành động, hơn nữa còn có thể xử lý đội lính của Hán Khắc mà không khiến cho nhiều người chú ý... số người có thể thỏa mãn những điều kiện này cũng không quá nhiều.

Mà người có khả năng nhất là...

Tướng quân Chiêm Ninh!

Bởi vì, chỉ có người kia mới biết được hắn có hợp tác với Kền Kền!

Sự thực thì nửa túi châu báu kia chính là thuộc về vị tướng quân này... đây là hiệp nghị trước đó của Tát Lỗ Táp và tướng quân Chiêm Ninh. Hắn trả giá đủ lớn, người kia sẽ mang theo hắn và mọi thứ của hắn rời khỏi nơi này.

Người kia nắm giữ một cái “đường” để rời khỏi đây.

Đây cũng không phải là bí mật gì!

Ít nhất, tất cả quan viên cấp cao của quân phản loạn đều biết.

Cũng vì nguyên nhân này nên mấy người đứng đầu mới có thể thông thả chơi trò đàm phán với quân chính phủ.

Không sai, phản quân và quân chính phủ đã ngồi cùng bàn đàm phán.

Bởi vậy, Tát Lỗ Táp mới thúc giục Kền Kền nhanh hơn một chút.

Nhưng bây giờ...

Cùng với tiếng hít thở nặng nhọc, lồng ngực của Tát Lỗ Táp đập phồng nhanh chóng.

Hắn đang vô cùng tức giận!

Bởi vì hắn thấy mình giống một chú hề bị người ta đùa giỡn!

“Chiêm Ninh!” Tát Lỗ Táp nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ lên, trong mắt hắn bắn ra tia sáng nguy hiểm, trông giống như một con sói đang bị thương.

Hiện tại, hắn không chỉ mất đi một số lớn tiền bạc, mà còn gặp phải nguy cơ lớn vô cùng.

Tát Lỗ Táp rất hiểu rõ Chiêm Ninh.

Nếu người kia muốn nuốt nguyên túi châu báu đó một mình, thì người kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người biết chuyện như hắn.

Nếu hắn không muốn tự nhiên bị giết chết thì hắn nhất định phải làm gì đó mới được!

“Là mày ép tao!” Tát Lỗ Táp hung tợn nói. Sau đó liền rống to lên: Sĩ quan phụ tá! Ra lệnh toàn quân cảnh giác, đợi lệnh!”

Ngồi chờ chết tuyệt đối không phải là tác phong của Tát Lỗ Táp.

Hắn thề bất luận người nào muốn đụng chạm đến hắn đều phải trả giá đắt.

Cho dù là thủ lĩnh của phản quân thì cũng không ngoại lệ!

Chỉ cần trinh sát trở về thì mọi thứ sẽ có kết quả!

... ..

Tần Nhiên trốn trong bóng đen nhìn những chuyển biến ở trong cái quân doanh cách đó không xa, cộng thêm một nhóm binh lính vừa rời khỏi lúc nãy khiến cậu biết được rằng kế ly gián của mình đã thành công.

Ngay khi biết được thân phận của thằng ngụy trang, trong đầu Tần Nhiên liền hiện lên một cái kế hoạch như vậy.

Vị tướng quân Chiêm Ninh kia cho người lẫn nào đội quân của Tát Lỗ Táp, thêm cả lời đánh giá của thằng ngụy trang đối với Tát Lỗ Táp đã đủ để nói lên rằng tuy hai người ở cùng một chiến tuyến nhưng quan hệ tuyệt đối không được hòa thuận.

Ít nhất, không hòa thuận bằng những gì chúng biểu hiện ra bên ngoài.

Tát Lỗ Táp cho rằng những hành động lén lút của hắn có thể giấu giếm được vị tướng quân Chiêm Ninh kia.

Mà vị tướng quân Chiêm Ninh kia lại cho rằng hắn có thể không chế hết thảy mọi thứ.

Hai nhân vật như vậy chỉ cần một tia lửa nhỏ thôi đã đủ để bùng phát một vụ nổ mạnh kịch liệt.

Tần Nhiên không ngại biến chính mình thành tia lửa nhỏ nhỏ kia.

Cho nên, khi cậu gọi điện cho Tát Lỗ Táp thì không những nói năng mập mờ, mà còn không cho đối phương có cơ hội lên tiếng liền ngừng cuộc gọi.

Bởi vì cậu biết nói nhiều ắt sẽ có sai sót.

Người tự kiêu, đa nghi như Tát Lỗ Táp đương nhiên sẽ không vì ai đó nói đủ nhiều mà tin tưởng họ!

Hắn chỉ tin vào những gì hắn thấy! Những gì hắn cho là đúng!

Cho dù đó là điều sai lầm thì hắn cũng sẽ tin tưởng mà không chút nghi ngờ.

Còn tướng quân Chiêm Ninh?

Tần Nhiên có thể đoán được 80, 90% những gì người kia sẽ làm khi thấy Tát Lỗ Táp có dị động. Đặc biệt là khi không thể liên lạc với thủ hạ mà người kia cài vào trong quân đội của Tát Lỗ Táp thì một trận nội chiến có vẻ sẽ không thể tránh khỏi.

Việc tiếp theo mà Tần Nhiên cần phải làm đó chính là xóa đi hai từ “có vẻ” ấy!

Chỉ có như vậy thì cậu mới có thể hoàn thành cái kế hoạch của bản thân cậu!

Không chỉ mục tiêu ban đầu là Tát Lỗ Táp, mà cả tướng quân Chiêm Ninh cũng đã trở thành mục tiêu mà cậu muốn xử lý!

Sau khi từ “tướng quân Chiêm Ninh” xuất hiện, Tần Nhiên liền đã chuẩn bị làm như vậy.

Vì nâng cao điểm qua màn!

Bởi vì chỉ có như vậy mới đủ để đạt được cái mục đích khiến cho cậu chơi trò chơi này: Nhanh chóng kiếm được thật nhiều tiền để trị bệnh!

Đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nhưng Tần Nhiên không muốn từ bỏ.

Đối với sinh mệnh, cậu còn quá nhiều mong đợi và ước mơ.

Hít một hơi thật sâu, Tần Nhiên nhanh chóng vứt đi những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Cậu nhìn về phía chân trời, nơi tia nắng cuối cùng cũng đã tắt, rồi cúi đầu nhìn thanh súng bắn tia vừa mới có được của mình...

“Tên: Rắn độc – M1”

“Loại hình: Súng ống”

“Chất lượng: xuất sắc”

“Lực công kích: Mạnh”

“Dung lượng ổ nạp: 5 viên”

“Thuộc tính: 1. Phá giáp cấp 1; 2. Gây tổn thương cấp 2 ở khoảng cách cực xa”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Thuộc tính: Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nhẹ - cơ bản”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Cỡ nòng 12.7mm giúp súng có khả năng bắn xa vô cùng mạnh, nhưng yêu cầu kỹ xảo nhất định”

... ..

“Phá giáp cấp 1: Có thể dễ dàng bắn xuyên qua áo chống đạn hạng nhẹ”

“Gây tổn thương cấp 2 ở khoảng cách cực xa: Trong vòng 1km đều là phạm vi bắn phá của thanh súng này.”

... ..

Khác hẳn với thanh súng “bắn tia” lắp ghép trước kia, thanh “rán độc – M1” này mới thật sự bộc lộ ra sự đáng sợ của súng bắn tia. Không những có hai thuộc tính mà còn có lực công kích mạnh.

Dựa theo những dòng miêu tả của hệ thống thì ngoại trừ lựu đạn U – II cũng có lực công kích là mạnh thì loại súng trường M12 cũng chỉ được xếp hạng là bình thường.

Và thanh súng “rán độc – M1” này cũng được xếp vào nhóm có lực công kích mạnh.

Chưa kể tới việc nó có tới hai cái thuộc tính làm tăng độ đáng sợ của nó, thì chỉ mỗi đặc điểm lực có công kích là mạnh thôi đã đủ để làm cho nó trở nên đáng sợ. Bất luận là ai mà trúng một phát súng của súng này thì đảm bảo không còn đường sống sót.

Cho dù bây giờ cậu đã có được điểm giá trị sinh mệnh là 150 giống như thằng nguy trang kia, thì cũng vô dụng.

Khi điểm giá trị sinh mệnh của cậu hồi phục lại thì cậu mới phát hiện ra hồi nãy cậu tưởng được tăng 20 điểm sinh mệnh, nhưng chừng ấy chưa phải là toàn bộ, phải 50 điểm mới đúng!

Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy là bởi vì ban nãy hệ thống chia theo tỉ lệ 100% tương ứng với 100 điểm ban đầu rồi cộng thêm vào, nhưng vì bây giờ giá trị sinh mệnh của cậu đã nâng lên thành 150 ứng với 100% rồi nên số điểm lại tăng lên.

Còn có thứ cũng có thay đổi, đó chính là thể lực.

Đương nhiên thuộc tính và trạng bị cũng có thay đổi.

Cậu mở thanh nhân vật ra rồi xem xét tỉ mỉ.

“Họ tên: Tần Nhiên”

“Tuổi: 17 (Nam)”

“Dòng máu: Nhân loại”

“Danh hiệu: Không có”

“Giá trị sinh mệnh: 150”

... ..

“Lực lượng: F+”

“Nhanh nhẹn: F”

“Thể chất: F+”

“Sinh lực: F+”

“Cảm giác: F+”

... ..

“Kỹ năng: Vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản; Tránh né – cơ bản; Đi lên lút – cơ bản; Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nhẹ - sơ cấp; đấu vật – cơ bản; Lăn theo dấu vết – cơ bản.”

“Trang bị: Dao găm X 1; M1905; Rán độc – M1; Lựu đạn X 8”

“Ba lô: Đồ hộp X 2; Nước đóng chai X 2; Thuốc giảm đau X 1; Băng vết thương cao cấp X 2; Hộp quẹt X 1; Thuốc lá: một số; Các loại đạn: một số”

(Đánh giá: Vẫn là người chơi mới, nhưng mạnh hơn pháo hôi (1) nhiều)

(1) Pháo hôi: Người có tác dụng như bia đỡ đạn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Mở Đầu

Đánh giá thay đổi nói lên rằng lực thực của Tần Nhiên đã thay đổi.

Hơn nữa, so với lời đánh giá khách quan của hệ thống thì cậu có thể cảm nhận sự thay đổi càng rõ ràng hơn nữa!

Mới có hai ngày rưỡi mà Tần Nhiên đã có cảm giác như mình đã thay da đổi thịt hoàn toàn vậy.

Nhìn thanh súng “rắn độc – M1” nằm trong tay, đây chính là chiến lợi phẩm do chính tay cậu giành được khi tự tay xử lý tay súng bắn tia của nhóm phản quân. Cậu có cảm giác như mình đã trở thành một người bộ đội lâu năm vậy, cho dù cậu cũng biết rõ rằng đây chỉ là trò chơi, chỉ là giả dối.

Nhưng nó vẫn làm cậu đắm chìm trong cảm giác sung sướng đó.

Bởi gì, mọi thứ đều quá chân thật.

Nếu không phải có thể mở ra thanh thuộc tính của nhân vật, thanh nhiệm vụ... thì Tần Nhiên sẽ hoàn toàn coi đây là hiện thực.

“Đây là điểm gây nghiện của game ngầm này sao?” Tần Nhiên luôn nghĩ cậu khác với những người chơi game khác, nhưng từ khi chơi game này, cậu lại có thể hiểu một chút về suy nghĩ của những người đó.

Nhưng nếu cậu là một người khỏe mạnh bình thường thì cậu tuyệt đối sẽ không chơi game này.

Cho dù nó rất chân thật! Cũng rất kích thích!

Đối với Tần Nhiên thì những thứ trên vẫn không sánh bằng có thể bình yên sống hết quãng đời còn lại.

Tần Nhiên không phải là người có dã tâm lớn, cũng không phải là người luôn không cam tâm trở thành một người bình thường như bao người khác.

Cậu chỉ là một người bất đắc dĩ bị bắt buộc phải chơi game này thôi.

Nhưng điều đó cũng không gây cản trở Tần Nhiên nỗ lực làm tốt nhất có thể.

Suy cho cùng thì còn sống là quan trọng nhất!

Dựa vào vách tường trong đám phế tích, Tần Nhiên bước lần theo bóng đèn để che dấu bản thân. Cậu hơi hít mát lại, điều chỉnh cho hơi thở trở nên nhẹ nhàng nhất có thể.

Nếu có thể thì cậu thật sự rất muốn nằm vật xuống đất ngủ một giấc.

Nhưng, tình hình trước mắt không cho phép cậu làm điều đó.

Thời khắc mấu chốt gần tới rồi!

Sắc trời hoàn toàn tối đen.

Trên bầu trời, mặt trăng bắt đầu hiện ra, cong cong, xinh đẹp, mang đến cảm giác hơi tỉnh mạch cho cái thành phố đang có chiến tranh này.

Nhưng, ngay sau đó, cảm giác này liền bị tiếng bước chân đánh vỡ...

Bịch bịch bịch!

Tiếng bước chân truyền đến từ nơi xa hấp dẫn sự chú ý của Tần Nhiên.

Nhờ vào ánh trăng, cậu thấy đội lính rời khỏi doanh trại lúc này giờ đã trở về.

Bọn chúng đang chạy vội vã nên cũng không phát hiện ra cậu đang trốn trong bóng đèn.

Nôn nóng đã làm giảm sức quan sát của chúng xuống rất nhiều.

Vào giây phút này, trong lòng chúng chỉ còn nghĩ đến việc phải đem tin tức điều tra được báo ngay cho thiếu tá Tát Lỗ Tập.

Hán Khắc đã chết!

Và cả một đội lính của Hán Khắc cũng toàn quân bị diệt!

Sự thật này đã làm cho chúng hết sức hoảng hốt!

Phải biết rằng Hán Khắc chính là hàng tinh anh chân chính trong đội ngũ của bọn họ, bất kể là kỹ thuật bắn súng hay cách thức đánh nhau thì hắn đều đứng vị trí số một, hoặc số hai trong toàn doanh trại. Đặc biệt là sau khi Hán Khắc có thể hoàn thành được vài cái nhiệm vụ mà người khác nghĩ rằng không thể làm được, thì toàn bộ doanh trại đều đồn rằng hắn chính là người mạnh nhất.

Đối với lời đồn này, gần như toàn bộ binh lính trong doanh trại đều ngầm thừa nhận.

Nhưng một Hán Khắc như vậy không ngờ rằng đã chết!

Bị súng máy bắn chết!

Vẫn là súng máy của người một nhà!

Tất cả những thứ này đều làm cho trong lòng chúng tràn đầy khó hiểu, và hơn hết là không thể chấp nhận được.

Bọn họ cần một lời giải thích!

Mà Tát Lỗ Tập chính là người có thể làm điều đó!

Thành ra bước chân của chúng trở nên càng nôn nóng hơn nữa.

Tần Nhiên trốn trong bóng đen nhìn nhóm người này vội vàng đi ngang qua, rồi từ từ đứng lên.

Tần Nhiên biết, thứ mà cậu mong chờ đã bắt đầu rồi.

... ..

“Khốn kiếp!”

Nghe xong báo cáo của binh lính, Tát Lỗ Tập đang ngồi trên ghế liền bật dậy rồi rít lên căm giận. Cái ghế bị đẩy ra sau đột ngột khiến nó đổ trên mặt đất, tạo ra tiếng “đùng” trầm đục.

Nhưng không ai trong số những người đang ở đây để ý đến nó.

Ánh mắt của bọn họ đều nhìn Tát Lỗ Tập.

Bọn họ cần một lời giải thích nguyên nhân Hán Khắc và cả đội quân của hắn bị giết.

Lúc này, ngay cả thăng sĩ quan phụ tá luôn luôn sợ hãi Tát Lỗ Tập cũng nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt không hề đổi hướng.

“Tôi biết bây giờ các cậu đang có rất nhiều nghi ngờ và khó hiểu!”

“Đợi một chút, tôi sẽ nói cho các cậu biết tất cả!”

“Còn bây giờ, hãy triệu tập tất cả binh lính trong doanh trại đi!”

“Bọn họ cũng có quyền được biết sự thật!”

Ánh mắt của Tát Lỗ Tập nhìn quét qua khuôn mặt của tất cả những người đang đứng trong căn phòng, rồi gằn giọng, nói.

“Tuân lệnh! Trưởng quan!” Sĩ quan phụ tá và những người lính chào rồi đi ra văn phòng.

Trong căn phòng chỉ còn lại một mình Tát Lỗ Tập, mặt hắn hằm hằm như thể muốn giết người.

Trước khi lính trinh sát trở về, trong lòng hắn vẫn còn một chút hi vọng.

Nhưng sau khi bọn họ trở về và mang theo những tin tức kia thì Tát Lỗ Tập lập tức vứt bỏ một chút hi vọng ấy.

Hán Khắc – thủ hạ đắc lực nhất của hắn đã chết, những người khác trong đội của Hán Khắc cũng đã chết.

Mà còn chết dưới tay của thằng đảm nhiệm súng máy của đội và tay súng bắn tỉa.

Ngay khi nghe được tin này, trong đầu Tát Lỗ Tập liền hiện lên hình ảnh thằng khốn Chiêm Ninh phất người theo đuôi đội Hán Khắc rồi đột nhiên tập kích.

Gọi trừ người kia, cơ bản không còn ai có thể làm được như vậy.

Suy cho cùng thì mấy tên thủ hạ của người kia rất thông thạo làm những chuyện như vậy mà.

“Mày nuốt đồ của tao mà còn muốn tao chết? Nếu vậy thì để xem cuối cùng ai sẽ là người chết trước!” Tát Lỗ Tập lẩm bẩm.

Sau đó hắn liền kéo ngắn kéo ra, cầm lấy khẩu súng đang nằm trong đây.

Bàn tay hắn cảm nhận được sự thô ráp của báng súng, làm cho ngọn lửa đấu tranh anh dừng lại bùng cháy trong cơ thể hắn. Hắn xoay người đi ra ngoài văn phòng, rồi nhìn thấy thủ hạ của mình đã tập họp thông qua ô cửa sổ.

Cho dù Tát Lỗ Tập có tức giận thì cũng không mất lý trí đến mức một thân một mình đi tìm Chiêm Ninh.

Vì làm vậy chẳng khác nào đi chịu chết!

May mắn là đội quân của hắn được trang bị các loại vũ khí tối tân nhất trong toàn bộ đội quân phản loạn, khả năng tác chiến cũng là đội mạnh nhất.

Đây đều là những con át chủ bài hắn tích góp bao lâu nay!

Và bây giờ chính là lúc ngả bài.

Tát Lỗ Tập đi ra văn phòng, thẳng lưng, nghiêm trang, bước chân cũng trở nên vững vàng dứt khoát khiến cho âm thanh của đế giày nện xuống sàn nhà cũng to rõ hơn.

Cộp cộp cộp!

Nghe như tiếng kim đồng hồ vậy.

Cho dù là ai thì nhìn đến dáng vẻ nghiêm cẩn này của hắn đều sẽ nghĩ rằng hắn là một người quân nhân chân chính.

Cho dù tính tình nóng nảy, tính cách chuyên quyền, độc đoán.

Nhưng đây không phải là những gì đám quân nhân này cần sao?

Vì vậy, cho dù có vài khuyết điểm thì cũng có thể tha thứ.

Tát Lỗ Tập chính là bắt được điểm này.

Hắn biết rõ bọn lính cần người trưởng quan như thế nào, cho nên hắn liền sắm vai một người như vậy.

Nhìn đám binh lính đang xếp thành hàng thẳng tắp trước mắt, nhìn ánh mắt tôn kính mà chúng dành cho hắn, Tát Lỗ Tập cực kỳ vừa lòng.

Hắn bước lên bục cao, hít một hơi thật sâu, rồi dùng giọng điệu trầm thấp mạch lạc rõ ràng nói thông qua cái micro.

“Các quân nhân... Chúng ta đã bị phản bội!”

Tát Lỗ Tập không hề vòng vo, nói thẳng ra cái tin kinh thiên động địa đó.

Hắn vừa dứt lời, các quân nhân đứng dưới đã kinh ngạc ngơ ngẩn cả người. Nhưng uy tín của Tát Lỗ Tập trong lòng họ làm cho họ không tự động chen ngang.

Tát Lỗ Tập nói tiếp:

“Trưởng quân Chiêm Ninh... Hắn đã đồng ý đàm phán hòa bình với quân địch... Dùng mạng sống của chúng ta làm điều kiện trao đổi!”

“Thằng chó ăn cháo đá bát ấy đã lựa chọn phản bội chúng ta! Vì mạng sống của nó!”

“Chính nó khơi mào chiến tranh, khiến chúng ta cầm mạng của chính mình đi đánh cuộc! Sau đó, vào lúc này, nó lại đẩy toàn bộ tội danh lên người chúng ta! Biến chúng ta thành kẻ chết thay cho nó!”

Giọng nói của Tát Lỗ Tập càng ngày càng kích động, càng ngày càng vang dội.

Tiếp theo, trong giọng nói của hắn đột nhiên bị nhiễm một chút u ám, buồn rầu:

“Tôi biết rất khó để các cậu tin vào chuyện như vậy. Nhưng sự thật chính là như vậy!”

“Tôi đã phái Hán Khắc đi thu thập thêm chứng cứ... Nhưng đã bị thằng chó ăn cháo đá bát kia ám sát!”

“Ban nãy tôi đã phái một đội ra ngoài điều tra. Bọn họ có thể chứng minh tất cả!”

“Hán Khắc chính là cánh tay phải đắc lực của tôi. Cậu ấy còn là một chiến sĩ chân chính, nên bị ám sát như vậy thật sự không công bằng! Đây không phải là kết thúc nên có của một người chiến sĩ chân chính!”

Biểu cảm của Tát Lỗ Tập trở nên u buồn, thậm chí, hai mắt của hắn còn đỏ lên.

Những người lính đứng gần bực còn có thể nhìn thấy nước mắt đọng đầy trong khóe mắt của hắn.

Tựa như không muốn thuộc hạ nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của mình, hắn quay mặt sang bên rồi khua tay với những người lính trong nhóm ban nãy nhận nhiệm vụ đi ra ngoài điều tra.

Những người lính này nhìn Tát Lỗ Tập đang “đau thương đứt từng khúc ruột”, rồi đội trưởng nhóm ấy bước đến bực nơi có cái micro.

“Tôi có thể chứng minh rằng đội trưởng Hán Khắc đã bị ám sát... Anh ấy bị trúng đạn từ phía sau lưng, những người đội viên khác cũng chết do tay súng bắn tia bắn lên!” Người đội trưởng ấy nói.

Ngay lập tức, cả quân doanh ồ lên.

Những người quân nhân nhìn nhau.

Trên mặt ai cũng toát lên vẻ kinh ngạc, không thể tin, sau đó... cảm hận bắt đầu nảy sinh.

Vào lúc lòng cảm hận của bọn lính đạt đến cực điểm, Tát Lỗ Tập liền nắm chắc thời khắc này, quay lưng lại bồi thêm vào:

“Hỡi các đồng chí của tôi! Hán Khắc đã bị ám sát! Người tiếp theo có thể là tôi, sau đó, chính là các đồng chí... Bởi vì chỉ khi tiêu diệt hết đội quân chủ chốt ở đầu chiến tuyến thì thằng chó Chiêm Ninh ăn cháo đá bát kia mới có thể đạt được sự tha thứ của quân địch! Mới có thể hoàn thành đàm phán hòa bình. Hắn... mới có thể sống sót!”

Tát Lỗ Tập lại nhìn chăm chú vào những thằng lính xung quanh hắn, trong giọng nói còn có thêm một chút ý cổ động, nói:

“Tôi không muốn như vậy! Bởi vì, chúng ta là chiến sĩ!”

“Cho dù chết, chúng ta cũng muốn chết ở trên chiến trường! Chúng ta muốn chết rõ ràng... chứ không phải kiểu chết khuất nhục như vậy!”

“Bây giờ, tôi muốn đi tìm thằng chó Chiêm Ninh ăn cháo đá bát kia tính sổ!”

“Ai tình nguyện đi với tôi?” Tát Lỗ Tập hỏi lớn.

“Tôi!”

“Tôi!”

...

...

Những người lính này đã bị cảm hận làm mờ mắt rồi nên khi nghe được lời kêu gọi của Tát Lỗ Tập, họ liền hưởng ứng sôi nổi.

Chỉ có mỗi thằng sĩ quan phụ tá là có vẻ kinh ngạc, do dự.

Là người phụ tá của Tát Lỗ Tập nên hắn biết nhiều tin tức hơn những người lính bình thường một ít.

Hình như mọi thứ không giống như lời nói của Tát Lỗ Tập lắm.

Ví dụ như: chính tai hắn đã từng nghe được từ “châu báu”.

Nhưng khi hắn còn chưa kịp nói ra thắc mắc của mình thì một khẩu súng lục đã chĩa thẳng vào trán hắn.

Người cầm súng chính là Tát Lỗ Tập.

Đừng!

Tát Lỗ Tập nổ súng không chút do dự, vô cùng dứt khoát.

Ánh mắt của hắn cũng không hề có chút thương hại khi nhìn cái xác chết không nhắm mắt của người phụ tá.

Ai bảo nó biết quá nhiều cơ chứ!

“Nó chính là thằng lính mà thằng Chiêm Ninh ăn cháo đá bát kia cái vào bên cạnh tôi. Đáng tiếc là tôi phát hiện ra quá muộn! Nếu không thì Hán Khắc...” Tát Lỗ Tập lại phô bày khả năng đóng kịch tuyệt đỉnh của mình thêm một lần nữa.

Lập tức, bọn lính kinh ngạc, rồi kinh ngạc chuyển thành lòng căm thù còn ghê gớm hơn cả ban nãy.

Ánh mắt nhìn cái thi thể chết không nhắm mắt của thằng sĩ quan phụ tá cũng trở nên căm ghét.

“Hỡi các đồng chí của tôi! Đây chính là lúc chúng ta đi lấy lại công bằng từ chỗ Chiêm Ninh... Xuất phát!”

“Lấy lại công bằng!”

“Lấy lại công bằng!”

Tiếng hô vang lên như thủy triều, cuối cùng, phá tan màn đêm tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 28: Đêm Đắm Máu

Những lời diễn thuyết tràn đầy tình cảm của Tát Lỗ Tập thông qua micro vang vọng khắp doanh trại và cả khu vực xung quanh đấy.

Ngoài quân doanh, Tần Nhiên trốn trong bóng đen nghe thấy vô cùng rõ ràng.

“Tránh nặng tìm nhẹ, đổi trắng thay đen!” Tần Nhiên đánh giá.

Cùng lúc ấy, Tần Nhiên cũng đang vô cùng mong chờ Tát Lỗ Tập diễn tiếp... trên cái sân khấu hoàn hảo của hắn do chính hắn dựng lên.

Còn vị tướng quân Chiêm Ninh kia?

Tần Nhiên vừa tận mắt thấy vài thằng lính phản quân lạng lẽ rời khỏi doanh trại.

Nên thân phận của mấy thằng lính này thì thôi khỏi nói cũng biết.

Hiển nhiên, vị tướng quân Chiêm Ninh kia không chỉ cài mỗi một người vào quân đội của Tát Lỗ Tập.

Người kia sẽ nhanh chóng nắm được tin Tát Lỗ Tập âm mưu “làm phản”.

Đây chính là thứ mà Tần Nhiên muốn.

Cậu muốn long hổ tranh đấu!

Vì chỉ có như vậy thì cậu mới có cơ hội xử lý cả hai người!

Àm! Âm âm âm!

Tiếng xe tăng khởi động gầm vang trong quân doanh, nghe như tiếng sấm rền vậy. Và tiếng bước chân của rất nhiều binh lính bước lên xe bọc thép chở quân vang dội như tiếng trống trận.

Những binh lính dưới trướng Tát Lỗ Tập bắt đầu xuất phát.

Thoáng cái, đội xe bọc thép chở quân đã gầm rú chạy ngang qua nơi ẩn nấp của Tần Nhiên.

Vào lúc này, nguyên cái doanh trại chỉ chứa tầm ba tiểu đội ở lại trông coi.

Tần Nhiên hơi tiếc nuối nhìn thoáng qua cái doanh địa vắng người ngày.

Nếu không phải cậu có chuyện quan trọng hơn nhiều cần phải giải quyết, thì cậu nhất định sẽ không bỏ qua cái cơ hội vô cùng tốt này.

Suy cho cùng thì nơi đó tuyệt đối có trữ lượng vật tư vô cùng phong phú, không chỉ đơn giản là lương thực, nhu yếu phẩm, mà còn có cả vật tư quân sự... vũ khí, trang bị quân dụng đang được chôn cất bên trong ấy. Tần Nhiên vừa nghĩ một chút thôi đã cảm thấy thêm.

Nhưng, Tần Nhiên tuyệt đối không phải là loại người vì cái lợi nhỏ trước mắt mà từ bỏ toàn bộ kế hoạch.

Tuy thật sự thì cậu vẫn đau lòng vô cùng.

Cảm giác như khi cậu rất thích thanh súng máy kia nhưng không thể không từ bỏ nó.

Vì thanh súng máy cộng thêm thùng đạn được nữa thì thật sự quá nặng.

Cho dù lực lượng, thể chất của cậu đều đã tăng lên nhưng cậu cũng không thể vừa đeo một thanh súng bắn tỉa và một đám đồ của cậu, vừa xách theo súng máy và thùng đạn được.

Trừ phi Tần Nhiên chấp nhận từ bỏ chạy nhanh.

Nhưng đây hiển nhiên là điều không thể.

Tần Nhiên hít một hơi thật sâu rồi chạy nhanh nương theo bóng đen.

Đoàn xe của Hách Liên Liệt đã dần trở nên mờ hồ trong tầm mắt của cậu.

Đuổi theo là chuyện tương đối khó khăn.

Nhưng may mắn thay, Tần Nhiên biết đích đến của đoàn xe này ở đâu!

Có thể địa của vùng này là Kha Lâm giảng giải nên Tần Nhiên đã thuộc nằm lòng phân bố của phản quân ở trong toàn bộ cái thành phố này từ lâu rồi.

Ngoại trừ nơi Tát Lỗ Tập đóng quân và doanh địa của Chiêm Ninh thì trong toàn bộ cái thành phố này còn hai cái quân doanh do hai người lãnh đạo khác chỉ huy nữa. Một cái ở phía nam, cái còn lại ở phía tây thành phố.

Nơi Tát Lỗ Tập đóng quân nằm gần trung tâm thành phố.

Còn vị tướng quân Chiêm Ninh kia thì chiếm cứ cái trung tâm của cái thành phố này: quảng trường Thời Đại!

Cho nên, khoảng cách của hai doanh trại cũng không xa.

Nếu đi bằng “đường tắt” thì còn gần hơn nữa.

Tần Nhiên chạy xuyên qua từng đám từng đám phế tích, khi cậu đã đến quảng trường Thời Đại rồi thì đội xe của Tát Lỗ Tập vẫn chưa đến. Lúc này, cậu nhanh chóng tìm một chỗ ở trên cao nấp vào.

Sau đó, cậu có một phát hiện ngoài ý muốn. Nơi cậu chọn không ngờ lại đang có người!

Người này nằm bò trong bóng đen, dựa đầu vào thanh súng bắn tỉa ngắm về phía quốc lộ, quan sát toàn bộ quảng trường Thời Đại.

Ngay lập tức, sau lưng cậu ứa ra một lớp mồ hôi lạnh mỏng manh.

Nếu con đường tắt ban nãy cậu đi không trùng hợp nằm ngay dưới vị trí của người này, trùng ngay điểm mù trong tầm nhìn của hắn thì cậu tuyệt đối đã xuất hiện trong phạm vi bắn tỉa của hắn.

Tuy người này ở đây là vì chờ đợi Tát Lỗ Tập, nhưng ai có thể cam đoan rằng người này sẽ không trừ khử một vài kẻ gây chướng mắt hắn?

Mà vấn đề là chỗ này xuất hiện một tay súng bắn tỉa, vậy còn những vị trí cao khác?

Nghĩ vậy, Tần Nhiên liền lập tức càng cẩn thận ẩn giấu bản thân ở trong bóng đen, quan sát xung quanh thật tỉ mỉ.

Ít nhất là còn bốn tay súng bắn tỉa nữa!

Sau khi phát hiện một chút mờ ám, Tần Nhiên liền cảm thấy may mắn vì khi đến gần cái quảng trường thì cậu đã tiếp tục tiến vào trạng thái “đi lên lút”.

Nếu không thì chắc cậu đã bị bắn thành cái sàng!

“Quảng trường Thời Đại? Phải là quảng trường của tay súng bắn tỉa mới đúng!” Tần Nhiên nghĩ thầm trong lòng.

Nhìn tay súng bắn tỉa trước mặt, cậu không hành động ngay lập tức.

Tuy cậu có thể chắc chắn 100% rằng mình có thể xử lý tay súng bắn tỉa này, nhưng lại khó lòng mà làm cho những tay súng bắn tỉa khác không phát hiện. Chỉ khi tất cả những tay súng bắn tỉa ở xung quanh đây đều bị mục tiêu hấp dẫn thì cậu mới có cơ hội ra tay!

Mà chắc rằng cậu sẽ chẳng phải đợi lâu.

Tần Nhiên biết rõ ràng rằng người mà bọn họ đang chờ là ai.

Tát Lỗ Tập!

Thật hiển nhiên, ngay khi vị tướng quân Chiêm Ninh kia nhận được mật báo của lính ngầm thì hắn đã bài bố cái lưới này để chờ Tát Lỗ Tập.

Ở nơi xa xa, tiếng động cơ càng ngày càng rõ ràng.

Hình bóng đoàn xe dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Tần Nhiên.

Tay súng bắn tỉa trước mặt cậu nhanh chóng điều chỉnh thế nằm. Nhưng, khi hắn còn chưa kịp điều chỉnh xong thì bỗng đâu một bàn tay xuất hiện bịt miệng hắn lại từ phía sau rồi giật mạnh đầu hắn ra sau. Sau đó, cổ hắn đau buốt.

Tần Nhiên buông cái thi thể trong tay mình ra rồi xem xét thanh súng bắn tỉa của hắn. Cậu phát hiện nó cũng là thanh “rắn độc – M1”. Nhưng so với súng của cậu thì nó còn thiếu mất hai cái thuộc tính nên cậu không thêm để ý tới nó nữa.

Cậu bung dây súng ngắm của mình lên, ngắm chuẩn vào bên dưới.

Nhưng từ đầu đến cuối cậu vẫn chưa một chút lực chú ý để chú ý những biến đổi nhỏ xung quanh.

Cho dù vẫn không thể xác định Tát Lỗ Tập sẽ cho người núp ở vị trí cao phòng hờ hay không, nhưng cậu cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ của tay súng bắn tỉa đang nằm kế bên cậu.

.....

“Thưa tướng quân, Tát Lỗ Tập đã tới!”

Người thư ký luôn quan sát hình tình bên ngoài vừa thấy đoàn xe của Tát Lỗ Tập xuất hiện trước quảng trường liền tập tức đi vào trong phòng báo cáo cho người đang ngồi trong đó.

Thái độ cung kính của người thư ký đã nói lên thân phận của người đang ngồi trong phòng.

Mà những ngôi sao sáng lấp lánh trên những cái huân chương mà người kia đang đeo cũng đã nói lên địa vị của người này.

Chiêm Ninh – Tướng quân của quân phản loạn.

Nhìn sơ qua, vị tướng quân này có vẻ trẻ hơn trong tưởng tượng nhiều, trên đầu lấm tấm vài cọng tóc trắng, cả mái tóc đều được chải vuốt gọn gàng ra đằng sau.

Khuôn mặt mũm mĩm hồng hào đầy sức sống.

Đôi mắt nâu sắc bén, trông dọa người.

Trên trán người kia còn có một vết sẹo như con rết, trông thật dữ tợn.

Làm khi người khác nhìn thấy thì liền tự động chuyển tầm mắt trốn tránh trong vô thức.

Đặc biệt là khi Chiêm Ninh nổi giận thì càng đáng sợ hơn nữa!

“Thằng đó chờ không nổi nữa rồi nhì!” Chiêm Ninh cười khẩy, uy thế của người có quyền cao chức trọng trộn lẫn trong ánh mắt sắc bén ấy khiến cho người thư ký đến thờ cũng không dám thờ mặt.

Ngay khi nhận được tình báo của lính ngầm cộng thêm việc không thể liên lạc với thằng nguy trang, Chiêm Ninh gần như là ngay lập tức liền cho rằng Tát Lỗ Tập muốn độc chiếm túi châu báu ấy, rồi vu oan giá họa cho hắn.

Tuy rằng từ đầu đến cuối, Chiêm Ninh đều không hề có ý định chia phần châu báu kia cho Tát Lỗ Tập, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Chiêm Ninh sẽ tha thứ cho hành vi phản bội của hắn.

“Chuẩn bị sao rồi?” Chiêm Ninh xoay đầu, nhìn người thư ký của mình.

“Mọi thứ đều đã được chuẩn bị chu đáo! Tất Lỗ Tạt chắc chắn sẽ chết!” Người thư ký lập tức trả lời.

Đối với câu trả lời như vậy, Chiêm Ninh gật đầu vừa lòng. Sau đó, hắn thông thả mở một cái hộp vô cùng xinh đẹp ra, rồi cầm lấy một điều xì gà.

Lập tức, người thư ký liền cầm cái dao cắt xì gà đi đến. Sau khi cắt xong, hắn ta châm lửa rồi mới đưa cho Chiêm Ninh.

“Tôi thích loại Lãng Phổ số 3, mùi da giả và mùi quế trong đó làm tôi nhớ đến những cái xác bị bom đạn xé tan!”

Chiêm Ninh ngậm xì gà, hút một hơi thật sâu rồi phun ra khói trắng nồng nặc.

Khói thuốc che đầy đôi mắt sắc bén của hắn.

Nhưng lại làm cho khuôn mặt uy nghiêm trở nên vẩn vơ trong làn khói thuốc.

“Cậu biết tại sao không?” Ánh mắt của Chiêm Ninh lại nhìn vào người thư ký của mình.

Người thư ký liền rung mình một cái... hắn thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

May mắn thay, Chiêm Ninh cũng không chờ đợi câu trả lời của người thư ký.

Sau khi lại hút một hơi thật mạnh, Chiêm Ninh nói ngay: “Bởi vì, đứng trước thi thể của người khác chứng minh rằng... tôi chính là người thắng cuộc!”

Nói xong, Chiêm Ninh đứng dậy.

Cùng với tuổi tác tăng lên, thân mình càng trắng ngần nào của hắn giờ đã mập ra, nhưng uy thế lại càng ngày càng mạnh. Chiêm Ninh bước đi như thể một con sư tử đang đi tuần tra lãnh địa của mình.

So với Chiêm Ninh, khí thế của Tất Lỗ Tạt – người đang đứng phía trước quảng trường Thời Đại, yếu hơn không phải chỉ là chút ít.

Nhưng vào giây phút này, Tất Lỗ Tạt không hề lùi về sau dù chỉ là nửa bước.

Hắn ngẩng đầu, ưỡn ngực, bước thẳng đến trước mặt Chiêm Ninh.

Chiêm Ninh giờ tay ngăn lại những người lính tính nổ súng đang đứng bên người hắn. Đương nhiên, đây cũng chính là tín hiệu của hắn dành cho những tay súng bắn tỉa.

“Trưởng quân Chiêm Ninh! Chúng tôi cần một lời giải thích!”

Tất Lỗ Tạt dừng lại cách Chiêm Ninh tầm năm bước, hô to.

“Giải thích?” Chiêm Ninh lấy điều xì gà ra khỏi miệng, trong ánh mắt sắc bén ánh lên khinh thường.

Thằng Tất Lỗ Tạt này tự cho rằng mình thông minh, nghĩ rằng mang theo chứng này người tới là có thể uy hiếp được hắn?

Những thằng lính này nghĩ rằng chỉ cần chúng đông người thế mạnh là có thể thay đổi quyết định của hắn?

Quá ngây thơ!

Chiêm Ninh cười khẩy trong lòng.

Hắn muốn làm cho Tất Lỗ Tạt và đám binh lính ngu muội này tỉnh ra.

“Mày cho rằng...”

Đừng!

Tiếng súng cắt ngang lời nói của Chiêm Ninh. Nháy mắt cái, đầu của Chiêm Ninh đã bị bắn nát.

Hồn hạp nảo và máu bắn đầy vào người Tất Lỗ Tạt.

Sao lại thế này?

Hắn chưa ra hiệu nổ súng mà?

Tất Lỗ Tạt kinh ngạc, về mặt mờ mịt nhìn xung quanh.

Đừng!

Lại một tiếng súng nữa vang lên.

Tát Lỗ Táp đã đi cùng với Chiêm Ninh.

Cái thi thể không đầu gục trên mặt đất.

Binh lính của cả hai bên đều sững sốt khiến cho toàn bộ quảng trường Thời Đại đột nhiên rơi vào tĩnh lặng.

Nhưng chỉ trong vòng gần 2 giây.

“Báo thù cho thiếu tá!”

“Báo thù cho tướng quân!”

Binh lính hai bên đều cho rằng chính đối phương đã ra tay, hô lên gần như là cùng một lúc.

Đùng đùng đùng!

Ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, tiếng súng, tiếng pháo phá tan màn đêm tĩnh lặng.

Ánh lửa bao phủ toàn bộ quảng trường Thời Đại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Thoát Chết Trong Gang Tắc

“Bắn: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản X 2, đối thủ tử vong...”

“Bắn: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản X 2, đối thủ tử vong...”

“Giết chết Chiêm Ninh – tướng quân của phản quân, nhiệm vụ chính thay đổi, điểm qua màn tăng mạnh, nhiệm vụ chính kết thúc trước thời hạn ba ngày!”

“Giết chết Tát Lỗ Táp – thiếu tá của phản quân, nhiệm vụ chính thay đổi, điểm qua màn tăng mạnh, nhiệm vụ chính kết thúc trước thời hạn một ngày!”

.....

Bốn dòng tin xuất hiện liên tiếp trước mắt Tần Nhiên.

Sau khi nhìn rõ hai tin cuối cùng, Tần Nhiên không khỏi sững sốt.

Cậu tự động mở thanh nhiệm vụ ra xem trong vô thức thì thấy nhiệm vụ chính là “sinh tồn trong bảy ngày: 2/7” giờ đã trở thành “sinh tồn trong ba ngày: 2/3”!

Hiển nhiên, việc này vượt xa khỏi dự tính của cậu.

Hơn nữa, nó còn làm xáo trộn cái kế hoạch ban đầu của cậu: sau xử lý Tát Lỗ Táp và Chiêm Ninh, thừa dịp phản quân đang hỗn loạn liền tìm kiếm những thắng lợi có kỹ năng cao hơn cậu rồi giết chết để thăng cấp kỹ năng của bản thân.

Đây mới chính là thứ mà cậu muốn nhất.

Tần Nhiên tin chắc rằng trong quân đội phản quân tuyệt đối có không ít binh lính có kỹ năng cao hơn cậu.

Nhưng, bây giờ kế hoạch ấy đã bị xáo trộn.

“Không! Vẫn còn cơ hội! Từ giờ tới cuối ngày còn một khoảng thời gian nữa!”

Tần Nhiên liền bung thanh “rắn độc – M1” lên rồi quét mắt khắp nơi tìm kiếm mục tiêu.

Nhưng ngay tại lúc này, cậu nghe thấy một tiếng động bé truyền đến từ bên dưới.

Có người!

Nháy mắt cái, Tần Nhiên trở nên cảnh giác.

Từ khi xử lý xong tay súng bắn tỉa mà Chiêm Ninh bài bố trong này thì cậu luôn dành một phần lực chú ý để cảnh giác xung quanh.

Cậu không muốn dẫm lên vết xe đổ của tay súng bắn tỉa này. Cậu không muốn chết mà còn không biết tại sao mình chết.

Lập tức, hòng súng thành “ấn độc – M1” trong tay Tần Nhiên liền thay đổi phương hướng.

Ngay khi một cái bóng người xuất hiện, không cần kính ngắm, cậu liền lập tức nổ súng.

Đừng!

Cấp bậc “sơ cấp” của kỹ năng “vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ)” đã giúp Tần Nhiên có thể bắn trúng đích với xác suất rất cao.

Nhất là khi khoảng cách của hai người còn không tới 10m, và Tần Nhiên còn là người phát hiện ra đối thủ trước thì khi tiếng súng vang lên, kết cục của người kia đã được định sẵn.

“Bắn: Công kích yếu điểm, tạo thành 150 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (75 vũ khí nóng (súng ống hạng nhẹ) – cơ bản X 2, đối thủ tử vong...”

... ..

“Giết chết đối thủ có kỹ năng đi lên lút – sơ cấp...”

“Kỹ năng đi lên lút – cơ bản → sơ cấp...”

“Tên: Đi lên lút – sơ cấp”

“Thuộc tính liên quan: Nhanh nhẹn”

“Loại kỹ năng: Phụ trợ”

“Hiệu quả: Có thể lợi dụng bóng đen tốt hơn, làm cho người khác khó phát hiện ra, ẩn nấp +20%”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Nhanh nhẹn đạt F”

“Ghi chú: Bạn chỉ giỏi trốn tránh thôi chứ không phải có thể tàng hình!”

... ..

“Kỹ năng đi lên lút tăng lên, thuộc tính tương quan tăng lên...”

“Nhanh nhẹn: F → F+”

... ..

Trong cơ thể lại như thể có một dòng nước ấm chảy qua toàn thân, học tập kiến thức và thực hành lại triển khai cùng một lúc thêm lần nữa.

“May quá!” Tần Nhiên mừng thầm.

Cảm nhận được những thay đổi do kỹ năng “đi lên lút” thăng cấp mang lại cộng thêm những kiến thức vừa mới có trong đầu, Tần Nhiên hiểu rõ rằng cho dù ban nãy cậu có để lại một phần lực chú ý để cảnh giác phía sau, nhưng khi người vừa rồi xuất hiện thì cậu cũng nhất định sẽ rơi vào bị động.

Hơn nữa, sự bị động này sẽ đẩy cậu vào vòng tay của tử thần!

Sau khi nắm rõ những lợi ích của kỹ năng “đi lên lút” sơ cấp, Tần Nhiên mới biết được người vừa rồi đáng sợ cỡ nào.

Nhìn cái thi thể không có đầu đang nằm gục nơi đó, Tần Nhiên càng nghĩ càng sợ.

Người này chính là lính của của Tát Lỗ Tập!

Nếu không phải do Tát Lỗ Tập đột nhiên tử vong thì người ngày tuyệt đối sẽ không bởi vì kinh ngạc mà tạo ra tiếng động – một lỗi sơ đẳng như vậy, khiến cho cậu phát hiện ra hắn!

Nhưng, Tần Nhiên còn chưa kịp thở phào thì một tiếng hét vang lên. . .

“Ồ trên có tay súng bắn tĩa!”

Thật hiển nhiên, cái thi thể vừa rơi xuống kia đã làm cho đám lính ở xung quanh đây chú ý đến.

Tiếp sau tiếng hét kia là vô số tiếng bước chân hỗn loạn.

Tức khắc, Tần Nhiên liền trở nên căng thẳng.

Cậu liền đeo thanh “rắn độc – M1” của mình và cả thanh “rắn độc – M1” không có thuộc tính của tay súng bắn tĩa xấu số đầu tiên cậu giết ở đây lên, đồng thời ném một quả lựu đạn “U – II” xuống dưới.

Đừng!

Sau khi tiếng nổ to vang lên, Tần Nhiên liền dứt khoát cầm thanh M1905 vọt xuống dưới.

Cậu không dám ở chỗ này thêm một phút nào nữa.

Tuy đây đúng là nơi có vị thế cao, có thể quan sát toàn bộ quảng trường Thời Đại, nhưng điểm yếu của nó chính là không hề có đường lui!

Một khi bị mắc kẹt trong này thì chỉ còn mỗi con đường chết!

Đừng!

Ngay khi Tần Nhiên vừa rời khỏi nơi ngấm bắn thì một quả tên lửa liền đâm sầm vào nơi ấy.

Sóng xung kích mãnh liệt lan ra ngoài đẩy Tần Nhiên ngã nhào xuống đất.

Tần Nhiên phải lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới có thể đứng dậy co giò lên chạy tiếp.

Cậu chạy nhanh rời khỏi nơi ấy vì cậu đã nhìn thấy ít nhất lại có thêm mười mấy thằng lính chú ý tới.

Đừng đừng đừng!

Nháy mắt cái, Tần Nhiên đã bị đám đạn bay như mưa của hơn mười thanh súng trường bắn ra bao trùm xung quanh. Cho dù trước khi đạn bay tới, cậu đã lộn nhào rồi bật sang một chỗ khác nhưng vẫn bị vô số viên đạn quét qua cơ thể.

Đừng!

Tần Nhiên vừa lăn trên mặt đất vừa ném thêm một quả lựu đạn nữa.

Mười mấy thằng lính phản loạn nằm trên mặt đất kêu rên trong tiếng nổ.

Nhưng điều này lại càng khiến cho những thằng lính ở các khu vực xung quanh chú ý đến bên này. Khi một chiếc xe tăng bắt đầu điều chỉnh họng đại bác, Tần Nhiên liền ném luôn cái kế hoạch ban đầu ra khỏi não.

Chạy trốn quan trọng hơn!

Tần Nhiên dồn hết toàn bộ sức mạnh vào đôi chân rồi chạy nhanh vào nơi có phế tích dày đặc.

Đừng!

Bệ pháo nã pháo.

Tuy quả pháo đã bị đám phế tích ngăn lại phần nào, nhưng sức mạnh khủng khiếp của nó vẫn khiến cho Tần Nhiên té nhào trên mặt đất thêm một lần nữa.

“Đáng ghét thật!”

Tần Nhiên mắng thầm, rồi vô cùng đau lòng bỏ cái ba lô quý giá của mình và cả thanh “rắn độc – M1” không có thuộc tính kia lại.

Bởi vì, cậu biết rằng với cân nặng của hai thứ này, cậu chắc chắn không thể chạy thoát khỏi nơi này được!

Đương nhiên, Tần Nhiên sẽ không cho mấy thằng lính đang đuổi theo phía sau kia ăn hời.

Tần Nhiên đã bỏ lại một quả lựu đạn trong cái ba lô ấy.

Bây giờ, trên người cậu chỉ còn mỗi một thanh “rắn độc – M1”. Tốc độ của cậu tăng lên hẳn, cậu đã bộc lộ ra vô cùng nhuần nhuyễn sức mạnh của độ nhanh nhẹn cấp F+.

Bây giờ cậu như hợp thể của vận động viên thể dục dụng cụ kết hợp với vận động viên điền kinh vậy.

Tần Nhiên trở nên vô cùng linh hoạt, tốc độ cũng trở nên nhanh như sóc.

Đừng!

Ngay khi cậu chui vào bóng đen và tiến vào trạng thái “đi lên lút” thì quả lựu đạn cậu chứa lại trong ba lô phát nổ khiến cho bọn lính đuổi theo cậu bị tổn thất nặng nề.

Còn Tần Nhiên thì đã chạy thoát khỏi đợt truy đuổi của chúng.

Đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được sự đáng sợ của chiến thuật biển người!

Nếu đánh chính diện một chọi một thì cậu vẫn có tự tin rằng có thể xử lý đối thủ.

Một chọi hai, thậm chí một chọi ba cũng vẫn xử lý được!

Nhưng khi con số nhảy lên tới mười, thậm chí mấy chục thì ngoại trừ biện pháp chạy trốn, Tần Nhiên thật sự không còn con đường nào khác.

Thậm chí, còn phải chạy đủ nhanh mới được!

Nghĩ đến quả tên lửa và xe tăng nã pháo ban nãy, Tần Nhiên không khỏi cảm thấy mừng hóm, cảm giác hạnh phúc khi có thể thoát chết trong gang tấc.

Nhưng khi nghĩ tới cái ba lô và khẩu súng đã phải bỏ lại, Tần Nhiên liền cảm thấy đau lòng không thôi.

Cảm giác như bị cắt da cắt thịt!

Nhưng nếu cho cậu lựa chọn lại một lần nữa thì cậu vẫn sẽ làm như vậy.

Vũ khí, trang bị không có thì có thể tìm lại, nhưng nếu mạng không còn thì thật sự là xong đời rồi!

Tần Nhiên nhanh chóng di chuyển trong bóng đen. Cậu không tính sẽ quay lại cái chiến trường kia.

Cậu có thể khẳng định rằng tuy đám lính đuổi theo cậu đã chết mất rất nhiều, nhưng điều này chỉ làm cho càng nhiều binh lính đặt sự chú ý vào nơi ấy. Nên nếu cậu quay lại thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới.

Hơn nữa, bây giờ cậu đang muốn đến một nơi...

Doanh trại của Tát Lỗ Tập!

Cái kế hoạch ban đầu đã bị tình huống phát sinh ngoài ý muốn làm gián đoạn rồi. Nên cậu cần phải có một cái kế hoạch mới để bù lại những tổn thất khi cái kế hoạch ấy thất bại!

Đương nhiên, còn có cả tổn thất về đám trang bị, vũ khí của cậu.

Vì vậy, doanh trại của Tát Lỗ Tập tự nhiên mà trở thành mục tiêu hàng đầu của cậu.

Từ đầu cậu đã rất vừa ý nơi ấy.

Chỉ có ba tiểu đội canh giữ một cái doanh trại rộng lớn vô cùng. Ngoại trừ lính tuần tra và lính đứng canh gác thì không còn dư lại bao nhiêu người nữa!

Với kỹ năng “đi lên lút” đã thăng cấp thành “sơ cấp”, chỉ cần cậu đủ cẩn thận thì tuyệt đối có thể im hơi lặng tiếng lên vào trong ấy.

Mà những vũ khí, trang bị đang tồn trữ trong đó tuyệt đối cao cấp hơn cái ba lô và khẩu súng mà cậu vừa vứt bỏ nhiều.

Nghĩ đến đồng vũ khí, trang bị chất trữ trong ấy, trong lòng Tần Nhiên tràn đầy phấn khích.

Sau đó, không hề dừng lại, cậu lại cò giò chạy nhanh.

... ..

Những cái đèn pha cực lớn khiến cho con đường và cả đám chướng ngại vật trên đường sáng rực lên.

Đặc biệt là hai thanh súng máy hạng nặng đang được đặt sau tầng tầng lớp lớp bao cát nằm sau đồng chướng ngại vật trên đường càng khiến cho người

nhìn thấy ón lạnh cả người.

Nhưng ánh mắt của Tần Nhiên lại bị cái tháp canh gác trong doanh trại thu hút nhiều hơn là hai khẩu súng máy ấy.

Trên cái tháp canh gác cao chừng 10m ấy có một thằng lính đang điều khiển một thanh súng máy hạng nhẹ. Mỗi khi phát hiện có gì đó bất thường, hắn liền xả đạn xuống phía dưới, tuyệt đối có thể làm cho bất kỳ kẻ đột nhập nào cảm thấy khiếp sợ.

Bởi vì, tiếp sau nó chính là đợt bắn phá của hai khẩu súng máy hạng nặng bên dưới.

Trừ phi là dùng tên lửa hoặc chạy xe tăng vào thì mới có thể ngó lơ những đợt xả đạn như vậy.

Đương nhiên Tần Nhiên không có tên lửa, càng không biết lái xe tăng.

Nhưng: “đi lết lết – sơ cấp” lại có thể giúp cậu tiến vào doanh trại với cách còn đơn giản hơn nhiều.

Tần Nhiên từ đám phế tích đi vòng tới một bên của doanh trại, rồi nhờ vào bóng đen yểm hộ, leo lên một cây xà ngang dựng đứng giữa đồng phế tích, quan sát tỉ mỉ tình hình bên trong doanh trại.

Bên trong, binh lính xếp hàng ngăn nắp.

Năm đội mỗi đội ba người tuần tra đan chéo nhau, khiến cho bất luận ai tiến vào doanh trại đều không thể thoát khỏi đôi mắt của chúng.

“Chắc hẳn là một ngôi trường!”

Tần Nhiên dò đôi mắt từ trên người những thằng lính tuần tra đến cái sân thể dục và những tòa nhà phía sau vách tường, đoán chức năng của nơi này trước khi trở thành doanh trại của bọn phản quân.

Tiếp theo, cậu nhìn về mảnh đất trống ngăn cách cậu với bức tường.

Mảnh đất trống này làm cho cậu cảm thấy vô cùng bất ngờ, kỳ quái.

“Bãi mìn!” Tần Nhiên đoán thầm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Đồng Cảm

Tần Nhiên không biết ai đã bố trí phòng vệ cho doanh trại.

Có thể là Tát Lỗ Tập, cũng có thể là một người khác.

Nhưng cho dù là ai đi chăng nữa thì người ấy cũng không phải là loại tốt mã giê cùi. Tháp canh gác, cách bố trí súng máy, còn có cả đội tuần tra đều đã nói lên tất cả.

Cho dù vì số lượng nhân thủ giảm mạnh nên không thể không giảm bớt một ít người trong mỗi đội. Nhưng những nơi cần phải bảo vệ thì vẫn luôn có người canh gác.

Ngoại trừ bãi đất trống trước mặt Tần Nhiên.

Tần Nhiên không tin một người có thể bài binh bố trận tốt đến mức một con muỗi cũng không lọt vào được mà sẽ làm ra sai sót ở nơi này.

Nên cách giải thích hợp lý duy nhất là: Nơi này có bẫy!

Mà mìn lại chính là lựa chọn hoàn mỹ nhất.

Vừa có thể tạo ra sát thương mạnh, lại vừa có thể tạo ra cảnh báo cho binh lính trong doanh trại.

Đúng là một công đôi việc.

“Hy vọng hữu dụng!” Tần Nhiên nghĩ sau khi xem xét mảnh đất trống trước mặt.

Ngay sau đó, cậu triển khai kỹ năng “lăn theo dấu vết”.

Nháy mắt cái, thế giới trong mắt Tần Nhiên đã trở nên khác biệt.

Ba màu trắng, đỏ, đen đan chéo nhau rồi từng hàng dấu chân màu trắng xuất hiện trước mắt Tần Nhiên.

Những dấu chân màu trắng này rất nhạt, tựa như nó chính là một lớp tro tàn, có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Tần Nhiên biết nguyên nhân là vì những dấu chân này đã được tạo ra lâu lắm rồi.

Thứ đáng sợ nhất của thời gian chính là có thể im hơi lặng tiếng mà xóa nhòa bất kỳ thứ gì cho dù có khắc sâu đến mấy, rồi sau đó chính là quên lãng, biến mất hoàn toàn.

Máy mắn thay, Tần Nhiên tới đúng lúc còn có thể nhìn thấy.

Nếu để thêm mấy ngày nữa thì chỉ sợ không còn cái gì để cho cậu phát hiện nữa.

Càng may mắn là nhờ vào dấu chân còn in lại mà cậu đã tìm được một đường đi an toàn.

Tần Nhiên thật cẩn thận dẫm lên những dấu chân đó bước tới.

Khi cậu bước tới chân tường thì cả người cậu đã ướt đầm mồ hôi.

Đi giữa một đám mùn, lúc nào cũng nom nớp lo sợ nó sẽ phát nổ, đối với Tần Nhiên thì đây thật sự y như khi tham gia kỳ thi tiến sĩ vậy.

Đoạn đường này cũng đã tiêu hao rất nhiều thể lực của cậu khi phải dùng đến kỹ năng “lăn theo dấu vết”. Chỉ là đoạn đường 10m ngắn ngủi thôi mà làm cho điểm giá trị thể lực vốn là 150 giảm hơn cả nửa.

“Kỹ năng chủ động thật tiêu hao thể lực!”

Liếc nhìn qua khung giá trị thể lực, Tần Nhiên vừa thở hổn hển vừa lẩm bẩm.

Khi giá trị thể lực đã phục hồi lại tràn đầy như cũ, Tần Nhiên hạ thấp trọng tâm xuống rồi bật mạnh về phía trước, đôi tay bám vào mép tường rồi dùng sức kéo cả người lên trên bờ tường.

Cậu nhanh chóng và cẩn thận nhảy xuống mặt kia bức tường rồi lăn một vòng. Nháy mắt cái, cậu đã lại hòa mình vào bóng đen.

Tần Nhiên toàn thành một loạt động tác vô cùng lưu loát, liền mạch.

Ngoại trừ động tác hòa mình vào bóng đen cuối cùng là phải dùng đến kỹ năng “đi lên lút” thì những động tác còn lại Tần Nhiên chỉ dựa vào tố chất cơ thể đã được cường hóa.

Tuy chỉ tăng nhẹ từ $F \rightarrow F+$, nhưng cậu vô cùng rõ ràng những thay đổi mà cậu có được.

Sức mạnh của cậu tăng lên, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, thể lực thì tốt lên trông thấy.

Như khi mới bắt đầu chơi game, Tần Nhiên vẫn có thể thực hiện được những động tác này, nhưng nếu muốn thực hiện lưu loát liền mạch như vậy thì thật sự là điều không tưởng.

Tần Nhiên đang cảm thấy rất vui sướng khi đã hoàn thành được cái việc tưởng chừng như khó khăn ấy một cách tương đối nhẹ nhàng.

“Đây chỉ là $F+$, nếu cấp cao hơn nữa thì như thế nào nhỉ?”

Tần Nhiên suy đoán, sự kích động không kiềm chế được dâng lên trong lòng.

Chỉ cần tiếp tục cố gắng thì thuộc tính của cậu sẽ tăng lên nhanh thôi.

Nhưng rất nhanh sau đó, Tần Nhiên liền bình tĩnh lại. Hoàn cảnh xung quanh khiến cậu phải ép buộc bản thân tĩnh táo lại.

Tần Nhiên đứng im trong bóng đen mãi đến khi cậu bình tĩnh hoàn toàn. Sau đó cậu mới dựa vào con đường đã quyết định sẵn lần mò đi tới khu nhà ba tầng vốn là khu dạy học. Khu ấy giờ đã trở thành văn phòng và kho hàng của bọn lính phản loạn.

Ánh đèn của cái đèn pha cứ tà tà lướt qua lướt lại tuần tra sân thể dục, đặc biệt là những góc tường và những chỗ khuất liên tục bị soi đến. Điều này làm cho tốc độ của Tần Nhiên không nhanh hơn được.

Cứ đi được vài bước lại phải dừng lại chờ đợi cơ hội bước tiếp.

Lúc ấy, Tần Nhiên cũng cảm thấy thật may mắn khi cậu đột nhập vào đúng lúc khuyết thiếu người tuần tra như vậy.

Bình thường có ba cái đèn pha tuần tra giờ chỉ còn hai ngọn đèn đang vận hành.

Nếu không thì cậu còn không kịp chờ đến khi cơ hội tới đã bị cái đèn pha thứ ba phát hiện ra rồi.

Đương nhiên còn có cả những thằng lính có nhiệm vụ đi tuần tra doanh trại nữa.

Cho dù nhân số đã giảm bớt nhưng hiệu quả lại chưa từng giảm xuống.

Thậm chí, theo cách nhìn của Tần Nhiên thì những thằng lính tuần tra này mới là thứ mà cậu cần phải đề phòng nhất.

Bởi vì con người không chỉ có mỗi đôi mắt mà còn có tai và mũi nữa.

Có lẽ bóng đen có thể che giấu cơ thể của cậu, nhưng nó lại không thể che lấp được âm thanh. Cho nên mỗi một bước đi cậu đều cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể.

Cứ như vậy, tốc độ của cậu không thể nhanh được.

Tiêu tốn ước chừng 10 phút cậu mới từ chỗ vách tường đi đến cái cửa vào khu nhà ba tầng đang có hai thằng lính đứng gác.

Tần Nhiên đã chọn sẵn nơi để lườn vào trong mà không làm cho hai thằng lính canh cửa phát giác. Đó chính là...

Một cái cửa sổ ở tầng một.

Cậu chọn lối ấy là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là khoảng cách từ cái cửa sổ đến chỗ cậu đứng tương đối gần, không lọt vào tầm nhìn của hai thằng lính canh. Thứ hai chính là bởi vì cánh cửa sổ bằng thủy tinh này đã bị đập vỡ sẵn rồi nên cậu có thể yên lặng chui vào.

Giống như những động tác mau lẹ lúc nãy, Tần Nhiên nhón chân nhảy lên cửa sổ ở tầng trệt rồi trèo lên cái mái hiên nối liền tầng trệt và tầng một. Cậu sử dụng kết hợp cả tay lẫn chân để chui vào cái cửa sổ đã định sẵn.

Nơi này cũng không hề có ai canh gác giống như cái tầng trệt mà nãy cậu leo qua.

Ngoại trừ một cái bàn đen thì chỉ còn lại đồng bàn ghế lộn xộn.

Tần Nhiên không thể xác định ban đầu chỗ này đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không cần dùng đến kỹ năng “lần theo dấu vết” cũng có thể nhìn thấy rõ ràng vết máu khô còn in trên mặt đất đã giúp cho cậu có một vài suy đoán.

Những vết máu này lúc đầu nhất định là số lượng máu tươi cực kỳ nhiều.

Nếu không thì nó sẽ không thể lan ra lớn như vậy.

Điều này đã nói lên rằng đây tuyệt đối không phải là máu của chỉ một người!

Phải tầm mấy chục người mới có thể tạo ra vũng máu lớn như vậy!

“Lũ phản quân chết tiệt!”

Trong ánh mắt của Tần Nhiên đốt cháy lên ngọn lửa giận hừng hực.

Chiến tranh sẽ làm cho bạn chết đi như một con chó.

Tần Nhiên không phủ nhận câu nói này.

Nhưng Tần Nhiên cũng sẽ không phủ nhận cảm giác giận dữ vào giây phút này của bản thân.

Nhìn những cái bàn ghế chỉ nhỏ bằng hai phần ba kích cỡ bàn ghế bình thường, Tần Nhiên thật sự có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của một đám trẻ con đơn thuần khi phải đối mặt với đám phản quân man rợ: bắt lức, sợ hãi.

Tại cậu tựa hồ có thể nghe thấy tiếng súng đã từng vang vọng trong căn phòng này.

Mất cậu tựa hồ cũng có thể thấy được cảnh từng sinh mệnh non nớt chết đi.

Những đứa trẻ ấy giống như cậu vậy, còn có quá nhiều hy vọng, mơ mộng vào tương lai.

Nhưng bọn trẻ khác cậu ở chỗ chúng còn chưa kịp thực hiện bất kỳ thứ gì, chưa kịp chạm đến thứ tốt đẹp nhất thì đã bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

Ngay cả một cơ hội cũng không sót lại.

Cảm giác này...

Làm cho tim cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Làm cho cậu hít thở không thông.

Làm cho cậu cảm nhận được sự căm phẫn mà đã lâu lắm rồi cậu không còn cảm giác được.

Một người luôn bình tĩnh một khi nổi giận thì sẽ không dễ dàng hạ hỏa được.

Tần Nhiên muốn làm gì đó để giải tỏa cảm giác giận dữ trong lòng.

Thật đúng lúc, hình như cậu thật sự có thể làm gì đó!

Phải mưu sinh quá sớm khiến cho tính cách của Tần Nhiên không chỉ có mỗi trong sáng, nhân từ. Nhưng điều đó cũng không biến cậu thành một người tà ác, tàn bạo.

Bởi vì, cậu đã từng được giúp đỡ.

Việc đó làm cho cậu vẫn luôn duy trì giới hạn của bản thân.

Cho nên, cậu sẵn lòng giúp một người vô tội trong phạm vi có thể của bản thân.

Chỉ là... trong phạm vi có thể của cậu thôi!

Cậu lại liếc nhìn cái vết máu khô đen ngòm kia rồi xoay người rời đi cái phòng học này. Lúc mở cửa phòng bước ra ngoài, cậu đã nhanh chóng xác định rõ mục đích của mình.

Nơi có một thằng lính đang đứng canh gác. Thật sự rất dễ nhận ra.

Phải biết rằng, ngoại trừ hai thằng lính đang canh cửa thì trong toàn bộ khu nhà này cậu chỉ còn thấy mỗi một thằng lính kia.

Nên nơi thằng lính ấy đang canh giữ đương nhiên là nơi rất quan trọng!

Rút con dao găm ra, Tần Nhiên khề khàng bước đến gần con mồi.

Hành lang hơi hẹp, hơn nữa, toàn bộ tầng trệt chỉ có mỗi một bóng đèn mờ đục đang tỏa sáng.

Nhưng hoàn cảnh như vậy không hề ảnh hưởng Tần Nhiên hành động. Mà ngược lại còn giúp cho cậu như cá gặp nước khi kết hợp thêm kỹ năng “đi lên lút” và “vũ khí lạnh (dao găm)”.

Tựa như một con báo vồ mồi, Tần Nhiên nhào lên đánh gục thằng lính canh vệ. Trước khi thằng lính kịp phản ứng lại thì tay phải của cậu liền bịt chặt miệng hắn rồi tay trái cầm con dao găm vung lên cắt đứt cổ họng hắn.

“Đam: Công kích yếu điểm, tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (50 vũ khí lạnh (dao găm) – cơ bản X 2, đối thủ tử vong...)”

Sau khi xác nhận đối thủ đã chết, Tần Nhiên liền nhìn lướt qua cái khóa trên cánh cửa rồi lập tức lục lọi người cái xác ấy.

Giây tiếp theo, Tần Nhiên liền có thu hoạch.

Một chuỗi chìa khóa bị Tần Nhiên tháo ra từ dây thắt lưng của thằng lính.

“Tên: Chìa khóa kho hàng”

“Loại: Chìa khóa”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: Không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ không: Không”

“Ghi chú: Nếu bạn mở khóa xong rồi thì hoàn toàn không cần tới nó nữa!”

Rắc!

Cái ổ khóa thô to lập tức mở ra khi cậu vặn chìa khóa.

Tần Nhiên đẩy cửa phòng ra, sau đó, một đồng thùng liền xuất hiện trước mắt cậu.

Tần Nhiên vội vàng bước đến gần một cái thùng rồi dùng dao găm đập bể cái ổ khóa trên nắp, lập tức mở nắp lên.

Dựa vào ánh đèn mờ ảo từ hành lang rọi vào, Tần Nhiên thấy thứ đang nằm trong cái thùng ấy.

Súng chống tăng!

“Tên: Southpaw – II”

“Loại: Súng chống tăng”

“Chất lượng: Hoàn toàn mới”

“Lực công kích: Mạnh”

“Dung lượng ổ đạn: Một viên”

“Thuộc tính: Không”

“Yêu cầu: Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nặng – cơ bản”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: căn cứ vào loại đầu đạn mà có những công dụng khác nhau như kích nổ, hoặc phá giáp. Nhưng tiền đề là bạn phải có được loại đầu đạn tên lửa như vậy.”

... ..

Ngay khi cậu chạm vào đồ vật thì những thông tin liên quan đến vật ấy liền xuất hiện trước mắt cậu.

Nhưng đáng tiếc là Tần Nhiên không có kỹ năng “Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nặng – cơ bản”

Tuy cậu vẫn có thể sử dụng loại vũ khí có sức công phá cực mạnh này nhưng không thể thao tác tự nhiên như khi dùng súng ống hạng nhẹ được.

Ánh mắt của cậu lại dừng lại một lát thêm lần nữa, rồi cậu xoay người đập vỡ một cái ổ khóa khác, mở ra cái thùng tiếp theo.

“Tên: HK – 20”

“Loại: Súng ống”

“Chất lượng: Hoàn toàn mới”

“Lực công kích: Mạnh”

“Dung lượng ổ nạp: 100 viên”

“Thuộc tính: Không”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Yêu cầu: Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nhẹ - cơ bản”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Để sử dụng loại súng này bạn cần có đầu đạn cỡ 5.56mm”

... ..

Đôi mắt Tần Nhiên rực sáng lên, đây đúng là loại vũ khí mà cậu có thể sử dụng hoàn toàn tự nhiên.

Nhưng thứ này vẫn chưa đủ để dừng hành động đập ổ khóa, mở thùng của cậu.

Vẫn chưa đủ!

Cần cần nhiều hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Đêm Của Lửa Và Máu

Những thằng lính canh gác trong doanh trại hơi mất tập trung.

Ánh mắt của chúng luôn tự động liếc nhìn về phía tiếng súng đạn truyền đến.

Nơi đó chính là: Doanh trại của tướng quân Chiêm Ninh.

Trong lòng mỗi một thằng lính đều biết rõ ràng những gì đang xảy ra ở nơi ấy.

Và trong lòng chúng cũng có chút mong đợi.

Mong đợi trưởng quan Tát Lỗ Tập sẽ giành được thắng lợi.

Bởi vì chỉ có như vậy thì bọn chúng mới có thể tiếp tục sống sót thay vì phải trở thành lợi thế trên bàn đàm phán của Chiêm Ninh.

Khả năng đóng kịch của Tát Lỗ Tập thật sự quá tốt.

Tốt đến mức những thằng lính này không hề nghi ngờ những lời hắn nói dù chỉ là một chút.

Mà khi những thằng lính này còn đang mất tập trung thì chúng không hề phát hiện có một cái bóng đen chui qua chui lại giữa bên trong và nóc nhà dãy nhà ba tầng kia.

Mãi cho đến khi...

Đùng!

Một tiếng súng vang lên, đầu của thằng lính điều khiển súng máy ở trên tháp canh gác đã bị nổ tung.

Cái thi thể không đầu rớt từ trên tháp cao 10m xuống đất, xương cốt gãy vụn.

“Địch tập kích!”

Thằng lính chịu trách nhiệm tuần tra hét lớn.

Lúc này, Tàn Nhiên đã lại bắn hai phát súng xử lý hai thằng điều khiển súng máy hạng nặng phía sau những bao cát.

Cấp độ “sơ cấp” của kỹ năng “vũ khí nóng - vũ khí hạng nhẹ” đã giúp cậu có thể ngắm bắn rất nhẹ nhàng.

Đùng đùng đùng!

Sau khi Tàn Nhiên xử lý xong ba nơi có sức uy hiếp lớn nhất thì bọn lính phản quân bên dưới mới có thể hoàn toàn ý thức được chuyện gì đang xảy ra rồi xả đạn bắn trả.

Còn Tàn Nhiên thì dùng khẩu “HK – 20” xả đạn liên tục vào đám lính đang điên cuồng bắn trả kia.

Sau khi lăn một vòng trên sàn để tránh ra khỏi vị trí bắn tia ban nãy, Tàn Nhiên liền giơ khẩu “HK – 20” lên.

Nháy mắt, khẩu súng “HK – 20” có thể bắn tới 100 phát trong vòng một phút liên tục. Cùng lúc ấy là bốn, năm thằng lính tuần tra đang đứng bên dưới gục trên mặt đất.

“Trốn! Trốn!” Đội trưởng đội tuần tra hét to ra lệnh.

Nhưng khi thấy một quả tên lửa kéo theo một cột khói trắng từ mái nhà bắn xuống, thằng đội trưởng này liền tuyệt vọng.

Nhìn ngọn lửa đang xẹt qua bầu trời đêm ấy, thằng đội trưởng tự động nhắm mắt lại.

Đùng!

Trận nổ do tên lửa tạo thành mạnh hơn lựu đạn rất nhiều lần.

Bất luận là uy lực hay phạm vi.

Đặc biệt là phạm vi. Tần Nhiên chỉ là người mới chạm vào tên lửa lần đầu nhưng cũng không cần nhắm chuẩn, chỉ cần gần trúng là được.

Mấy thằng lính phản quân trốn ở phía sau doanh trại bị nổ tan xương nát thịt, ngay cả doanh trại cũng bị nổ tung.

“Nổ: Tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

“Nổ: Tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

“Nổ: Tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

... ..

Những thông tin chiến đấu luân phiên nhau xuất hiện như thể tin spam xuất hiện đầy rẫy trước mắt cậu.

Nhưng đây cũng chỉ là khởi đầu!

Tần Nhiên đã có cả một kho súng ống đạn dược nên trong lúc chiến đấu sao lại có thể bùn xin được.

Ngay sau đó, lại một cây súng chống tăng lấp sẵn đạn dược Tần Nhiên khiêng lên vai.

“Đến địa ngục sám hối đi!”

Tần Nhiên gầm nhẹ rồi bóp cò.

Đừng!

Đầu đạn lại bộc phát ra uy lực khủng khiếp của mình.

Ầm ầm ầm!

Ngay sau đó, Tần Nhiên bắn ra liên tiếp ba quả tên lửa.

Toàn bộ doanh trại ngập trong biển lửa, mà những thằng lính bảo vệ gần như tử vong toàn bộ!

Gần như!

Bởi vì còn hai thằng lính đã tránh thoát từng đợt công kích của Tần Nhiên nhờ vào góc đứng của chúng.

Buông khẩu “southpaw – II” đã bắn hết đạn xuống, Tần Nhiên lại khiêng một khẩu “southpaw – II” đã lắp sẵn đầu đạn lên rồi nhắm thẳng vào cái cửa sắt thông ra mái nhà.

Một cái cửa có khóa không thể ngăn cản hai thằng lính có súng.

Chỉ cần chúng thật sự muốn mở nó ra.

Ngay sau đó, Tần Nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập vọng ra.

Trong đầu cậu hiện ra hình ảnh hai thằng lính đang vội vã chạy lên lầu.

Đừng!

Tiếng súng vang lên.

Đó chính là tiếng súng bắn bẻ ổ khóa.

Ngay thời khắc đó, Tần Nhiên liền bóp cò.

Đầu đạn liền bay thẳng ra khỏi họng súng.

Đừng!

Sóng xung kích và ngọn lửa bùng lên do vụ nổ trực tiếp làm cho hai thằng lính tan xương nát thịt.

“Nổ: Tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

“Nổ: Tạo thành 100 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ, đối thủ tử vong...”

Sau khi nhìn lướt qua thông tin chiến đấu, Tần Nhiên bắt đầu thu dọn đồng vũ khí đang bày đầy trên nóc nhà.

Đương nhiên cậu không thể dọn hết số vũ khí trong kho của Tát Lỗ Táp, nhưng cậu vẫn hiểu phải “chọn tốt mà lấy”.

Một cái ba lô chiến thuật cực lớn xui xẻo bị cậu tìm thấy trong doanh trại đã trở thành công cụ vận chuyển của cậu.

Súng chống tăng, súng máy hạng nhẹ, lựu đạn, đạn... được nhồi nhét hết mức có thể vào trong cái ba lô ấy.

Tốc độ của cậu rất nhanh, trong vòng 2 phút đã xấp xếp ổn thỏa hết mọi thứ.

Nhưng khi cậu đeo cái ba lô chiến thuật lên thì cả cơ thể không chịu nổi mà còng xuống.

Cho dù sức mạnh của cậu đã tăng lên một bậc nhưng khi phải cõng cái ba lô nặng như vậy thì cũng vẫn hơi chịu không nổi.

Nhưng việc này cũng không cản trở cậu lắm, Tần Nhiên vẫn kiên quyết cõng hết đồng ấy về hang ổ của mình.

Phải biết rằng đây đều là chiến lợi phẩm của cậu!

Tần Nhiên gắng sức bước ra khỏi khu nhà ba tầng rồi bước về phía cổng chính.

Cậu biết tiếng nổ, ánh lửa ở nơi này rất dễ gây chú ý nên những người bình dân còn sống hay bọn côn đồ khăng định sẽ không dám đến gần đây.

Nhưng một khi bọn lính phản quân đang đánh nhau ở khu quảng trường Thời Đại phát hiện ra điều bất thường thì bọn lính dưới chướng Tát Lỗ Táp nhất định sẽ quay về với tốc độ nhanh nhất.

Nghĩ đến cái chiến thuật biến người khổng lồ cùng với những chiếc xe tăng làm người khác phải nổi da gà kia, bước chân của Tần Nhiên tự động nhanh hẳn.

Nhưng những cái hố to do tên lửa tạo thành trên đường đi đã làm cho cậu nếm mùi chật vật.

Mặt đất xi măng láng bóng đã trở nên gồ ghề, lồi lõm, không ít nơi còn đang bốc cháy, trông không thể thua kém cái đồng phế tích rách nát ngoài quân doanh.

Tần Nhiên không thể không đi vòng một đoạn đường ngắn.

Còn về những cái thi thể đã bị thiêu rụi hay vẫn còn đang bốc cháy bên cạnh mấy cái hố?

Cậu không sợ vì đã gặp phải những cái thi thể còn thô thảm hơn nên mấy cái này vẫn chưa nhằm nhò gì.

“Cho nên... thói quen chính là thứ đáng sợ nhất!”

Tần Nhiên nở nụ cười tự giễu rồi giơ chân chuẩn bị bước qua một cái xác chết đã cháy đen.

Nhưng ngay lúc này, cái xác chết cháy đen ấy lại động đấy!

Thằng lính ấy chưa chết!

Nháy mắt cái, Tần Nhiên đã phản ứng kịp. Cậu liền né sang bên theo bản năng nhưng cái ba lô siêu nặng trên vai lại khiến cho hành động ấy trở nên vô cùng khó khăn.

Thằng lính cháy đen kia thì lại bộc phát ra loại sức mạnh kinh dị khi sắp chết...

Nó muốn kéo Tần Nhiên chết cùng!

Dưới ánh trăng đêm, ngọn lửa bập bùng.

Một con dao găm sáng loáng đâm thẳng vào bụng dưới của Tần Nhiên.

Khi con dao còn chưa chạm vào da thịt thì cậu đã cảm giác được một cơn gió lạnh buốt thổi tới.

Cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được một khi cậu bị con dao găm ấy đâm phải thì kết cục chỉ có thể là bị mổ bụng, ruột gan phèo phổi sẽ trào ra khỏi bụng rồi rơi đầy trên mặt đất. Khi ấy, cho dù cơ thể cậu đã được số hóa thì tuyệt đối cũng sẽ chết!

Tần Nhiên cắn răng, dồn hết sức mạnh để xoay người.

Cậu không muốn chết như vậy!

Nhiệm vụ cho người chơi mới sắp kết thúc rồi, mà cậu cũng đã sắp thắng lợi trở về!

Lúc này, khi đối mặt với tử vong, cảm xúc không cam tâm dâng lên mãnh liệt từ tận sâu trong đáy lòng của cậu.

Cảm xúc không cam tâm như một dòng suối sức mạnh chảy ra trong con tuyệt vọng, nó khiến cho Tần Nhiên vốn dĩ đang muốn tránh cũng không thể tránh bỗng lách người qua được một chút.

Mà thằng lính thì không hề thay đổi tư thế công kích khi Tần Nhiên đã lách người sang bên cạnh một chút.

Thậm chí, càng thêm thẳng tiến không lùi.

Bởi vì động tác nghiêng người sang một chút của Tần Nhiên đã khiến cho cậu để lộ hoàn toàn một bên hông ra trước mắt thằng lính.

Nơi ấy chỉ cách thận một chút xíu!

Mà con dao găm sắc bén trong tay nó tuyệt đối có thể đâm nát thận của Tần Nhiên!

“A!” Từ trong cổ họng của thằng lính phát ra tiếng gầm nhẹ.

Đó là tiếng gầm của tử vong.

Tiếng gầm dành cho Tần Nhiên, cũng là cho chính bản thân nó.

Nó biết rõ rằng nó đã bị thương rất nặng, không còn sống được bao lâu nữa.

Nhưng nếu có thể kéo Tần Nhiên chôn cùng thì... tất cả đều đáng giá!

Suy nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu nó này đã biến thành tín niệm rồi sản sinh ra một loại khí thế giằng co với cảm xúc không cam tâm của Tần Nhiên.

Thời gian dường như đọng lại giữa hai người.

Tĩnh!

Một âm thanh trong trẻo vang lên khi con dao găm chạm vào eo của Tần Nhiên.

Âm thanh này làm cho thằng lính bỗng chốc đờ đẫn cả người.

Nó không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tại sao con dao sắc nhọn như thế mà lại bị da thịt người thường ngăn cản?

Ánh mắt của nó bắt đầu dại ra.

Thằng lính đã bộc phát ra một kích cuối cùng, ngọn lửa sinh mệnh của nó đã sắp tắt ngúm thật rồi.

“Grừ!”

Cùng với tiếng gầm tràn đầy thất vọng, thằng lính hơi di chuyển cổ tay.

Phụt!

Lúc này đây, mũi dao chỉ hơi dịch chuyển vị trí một chút thôi đã có thể dễ dàng đâm vào trong da thịt của Tần Nhiên.

Ánh mắt đang dại ra của thằng lính bỗng chốc lại tràn đầy vui sướng khi nó thấy đã đâm trúng rồi.

Nhưng, nhát đâm này cũng không thể thay đổi kết quả cuối cùng...

Đùng!

Sau khi thoát khỏi trói buộc của cái ba lô siêu nặng, cơ thể của Tần Nhiên lại trở nên linh hoạt như một con báo gê-pa, dễ dàng tránh thoát đợt công kích tiếp theo của đối thủ rồi hung hăng đâm một đâm vào huyệt thái dương của đối thủ, làm cho đối thủ hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

“Đâm Công kích yếu điểm, tạo thành 6 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (3 quyền anh X 2), đối thủ tử vong...”

“Đâm Đối thủ tạo thành 35 điểm tổn thương sinh mệnh cho bạn. Bạn bắt đầu rơi vào trạng thái chảy máu...”

Tần Nhiên hít sâu một cái vì đau.

Sau khi xác nhận đối thủ đã hoàn toàn tử vong thì cậu mới vén áo lên xem xét miệng vết thương của mình.

Miệng vết thương rộng tầm 10cm, Tàn Nhiên cứ động đậy một cái là máu lại tuôn ra ào ạt.

Phía dưới miệng vết thương chính là một khẩu súng lục M1905.

Thân súng vốn dĩ mới tinh giờ lại có một vết xước thật sâu.

Không sai, nhất đảm liều chết của thằng lính kia chính là đã đâm trúng khẩu súng này.

Trong lúc thằng lính đột nhiên trở nên hùng hổ mà cậu lại không thể né tránh thì cậu đã chợt nhớ đến khẩu M1905 đang dất bên hông. Tuy khẩu M1905 này là một loại vũ khí, nhưng nào có ai quy định vũ khí thì không thể trở thành “đồ bảo hộ”!

Đặc biệt là trong tình huống bất khả kháng như vừa này.

Bởi vậy, Tàn Nhiên đã gắng sức vận người sang một chút chính là vì muốn dùng thanh M1905 như thể tấm chắn cho bản thân.

Cuối cùng thì kết quả cũng không tệ lắm, cho dù cậu vẫn bị thương.

Nhưng cậu vẫn còn sống không phải sao!

Cậu lại liếc sơ qua cái thi thể cháy đen của thằng lính vừa rồi một lần nữa.

Cậu muốn bản thân nhớ kỹ người này.

Bởi vì chính nó đã cho cậu một bài học sâu sắc.

“Quả nhiên nếu đắc chí vênh váo thì nhất định sẽ phải cảnh tỉnh sao? Hy vọng Maggie giỏi băng bó như những gì cô ấy đã nói!” Tàn Nhiên lẩm bẩm một mình.

Sau khi băng bó tạm thời miệng vết thương lại rồi giảm bớt trọng lượng của cái ba lô siêu nặng, Tàn Nhiên đi về nơi mà Kha Lâm và Maggie đang ẩn nấp.

Cho dù rất đau lòng nhưng cậu biết rõ rằng cậu không thể công nổi cái ba lô với trọng lượng ban đầu của nó khi trên người đang có vết thương.

Đến lúc đó, đừng nói là chiến lợi phẩm, chỉ sợ chính cậu cũng sẽ chết trên đường về.

Tàn Nhiên vừa giành lại được sự sống trong tay tử thần nên tuyệt đối không muốn lại phải đối mặt tử vong thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Hòa Bình Đến Muộn

Trong cái kho hàng dưới mặt đất, tiếng súng, tiếng đại bác, tiếng nổ làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Maggie tái nhợt, cơ thể cô tự động nhích lại gần Kha Lâm, cuối cùng là ôm chặt cánh tay của Kha Lâm, kiếm tìm điểm tựa.

“Yên tâm đi, không sao đâu!” Kha Lâm an ủi Maggie.

Đối với việc Maggie có thật sự ngây thơ đơn thuần hay không, Kha Lâm vẫn còn giữa vũng thái độ hoài nghi.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại Kha Lâm an ủi Maggie.

Hoặc có thể nói... cô đang an ủi chính mình.

Bởi vì, tiếng bom đạn dày đặc như vậy chỉ xuất hiện trong hai tuần đầu khi bọn phản quân vừa mới chiếm lĩnh được thành phố này, từ đấy đến giờ đã tầm ba tháng rồi không xuất hiện nữa.

Bây giờ lại một lần nữa xuất hiện...

Tất nhiên là đã xảy ra chuyện lớn!

Trong lòng của Kha Lâm tự động cảm thấy căng thẳng.

Cô nghĩ tới Tần Nhiên!

Trong tình thế như vậy, khả năng Tần Nhiên đã gặp phải nguy hiểm tăng mạnh.

“Cứ làm người khác phải lo lắng!” Kha Lâm lẩm bẩm hoài trong lòng.

Thùng thùng thùng!

Tiếng gõ cửa kho hàng đột nhiên vang lên làm Kha Lâm trở nên khẩn trương. Cô nắm chặt khẩu súng lục, cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Là tôi! Kha Lâm!” Giọng nói quen thuộc làm cho Kha Lâm vui mừng quá đỗi.

“Tần Nhiên!”

Kha Lâm vừa hô nhỏ vừa mở cửa kho hàng.

Ngay khi cánh cửa mở ra, cả cơ thể của Tần Nhiên liền đổ vào.

Kha Lâm giơ tay ra đỡ lấy Tần Nhiên theo phản xạ, ai ngờ lại bị sức nặng của cơ thể Tần Nhiên đè luôn xuống sàn.

“Làm sao vậy? Tần Nhiên?”

Maggie giúp Kha Lâm đẩy người Tần Nhiên ra. Lúc này, cô mới phát hiện ở một bên hông của Tần Nhiên có một vết thương lớn. Cho dù vết thương đã được băng bó sơ qua nhưng nó vẫn chảy máu không ngừng.

“Anh bị thương rồi!” Kha Lâm hoảng sợ la lên. Sau đó, cô liền quát to với Maggie: “Maggie! Maggie! Tần Nhiên cần cô giúp!”

Kha Lâm vẫn còn nhớ rõ Maggie chính là y tá.

Cho dù chỉ là thực tập sinh.

“Không sao đâu, Kha Lâm! Cô có thể lấy nước và đồ hộp giúp tôi không?” Tần Nhiên thấy Kha Lâm lo lắng liền mỉm cười an ủi cô.

Nhưng nhìn qua thì nụ cười kia có vẻ quá yếu ớt.

Mà thực tế thì nó đúng là như vậy.

Giá trị sinh mệnh của Tần Nhiên vốn dĩ là 150 điểm nhưng vào giây phút này nó còn chưa đến 30 điểm. Và máu vẫn không ngừng chảy ra làm cho giá trị sinh mệnh ít ỏi còn lại ấy từ từ tụt xuống.

“Đợi xíu!” Kha Lâm đang vô cùng lo lắng nên hơi chút hoảng loạn. Nhưng khi nghe thấy câu nhờ vả của Tần Nhiên, cô lập tức xoay người chạy tới nơi để lương thực.

Tần Nhiên nhìn thoáng qua Kha Lâm một lần nữa rồi mới chuyển mắt nhìn Maggie đang luống cuống tay chân, nói: “Bây giờ tôi cần cô băng bó giúp tôi. Nếu cô có thể vừa băng bó vừa chỉ dạy cho tôi được thì càng tốt!”

“Được, được!”

Nếu nói Kha Lâm có chút hoảng loạn thì Maggie chính là hoàn toàn luống cuống.

Cô nhiều lần mắc lỗi khi băng bó cho Tần Nhiên, đã vậy, những kiến thức về băng bó mà cô truyền đạt lại cho Tần Nhiên cũng lộn xộn nốt. Những chuyện này đã nói lên bây giờ cô đang luống cuống cỡ nào.

Nhưng may là kết quả vẫn tốt đẹp.

Cái miệng vết thương vốn vẫn chảy máu không ngừng của Tần Nhiên đã được cầm máu. Khi nhận thức ăn mà Kha Lâm lấy đến thì giá trị sinh mệnh của cậu cũng đã bắt đầu từ từ tăng lên lại.

Đương nhiên, những kiến thức về băng bó mà Maggie dạy cho cậu cũng được hệ thống chấp nhận. Đã vậy còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Tên: Chữa bệnh. Băng bó – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Không”

“Phân loại kỹ năng: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Có thể sử dụng băng gạc tốt hơn, hiệu quả trị liệu +10%”

“Tiêu hao: Thê lực”

“Điều kiện học tập: Không”

“Ghi chú: Băng gạc là người bạn tốt nhất khi bị chảy máu!”

... ..

“Tên: Y học. Kiến thức về dược phẩm – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Không”

“Phân loại kỹ năng: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Bạn biết cách sử dụng, phân chia hợp lý liều lượng những loại thuốc bạn có, được hiệu +10%”

“Tiêu hao: Không”

“Điều kiện học tập: Không”

“Ghi chú: Bạn biết dùng cả thuốc cứu người lẫn giết người!”

... ..

Tần Nhiên không ngờ lại cậu lại có thể học được tận hai cái kỹ năng từ Maggie, nên khi hệ thống hỏi có muốn học hay không thì đương nhiên câu trả lời của cậu chính là “có”.

Tuy hai kỹ năng này không có thuộc tính liên quan nào nên không thể dựa vào tăng cấp kỹ năng để tăng luôn thuộc tính.

Nhưng hiệu quả của hai kỹ năng này lại không tệ chút nào.

Đặc biệt là kỹ năng “Y học”!

“Cả thuốc cứu người lẫn giết người sao?” Cậu nghĩ thầm.

Lời nhắc nhở rõ ràng đến mức như vậy mà nếu cậu còn không hiểu nữa thì đúng là đờn ốc thật rồi.

Thậm chí, vào giờ phút này, trong đầu Tần Nhiên đã nảy ra vài ý tưởng.

Nhưng, khi nhìn thấy Kha Lâm đang tức giận ra mặt thì Tần Nhiên tạm thời đè nén những suy nghĩ này lại.

“Tôi có thể giải thích!” Đối mặt với Kha Lâm – người thật sự quan tâm đến cậu, Tần Nhiên chỉ biết cười khổ rồi giơ đôi tay lên xin đầu hàng.

“Tôi đang nghe đây!” Kha Lâm khoanh tay, lẳng lặng ngồi trước mặt Tần Nhiên.

Nhìn dáng vẻ của Kha Lâm, Tần Nhiên quyết định sẽ thẳng thắn.

Cậu từ từ kể từ lúc bắt đầu giao dịch với Tát Lỗ Tập đến tận lúc giết chết tướng quân Chiêm Ninh, rồi lại quay lại doanh trại của Tát Lỗ Tập rồi bị một trưởng lính phân loạn cháy đen đánh lên, dẫn đến bị thương... Khi nói đến khúc bị thương ngoài ý muốn, Tần Nhiên nhú mày lại. Bởi vì, cậu vốn dĩ có thể tránh không để cho chuyện này xảy ra.

Nhưng khi kể đến lúc giành được hãn một kho vũ khí của Tát Lỗ Tập thì vẻ mặt của cậu lại hơi đắc chí vênh vao.

Cậu không nghĩ rằng có người vẫn có thể sống sau mấy đợt xả đạn, xả tên lửa điên cuồng của cậu.

Cho nên, suy nghĩ chủ quan ấy đã cho cậu một bài học.

Nếu không phải thể chất của cậu đã đạt đến F+, giá trị sinh mệnh cũng đã tăng lên đến 150 điểm, hơn nữa còn có thể lợi dụng khẩu súng lục chặn đòn công kích kia thì cậu đã chết từ lâu rồi.

Tần Nhiên kể từ từ.

Cho dù vết thương ngoài ý muốn làm cho cậu cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng cậu cũng không giấu giếm.

“Anh...”

Khi Tần Nhiên đã thuật lại toàn bộ sự việc, Kha Lâm trợn mắt lên nhìn Tần Nhiên. Cô hoàn toàn không thể ngờ được rằng cuộc chiến đêm nay lại là do người con trai đang ngồi trước mặt cô gây nên.

Còn Maggie đang ngồi kế bên đã sợ ngây người từ nãy. Cô đã đánh mất khả năng ngôn ngữ, khả năng tự hỏi, chỉ còn biết ngơ ngác nhìn Tần Nhiên.

“Khi bình minh lên, quân chính phủ sẽ tiến vào thành phố này! Hòa bình đã đến rồi! Tuy là nó đến muộn!” Tần Nhiên vừa nói vừa cố gắng đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ vật của chính mình.

Bao gồm cả những thứ cậu mang về được từ trong kho vũ khí của Tát Lỗ Tập.

Tần Nhiên không thể không thu dọn đồ đạc của mình. Bởi vì, cậu chỉ còn 5 phút ở trong game.

“5 phút sau người chơi sẽ rời khỏi nhiệm vụ dành cho người chơi mới...”

“Xin vui lòng mang theo tất cả vật phẩm mà bạn có thể mang theo. Đây chính là những vật phẩm mà bạn sẽ mang ra ngoài!”

(Chú ý: Những vật phẩm vượt qua hạn mức cao nhất có thể mang theo của người chơi sẽ bị tự động xếp vào danh mục những vật phẩm không thể mang ra khỏi nhiệm vụ!”

.....

“Chỉ có thể mang theo vật phẩm cá nhân ra ngoài? Những vật phẩm vượt qua hạn mức cao nhất có thể mang theo sẽ bị tự động xếp vào danh mục những vật phẩm không thể mang ra khỏi nhiệm vụ?”

Nhìn những dòng nhắc nhở, do dù là người điềm tĩnh như Tần Nhiên cũng không kiềm chế nổi muốn chửi tục.

Nhưng lý trí lại nói với cậu rằng phải tận dụng thời gian!

Điều này khiến cho cậu không thể không kéo cái cơ thể còn chưa khỏi hẳn dậy bắt đầu thu dọn đồ đạc. Mang theo những thứ mà bản thân có khả năng mang theo... điều này làm cho cậu không thể không vứt bỏ một ít đồ vật.

Lại thêm một lần cậu cảm thấy xót từng khúc ruột.

Vô cùng đau đớn!

Phải biết rằng mấy thứ này không phải dễ dàng có được, mỗi một thứ đều phải mạo hiểm cả sinh mệnh mới có thể đoạt được!

“What the f*ck!”

Sau khi quyết định chọn thanh súng bắn tỉa “rắn độc – M1” và hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II” làm những trang bị cần thiết mang theo có giá trị tối cao, Tần Nhiên nhìn đồng súng máy hạng nhẹ “HK – 20” và đồng đồ phải bỏ lại, cộng thêm nghĩ đến vết thương xui xẻo của mình làm cho cậu cuối cùng cũng chửi tục... trong lòng.

Động tác của Tần Nhiên làm cho Kha Lâm chú ý.

“Anh phải rời đi sao?” Kha Lâm bước đến gần cậu rồi nắm lấy ống tay áo của cậu, nhìn chăm chăm.

Tần Nhiên bị Kha Lâm nắm lấy ống tay áo khiến cho cậu không thể không dừng lại.

Đối diện với ánh nhìn chăm chú của Kha Lâm, Tần Nhiên tự động muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói thành lời.

Cậu biết ơn sự giúp đỡ của Kha Lâm.

Cậu biết nếu không có Kha Lâm giúp đỡ thì cậu chắc chắn sẽ gặp rất nhiều gian khổ, và đương nhiên sẽ không có được nhiều thu hoạch như vậy.

Nhưng ngoại trừ điều này thì cậu không biết nói gì nữa.

Đặc biệt là khi Kha Lâm biểu hiện ra một loại tình cảm khác với cậu.

Cho dù Tần Nhiên có chậm hiểu cỡ mấy thì ngay khi Kha Lâm túm lấy ống tay áo của cậu thì cậu cũng đã hiểu loại tình cảm mà Kha Lâm đang dành cho cậu là gì.

Chỉ là, cậu không thể đáp lại tình cảm của cô.

Thân phận của hai người đã sắp đặt sẵn kết cục của cả hai.

Tần Nhiên không thể nói cho Kha Lâm biết rằng đây chỉ là một trò chơi tương đối chân thật, mà cô chỉ là một nhân vật do máy tính tạo ra. Có lẽ cô còn đảm nhiệm vai trò là “giáo viên” chỉ dẫn cho người chơi mới.

Cậu không thể nói ra.

Bạn có thể không nhân từ, nhưng xin hãy lương thiện, đừng làm tổn thương hạnh phúc của người khác!

Tần Nhiên biết hạnh phúc hiện tại của Kha Lâm là gì. Hơn nữa, cậu không những sẵn lòng duy trì lương thiện, mà còn sẵn lòng nhân từ để bảo vệ phần hạnh phúc này của cô.

Nhưng... Tần Nhiên không biết nên làm gì.

Cho nên cậu im lặng.

Tần Nhiên chỉ có thể nhìn vào mắt cô.

Cuối cùng, Kha Lâm buông tay áo của Tần Nhiên ra.

“Cần gì sao? Tôi dọn phụ anh!” Kha Lâm nói.

“Cảm ơn!” Tần Nhiên đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Cơ Hội!

Năm phút ngắn ngủi, mới chớp mắt cái đã thấy trôi qua mất rồi.

Tần Nhiên không nói hẹn gặp lại.

Bởi vì cậu biết cậu hẳn là không thể trở lại cái nhiệm vụ dành cho người chơi mới này nữa.

Cho nên Tần Nhiên vừa đeo cái bao đựng khẩu “rán độc – M1”, hai khẩu “southpaw – II” và một đồng đồ vật nữa, vừa cố hết sức nâng tay phải lên vẫy tay tạm biệt với Kha Lâm và Maggie.

Hai cô gái cũng vẫy tay chào tạm biệt lại với Tần Nhiên.

Kha Lâm còn muốn nói gì đó.

Nhưng thời gian rời khỏi đã đến nên Tần Nhiên không nghe rõ Kha Lâm đã nói cái gì. Thử ánh sáng mang cậu tiến vào nhiệm vụ lại xuất hiện trước mắt cậu khiến cho cậu không thể không nhắm hai mắt lại rồi nâng một tay lên che đôi mắt hồng chấn thử ánh sáng vô cùng chói mắt ấy.

Tiếp theo, cảm giác không trọng lực làm cho Tần Nhiên khó chịu trong chốc lát.

Khi mọi thứ đã khôi phục bình thường, Tần Nhiên phát hiện chính mình đã xuất hiện ở một cái phòng bằng tôn trông như một cái kho hàng.

Căn phòng đầy bụi bặm, mạng nhện giăng đầy.

Từ “cũ nát” cũng không thể hình dung trạng thái của căn phòng này.

Điểm cộng duy nhất của nó chính là rộng. Căn nhà rộng đến mức đủ cho năm cái xe buýt song song đi qua, hơn nữa, có mười cái xe buýt cùng đỗ trong này cũng không thành vấn đề.

“Đây là màn hình chủ của trò chơi?” Tần Nhiên đánh giá xung quanh, không quá chắc chắn, nói.

Ít nhất, nơi này hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cậu.

Cho dù không giống những màn hình chủ của những game 3D có phong cách lòe loẹt khác thì ít nhất cũng phải sạch sẽ một chút chứ?

Tần Nhiên nhìn đồng bụi bặm dày cộm đến mức có thể ẩn ra dấu chân trên sàn, nhũn mảy.

Nhưng, rất nhanh, lực chú ý của cậu lại tập trung vào đồng chiến lợi phẩm của mình.

Cậu cẩn thận kiểm tra ba lô và đồ vật phẩm cá nhân mà cậu đang có.

Khi phát hiện khẩu “rán độc – M1” và hai khẩu “southpaw – II” đều còn, nhưng lựu đạn “U – II”, khẩu súng lục “M1905”, băng đạn, đồ đóng hộp, nước lại biến mất không ít thì cậu thở dài bất đắc dĩ một cái.

“Quả nhiên thiếu mất một ít!”

Lúc này có Kha Lâm giúp thu dọn nên đã hoàn toàn đạt đến cân nặng tối đa mà cậu có thể mang theo... nên cậu chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng mà không thể di chuyển được.

Tần Nhiên cảm thấy may mắn.

Nhưng thật hiển nhiên, tư thế như vậy vẫn bị coi là vượt qua cân nặng tối đa.

“May mắn thật!” Tần Nhiên nhìn khẩu “rán độc – M1” và hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II” rồi trong lòng lại hét lên may mắn.

Nếu hai loại vũ khí này bị mất thì cậu thật sự sẽ đau đớn muốn chết.

Còn việc những vật phẩm kia đã mất đi là để giữ lại hai loại vũ khí này?

Đương nhiên Tần Nhiên cũng nghĩ tới khả năng này. Nhưng cậu lại không biết giới hạn cân nặng mà bản thân có thể mang theo là chừng nào. Cậu nghĩ rằng cậu có thể đeo nổi chừng đó.

Nếu bảo cậu đeo 100kg cục đá thì cậu tuyệt đối sẽ chùn bước.

Nhưng nếu cho cậu 100kg tiền Liên Bang thì... Cậu không những cho rằng mình có thể khênh nổi, mà còn có thể chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Đối với Tần Nhiên thì những tài sản thuộc về cậu chính là mạng sống của cậu.

“Cần phải tìm đồ đựng vật phẩm!”

Tần Nhiên tự động nghĩ thầm.

Đừng!

Tiếng nổ mạnh đột nhiên xuất hiện ở ngoài căn nhà khiến cho cậu đang tự hỏi bị bùng tình. Tức khắc, Tần Nhiên tự động giơ thanh súng bắn tia “rán độc – M1” lên theo bản năng, nhắm vào cái cửa ra vào.

Nhưng... cửa phòng vẫn đóng kín!

Cho dù cậu nghĩ rằng điểm phát sinh vụ nổ chính là ở ngoài cửa thì nó vẫn cứ đóng kín.

Tiếng nổ không kết thúc, mà ngược lại, nó lại giống như hiệu ứng domino vậy. Những tiếng nổ mạnh liên tiếp nhau vang lên.

Đùng đùng đùng!

Tần Nhiên đưa ra kết luận là những tiếng nổ này đang vang lên ở xung quanh căn nhà.

Nhưng căn nhà bằng tôn trông có vẻ cũng nát này lại vẫn bình yên vô sự.

“Cái này?” Tần Nhiên suy đoán.

Ngay sau đó, một đoạn văn liền xuất hiện trước mắt cậu...

“Thành phố Chung Khí và xe tăng bọc thép đang bùng nổ chiến tranh, xin người chơi vui lòng không rời khỏi nhà của mình để tránh bị vạ lây!”

“Hiệp hội chiến tranh?” Tần Nhiên sững sốt.

Tần Nhiên đã từng làm việc trong xưởng gia công kim loại nên đương nhiên không hề lạ lẫm với thứ này.

Chỉ là, cậu không ngờ mình vừa bắt đầu chơi game ngầm này đã gặp phải chuyện như thế.

Những dòng chữ xuất hiện trước mắt cậu cũng không vì cậu đang mãi suy nghĩ lung tung mà dừng lại.

Từng dòng chữ xuất hiện...

“Nhiệm vụ của người chơi mới: Thành phố chiến loạn”

“Tính chất của nhiệm vụ: Tự do”

“Độ khó: Thấp”

“Nhiệm vụ chính: Sinh tồn trong ba ngày”

“Mức độ hoàn thành: 100% (đạt được đánh giá cơ bản: F)”

“Nhiệm vụ phụ: Cứu giúp càng nhiều binh dân cho đến khi chiến tranh kết thúc càng tốt. Cứ mỗi một binh dân sẽ giúp tăng điểm qua màn”

“Mức độ hoàn thành: 200% (cứu giúp hai người: Kha Lâm và Maggie --> đánh giá tăng lên: F -> E)”

“Biểu hiện chiến đấu: Vô cùng tích cực (đánh giá tăng lên: E -> D)”

“Biểu hiện tìm tòi: Bình thường (đánh giá không tăng lên)”

“Đánh giá đặc biệt 1: Giết chết Tất Lỗ Tập - thiếu tá của phản quân (đánh giá tăng lên: D --> C)”

“Đánh giá đặc biệt 2: Giết chết Chiêm Ninh - tướng quân của phản quân (đánh giá tăng lên: C -> A)”

“Phúc lợi của nhiệm vụ dành cho người chơi mới: Đánh giá tăng lên một bậc!”

“Đánh giá cuối cùng của người chơi: S”

“Đang tính thu hoạch của người chơi khi hoàn thành nhiệm vụ cho người chơi mới...”

“Kết quả thu hoạch cuối cùng của người chơi như sau...”

“Điểm tích lũy: 3000; Điểm kỹ năng: 3; Điểm kỹ năng vàng: 1”

“Người chơi không có vết thương nghiêm trọng, không cần điều trị!”

.....

“3000 điểm tích lũy? 3 điểm kỹ năng? 1 điểm kỹ năng vàng?”

Nhìn những thông tin của dòng cuối cùng, cậu không xác định được giá trị của những thứ này vì không có vật tham chiếu. Nhưng dựa vào đánh giá là cấp S thì chắc hẳn là thu hoạch phong phú.

“Người chơi hoàn thành nhiệm vụ của người chơi mới, mở khóa các tính năng...”

Ngay khi Tần Nhiên đang xem xét thu hoạch của mình thì tiếng máy móc xuất hiện trong căn nhà.

Cùng với tiếng máy móc xuất hiện, trên vách tường đối diện cửa ra vào hiện lên một cái màn hình tinh thể lỏng làm thay đổi cấu tạo cái vách tường vốn dĩ làm bằng tôn.

Trên màn hình đen thui lập tức xuất hiện ba hàng chữ cực lớn tạo thành ba cái lựa chọn:

Cửa hàng, diễn đàn và nhiệm vụ.

Theo ánh mắt chăm chú của Tần Nhiên, chú thích hiện ra ngay lập tức.

“Cửa hàng: Nơi cung cấp các loại nguyên vật liệu, viên đạn và vũ khí cơ bản, đồ phòng hộ, thuốc, đồ vật vĩnh và cũng cung cấp thăng cấp kỹ năng cho người chơi”

“Diễn đàn: Nơi người chơi giao lưu với những người chơi khác, cũng là nơi người chơi có thể giao dịch với nhau”

“Nhiệm vụ: Thế giới mạo hiểm của người chơi. Có thể chơi một mình hoặc theo nhóm”

(Chú ý 1: Sau mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đơn phải ngừng một tuần... Tỉ lệ thời gian: Cho dù trong trò chơi bao lâu thì ngoài đời thật vẫn đều là một tiếng.”

(Chú ý 2: Sau mỗi lần thực hiện nhiệm vụ nhóm (ít nhất 2 người) phải ngừng một tháng)

(Chú ý 3: Trong vòng ba tháng người chơi phải thực hiện nhiệm vụ đơn hoặc nhóm ít nhất một lần, nếu không sẽ bị mất tư cách chơi, trở thành nhân vật chết)

.....

Tần Nhiên liếc sơ qua những dòng trên rồi nhìn chăm chú thật lâu vào thanh “nhiệm vụ”, ánh mắt toát ra vẻ kinh ngạc.

Không phải cậu ngạc nhiên về thời gian tạm ngừng giữa các lần thực hiện nhiệm vụ, vì những game 3D khác cũng có điều kiện như vậy.

Cái làm cho cậu bất ngờ chính là trong vòng ba tháng phải thực hiện nhiệm vụ đơn hoặc nhóm ít nhất một lần, nếu không sẽ trở thành nhân vật chết.

“Nếu hoàn toàn rời khỏi cái nón thực tế ảo ảo thì chỉ nhân vật trong game chết thôi hay ngay cả bản thân mình ngoài đời thật cũng chết?”

Tần Nhiên nhú mày, suy tư.

Cậu không thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

“Còn lâu mới tích cóp đủ tiền điều trị lận mà! Bây giờ nghĩ những thứ này có ích lợi gì đâu chứ!” Tần Nhiên cười tự giễu.

Sau đó cậu liền bắt đầu đi vào “cửa hàng” và “diễn đàn” xem thử.

Tập trung để ý điểm tích lũy và giá trang bị.

Tần Nhiên luôn luôn không quên mục đích khi tham gia chơi game này chính là: Kiếm tiền!

Đương nhiên xem xét tỉ mỉ sẽ rất tốn thời gian.

Sau khi tiêu tốn gần hai tiếng đồng hồ thì cậu mới có thể nhìn sơ qua một lần.

Đầu tiên chính là điểm tích lũy.

Trong diễn đàn, có người chơi mua mỗi một điểm tích lũy với giá 20-30 đồng Liên Bang.

Nhưng số lượng người bán lại vô cùng ít ỏi.

Hiển nhiên, cái giá này được xếp vào tầm thấp.

Đối với cậu, đây đúng là một tin tốt.

Bởi vì điều này có nghĩa là thu hoạch của cậu sau khi hoàn thành nhiệm vụ của người chơi mới chính là 60,000 – 90,000 đồng Liên Bang. Con số này gần như gấp mấy lần tổng thu nhập trong ba năm của cậu.

Sau khi xem xét giá thành điểm tích lũy, cậu đi vào “cửa hàng”.

Giống như những lời miêu tả của hệ thống, chỉ có những vật phẩm cơ bản và các loại nguyên vật liệu, hoàn toàn không có những trang bị hạng sang, càng thêm không có những thứ như sách kỹ năng và đồ chứa đựng vật phẩm.

Mà phần thăng cấp kỹ năng trong “cửa hàng” lại làm cho Tần Nhiên – người tự nhận là thu hoạch phong phú, cảm thấy ngượng ngùng và... đau đớn với túi tiền eo hẹp hiện tại của mình!

Để bậc sơ cấp của kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” tăng lên bậc tiếp theo là bậc “thông thạo” cần đến tận 1,000 điểm tích lũy cộng thêm 1 điểm kỹ năng.

Mà để bậc sơ cấp của kỹ năng “đi lên lút” tăng lên bậc “thông thạo” thì cần tới 1,500 điểm tích lũy và cũng cộng thêm 1 điểm kỹ năng.

Để những kỹ năng khác tăng từ cấp cơ bản lên sơ cấp thì cũng cần 200 đến 800 điểm tích lũy tùy theo từng kỹ năng, tuy không cần điểm kỹ năng nhưng cũng không hề rẻ.

Kỹ năng “lần theo dấu vết” là mắc nhất.

Còn những kỹ năng khác thì trên dưới 200 điểm.

Nói cách khác, nếu cậu tăng kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” và “đi lên lút” lên một cấp thì số điểm tích lũy còn dư chỉ đủ để tăng cấp hai cái kỹ năng có cấp bậc cơ bản nữa ngoại trừ “lần theo dấu vết”. Hoặc nếu cậu mua một bộ trang bị toàn thân trong cửa hàng (bao gồm vũ khí, đồ phòng hộ, thuốc men và những đồ vật cần thiết)... thì mất 500 điểm tích lũy một bộ. Đây là bộ được ghim ở dòng đầu tiên trong trang đầu, nằm ở vị trí dễ thấy nhất.

Tuy nguyên bộ trang bị này có một khẩu súng lục, một con dao găm, hai băng đạn, đồ phòng hộ từ đầu đến chân, thuốc men thì bao gồm ba cuốn băng vái y tế cao cấp, đồ vật linh tinh thì có ấm đun nước, thuốc lá, hộp quẹt... nhưng Tần Nhiên tuyệt đối không mua. Chưa đề cập đến việc cậu đã có những vũ khí tốt hơn như vậy mà chỉ dùng kinh nghiệm làm việc trong xưởng gia công kim loại thôi thì cũng đã đủ cho cậu biết con đường mua sắm rẻ tiền hơn: Người chơi khác!

Nếu xét về các trang bị cấp thấp thì giao dịch giữa người chơi với nhau luôn luôn là hàng ngon giá rẻ.

Sau đó, những gì Tần Nhiên nhìn thấy trong “diễn đàn” đã hoàn toàn chứng minh điểm này.

Bộ trang bị giống y như đúc trong “cửa hàng” được người chơi bán chỉ với giá 400 điểm tích lũy.

Nếu không mua súng lục thì chỉ cần bỏ ra 300 điểm là mua được rồi.

Mà nếu không mua được phẩm luôn thì chỉ cần 200 điểm cho một bộ, thậm chí cũng có thể mua được với giá thấp hơn nữa.

Tần Nhiên yên lặng xem những giao dịch trên diễn đàn, đặc biệt là những thứ có sức nóng không hề giảm xuống như vũ khí, được phẩm. Ánh mắt của cậu dần dần tỏa sáng.

Phải biết rằng, cậu có mang theo hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II” trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Giá Trên Trời!

Tần Nhiên tính bán cả hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II”, không để lại khẩu nào vì ba lý do:

Thứ nhất, cậu không có kỹ năng tương ứng nên không thể phát huy uy lực lớn nhất của loại vũ khí này, chỉ có thể bắn bậy bắn bạ như khi chiến đấu trong quân doanh của Tát Lỗ Tập. Nếu không thì đối với cậu, nó còn không có tác dụng lớn bằng khẩu súng bắn tia nữa.

Thứ hai chính là trọng lượng của khẩu súng chống tăng “southpaw – II” này. Cho dù sức mạnh của cậu đã được nâng lên một bậc, nhưng cậu vẫn không thể vừa mang súng bắn tia vừa xách theo khẩu súng chống tăng này chạy được. Sức mạnh, thể lực của cậu không cho phép cậu làm được điều đó. Mà sau khi trải qua mấy lần chiến đấu, cậu lại càng hiểu rõ tầm quan trọng của nhanh nhẹn trong thời khắc mấu chốt.

Lý do thứ ba cũng chính là lý do quan trọng nhất: Trong cửa hàng, một đầu đạn có kích cỡ phù hợp với khẩu súng chống tăng này có giá lên đến 500 điểm tích lũy!

Trước khi nhìn thấy bảng giá này thì Tần Nhiên vẫn còn đang do dự. Nhưng ngay khi thấy giá cả của đầu đạn xong thì cậu liền dứt khoát quyết định.

Cậu không đủ khả năng để mua đầu đạn với giá ấy!

Cho dù cậu không muốn thừa nhận thì hình như những thu hoạch khi cậu được cái đánh giá qua màn cấp S kia cũng không được phong phú cho lắm.

Phải biết rằng, số tên lừa mà cậu đã bán ra ở trong doanh trại của Tát Lỗ Tập đủ để đổi hẳn ba cái đánh giá qua màn cấp S!

“Vi đây là nhiệm vụ của người chơi mới sao?” Tần Nhiên lật xem một chút thông tin lưu lại. Trong ấy rõ ràng có dòng “kết quả thu hoạch cuối cùng của người chơi sau khi hoàn thành nhiệm vụ cho người chơi mới như sau”.

Dòng chữ này cho cậu nhiều hướng suy đoán hơn.

Nhưng, rất nhanh sau đó, khi Tần Nhiên nhìn thấy những giao dịch trên diễn đàn thì toàn bộ lực chú ý của cậu đã bị hấp dẫn...

Trong diễn đàn, một khẩu súng lục có lực công kích bình thường, chất lượng đã bị hao tổn được yết giá tầm 90 – 110 điểm tích lũy. Nguyên nhân khiến giá cả lên xuống chính là khi mua súng có được tặng kèm hai ổ nạp đầy đạn hay không.

Một khẩu súng bắn tia có lực công kích bình thường, chất lượng đã bị tổn hại cũng có giá niêm yết tầm 300 điểm tích lũy, nhưng không hề có tặng kèm băng đạn.

Mà một quả lựu đạn “U – II” cũng có giá là 300 điểm.

Đa phần những giao dịch trên diễn đàn đều tầm mức giá này.

Trong lúc cậu đang xem xét diễn đàn thì có một khẩu súng lục có thuộc tính “bắn chuẩn Lv1” ngẫu nhiên xuất hiện được niêm yết với giá tới 1,000 điểm tích lũy. Hơn nữa, khi cậu còn chưa kịp nhìn rõ ràng, cụ thể những thuộc tính của khẩu súng này thì nó đã bị người khác mua mất.

Hiển nhiên, những vũ khí, trang bị có thuộc tính được người chơi coi trọng hơn hẳn.

Phát hiện này khiến cho cậu càng thêm tin tưởng vào cái kế hoạch tiếp theo của mình.

Phải biết rằng, hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II” mà cậu đem về đều có thuộc tính!

Bởi vì bị giới hạn cân nặng mang theo nên đương nhiên Tần Nhiên sẽ chọn loại vũ khí đáng giá nhất trong kho của Tát Lỗ Tập để đem về.

“Tên: Southpaw – II”

“Tên: Southpaw – II”

“Loại: Súng chống tăng”

“Chất lượng: Hoàn toàn mới”

“Lực công kích: Mạnh”

“Dung lượng ổ đạn: Một viên”

“Thuộc tính: Đốt cháy Lv1”

“Công dụng đặc biệt: Không”

“Yêu cầu: Vũ khí nóng. Vũ khí hạng nặng – cơ bản”

“Ghi chú: căn cứ vào loại đầu đạn mà có những công dụng khác nhau như kích nổ, hoặc phá giáp. Nhưng tiền đề là bạn phải có được loại đầu đạn tên lửa như vậy.”

.....

Có lẽ bởi vì cùng dòng hoặc là cùng nhà sản xuất nên cả hai khẩu súng chống tăng “southpaw – II” này có thuộc tính giống nhau.

Nên giá trị của chúng cũng cao như nhau!

“Những vũ khí mà người chơi giao dịch trong diễn đàn phần lớn chỉ có lực công kích bình thường. Mà chủ yếu là súng ống, chứ những loại vũ khí lạnh như dao, kiếm rất hiếm thấy. Cho đến bây giờ, mình cũng chỉ nhìn thấy có dao găm, kiếm, đao, ngoài ra không còn gì đáng chú ý cả! Đồ phòng hộ thì cũng chỉ có những loại thông thường như áo chống đạn, quần phục tác chiến, cũng không có gì đáng chú ý cả!” Tần Nhiên nhìn lướt qua những thứ vũ khí, đồ phòng hộ đang được treo bán trong diễn đàn, nghĩ.

Trong lòng cậu đã có một cái nhận thức khái quát.

Những người chơi trong giai đoạn này hẳn là đều chọn làm nhiệm vụ có súng ống là chủ.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ những người chơi không nằm trong cái phạm trù này.

Suy cho cùng thì lần chơi thử đầu tiên kia còn tới 300 người còn sống lặn cơ mà.

Mà lần chơi đó chính là một năm trước!

Cho dù 300 người chơi còn sống ấy chỉ tham gia chơi theo đúng hạn mức thấp nhất của game yêu cầu là mỗi ba tháng phải làm nhiệm vụ một lần. Thì cho đến thời điểm hiện tại, những người ấy cũng mới tham gia tầm bốn nhiệm vụ thôi!

Nếu những người chơi ấy tích cực hơn nữa thì đương nhiên con số vừa nêu trên sẽ tăng lên gấp vài lần.

Một người chơi thực hiện hơn tám cái nhiệm vụ rồi thì tuyệt đối sẽ không sử dụng những khẩu súng bình thường như vậy. Mà phải là những loại súng ống hoặc vũ khí có uy lực mạnh hơn nữa mới phải.

Ban này, khi xem xét “cửa hàng” thì cậu thấy tuy cũng không có những vũ khí, trang bị mạnh nhưng lại có bán đủ loại đầu đạn.

Một ít loại đầu đạn đặc thù trong ấy đã đủ để cậu phỏng đoán ra một ít loại vũ khí cao cấp.

Mà những người chơi thâm niên kia mới chính là đối tượng mà cậu muốn giao dịch!

Không chỉ bởi vì những người chơi này đã có tài sản phong phú, mà còn vì những người này có đủ hiểu biết về game ngầm này!

Nếu đối phương sẵn lòng nói cho cậu nghe vài điểm đáng chú ý về game ngầm này thì cậu cũng sẵn lòng giảm giá cho đối phương.

Nhưng, tiền đề là phải tìm ra những người chơi lâu năm như vậy cái đã!

Nghĩ vậy, Tần Nhiên liền hành động.

“Người chơi tham gia diễn đàn giao dịch lần đầu tiên. Bạn có muốn đặt biệt danh không?” Giọng nói máy móc vang lên.

“Có!”

Tần Nhiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Hơn nữa còn thuận miệng nói ra một cái biệt danh: “2567!”

Không có ý nghĩa gì, chỉ đơn giản là chọn đại.

Giống như khi cậu đi làm chui trong xưởng gia công kim loại vậy.

“Biệt danh 2567 đã được xác nhận! Xin vui lòng đặt vật phẩm giao dịch và giá cả trên bàn giao dịch!”

Giọng nói máy móc vang lên. Sau đó, một cái bàn 3D liền xuất hiện trước mắt Tần Nhiên.

Tần Nhiên đặt một khẩu súng chống tăng “southpaw – II” lên cái bàn ấy. Ngay lập tức, khẩu súng từ thật thể mờ dần rồi biến thành hình ảnh 3D. Tần Nhiên không hề kinh ngạc, vì đây chính là game mà nên có gì đáng để kinh ngạc chứ.

Nếu thật sự phải kinh ngạc thì cái kỹ thuật 3D như thật của game này mới là thứ đáng để người khác phải kinh ngạc.

Một tờ bản kê và một cây bút xuất hiện trên cái bàn 3D.

Cầm lấy cây bút, Tần Nhiên viết giá của khẩu “southpaw – II” xuống bản kê.

10,000 điểm tích lũy + 5 điểm kỹ năng!

Giá mà “cửa hàng” đưa ra để mua về khẩu “southpaw – II” này là 3,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng... Thành ra cái giá mà Tần Nhiên đưa ra đã rất cao so với cái giá của “cửa hàng”. Nhưng nếu cậu tin vào cái giá mà “cửa hàng” đưa ra thì thật sự là đầu óc cậu có vấn đề thật rồi.

Bất kỳ người chơi nào cũng biết giá mà “cửa hàng” thu mua vật phẩm lúc nào cũng chỉ bằng nửa, hoặc thậm chí còn thấp hơn nửa giá trị thật của món hàng!

Huống chi, chỉ có một cái giá đủ cao mới có thể hấp dẫn sự chú ý những người chơi lâu năm kia.

Còn về việc lỗ cái giá cao quá sẽ làm người chơi khác chùn bước?

Tần Nhiên không hề lo lắng về vấn đề này.

Những người thật sự muốn món hàng ấy nhất định sẽ nhấn tin riêng cho cậu.

Sau khi cậu đặt bản kê lên bàn giao dịch lại, ngay lập tức, khẩu “southpaw – II” đã 3D hóa cùng với cái bàn giao dịch liền biến mất.

Lúc này, trong diễn đàn của người chơi xuất hiện một bài đăng mới.

Sau khi mọi thứ đã xong, Tần Nhiên liền rời khỏi trò chơi.

Cậu biết, để đạt được mục tiêu lý tưởng nhất thì cần phải có thời gian lên men.

Khoảng thời gian này sẽ không quá dài, cũng sẽ không quá ngắn.

Đủ để cậu xử lý một vài vấn đề sinh lý cá nhân.

.....

Khi Tần Nhiên bước ra khỏi nhà vệ sinh, gói mì đã được ngâm mềm trong hộp nước nóng, có thể ăn ngay.

Còn về hương vị?

Ba năm nay, mỗi ngày ba bữa mì gói, lười của cậu đã tê liệt rồi.

Nhưng nó có thể làm cậu no!

Đối với Tần Nhiên thì như vậy là đủ rồi.

Điều kiện kinh tế của cậu không cho phép cậu lãng phí nhiều hơn nữa cho thức ăn.

Đối với cậu, một hộp mì gói có giá 3 đồng Liên Bang đã là cực hạn mà cậu có thể chi trả được. Cho dù đây đã là giá khuyến mãi.

Là một cô nhi, Tần Nhiên không chỉ có được phúc lợi là miễn phí tiền thuê nhà, mà còn được giảm giá rất nhiều đối với bất kỳ đồ dùng sinh hoạt nào trước khi thành niên.

Đặc biệt là thức ăn. Cậu được giảm tận nửa giá niềm yết.

Tuy cậu hi vọng được miễn phí hoàn toàn, nhưng đây chỉ là điều ước viễn vông.

Trên thực tế, để hưởng phúc lợi và giảm giá như vậy cũng phải trả giá.

Sau khi thành niên, cậu phải vì Liên Bang phục vụ trong quân đội miễn phí trong vòng 18 tháng.

Đối với việc này, cậu không hề oán hận.

Bởi vì nếu không có chính sách như vậy thì cậu đã chết từ lâu rồi.

Ngum canh cuối cùng của hộp mì cũng được cậu húp hết, không thừa một giọt.

Cho dù nó có khó ăn thì cậu cũng sẽ không lãng phí đồ ăn.

Sau khi ném hộp mì vào thùng rác, Tần Nhiên lại nằm trên giường rồi đội cái nón thực tế ảo lên.

.....

Khung cảnh trước mắt thay đổi.

Khi Tần Nhiên lấy lại tinh thần thì cậu đã xuất hiện trong cái kho hàng bằng tôn cũ nát ngoại trừ rộng ra thì không còn điểm nào đáng khen kia.

Tần Nhiên bước tới cái màn hình tinh thể lỏng, mở trang diễn đàn ra rồi trực tiếp nhấp vào bài đăng bán khẩu “southpaw – II”.

Tích tích tích!

Ngay lập tức, trong tai cậu liền vang lên tiếng thông báo liên tiếp.

Nhìn hộp tin nhắn không ngừng chớp sáng, Tần Nhiên không chút nôn nóng nhìn dần những bình luận mà người chơi khác nhấn lại dưới bài đăng trước.

Bình luận 1: Trời má! Súng chống tăng!

Bình luận 2: Thót nghèo điên rồi!

Bình luận 3: Phía trên biển đi!

Bình luận 4: Giá hữu nghị: 2,000. Thót liên hệ!

Bình luận 5: Phía trên chém vừa thôi. Tôi ra giá 2,500!

Bình luận 6: Tôi là viên chức của thành phố Chung Khí. Giao “southpaw – II” cho tôi, tôi cho phép cậu gia nhập hội!

Bình luận 7: Đội xe tăng bọc thép gỗ lòi, phía trên là giả mạo!

Bình luận 8: Không có kỹ năng tương ứng thì không chơi nổi loại vũ khí nóng hạng nặng như vậy!

Bình luận 9: Cho hỏi, điểm kỹ năng là gì?

Bình luận 10: Phía trên gà mờ vậy!

.....

Tầm 200 cái bình luận nhưng đại đa số lại chẳng hề có liên quan gì cả.

Nhưng cũng có không ít bình luận đáng giá lưu ý.

Bình luận cuối cùng là người có biệt danh là “vô pháp vô thiên” tỏ ý sẵn lòng bỏ ra 5,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng để mua khẩu “southpaw – II”

Đây là cái giá cao nhất mà cậu nhìn thấy cho đến giờ.

“Người chơi mới? Hay là người chơi lâu năm nhỉ?”

Tần Nhiên nghiêng về cái suy đoán thứ hai hơn.

Nếu là một tân thủ thì sẽ không có tài sản lớn như vậy. Phải biết rằng, cậu có đánh giá qua màn cấp S mới được có 3,000 điểm tích lũy. Có lẽ đánh giá qua màn có có cấp bậc cao hơn nữa, nhưng số điểm tích lũy đạt được sẽ không nhiều hơn được bao nhiêu nữa, cao nhất cũng tầm 5,000 – 6,000 điểm thôi. Dưới tiền đề như vậy, cậu không nghĩ sẽ có người chơi mới sẵn sàng bỏ ra 5,000 điểm tích lũy để mua khẩu “southpaw – II”.

Thậm chí, có thể nói là không hề có.

Ít nhất, không người chơi nào lại có thể mạo hiểm dùng toàn bộ tài sản đi mua một thanh vũ khí, đặc biệt là khi thứ vũ khí này còn không có đạn, cần phải tự bỏ nhiều tiền ra mua với cái giá không hề rẻ.

Tần Nhiên đọc xong toàn bộ bình luận rồi mới mở hộp thư ra... đây mới là nơi mà cậu đặt hi vọng.

Nhưng, đa phần những tin nhắn đến đều vô bổ, bao gồm tin nhắn xin kết bạn, hay tin nhắn sex gửi đến.

Đối với những tin nhắn như vậy, cậu liền trực tiếp xóa bỏ rồi mới tập trung vào những tin nhắn còn sót lại.

Trong hộp thư lại xuất hiện cái biệt danh “vô pháp vô thiên” một lần nữa.

Lúc này, đối phương lại nâng giá lên...

6,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng!

Cái giá trên trời này làm cho cậu kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Niềm Vui Bất Ngờ

Tần Nhiên kinh ngạc khi “Vô pháp vô thiên” lại báo giá thêm lần nữa.

Chưa đề cập tới việc giá mà đối phương đưa ra đã gần bằng với giá cả mà cậu định bán, mà cách làm của đối phương đã khiến cho cậu phải chú ý đến.

Phải biết rằng, đối phương là người trực tiếp báo giá duy nhất trong những người gửi tin nhắn mà cậu xếp vào mục “những tin nhắn có giá trị”. Những tin nhắn còn lại đều là nói quanh co, hay cố gắng qua mặt cậu.

Hiển nhiên, những tin nhắn ấy có thể là của những người chơi thâm niên gửi đến nhằm tìm cách hạ giá vật phẩm khi cậu để một cái giá trên trời như thế.

Hơn nữa, nếu có thể thì đương nhiên họ cũng không ngại lừa Tần Nhiên một vô.

Trong hiện thực, loại chuyện như vậy Tần Nhiên đã gặp phải không chỉ một lần.

Mà người chơi có biệt danh “vô pháp vô thiên” lại khác. Hành động liên tục tăng giá của đối phương đủ để cho cậu biết rằng đối phương đang vô cùng sốt ruột muốn có được “southpaw – II”... Điều này đã đẩy quyền chủ động vào tay của Tần Nhiên.

Đây không phải là cách làm của một người khôn khéo!

Nếu là một thương nhân lão luyện thì chắc hẳn có thể ép ra nhiều lợi ích hơn nữa từ đối phương.

Tuy Tần Nhiên không phải là một thương nhân lão luyện, nhưng nếu cậu nắm giữ quyền chủ động thì việc làm ra hiệu quả như một thương nhân lão luyện cũng không khó.

Thậm chí có thể đạt được kết quả còn tốt hơn nữa.

Tần Nhiên tự hỏi một lát rồi nhắn tin riêng cho đối phương:

2567: Đang online không?

Vô pháp vô thiên: Cái giá 10,000 điểm tích lũy và 5 điểm kỹ năng hơi cao!

2567: Không cao!

Vô pháp vô thiên: Cao thật đấy! Tuy khẩu “southpaw – II” có lực công kích mạnh, cũng có thuộc tính, nhưng một phát chỉ có thể phóng được một quả

tên lửa. Nếu phát ấy không phải là một phát chí mạng thì cần phải có các phương pháp khác kết hợp thêm. Hơn nữa, trong cửa hàng, một đầu đạn của súng chống tăng cũng có giá tới 500 điểm tích lũy. Thật sự là đắt tiền!

Lời nói của đối phương đúng là lời nói thật.

Nhưng, đây cũng không phải là lý do khiến cậu giảm giá.

Những thông điệp toát lên trong từng dòng chữ của đối phương đã làm cho cậu cảm nhận được đối phương đang gấp gáp không chờ nổi.

Đối phương rất cấp thiết phải có trang bị này!

Có lẽ là phải đối mặt với con quái vật nào đó.

Cũng có lẽ là muốn giải quyết phiền phức gì đó.

Nhưng những chuyện này cũng không liên quan gì tới cậu. Tần Nhiên chỉ biết là thành ý mà đối phương bày tỏ ra vẫn chưa đủ. Và cậu còn có thể có được càng nhiều!

Ngay khi cậu còn đang suy nghĩ nên nhấn lại như thế nào rồi chuẩn bị gõ bàn phím tiếp thì...

Tĩnh!

“Súng chống tăng “southpaw – II” gửi bán đã được bán ra. Xin vui lòng kiểm tra và nhận 10,000 điểm tích lũy + 5 điểm kỹ năng!”

Sau khi tiếng “tĩnh” trong trẻo phát ra, giọng nói máy móc lại vang lên trong căn phòng.

Tần Nhiên sững sốt.

Ngay sau đó, khóe miệng hơi gợn lên rồi tạo thành một nụ cười sáng lạn.

Đây hoàn toàn một niềm vui bất ngờ!

Cậu vốn không nghĩ có thể bán khẩu “southpaw – II” với cái giá như vậy.

Tần Nhiên rất rõ ràng, cái giá mà cậu đưa ra là một cái giá đắt cắt cổ... phải là 7,000 – 8,000 điểm tích lũy và 2 – 3 điểm kỹ năng mới là cái giá thích hợp.

Về điểm kỹ năng, hiện tại cậu vẫn đang khuyết thiếu kinh nghiệm nên hơi không chắc chắn lắm.

Nhưng cậu biết điểm kỹ năng có giá trị xa xỉ thông qua việc nó là thứ cần thiết để giúp kỹ năng thăng cấp từ mức sơ cấp đến cấp thành thạo.

Ít nhất nó có giá trị cao hơn điểm tích lũy nhiều.

Cho nên, với cái giá cắt cổ như vậy, Tần Nhiên cơ bản không hề nghĩ đến việc có thể bán được khẩu súng.

Trừ phi có người cần phải dùng gấp!

Người mà còn khẩn cấp hơn cả “vô pháp vô thiên”!

Cậu tự động nghĩ đến hai cái hiệp hội đang giao chiến với nhau.

Thành phố Chung Khí và đội xe tăng bọc thép!

Người chơi cá nhân và hiệp hội là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Đối với người chơi thì con số mà cậu đưa ra không khác gì một con số thiên văn. Nhưng đối với hiệp hội thì có lẽ nó chỉ hơi mắc xiu thôi.

Vĩnh viễn đừng bao giờ xem thường sức mạnh của đoàn thể.

Khi bạn chưa có sức mạnh đạt đến mức có thể nghiền ép hết tất cả thì người nhiều lực lượng lớn chính là chân lý.

Giống như khi cậu đối mặt với mười mấy thằng lính phản quân trong nhiệm vụ cho người chơi mới vậy. Nếu một chọi một thì cậu có thể dễ dàng xử lý bất kỳ một ai trong cái đội lính ấy, nhưng khi mười mấy người tụ lại tiến công cùng một lúc thì cậu không thể không rút lui trong chập vụt.

“Hai hiệp hội đã chiến đấu kịch liệt đến mức như vậy luôn rồi à?” Tần Nhiên lẩm bầm một mình.

Tuy cậu thường nghe thấy tiếng nổ mạnh, nhưng cậu vẫn không nghĩ tình hình chiến đấu quyết liệt lắm.

Thường thì nguyên nhân dẫn đến chiến tranh giữa hai hiệp hội cũng không có gì to tát. Thậm chí, chỉ đơn giản là một câu móc mĩa thời đã đủ để dẫn phát chiến tranh.

Nhưng khi cảm giác phần nộ ấy biến mất thì mọi thứ lại trở về sóng yên biển lặng ngay trong tích tắc.

Khi còn làm gia công trong xưởng kim loại, Tần Nhiên cũng đã từng thấy hiệp hội đánh nhau. Nhưng phần lớn đều là đầu voi đuôi chuột.

Trừ khi... Có thứ gì đó mà cả hai bên không thể từ bỏ.

Thứ này có thể là trang bị, địa bàn, nhân tài và cả phụ nữ, và có thể là nhiều thứ khác nữa.

Đặc biệt là phụ nữ. Thứ này có uy lực cực mạnh, lại còn hay thay đổi thất thường.

Mà hoặc thành phố Chung Khí hoặc đội xe tăng bọc thép đã mua khẩu súng chống tăng “southpaw – II”. Nếu đội đã mua súng còn mua cả số lượng lớn tên lửa thì kết cục sẽ là...

Không chết không ngừng nha!

Nếu khẩu súng chống tăng này rơi vào tay của một đội, thì đội còn lại chắc chắn sẽ rơi vào tình thế chờ bị đánh.

Nếu lúc này lại xuất hiện thêm một khẩu “southpaw – II” thì sao nhỉ?

Ngay lập tức, Tần Nhiên nhìn khẩu “southpaw – II”, ánh mắt lập lòe ánh sáng của vàng ròng.

Tần Nhiên lại nhìn thấy hơn mười ngàn điểm tích lũy và nhiều điểm kỹ năng hơn nữa đang vẫy tay với cậu.

Chỉ cần một bên bị đánh đau thì cho dù cậu có nâng giá lên nữa thì bên ấy cũng sẽ không để ý cái mức giá ấy.

Tần Nhiên hí mắt, nụ cười trở nên sáng lạn hơn nữa.

Tích tích!

Hộp thư cá nhân lại chớp sáng lên: “vô pháp vô thiên” lại liên hệ với cậu.

Vô pháp vô thiên:...

Vô pháp vô thiên: Hiệp hội nâng giá lên nha! Người chơi cá nhân không có nhân quyền nha!

Trong những câu chữ của đối phương toát ra một chút bất mãn, phần lớn thì là cảm xúc tự giễu của khổ chủ.

Hiển nhiên, trong lòng đối phương cũng rõ ràng ai là người đã cuốn mất khẩu “southpaw – II”

Tần Nhiên nhìn tin nhắn đến, nở nụ cười rồi chụp hình khẩu “southpaw – II” còn lại gửi qua cho đối phương.

Vô pháp vô thiên: Cậu còn có?

Vô pháp vô thiên: Không phải là hình chụp của khẩu lúc nãy chứ hả?

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nghi ngờ.

Đây hoàn toàn là những việc hợp tình hợp lý. Tần Nhiên không hề tức giận, trực tiếp nhấp vào chức năng giao dịch tư nhân của hai bên rồi bày khẩu “southpaw – II” còn lại ra.

Tích tích!

Ngay lập tức, hộp tin nhắn cá nhân lại chớp sáng không ngừng.

Vô pháp vô thiên: Người anh em! Cậu đã đánh cướp kho đạn dược đúng không!

Vô pháp vô thiên: Còn những thứ tốt nào nữa?

Vô pháp vô thiên: Lấy ra cho tôi xem với!

Vô pháp vô thiên: Tôi tuyệt đối sẽ cho cậu một cái giá phải chăng!

.....

Liên tiếp mười cái tin nhắn đến.

2567: 15,000 điểm tích lũy và 8 điểm kỹ năng.

Tần Nhiên chỉ gửi đi đúng một tin nhắn. Sau đó, mặc kệ đối phương im lặng.

Một lát sau đối phương mới trả lời.

Vô pháp vô thiên: Người anh em! Cậu cũng quá tàn nhẫn nha! Ban nãy mới có 10,000 điểm tích lũy và 5 điểm kỹ năng! Giá này cao quá rồi!

2567: Ban nãy anh cũng nói cao!

2567: Chỉ lát nữa thôi, tôi nghĩ sẽ có người mua chấp nhận mức giá này!

Tần Nhiên trả lời. Câu đáp trả này lại làm cho đối phương im lặng thêm lần nữa.

Đối phương có thể đoán được ai là người đã mua khẩu súng chống tăng ban nãy. Nên Tần Nhiên tin tưởng rằng đối phương có thể đoán ra tình hình sắp tới.

Chỉ cần chờ một một chút nữa thôi thì chưa chắc cậu không thể bán khẩu súng còn lại với cái giá vừa nêu.

Sau một lúc im lặng ngán ngùi, đối phương lại trả lời cậu.

Vô pháp vô thiên: Tôi đang cần dùng gấp, có thể lấy vật đổi vật không?

Tần Nhiên nhìn dòng tin nhắn vừa tới, lại nở nụ cười rồi gõ nhanh trên bàn phím trả lời đối phương.

2567: Có thể lấy vật đổi vật, hay những tin tức có giá trị cũng được.

Gửi xong tin nhắn, Tần Nhiên lẳng lặng chờ đối phương trả lời.

Tần Nhiên biết rõ khẩu “southpaw – II” này có thể bán ra với giá cao nhưng vẫn tiếp tục tán dóc với đối phương chủ yếu là vì muốn có được những vật phẩm, tin tức hữu dụng.

Nói cách khác, cậu chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được rồi.

Lúc này, thời gian im lặng của đối phương dài hơn ban nãy.

Tầm 5 phút sau đối phương mới trả lời.

Vô pháp vô thiên: Tạm thời tôi không có tin tức có giá trị nào.

Vô pháp vô thiên: Nhưng tôi đang có một bản vẽ.

“Tên: Bản vẽ máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản”

“Loại hình: Bản vẽ chế tạo”

“Chất lượng: Bình thường”

“Yêu cầu: Kiến thức về chữa bệnh. Dược phẩm – thông thạo”

“Ghi chú: Nó chỉ là một máy chế tạo cơ bản, xin đừng quá trông chờ vào nó. Băng vải y tế chính là cực hạn của nó, chỉ có xác suất rất nhỏ có thể chế tạo ra băng vải y tế cao cấp!”

.....

Đối phương công khai thuộc tính của bản vẽ cho cậu có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Chế tạo ra băng vải y tế? Xác suất rất nhỏ có thể chế tạo ra băng vải y tế cao cấp?” Tần Nhiên trầm ngâm.

Có thể tạo ra băng vải y tế, hơn nữa còn có thể chế tạo ra băng vải y tế cho dù xác suất nhỏ nhưng đã vô cùng không tệ.

Vật phẩm dùng để chữa bệnh được giao dịch rất nhiều giữa những người chơi.

Trong “cửa hàng”, giá của băng vải y tế bình thường là 5 điểm tích lũy, còn băng vải y tế cao cấp là 40 điểm tích lũy.

Trong giao dịch giữa những người chơi thì giá cả sẽ giảm xuống đôi chút. Giá của băng vải y tế bình thường là 3 điểm tích lũy, còn băng vải y tế cao cấp thì tầm 30 – 35 điểm tích lũy.

Nếu có thể tự sản xuất thì đương nhiên là một vốn bốn lời!

Nhưng cậu cũng không vì cái lợi trước mắt mà mất đi bình tĩnh.

Những hiểu biết đại khái của cậu đối với game ngầm này đã giúp cậu biết được rằng quá trình chế tạo không phải là tự nhiên mà thành. Nếu không, trong “cửa hàng” đã không có bán thứ gọi là nguyên vật liệu.

Hơn nữa, ngoại trừ yêu cầu kỹ năng “có kiến thức về chữa bệnh, được phẩm – thông thạo” thì để tạo ra cái máy này cũng cần phải có phí tổn. Suy cho cùng thì nó cũng chỉ mới là một bản vẽ chứ không phải là một loại vật phẩm.

Tần Nhiên có lý do để tin tưởng rằng cái phí tổn này chắc chắn sẽ rất xa xỉ.

Nếu không thì đối phương tuyệt đối sẽ tự mình tạo ra cái máy.

Cũng có lẽ do đối phương bị kỹ năng hạn chế.

Nhưng cho dù nói như thế nào thì những nhân tố nêu trên đã khiến cho giá trị của bản vẽ này thấp xuống rất nhiều.

Tần Nhiên tổ chức ngôn ngữ trong đầu một chút rồi gửi tin nhắn trả lời đối phương.

2567: Cái này không đủ! Tôi không có kỹ năng tương ứng, cũng không chỉ nói cái phí tổn khổng lồ có khả năng xuất hiện.

Tuy Tần Nhiên có kỹ năng “kiến thức về y học, được phẩm – cơ bản” và có thể dùng điểm tích lũy cộng thêm điểm kỹ năng để thăng cấp thành cấp thành thạo trong thời gian ngắn.

Nhưng cậu tuyệt đối không nói cho đối phương biết điều này.

Đây là một trong những thủ đoạn để ép giá.

Đối phương không phản bác cậu. Đối phương cũng ngầm thừa nhận những gì cậu nói.

Sau đó, đối phương lại bày một loại vật phẩm khác ra.

“Tên: Thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân”

“Loại hình: Thẻ bài”

“Chất lượng: Bình thường”

“Thuộc tính: Làm cho thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân biến mất ngay lập tức”

“Ghi chú: Đối với những người chơi nhu nhược thì nó không có tác dụng gì. Nhưng đối với một dũng sĩ thì nó chính là vật báu vô giá, ngàn vàng cũng không đổi!”

.....

Khi nhìn thấy cái vật phẩm này, đôi mắt của Tần Nhiên liền lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Làm Bản Thân Mạnh Lên (1)

Đối với Tần Nhiên thì bây giờ thứ gì là thứ mà cậu đang thiếu thốn nhất?

Thời gian!

Đây chính là câu trả lời mà không có gì có thể phản bác lại được.

Bởi vì, chỉ có có đủ thời gian thì cậu mới có thể trở nên mạnh hơn nữa trong game, có được nhiều trang bị hơn nữa, kiếm được nhiều điểm tích lũy hơn nữa rồi đổi những thứ ấy để lấy tiền.

Thời gian chính là tiền bạc.

Tần Nhiên rất tán thành câu nói này. Cho dù tiền không mua được thời gian, nhưng cho dù là ăn cơm hay bị bệnh, hoặc là hưởng thụ cuộc sống thì tiền bạc vẫn là thứ không thể thiếu.

Bản thân là cô nhi nên cậu có thể thấu hiểu câu nói này còn sâu sắc hơn nữa.

Ngắm lại ba bữa mì gói liên tục trong ba năm qua, sự thấu hiểu đối với tiền tài của cậu phải nói là ngấm từ đầu lưỡi đến tận trong linh hồn.

So với “bản vẽ máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” thì cậu coi trọng “thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân” hơn nhiều.

Nhưng, Tần Nhiên tuyệt đối sẽ không để người khác biết suy nghĩ của mình trong khi đang giao dịch.

Cho nên, cậu không đáp ứng đối phương ngay lập tức mà chờ đợi một lúc sau mới trả lời.

2567: Vẫn chưa đủ! “Thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ” không có giá trị.

Vô pháp vô thiên: Nhiều nhất thì thêm 2,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng! Hơn nữa thì tôi cũng không còn cách nào!

.....

Không có nhiều vật phẩm hơn để trao đổi?

Tần Nhiên chỉ nhìn giá cả mà đối phương trực tiếp đưa ra chứ không nhìn câu cuối cùng của đối phương.

Nếu đối phương có thể nghĩ ra những biện pháp khác thì cũng sẽ không ngồi đây tiếp tục nói chuyện với cậu.

Tất nhiên là không còn biện pháp nào tốt hơn.

Hoặc là, những biện pháp khác kia cần phải trả giá còn nhiều hơn nữa!

Tần Nhiên suy tính kỹ càng rồi lại báo giá.

2567: 5,000 điểm tích lũy và 3 điểm kỹ năng!

Vô pháp vô thiên: 2,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Không thể nhiều hơn nữa!

.....

Tần Nhiên nâng giá sát mức cao nhất trong lòng của “vô pháp vô thiên”. Cái giá này không cao đến mức làm cho đối phương trực tiếp lùi bước, mà cao vừa tầm làm cho đối phương muốn từ bỏ, nhưng lại thấy tiếc.

Thủ đoạn không đến mức được gọi là cao minh.

Bởi vì trước đó “vô pháp vô thiên” đã đưa ra cái giá thấp nhất.

Trong tay đối phương phải có ít nhất 6,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng!

Hoặc có thể nói, đối phương có thể vận dụng ít nhất là chừng đó.

Mà nếu đối phương đã có thể lấy ra hai cái vật phẩm như “bản vẽ máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” và “thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân” thì đã chứng minh là hai thứ này không phải đối phương cần là đối phương thể sử dụng.

Cho nên, ngay từ lúc đầu, kết quả giao dịch đã được định sẵn.

Cuối cùng: “vô pháp vô thiên” dùng 4,000 điểm tích lũy, 2 điểm kỹ năng, thêm hai món vật phẩm kia để mua khẩu súng chống tăng “southpaw – II”.

Sau khi giao dịch hoàn thành: “vô pháp vô thiên” vội vã nói mấy câu đại loại như lần tới trò chuyện tiếp liền biến mất.

Tần Nhiên liên hệ lại với đối phương thì máy chủ liền thông báo “đối phương đã tham gia thực hiện nhiệm vụ, không thể liên hệ”.

Điều này làm cho cậu đang muốn thông qua đối phương để hiểu biết hơn về game này đành phải nhún vai bất đắc dĩ.

Nhưng, cậu không hề bất mãn.

Hai bên chỉ là quan hệ giao dịch, ai cũng không nợ ai, càng không phải ai cần phải nhân nhượng ai.

Giao dịch xong rồi thì đương nhiên là ai đi đường nấy.

Đương nhiên, Tần Nhiên cũng không ngại chờ đợi đối phương hoàn thành nhiệm vụ rồi lại tiến hành giao dịch thêm... về phương diện tin tức, cho dù đối phương đã nói rằng đối phương không có tin tức có giá trị nào.

Nhưng Tần Nhiên muốn biết càng nhiều tin tức cơ bản càng tốt.

Hơn nữa, thái độ của đối phương lại làm cho cậu có được một tin vô cùng tốt. Không có giá trị gì thông thường đồng nghĩa với việc rẻ tiền.

Hàng ngon giá rẻ.

Ai cũng không ngại mua.

Tần Nhiên hơi mỉm cười rồi xem xét thu hoạch sau khi giao dịch của chính mình.

“Thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân” không có gì cần phải nói nhiều, cứ trực tiếp sử dụng là được.

Nhưng đối với “bản vẽ máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” thì cậu cần phải nghiêm túc nghiên cứu một chút.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cái giá mà hệ thống báo ra...

“Bạn có muốn dùng 8,000 điểm tích lũy để tạo ra máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản không?”

“Không đáp ứng đủ yêu cầu, không thể tạo máy”

“8,000 điểm tích lũy?”

Tần Nhiên ngạc nhiên đến mức phải hít sâu liên tục mấy cái rồi mới có thể bình tĩnh lại.

“Điểm tích lũy: 17,000; Điểm kỹ năng: 10; Điểm kỹ năng vàng: 1; Thuộc tính vàng: 0”

Tần Nhiên nhìn sơ qua điểm tích lũy, điểm kỹ năng của bản thân.

Trong lòng cậu đang tính toán, nếu muốn tạo ra “máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” thì cần phải nâng kỹ năng “kiến thức về y học-dược phẩm” lên cấp thông thạo. Tổng số điểm tích lũy để tạo ra cái máy với cả thăng cấp kỹ năng là 9,200 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Con số này đã nhiều hơn một nửa tổng tài sản hiện tại cậu đang có.

Rồi sau đó còn phải tốn tiền mua nguyên vật liệu, cũng chưa biết hết bao nhiêu điểm.

Nếu phí tổn cao hơn giá giao dịch giữa những người chơi trong “diễn đàn” thì tuyệt đối không có lời.

Nhưng Tần Nhiên cũng không vì vậy mà từ bỏ ý tưởng ban đầu của mình!

Ngay khi làm giao dịch với “vô pháp vô thiên”, cậu đã tính toán tạo ra máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản. Nếu không thì cậu có thể chờ đợi đến khi cuộc chiến của hai hiệp hội kia tiến vào giai đoạn gây cản rồi lại tung khẩu “southpaw – II” ra bán với giá cao.

Tần Nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của dược phẩm trong trò chơi này.

Đặc biệt là khi trong “cửa hàng” chỉ bán những dược phẩm cơ bản thì cậu càng cảm nhận được tầm quan trọng của nó.

Bởi vì, trên bản vẽ có viết rõ ràng hai chữ “cơ bản”. Nếu có cơ bản thì tất nhiên là có thăng cấp. Mà một khi đã thăng cấp được rồi thì nó sẽ tạo ra những dược phẩm mà trong “cửa hàng” không hề có. Tần Nhiên đã có thể tưởng tượng ra cái lợi nhuận khổng lồ mà cậu có được khi ấy.

Nhưng tiền đề là cậu cần phải có một cái “máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” cái đã!

Đối với đầu tư lâu dài, nếu kết quả đưa tới món lãi kèch xù thì Tần Nhiên cũng sẽ không ngại đầu tư.

Đặc biệt là khi xuất hiện vật phẩm như “thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân” thì cậu lại càng tự tin mình có thể biến cái từ “lâu dài” ấy thành thời gian ngắn!

Nhưng, Tần Nhiên cũng không mù quáng đến mức lập tức chế tạo cái máy.

Chế tạo ra loại dược phẩm cao hơn một bậc, giành lấy lợi ích lớn hơn nữa đương nhiên là không sai.

Nhưng Tần Nhiên biết thực lực của bản thân còn quan trọng hơn nữa!

Nếu bởi vì cái trước mắt là “máy chế tạo đồ dùng y tế cơ bản” mà bỏ qua cơ hội tăng lên thực lực tự mình thì đối với cậu, việc này không khác gì mò gà lấy trứng.

Chỉ có bản thân càng mạnh mẽ thì mới có thể có được càng nhiều trang bị trong những nhiệm vụ, rồi đòi lấy nhiều điểm tích lũy hơn nữa.

Điểm khác biệt giữa chủ yếu và thứ yếu.

Tần Nhiên có thể phân biệt rõ ràng.

Đương nhiên, nếu đây là một “máy chế tạo y dược trung cấp” thì cho dù có phải đập nồi bán sắt thì cậu cũng muốn tạo ra nó để chiếm lấy thương cơ trước.

Nhưng, đáng tiếc nó chỉ là một cái máy cấp cơ bản.

Đặc biệt còn phải tiêu tốn hơn nửa điểm tích lũy của cậu nên cậu lựa chọn làm bản thân mạnh lên trước.

Bởi vì, để làm bản thân mạnh lên cũng cần phải tiêu tốn với cái giá vô cùng xa xỉ.

“Vũ khí lạnh - dao găm (cơ bản -> sơ cấp) cần 200 điểm tích lũy. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Trốn tránh (cơ bản -> sơ cấp) cần 200 điểm tích lũy. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Quyền Anh (cơ bản -> sơ cấp) cần 200 điểm tích lũy. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Kiến thức về y học - dược phẩm (cơ bản -> sơ cấp) cần 200 điểm tích lũy. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Lần theo dấu vết (cơ bản -> sơ cấp) cần 800 điểm tích lũy. Bạn có muốn thăng cấp không?”

Năm kỹ năng thăng cấp từ cơ bản lên sơ cấp cần tiêu tốn 18,000 điểm tích lũy, trong đó kỹ năng “lần theo dấu vết” gần như chiếm mất một nửa.

Tần Nhiên chọn “có” đối với tất cả.

Liên tiếp năm lần truyền đạt kiến thức kết hợp với cơ thể thực hành diễn ra.

Bốn kỹ năng “vũ khí lạnh - dao găm”: “trốn tránh”: “quyền anh”: “chữa bệnh - băng bó” thăng cấp tới mức sơ cấp chỉ làm cho hiệu quả của kỹ năng trở nên tốt hơn chứ không làm cho thuộc tính của cậu xảy ra thay đổi.

Hệ thống đều đưa ra dòng nhắc nhở “đã đạt đến hạn mức cao nhất của kỹ năng này, không thể tăng thêm!” đối với cả bốn kỹ năng.

Điều này cũng không khiến cậu kinh ngạc.

Khi kỹ năng “vũ khí nóng - vũ khí hạng nhẹ” thăng cấp đến mức sơ cấp mà thuộc tính cảm giác không thể tăng lên thêm nữa thì cậu đã có suy đoán như vậy rồi.

Nhưng điều khiến cậu bất ngờ chính là kỹ năng “lần theo dấu vết” lại làm cho thuộc tính cảm giác của cậu xảy ra thay đổi.

“Kỹ năng lần theo dấu vết (cơ bản -> sơ cấp)”

“Tên: Lần theo dấu vết – sơ cấp”

“Thuộc tính liên quan: Cảm giác”

“Phân loại kỹ năng: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Bạn có thể thông qua các loại dấu vết để lần theo mục tiêu mà bạn muốn tìm!”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Cảm giác F+”

“Ghi chú: Khi kết hợp vận dụng, bạn có thể giỏi hơn cái mũi của chó săn!”

.....

“Kỹ năng lần theo dấu vết thăng cấp, thuộc tính tương quan tăng lên...”

“Cảm giác F+ -> E-”

“Kỹ năng “lần theo dấu vết” thăng cấp có thể làm cho thuộc tính cảm giác tăng lên là vì mình đã học nó từ sách kỹ năng? Hay là do bản thân kỹ năng đặc biệt?”

Tần Nhiên suy đoán.

Tần Nhiên nghiêng về khả năng do bản thân kỹ năng đặc thù hơn. Nhưng cậu không có đủ thông tin để chứng minh điều này.

Cho dù hoang mang, nhưng cũng không gây trở ngại đến kế hoạch tiếp tục làm bản thân mạnh lên của cậu.

Vì để có những hiểu biết trực quan hơn, Tần Nhiên tỉ mỉ xem xét toàn bộ mức tiêu phí của các kỹ năng nếu thăng cấp từ sơ cấp lên thông thạo.

“Vũ khí lạnh - dao găm” 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Trốn tránh” 1,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Quyền Anh” 1,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Chữa bệnh - băng bó” 500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Kiến thức về y học - dược phẩm” 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

“Lần theo dấu vết” 3,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng.

Tổng cộng cần phải tốn 11,000 điểm tích lũy và 9 điểm kỹ năng.

Trong đó, kỹ năng “lần theo dấu vết” là mắc nhất, bằng giá với tổng số điểm để hai kỹ năng thăng cấp từ sơ cấp -> thông thạo.

Kỹ năng “chữa bệnh - băng bó” thì lại rẻ tiền nhất, chỉ bằng một nửa của những kỹ năng khác.

Tần Nhiên nhìn 8 cái kỹ năng mà mình đang có rồi nghiêm túc tự hỏi bước tiếp theo của kế hoạch làm bản thân mạnh lên.

Cách thức chiến đấu mà cậu đang quen thuộc nhất là: kết hợp “vũ khí lạnh - dao găm” + “đi lên lút” theo hình thức ám sát, và kết hợp “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” + “trốn tránh” theo hình thức bắn tỉa.

Không thể nghi ngờ, bốn cái kỹ năng này nhất thiết phải tăng lên cấp thông thạo.

Mà kỹ năng “quyền Anh” cũng nằm trong cái kế hoạch này, vì Tần Nhiên không thể cam đoan rằng chính mình sẽ không bao giờ gặp phải tình huống đột nhiên trong tay không có bất kỳ vũ khí nào.

Còn “lần theo dấu vết” thì khỏi phải nói. Nó có hiệu quả đặc biệt nên ở bất kỳ phương diện nào đều hữu dụng cực kỳ.

“Kiến thức về y học - dược phẩm” lại là cơ sở để tạo ra “máy chế tạo đồ dùng y tế” nên tất nhiên cần phải thăng cấp.

Còn “chữa bệnh - băng bó”?

Trừ khi cậu cho rằng bản thân sẽ không bao giờ bị thương, nếu không thì tốt nhất là đạt đến một cấp bậc nhất định.

Nhìn lại toàn bộ thì hình như cái nào cũng phải thăng cấp.

So với cách làm cực đoan như thăng cấp một kỹ năng đến cực hạn thì cậu thích thăng cấp toàn diện hơn... Bởi vì thứ quyết định bạn có mạnh hay không không dựa vào điểm mạnh nhất của bạn, mà là ở điểm yếu nhất.

Đặc biệt là cách làm thăng cấp một kỹ năng riêng lẻ lên đến cực hạn rất dễ dàng bị kiềm chế.

Nên thành ra cậu nghiêng về phương pháp thăng cấp toàn diện hơn.

Nhưng nếu tăng lên toàn bộ thì phí tổn lại quá lớn.

Tần Nhiên không kiềm chế được mà chau mày lại.

Nhưng rất nhanh sau đó, chân mày của cậu lại giãn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Làm Bản Thân Mạnh Lên (2)

“Tại sao lại không tăng lên toàn bộ kỹ năng?”

Tần Nhiên tự hỏi bản thân.

Có lẽ những người chơi khác bị hạn chế bởi điểm tích lũy, điểm kỹ năng, nên không thể tăng lên toàn bộ.

Nhưng mà cậu thì khác.

Cậu vừa làm xong hai cái giao dịch. Cậu có đủ điểm tích lũy, điểm kỹ năng nên hoàn toàn có thể tăng lên toàn bộ.

Cậu đã được trải nghiệm sức mạnh của kỹ năng rồi.

Cho dù, mỗi cấp bậc của kỹ năng có tác dụng hạn chế đối với thuộc tính tăng lên.

Nhưng khuyết điểm không thể che lấp được ưu điểm.

Tần Nhiên không thể phủ nhận tầm quan trọng của kỹ năng đối với cậu. Nếu không có kỹ năng, cậu thật sự không thể vượt qua nhiệm vụ cho người chơi mới, càng đừng nói đến việc có được thu hoạch phong phú như vậy.

Huống chi, với số điểm tích lũy và điểm kỹ năng mà cậu đang có, chỉ cần điều chỉnh thứ tự thăng cấp các kỹ năng lên thành thành thạo thì đã đủ để làm cho toàn bộ thuộc tính tăng lên một bậc, ngoại trừ tinh thần.

Thuộc tính thay đổi là sự thay đổi trực tiếp nhất!

Đối với Tần Nhiên thì toàn bộ thuộc tính tăng lên không khác nào một lần thay da đổi thịt!

Sau vài phút đắn đo tự hỏi, Tần Nhiên liền có quyết định cuối cùng, đó chính là...

Tăng lên toàn bộ!

Điểm tích lũy, điểm kỹ năng có để đó cũng không biến thành thực lực được.

Nhưng nếu có thực lực mạnh hơn nữa thì tất nhiên có thể giành được càng nhiều điểm tích lũy, càng nhiều điểm kỹ năng.

Sau khi quyết định, Tần Nhiên bắt đầu thăng cấp kỹ năng theo trình tự.

Kỹ năng đầu tiên mà cậu sẽ thăng cấp là “quyền Anh”!

Cậu xếp kỹ năng “quyền Anh” lên đầu là vì thuộc tính liên quan của kỹ năng này là sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất.

Cái thứ hai chính là “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ”. Vì ngoại trừ hai thuộc tính giống như của “quyền anh” là sức mạnh và nhanh nhẹn, thì nó còn có thêm một thuộc tính khác là cảm giác.

Kỹ năng “lăn theo dấu vết” chính là cái thứ ba!

Lúc này, khi cảm giác đã đạt đến mức cao nhất của các kỹ năng khác thì kỹ năng này vẫn có thể thăng cấp thuộc tính “cảm giác” lên một bậc nữa. Và cậu tin lần này cũng sẽ như thế.

Tần Nhiên nhấp vào ô chọn lựa trong “cửa hàng”...

“Quyền Anh (sơ cấp -> thành thạo) cần 1,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Có!”

“Quyền Anh đạt đến cấp độ thành thạo, xin vui lòng chọn một hiệu quả đặc biệt trong những nội dung sau đây:”

“A. Thành thạo ra đòn bằng tay (khi công kích bằng tay, thuộc tính nhanh nhẹn của đôi tay sẽ được +1)”

“B. Thành thạo ra đòn bằng chân (khi công kích bằng chân, thuộc tính sức mạnh sẽ được +1)”

“Xin vui lòng lựa chọn...”

Những chọn lựa đột nhiên xuất hiện làm cho cậu sửng sốt. Cậu không ngờ rằng sẽ có những chọn lựa đặc biệt như vậy xuất hiện.

“Mỗi một kỹ năng tăng lên đến cấp thông thạo thì sẽ xuất hiện những công dụng đặc biệt như vậy sao?” Tần Nhiên suy đoán.

Đáp án rất rõ ràng.

Mà những hiệu quả đặc biệt xuất hiện sẽ làm cho những người chơi lựa chọn khác nhau sẽ biến đổi theo phương hướng khác nhau.

Giống như hai cái lựa chọn trước mắt cậu vậy.

Thông thạo ra đòn bằng tay dành cho những người chơi có đôi tay chiếm ưu thế hơn chân. Mà thông thạo ra đòn bằng chân thì lại ngược lại.

Thậm chí, Tàn Nhiên còn đoán rằng sẽ xuất hiện những kỹ năng đại loại như quyền pháp, cước pháp...

Với những hiệu quả đặc biệt như trên thì suy đoán của cậu không phải không có khả năng trở thành sự thật.

“Nếu như vậy thì...”

Tàn Nhiên chau mày.

Cậu cảm thấy hơi khó khăn để chọn một trong hai.

Quyền pháp hay cước pháp thì cậu đều muốn.

Nhưng rất nhanh sau đó, cậu liền đưa ra quyết định... Cậu nghĩ đến hai cái kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” và “vũ khí lạnh - dao găm” của mình.

Hai kỹ năng này đều cần phải có đôi tay mới có thể sử dụng được.

Vì vậy, đáp án đã vô cùng rõ ràng.

“Tôi chọn B!”

“Người chơi chọn B. Thành thạo ra đòn bằng chân”

“Tên: Quyền Anh (thành thạo)”

“Thuộc tính liên quan: Sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất”

“Phân loại kỹ năng: Công kích”

“Hiệu quả: Bạn biết cách dùng nắm đấm, chân để chiến đấu, lực phá hoại +30%”

“Hiệu quả đặc biệt: Thành thạo ra đòn bằng chân (khi công kích bằng chân, thuộc tính sức mạnh sẽ được +1)

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Sức mạnh: F+; nhanh nhẹn F+; thể chất F+”

“Ghi chú: Trình độ quán quân trong hạng mục kick boxing!”

.....

“Kỹ năng quyền anh tăng lên, thuộc tính liên quan tăng lên...”

“Sức mạnh: F+ -> E-”

“Nhanh nhẹn: F+ -> E-”

“Thể chất: F+ -> E-”

.....

Sau khi lựa chọn kỹ năng, quá trình truyền đạt kiến thức và cơ thể thực hành diễn ra cùng một lúc. Dòng nước ấm lại chảy khắp cơ thể Tàn Nhiên, tắm rửa toàn bộ thân thể của cậu.

Sau khi quá trình đó kết thúc, Tàn Nhiên lại cảm nhận được toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Cậu nhận không được tung một đòn bằng tay phải.

Vút!

Một đòn đánh thẳng tiêu chuẩn cắt không khí được tạo ra. Tần Nhiên không thu nắm tay lại mà liền xoay người 180 độ về bên phải rồi đá chân phải ra như một cái roi sắt có gắn lò xo bật ra ngoài.

Vút! Tiếng gió rít lên to hơn cả ban nãy làm cho màng nhĩ tê dại.

“Cảm giác này thật là tốt!”

Sau khi ra hai đòn tấn công liên tục, Tần Nhiên cười tươi xoa xoa nắm đấm của mình.

Sau đó, cậu lập tức bắt đầu thăng cấp kỹ năng thứ hai.

“Vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ (sơ cấp -> thành thạo) cần cần 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Có!”

“Vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ đạt đến cấp độ thành thạo, xin vui lòng chọn một hiệu quả đặc biệt trong những nội dung sau đây:”

“A. Thành thạo nạp đạn (khi nạp đạn, thuộc tính nhanh nhẹn sẽ được +1)”

“B. Thành thạo ngắm bắn (khi ngắm bắn mục tiêu, thuộc tính cảm giác sẽ được +1)”

“Xin vui lòng lựa chọn...”

“Tôi chọn B!”

Lúc này, Tần Nhiên không hề do dự liền đưa ra lựa chọn của mình.

Lựa chọn A hiển nhiên là dành cho những tay bắn hòa lực chuyên đối bằng đạn. Mà cậu lại phát triển theo hướng tay súng bắn tỉa nên đương nhiên là chọn B.

“Người chơi chọn B. Thành thạo ngắm bắn”

“Tên: Vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ (thành thạo)”

“Thuộc tính liên quan: Sức mạnh, thể chất, cảm giác”

“Phân loại kỹ năng: Công kích”

“Hiệu quả: Bạn biết cách sử dụng súng lục, súng trường, súng nòng trơn, súng trường đột kích, súng tiểu liên và súng bắn tỉa, lực phá loại +30%”

“Hiệu quả đặc biệt: Thành thạo ngắm bắn (khi ngắm bắn mục tiêu, thuộc tính cảm giác sẽ được +1)”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Sức mạnh F+; thể chất F+; cảm giác F+”

“Ghi chú: ở phương diện súng ống hạng nhẹ, bạn ngang hàng với một xạ thủ bậc nhất!”

.....

“Kỹ năng vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ tăng lên, thuộc tính liên quan tăng lên...”

“Sức mạnh đã đạt đến mức cao nhất của loại kỹ năng này, không thể tăng lên nữa!”

“Thể chất đã đạt đến mức cao nhất của loại kỹ năng này, không thể tăng lên nữa!”

“Cảm giác E- -> E”

.....

Mọi thứ đều giống như suy đoán của cậu. Thuộc tính E- đã là mức độ cao nhất của kỹ năng này, không thể tăng lên được nữa.

Sau đó, ánh mắt của cậu nhìn vào kỹ năng đặc biệt “lần theo dấu vết”...

“Lần theo dấu vết (sơ cấp -> thành thạo) cần 3,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng. Bạn có muốn thăng cấp không?”

“Có!”

“Kỹ năng lần theo dấu vết đạt đến cấp độ thành thạo, đạt được một hiệu quả đặc biệt: thành thạo kiểm tra dấu vết”

“Tên: Lần theo dấu vết (thành thạo)”

“Thuộc tính liên quan: Cảm giác”

“Phân loại kỹ năng: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Bạn có thể thông qua các loại dấu vết để lần theo mục tiêu mà bạn muốn tìm!”

“Hiệu quả đặc biệt: Thành thạo kiểm tra dấu vết (trong lòng bạn luôn luôn biết rõ cách truy xét những dấu vết mà mục tiêu để lại!)”

“Tiêu hao: Thở lực”

“Điều kiện học tập: Cảm giác E-”

“Ghi chú: Khi kết hợp vận dụng, bạn có thể giỏi hơn cái mũi của chó săn!”

.....

“Kỹ năng lần theo dấu vết tăng lên, thuộc tính liên quan tăng lên...”

“Cảm giác: E -> E+”

.....

Kỹ năng lần theo dấu vết đã không khiến cậu thất vọng.

Khi thuộc tính cảm giác đạt đến cấp bậc E+, Tần Nhiên phát hiện mình có thể nhìn xa hơn, nghe rõ hơn, thậm chí có thể hình thấy rõ ràng bụi bặm trên sàn nhà.

Điều này làm cho cậu vui sướng không thôi.

Càng biến đổi trực quan, càng thể hiện sự mạnh mẽ của bản thân.

Những thay đổi sau khi ba kỹ năng thăng cấp thành thông thạo đã kích thích Tần Nhiên một hơi thăng cấp cả năm kỹ năng còn lại.

Kỹ năng “vũ khí lạnh - dao găm” (sơ cấp -> thành thạo) cần 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Đặc hiệu thì có hai cái là thành thạo đâm và thành thạo chém.

Chém thì tăng tỷ lệ đứt gân (tàn phế) lên 5%, còn đâm thì tăng tỷ lệ gây đổ máu lên 10%.

Tần Nhiên chọn thành thạo chém dựa vào hiệu quả phá hoại thực tế của nó.

Tuy đâm có thể kích phát ra tỷ lệ cao hơn, nhưng cậu lại chiến đấu theo phong cách ám sát nên thành ra chém phù hợp hơn.

Kỹ năng “trốn tránh” (sơ cấp -> thành thạo) cần 1,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Đặc hiệu gồm có hai cái là thành thạo bước đi linh hoạt và thành thạo lẩn lộn.

Thành thạo bước đi linh hoạt: Bước đi của bạn khiến cho cơ thể linh hoạt hơn, hiệu quả trốn tránh +10%)

Thành thạo lẩn lộn: Bạn có thể lẩn lộn nhanh hơn, xa hơn, giảm bớt 1/5 động tác lẩn lộn, khoảng cách lẩn tăng thêm 1m.

Tần Nhiên chọn thành thạo bước đi linh hoạt. Tuy thành thạo lẩn lộn cũng không tệ, nhưng cậu coi trọng kỹ năng “trốn tránh” đã có hiệu quả trốn tránh 30% nay lại tăng lên thêm 10% nếu chọn thành thạo bước đi hơn.

Kỹ năng “đi lên lút” (sơ cấp -> thành thạo) cần 1,500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng. Đặc hiệu là thành thạo bước đi nhẹ nhàng và thành thạo dùng bóng đen che giấu cơ thể.

Thành thạo bước đi nhẹ nhàng: Tiếng động khi bước đi của bạn trở nên rất nhỏ, không khiến cho người khác phát hiện ra. Giảm 30% âm lượng khi di chuyển. Khi mang theo vật vượt quá mức cân nặng mà cơ thể gánh được, đặc hiệu mất đi công dụng.

Thành thạo dùng bóng đen che giấu cơ thể: Bạn có thể ẩn nấp cơ thể trong bóng đen tốt hơn, hiệu quả đi lên lút +10%.

Với lần lựa chọn này, cậu hơi do dự. Hai lựa chọn mà hệ thống đưa ra đều rất hấp dẫn.

Đặc hiệu đầu tiên thì có thể giảm tiếng động phát ra, mà đặc hiệu thứ hai lại làm cho người khác khó phát hiện ra bản thân hơn.

Đặc hiệu thứ hai còn tăng hiệu quả đi lên lút lên.

Sau một hồi suy nghĩ, Tàn Nhiên lựa chọn đặc hiệu thứ hai.

Lý do giống với khi lựa chọn đặc hiệu của kỹ năng “trốn tránh”.

40% đi lên lút đã đạt đến cấp bậc tiếp theo!

Kỹ năng tiếp theo là “chữa bệnh - băng bó” (sơ cấp -> thành thạo) cần 500 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng, còn “kiến thức về y học - dược phẩm” (sơ cấp -> thành thạo) thì cần 1,000 điểm tích lũy và 1 điểm kỹ năng.

Kỹ năng “chữa bệnh - băng bó” cũng giống như kỹ năng “lần theo dấu vết”, chỉ có mỗi một đặc hiệu nên không cần phải chọn lựa.

Băng bó nhanh chóng: Tốc độ băng bó +20%.

“Kiến thức về y học - dược phẩm” thì có hai đặc hiệu là thành thạo dược phẩm trị bệnh và thành thạo độc dược.

Thành thạo dược phẩm trị bệnh: Hiệu quả trị liệu +10%.

Thành thạo độc dược: Hiệu quả độc dược +10%.

Đối với hai đặc hiệu này, cậu không hề do dự chọn ngay thành thạo độc dược.

Cậu đã dự định sẵn rồi.

Sự thực thì trong kỹ năng “kiến thức về y học - dược phẩm”, cậu coi trọng kỹ năng sử dụng độc dược hơn.

Sau khi thăng cấp toàn bộ tám kỹ năng, Tàn Nhiên nhìn sơ qua số điểm tích lũy và điểm kỹ năng mà mình còn lại.

Còn lại 4,200 điểm tích lũy, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm vàng.

Sau đó, cậu chọn đại lựa chọn thăng cấp “quyền Anh” trong đồng kỹ năng rồi mở ra.

Cấp bậc tiếp theo của tinh thông chính là chuyên gia.

Với kỹ năng “quyền anh”, để thăng cấp lên chuyên gia cần 4,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng.

Điều này khiến cậu phải nhủ mảy mai. Cậu lại mở lựa chọn thăng cấp của “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” ra xem thử.

Cần 3,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng.

Tiếp theo, cậu lại mở những kỹ năng khác ra xem.

Cho dù là kỹ năng “chữa bệnh - băng bó” thì cũng cần đến 1,500 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng để thăng cấp lên chuyên gia. Những kỹ năng còn lại thì mức tiêu tốn tầm 3,000 – 4,000 điểm tích lũy và luôn luôn là 2 điểm kỹ năng, ngoại trừ kỹ năng “lần theo dấu vết”.

Để kỹ năng “lần theo dấu vết” đạt đến cấp chuyên gia cần đến 6,000 điểm tích lũy, 4 điểm kỹ năng. Gần như mất gấp đôi những kỹ năng còn lại.

Tuy điểm tích lũy còn đủ, nhưng điểm kỹ năng lại không đạt yêu cầu. Thành ra Tàn Nhiên không thể không từ bỏ ý tưởng tiếp tục thăng cấp kỹ năng, bắt đầu tích góp điểm tích lũy và điểm kỹ năng.

Rồi sau đó, cậu cũng không sử dụng “thẻ giúp giảm thời gian nghỉ giữa các nhiệm vụ cá nhân” ngay lập tức.

Cậu hi vọng “vô pháp vô thiên” có thể cung cấp tin tức cho cậu.

Nhiều nhất là ba tiếng thôi, cậu đợi được.

Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng “vô pháp vô thiên” từ vong.

Suy cho cùng thì chẳng ai có thể đoán trước được tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Tàu Thuốc Và Nón Deerstalker

“Bối cảnh: Con gái của Hunter – một thương nhân thành đạt bị mất tích. Bạn nhập vai thám tử tư lừng danh nhất thành phố được Hunter thuê để tìm vị thiên kim tiểu thư kia. Bây giờ, bạn đang trên đường đi đến khu trang viên của thương nhân Hunter để truy tìm dấu vết...”

“Nhiệm vụ chính: Trong vòng một tháng phải tìm ra Al Tilly Hunter hoặc thi thể của cô ấy”

“Bạn có được ngôn ngữ tạm thời. Sau khi rời khỏi nhiệm vụ khả năng này sẽ tự động biến mất”

“Thuộc tính của vật phẩm, quần áo, ba lô, vũ khí không thay đổi nhưng vẻ ngoài của chúng sẽ thay đổi tạm thời, sau khi rời khỏi nhiệm vụ sẽ tự động biến mất”

“Kết quả kiểm tra cho thấy súng và đầu đạn không phù hợp với niên đại của cốt truyện nên uy lực -50%. Tốc độ nạp đạn của súng lục +1 giây. Tốc độ nạp đạn của súng bắn tỉa +30 giây”

(Nhắc nhở 1: Đây là nhiệm vụ đơn chính thức đầu tiên của bạn. Nhiệm vụ chính có thể thất bại nhưng bạn phải trả 100 điểm tích lũy như tiền phạt. Thuộc tính cao nhất của bạn cũng sẽ giảm xuống 1 cấp. Nếu không đủ điểm tích lũy thì sẽ tự động dùng trang bị để trừ nợ. Khi tổng giá trị của tất cả các trang bị không đủ để bù trừ mức phạt thì người chơi sẽ bị xem như đã thua!)

(Nhắc nhở 2: Nhiệm vụ danh hiệu sẽ được mở ra trong nhiệm vụ chính thức... Nhiệm vụ danh hiệu và nhiệm vụ phụ sẽ bị giấu đi, bạn cần phải tự mình khám phá)

.....

Sau khi luồng sáng chói mắt biến mất, bên tai Tần Nhiên vang lên tiếng vó ngựa, âm thanh trong, vang khi bánh xe lăn qua những vũng nước đọng lại giữa những viên đá lót đường. Cơ thể của cậu thì cũng đang xóc nảy theo nhịp điệu của cái xe ngựa.

Trận mưa to hôm qua đã khiến cho mặt đường đọng lại rất nhiều nước. Cho dù đã có người quét dọn nhưng cũng chỉ có thể xử lý được những vũng nước lớn.

Với khoảng cách nhỏ như giữa những viên đá lót đường thì cho dù là nhân viên vệ sinh có cố gắng cỡ mấy cũng không thể dọn sạch được.

“Xe ngựa?”

Tần Nhiên kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mắt.

Cái thùng xe không lớn lắm, chỉ có thể chứa được tầm 3 đến 4 người. Ghế ngồi được đặt đối diện nhau, sát vách hai mặt trước sau của thùng xe. Hiện tại, Tần Nhiên đang ngồi ở hàng ghế dựa vào phía sau của thùng xe, có thể nhìn thấy rõ ràng những cảnh vật liên tiếp lùi về phía sau thông qua cái cửa sổ ở một bên.

Đây hẳn là một con đường đụt mìn về trung cổ.

Nhưng những chiếc ô tô lâu lâu xuất hiện đã nói cho cậu biết đại khái về thời đại hiện giờ.

Trên đường, những người mặc âu phục, áo sơ mi, váy dài, cầm ô ngả mũ chào hỏi lẫn nhau.

Mà bản thân cậu cũng đang mặc một cái áo măng tô màu đen, chắc hẳn là cái áo mà game thay đổi tạm thời cho cậu. Đặc biệt là trong tay cậu đột nhiên xuất hiện một cái tàu thuốc và cái nón deerstalker. Khi nhìn đến dòng “bạn nhập vai một thám tử tư lừng danh nhất thành phố” trong phần giới thiệu bối cảnh nhiệm vụ, cậu không khỏi nhướn mày lên.

Đã đóng vai Sherlock Holmes thì cho tôi luôn một Watson (1) nha!

Cái phiên bản nữ ấy!

Tần Nhiên nghiêm túc đọc hết những dòng giới thiệu còn lại rồi hai đường lông mày lại chau lại.

Không thể nghi ngờ, uy lực của súng ống giảm xuống và thời gian nạp đạn lại tăng lên sẽ gây ra bất lợi lớn vô cùng đối với cậu. Hai thứ này sẽ khiến cho sức chiến đấu của cậu giảm xuống ít nhất là 30%.

“Đây chính là những hạn chế như “vô pháp vô thiên” đã nói sao?”

Tần Nhiên nghĩ.

Ban này, sau khi ngồi chờ 3 tiếng đồng hồ, Tần Nhiên đã có thể nói chuyện với “vô pháp vô thiên” theo như nguyện vọng của cậu. Hơn nữa, đối phương đã hào phóng nói cho cậu biết rất nhiều tin tức.

Đương nhiên, điều này được thành lập trên cơ sở là đối phương đã có thu hoạch rất là phong phú... Cho dù chỉ nhấn tin qua lại thôi nhưng cậu vẫn có thể

cảm nhận được đối phương đang rất vui sướng qua từng câu chữ.

Những tin tức mà cậu có được có thể chia thành bốn nhóm tin chính.

Đầu tiên, những người chơi thâm niên đã tự thành lập một cái chợ bí mật. Mỗi tháng sẽ định kỳ mở ra, cho dù là người chơi ở cấp độ nào thì cũng chỉ tốn 10 điểm tích lũy để tiến vào chợ. Trong chợ có những trang bị, vật phẩm vượt ngoài tiêu chuẩn trong “diễn đàn” của người chơi nhiều.

Tiếp theo, bởi vì thời đại, hoàn cảnh khác nhau mà nhiệm vụ sẽ sinh ra những hạn chế khác nhau đối với người chơi. Trong đó có tốt, cũng có xấu, mà xấu chiếm đa số.

Thứ ba, độ khó của nhiệm vụ đơn sẽ không tăng lên khi thực lực của người chơi mạnh lên, mà nó sẽ tăng dựa trên “số lần” thực hiện nhiệm vụ. “Số lần” tăng lên thì độ khó của nhiệm vụ cũng sẽ càng ngày càng khó... Còn nhiệm vụ nhóm thì sẽ tăng độ khó dựa trên bình quân “số lần” hoàn thành nhiệm vụ cá nhân của từng thành viên trong nhóm.

Cuối cùng, game cho phép thất bại nhiệm vụ, nhưng sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Hơn nữa, cùng với “số lần” thực hiện nhiệm vụ, trừng phạt cũng sẽ càng ngày càng nặng!

“Đây là nhiệm vụ chính thức đầu tiên của bạn. Nhiệm vụ chính có thể thất bại nhưng bạn phải trả 100 điểm tích lũy như tiền phạt. Thuộc tính cao nhất của bạn cũng sẽ giảm xuống 1 cấp.”

Tần Nhiên nhìn những dòng nhắc nhở này rồi trong đầu tự động bật ra những lời báo trước đầy thiện chí của “vô pháp vô thiên”.

“Nếu không muốn sau này chết quá khó coi thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ chính. Cho dù không hoàn thành được thì cũng phải tìm cách để bù đắp tổn thất!”

Đối với câu nói này, Tần Nhiên vô cùng tán thành.

Đối với Tần Nhiên, 100 điểm tích lũy cũng không là gì cả. Nhưng cậu lại chịu không nổi cái tổn thất là thuộc tính cao nhất sẽ giảm xuống một cấp.

Phải biết rằng, cái kia chính là đại diện cho những phí tổn mà cậu đã chi để thăng cấp kỹ năng “lần theo dấu vết”.

Hắn 3,000 điểm tích lũy và 2 điểm kỹ năng!

Tuy cái tính toán này hơi qua loa, nhưng không hề phóng đại.

Hơn nữa, Tần Nhiên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cái kết cục khi mà cậu không thể hoàn thành nhiệm vụ chính rồi bị phán định là thất bại!

Lúc ấy chính là cái vòng tuần hoàn không lối thoát của sự lún sâu vào vũng bùn lầy!

Không hoàn thành được nhiệm vụ chính của cái nhiệm vụ cá nhân đầu tiên – bị trừ điểm tích lũy, thuộc tính – rồi khi đối mặt với nhiệm vụ chính của cái nhiệm vụ cá nhân thứ hai, không đủ năng lực khiến cho thất bại thêm lần nữa – lại trừ điểm tích lũy, thuộc tính.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại thì kết quả cuối cùng sẽ thế nào thì không cần phải nói cũng biết.

Khi một người chơi có các thuộc tính cấp thấp đối mặt với một con quái vật hung tàn thì thật sự là chỉ còn có thể mong chết đừng quá thảm!

“Không chỉ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ chính mà còn phải cố hết sức hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhiệm vụ danh hiệu... Chỉ có như vậy thì mới có thể chiếm được nhiều ưu thế trong những nhiệm vụ sau này!”

Sau khi Tần Nhiên biết độ khó của nhiệm vụ đơn sẽ tăng theo “số lần” thực hiện nhiệm vụ thì cậu liền biết chính mình phải làm như thế nào.

Hơn nữa, cậu đã có một chút ưu thế.

Những thu hoạch trong nhiệm vụ cho người chơi mới đã giúp cậu vượt hẳn những game thủ mới khác.

Mà vào giờ phút này, trong cái nhiệm vụ đơn chính thức đầu tiên này đây, cậu không ngại tăng cái ưu thế của mình lên thêm nữa!

Người xưa có câu: “có bột mới gột nên hồ” còn gì!

Tần Nhiên bắt đầu nhanh chóng kiểm tra, chuẩn bị.

Đầu tiên, cậu nhìn vào cái ba lô chiến thuật của mình. Hình dạng của nó đã bị thay đổi hoàn toàn.

Một cái hộp gỗ dài khoảng 1,5m, rộng không quá 45cm được đặt ở vị trí trong tầm tay của cậu. Nó được sơn đen toàn bộ, được khóa bằng cái móc khóa màu bạch kim. Trên dây đeo quần được đan bằng da của cậu có treo hai cái chìa khóa, một cái lớn, một cái nhỏ.

Khi Tần Nhiên chạm vào cái chìa khóa lớn hơn thì trong đầu cậu xuất hiện một vài ký ức đơn giản... Bao gồm nhiều thứ như những thường thức cơ bản của thời đại này, những người quen thuộc của cái nhân vật mà cậu đang đóng vai, còn có cả nơi ở của cậu.

Sau khi sửa sang sơ sài lại những ký ức ấy, cậu cầm lấy cái chìa khóa nhỏ hơn.

Rắc!

Tần Nhiên dùng cái chìa khóa này nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.

Trong hộp gồm có khẩu súng bắn tia “rắn độc – M1”, súng lục “M1905”, dao găm, lựu đạn “U – II” X 5, đồ hộp X 3, chai nước X 3. Mọi trang bị, vật phẩm của cậu đều nằm trong đó.

Những băng đạn cũng được xếp gọn gàng trong cái hộp ấy.

Đương nhiên những trang bị, vật phẩm này cũng có chút thay đổi khiến nó phù hợp với nhận thức của thời đại này hơn, nhưng phương pháp sử dụng thì vẫn vậy.

Điều này khiến cậu thờ phào một cái.

Nếu vì sự khác biệt giữa hai thời đại mà game sửa luôn cả phương pháp sử dụng súng thì đối với cậu, đây thật sự là tin dữ.

Tuy kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” đã đạt đến cấp thành thạo, nhưng trong đó lại không có phương pháp sử dụng súng cầm tay đúng nghĩa... Đây chắc hẳn thuộc về phạm vi của kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống đặc thù”.

Tần Nhiên lấy khẩu M1905 và con dao găm ra, đeo chúng vào hai bên hông rồi dùng áo che lại.

Sau đó cậu suy nghĩ một chút rồi lại lấy hai quả lựu đạn “U – II” ra bỏ vào hai túi áo bên ngoài của áo măng tô.

Tuy nhiệm vụ chính chỉ là tìm người, nhưng cậu cũng không ngại ngần đến mức cho rằng chỉ cần tìm thấy người là được.

Tất nhiên sẽ xuất hiện vài tình huống khiến cậu không thể không chiến đấu.

Hoặc nói cách khác, “kết hợp tìm kiếm và chiến đấu” mới là nội dung chính của nhiệm vụ trong game ngầm này!

Nếu không phải vì khẩu “rắn độc – M1” quá gây chú ý, mà cái áo măng tô lại không thể giấu được nó thì cậu nhất định sẽ đeo nó trên lưng chứ không phải để nó trong hộp như vậy.

Suy cho cùng thì bây giờ cậu chính là thám tử tư “hạng nhất” của cái thành phố này chứ không phải là xạ thủ.

Cậu mới vừa tiến vào nhiệm vụ đơn chính thức thôi nên cậu không muốn làm ra bất kỳ hành vi nào không phù hợp với bối cảnh của nhiệm vụ dẫn đến chọc vào phiền phức.

Huống chi, cho dù là xạ thủ thì chắc cũng không thể ngang nhiên xách theo khẩu “rắn độc – M1” đi khơi khơi ngoài đường.

Nơi này không phải là thành phố đang có chiến tranh loạn lạc như bối cảnh của nhiệm vụ cho người chơi mới.

Mà là một thành phố vô cùng hòa bình, an toàn và cũng lộ rõ sự giàu có.

Ít nhất, mặt ngoài chính là như vậy.

.....

“Thưa ngài, chúng ta sắp đến nơi rồi!”

Người đánh xe nói vọng vào thùng xe thông qua cái cửa sổ báo cho Tần Nhiên.

Tầm 2 phút sau, xe ngựa dừng lại hoàn toàn, người đánh xe mở cửa thùng xe ra.

Tần Nhiên xách theo cái rương gỗ của mình bước xuống, bắt đầu đánh giá xung quanh.

Giống như những lời giới thiệu của game vậy, nơi này là một cái trang viên.

Có sân cỏ, đài phun nước và tường vây.

Cái tòa nhà năm tầng vô cùng rộng trước mặt chính là trung tâm của cái trang viên này.

Đứng bên cạnh đài phun nước hình mỹ nhân ngư nhìn tòa biệt thự có bức tường sơn màu trắng và xanh ấy, cậu tự động nghĩ đến sóng biển. Đặc biệt là khi kết hợp với pho tượng mỹ nhân ngư trông sống động như thật đứng sừng sững phía trước căn nhà càng khiến cho người khác cảm giác như bản thân đang đứng trên biển rộng vậy.

“Hơn trăm năm trước, gia tộc Hunter đã từng có một vị tướng hải quân!”

“Xin chào ngài Tần Nhiên, tôi là quân gia của gia tộc Hunter!”

Một ông lão có khuôn mặt hiền lành lập tức tiếp đón cậu, vừa giới thiệu sơ vừa cúi người thi lễ.

Lúc này, người đánh xe cộng thêm vài thanh niên giúp đỡ còn đang dắt ngựa vào chuồng ngựa, rồi kéo xe ngựa đến bên cạnh cái chuồng.

Ánh mắt của Tần Nhiên đảo qua mấy thanh niên kia.

Mỗi một người đều là cơ thể cường tráng, tay chân linh hoạt. Hiển nhiên là đã được học qua một chút võ thuật.

“Trang viên cần có người bảo vệ. Chỉ dựa vào cảnh sát là không thể!” Lão quân gia hiền lành giải thích.

Sau đó, lão chuyển đến vấn đề chính: “Ông chủ của tôi đang chờ ngài. Xin ngài hãy đi theo tôi!”

Sau khi làm động tác mời, lão quân gia đi trước dẫn đường.

Tần Nhiên gật đầu, đi theo sau đối phương bước lên bậc thang, đi vào toàn nhà trước mặt.

Trước mắt là một cái hành lang rộng lớn, dưới sàn có trải thảm nhung màu đỏ, dọc theo hai bên tường là những giá nền.

Thông qua hành lang, khung cảnh trước mắt liền trở nên rộng mở.

Một cái đại sảnh xa hoa độc đáo xuất hiện trước mắt cậu. Chùm đèn pha lê trên trần nhà phát ra ánh sáng vàng như tia nắng làm cho cả đại sảnh như tươi sáng hơn.

Nhưng, người ngồi trong đại sảnh lại mặt ủ mày ê.

Đó là một người đàn ông trung niên có nước da trắng, không cao lắm, dáng người hơi mập.

Sau lưng ông ấy là một người phụ nữ trung niên có vẻ mặt đượm sầu.

Dựa vào bức tranh sơn dầu ở chính giữa đại sảnh, cậu có thể đoán ra rằng vị này chính là “thân chủ” của cậu – ngài Hunter và vợ.

Tuy bức tranh sơn dầu kia hẳn là đã được vẽ từ mười năm trước, nhưng hai người cũng không thay đổi gì nhiều, có thể dễ dàng nhận ra.

“Ngài thám tử, xin ngài hãy giúp tôi!”

Khi nam chủ nhân nhìn thấy Tần Nhiên đang bước vào liền đứng dậy đi đến trước mặt cậu, mở miệng cầu xin.

(1) Watson: Trí tuệ nhân tạo

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Vụ Án Đầu Tiên

“Cho dù yêu cầu của ngài là gì, chỉ cần tôi có thể làm được thì tôi đều sẽ đồng ý!”

Vị thương gia khét tiếng của dòng tộc Hunter đưa ra lời hứa hẹn.

“Tiên sinh, xin ngài hãy bình tĩnh. Tôi cần biết tất cả những chuyện đã xảy ra, sau đó tôi mới có thể giúp được ngài!”

Tần Nhiên cố gắng làm ra loại thái độ phù hợp với thân phận của mình, nói.

Trong hiện thực, Tần Nhiên chưa từng tiếp xúc với thám tử.

Mà trong những ký ức đơn giản kia cũng không có dáng vẻ khi “phá án” của nhân vật.

Cho nên, vào giây phút này, cậu chỉ có thể bắt chước... những hình tượng kinh điển của thám tử tư mà cậu đã được nhìn thấy qua những trang sách hay

bộ phim.

Giọng điệu, thần thái đều là như thế.

Hiển nhiên, điệu bộ bất chước của Tần Nhiên vẫn tạo ra một chút hiệu quả. Vị thương gia kia đã trở nên bình tĩnh hơn.

“Xin lỗi, là do tôi quá sốt ruột!”

“Hắn là người có thể thấu hiểu tâm trạng nóng lòng của một người bố có đứa con gái bị mất tích!”

Người thương gia xin lỗi liên tục. Sau đó, ông ấy bắt đầu kể lại.

“Chúng tôi phát hiện Al Tilly mất tích lúc sáng hôm qua, chính trong cái trang viên này!”

“Lúc ấy, vợ tôi bảo người hầu gái đi kêu Al Tilly đến ăn sáng, nhưng cửa phòng ngủ của đứa con gái thương yêu lại bị khóa trái!”

“Tôi đã phái tất cả những người mà tôi có ra để tìm kiếm đứa con gái thân yêu nhưng không hề có thu hoạch gì. Bên trong lẫn bên ngoài cái trang viên này đều không có tung tích của Al Tilly!”

Vị thương gia kể lại toàn bộ quá trình từ lúc phát hiện đứa con gái bị mất tích đến khúc cuối cùng một cách cực kỳ có trật tự.

Mà vẻ sầu bi trên mặt của người vợ không hề ừ hừ một tiếng nào lại càng ngày càng đậm.

“Tôi có thể xem xét phòng của Al Tilly không?”

“Đương nhiên được!”

Sau câu dò hỏi của Tần Nhiên, vị thương gia lập tức hồi đáp. Hơn nữa, ông còn cùng với người vợ tự mình dẫn cậu đến tầng cao nhất của tòa biệt thự.

“Tầng này chỉ có phòng của chúng tôi và phòng của đứa con gái thân yêu. Đây là phòng của nó!”

Vừa nói, ông ấy vừa mở cửa căn phòng bên trái ra.

Đây là một căn phòng điển hình của thiếu nữ.

Toàn bộ căn phòng đều là màu hồng phấn. Hơn nữa, trong ấy còn trưng bày đủ loại búp bê vải và búp bê barbie.

Tần Nhiên bước chân vào phòng, cẩn thận đánh giá xung quanh.

Hơn nữa, cậu lập tức mở kỹ năng “lần theo dấu vết” ra.

Nếu hỏi Tần Nhiên có kỹ năng nào có liên quan đến nghề thám tử, thì đáp án đương nhiên chỉ có thể là “lần theo dấu vết”.

Đây cũng chính là lý do tại sao cậu có thể thần nhiên tiếp nhận thân phận “thám tử tư”.

Những dấu chân màu trắng đan xen nhau trải đầy trên sàn nhà.

Sau khi so sánh một chút, cậu xác nhận đây chính là dấu chân của Hunter.

Hiển nhiên, Hunter đã phái người đi tìm kiếm mọi nơi, nhưng căn phòng của đứa con gái thì lại chỉ có mình ông vào tìm.

Nhưng, phương hướng tìm kiếm của bọn họ lại có chút sai lầm.

Tần Nhiên hơi dè dặt ánh mắt qua chỗ khác.

Ngoại trừ dấu chân của Hunter, trong phòng còn có dấu chân tương đối nhỏ xinh của hai người khác.

Sau khi so sánh, cậu biết một trong hai kiểu dấu chân ấy là của vợ Hunter.

Vậy dấu chân còn lại đương nhiên là của đứa con gái đã mất tích của Hunter – Al Tilly.

Khác với những dấu chân vô cùng lung tung, rối loạn của bố mẹ, những dấu chân của Al Tilly vô cùng có trật tự, chỉ lui tới giữa giường và cửa sổ, những nơi khác rất hiếm thấy.

Ánh mắt của Tần Nhiên nhìn theo hai đám dấu chân này, quan sát đến hai nơi.

Trên khung cửa sổ bằng gỗ có một vết cào lõm xuống hướng vào phía trong... loại vết cào của ba ngón tay ấy.

Mà trên tấm thảm ở mép giường thì có hai vết kéo lê rõ ràng... là một cái rương. Tản Nhiên phán đoán từ vết kéo lê còn lại.

Tản Nhiên suy xét cả hai nơi rồi liền nhìn vào một bên của cái giường.

Cho dù có cấp bậc thành thạo của kỹ năng “lần theo dấu vết” thì cậu cũng không thể phát hiện điểm đặc biệt nào ở khu vực bên ngoài cửa sổ sau trận mưa lớn tối qua.

Tất cả dấu vết đã bị xóa sạch hoàn toàn.

Nhưng, trong phòng thì khác!

Ánh mắt của Tản Nhiên dừng lại ở gầm giường.

“Al Tilly là một cô bé rất ngoan ngoãn. Nó học trong trường dòng, nhưng cho dù ở trường hay ở nhà, nó đều là một thực...”

Khi thấy ánh mắt tìm tòi của Tản Nhiên, Hunter liền khen đứa con gái bé bỏng của mình theo bản năng của một người cha.

Nhưng, ông còn chưa kịp nói xong thì đã im bật khi thấy Tản Nhiên kéo một cái rương từ dưới gầm giường của đứa con gái thân yêu ra.

Cái rương này được giấu rất kỹ trong lớp tường kép dưới sàn nhà.

Nếu không phải cậu dùng kỹ năng “lần theo dấu vết” nên nhìn thấy hai vết kéo lê rõ ràng trên tấm thảm thì để tìm ra cái rương này hẳn phải tốn không ít công sức.

“Đây là cái gì?”

Hunter và vợ nhìn nhau, rồi nhìn cái rương mà Tản Nhiên lôi ra từ dưới gầm giường của con gái mình, không khỏi kinh ngạc đến mức trợn mắt lên.

“Tôi không biết! Nhưng con gái của ngài không ngoan như những gì ngài nghĩ đâu!” Tản Nhiên vừa lắc đầu vừa xem xét cái rương, nói.

Trên cái rương có khóa.

“Tôi có thể mở ra chứ?” Tản Nhiên chỉ vào cái khóa trên rương, dò hỏi.

“Đây là đồ vật của Al Tilly...”

“Nhưng hiện tại con bé đang bị mất tích, chúng ta cần phải tìm thấy con bé!”

Vợ của Hunter – người có vẻ mặt đượm sầu, liền ngăn cản Tản Nhiên theo phản xạ. Nhưng, ngay sau đó, bà đã bị chồng mình ngăn lại.

Vị thương nhân Hunter bước đến trước mặt vợ mình, dùng giọng điệu nghiêm túc, nói.

Nhưng ngay sau khi nói xong, ông nhìn thấy khóe mắt đỏ ửng trên khuôn mặt buồn rầu của vợ mình thì lập tức nhận ra hành vi của mình không ổn lắm.

“Em yêu, xin lỗi... Anh đã quá sốt ruột, xin lỗi!”

Hunter ôm vợ, về mặt xin lỗi, nói.

“Em hiểu mà!” Khóe mắt của người vợ Hunter lại đỏ lên. Sau khi vị phu nhân này khom người xin lỗi Tản Nhiên, bà liền bước nhanh ra khỏi căn phòng.

“Xin lỗi, vợ tôi... Al Tilly là đứa con gái quý giá nhất của cô ấy, và với tôi cũng vậy!”

“Tôi chưa từng có cảm giác lòng nóng như lửa đốt như thế này, vợ tôi cũng vậy!”

“Trước đó, khi tôi hi vọng cảnh sát dùng toàn lực trợ giúp gia đình tôi tìm Al Tilly thì bọn họ lại dùng lý do nhân thủ không đủ để qua loa đáp lại chúng tôi. Họ chỉ tiến hành lập án bình thường... Đây chính là lý do chính yếu khiến tôi tìm đến ngài!”

“Cũng không phải tôi muốn giấu giếm ngài điều gì, mong ngài đừng để ý!” Hunter nói khẽ.

“Đương nhiên sẽ không!”

Nghĩ đến lời lẽ hơi bất mãn của quản gia khi nhắc đến cảnh sát, Tản Nhiên gật đầu tỏ ý hiểu rõ.

“Tôi đi tìm công cụ để mở nó!”

Hunter nói xong liền bước nhanh ra khỏi phòng.

Tản Nhiên lặng lẽ chờ đợi.

Chỉ một thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng cậu có thể nhìn ra hai vợ chồng Hunter có giáo dưỡn, gia giáo rất chuẩn mực. Và họ cũng rất yêu thương con gái của mình.

Cho dù phát hiện con gái có bí mật nhưng vẫn quyết định bảo vệ bí mật này. Nếu không thì Hunter không cần thiết phải tự mình đi tìm công cụ mở rương.

Trong trang viên có nhiều người hầu như vậy, chỉ cần ra lệnh một tiếng là được rồi.

Tần Nhiên cũng không phải chờ đợi bao lâu.

Tầm 5 phút sau, Hunter đã cầm theo cái búa trở lại.

Không nói thêm điều gì, hunter nâng búa lên rồi nện xuống, đập vỡ cái ổ khóa trên cái rương.

Nắp rương mở ra.

Một con dao găm, một khẩu súng ngắn ổ xoay, một quả lựu đạn.

Đây là tất cả những thứ trong cái rương, nhưng lại chiếm không tới một phần năm diện tích của nó.

Tần Nhiên căn cứ vào những món đồ phát hiện ra, hoàn toàn có thể phỏng đoán ra những thứ đồ vốn có trong cái rương này là gì.

Vũ khí!

Hơn nữa, phải là loại vũ khí vừa tay hơn những thứ còn sót lại trong cái rương.

“Tilly!”

Hunter giơ tay lên che trán, thờ dài.

Có thể trở thành một thương nhân có được cái trang viên to như vậy, hiển nhiên Hunter không phải là một kẻ ngu ngốc. Cũng giống như Tần Nhiên, Hunter đã đoán ra thứ bị mang đi là gì.

“Tuy tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi có thể khẳng định tiểu thư Al Tilly không hề bị bắt cóc. Việc cô bé mất tích đã xuất phát từ tự nguyện... Nơi này có dấu vết, nhưng bởi vì trận mưa to ngày hôm qua nên tôi không có biện pháp để biết nhiều hơn nữa!”

Tần Nhiên bước đến bên cửa sổ rồi chỉ tay ý bảo Hunter lại gần nhìn vết cào còn in hằn.

“Chết tiệt! Tại sao tôi lại không phát hiện những thứ này cơ chứ! Nếu có thể phát hiện ra sớm hơn một chút thì có lẽ tôi đã có thể đuổi kịp Tilly!”

Sau khi nhìn thấy vết cào, Hunter vô cùng hối hận.

“Ngài Tần Nhiên, tôi mong ngài có thể giúp tôi tìm ra Tilly!”

Biểu hiện ưu tú của Tần Nhiên đã thắng được lòng tin nhiệm của vị thương nhân này. Hunter cũng dùng phương thức trực tiếp nhất để biểu đạt sự tin nhiệm của mình.

Đối phương đặt một xấp tiền thật dày vào tay của Tần Nhiên.

Mệnh giá tiền lớn nhất là 10.

Tổng cộng trên dưới 500 tờ.

Dựa vào những ký ức đơn giản kia, cậu biết xấp tiền này tuyệt đối có giá trị xa xỉ.

Trong cái nhiệm vụ đơn này, một người đàn ông có việc làm lương cao cũng chỉ có thu nhập tầm 30 – 40.

“Đây là tiền đặt cọc. Nếu ngài có thể tìm ra Tilly thì tôi nhất định sẽ hậu tạ ngài!”

Hunter cam đoan.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức!” Tần Nhiên không từ chối nhận tiền, nói.

Tuy đối với Tần Nhiên thì đồng tiền này không có ý nghĩa thật sự gì, nhưng với một “nhân vật” không xu dính túi trong nhiệm vụ này như cậu thì nó chính là sự trợ giúp rất lớn.

“Tên: Một ít tiền mặt”

“Loại hình: Tạp vật”

“Có nên mang theo khi nào nhiệm vụ không: Không”

“Ghi chú: Đây là tiền tệ của một thế giới nào đó trong những nhiệm vụ của game”

.....

“Ông chủ!”

Khi Hunter đang đứng trước một bức tranh sơn dầu vẽ chân dung Al Tilly sau khi thành niên, rồi nói cho Tần Nhiên nghe nhiều việc về đứa con gái Tilly thân yêu của mình thì người quản gia có khuôn mặt hiền từ đi đến.

“Cảnh sát trưởng John cho người đến, nói... có người phát hiện ra một cái thi thể có đặc điểm giống như tiểu thư!”

Sau khi Hunter ra hiệu ý bảo có thể nói thẳng, ông quản gia hơi do dự, nói.

Tần Nhiên có thể thấy rõ sắc mặt của Hunter phút chốc trở nên trắng bệch sau khi nghe những lời này. Sau đó, ông ấy nắm chặt hai tay, biểu cảm trên khuôn mặt trở nên dữ tợn.

Một luồng khí lạnh lẽo thoát ẩn thoát hiện trên người Hunter, làm người khác cảm thấy sồn tóc gáy.

Sát khí!

Tần Nhiên kinh ngạc liếc đối phương một cái.

Hiển nhiên, những thứ đối phương che giấu còn nhiều hơn những thứ mà đối phương biểu hiện ra bên ngoài nhiều.

Nhưng Tần Nhiên cũng không truy hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, không phải sao?

“Hunter tiên sinh, chỉ là giống thôi chứ không phải là nhất định... Tôi cho rằng chúng ta cần đến xem cái thi thể kia!” Tần Nhiên nói.

“Đúng vậy! Mike chuẩn bị xe ngựa! Nhớ kỹ đừng báo cho phu nhân!” Hunter lập tức gật đầu, ra lệnh cho ông quản gia.

“Vâng thưa ông chủ!” Ông quản gia lập tức hành động.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Nhiệm Vụ Phụ!

Tốc độ của xe ngựa cũng rất nhanh.

Bánh xe ma sát mạnh trên gạch đường làm cơ thể của Tần Nhiên và Hunter lắc lư liên tục trong thùng xe. Nhưng cũng không ai nói gì.

Hunter đang lo lắng cho đứa con gái thân yêu của mình.

Tần Nhiên thì đang bận suy nghĩ về cái nhiệm vụ đơn này.

“Nhiệm vụ được chọn ngẫu nhiên!”

Khi cậu hỏi “vô pháp vô thiên” rằng rốt cuộc nhiệm vụ trong game này được chọn như thế nào, thì đây chính là câu trả lời khẳng định của đối phương.

Vì vậy, lại có một vấn đề xuất hiện.

Nếu một người chơi không có những kỹ năng đại loại như “lăn theo dấu vết” mà bị chọn tham gia nhiệm vụ này thì phải làm sao bây giờ?

Đáp án rất rõ ràng.

Từ ban đầu, nhiệm vụ đã được bố trí.

Ban này, khi Tần Nhiên lấy lại tinh thần thì cậu đã ngồi trên cái xe ngựa đang tiến dần đến trang viên của Hunter.

Không phải dưới trạng thái “tự do”.

Mà là trạng thái của một “cốt truyện” trong game.

Cho dù người chơi có thực lực thế nào, có những kỹ năng gì thì đều sẽ tự động tiến vào trạng thái này.

Hơn nữa, chỉ cần người chơi không thực hiện những hành vi không phù hợp với thân phận của nhân vật thì sẽ tiến thẳng vào sự việc hiện tại: đi kiểm chứng thi thể.

Thậm chí, Tần Nhiên còn đoán rằng cho dù cậu có làm ra một vài hành động không phù hợp với thân phận của nhân vật mà cậu đang sắm vai, nhưng chỉ cần không gây nguy hiểm đến những NPC xung quanh, thì cũng sẽ bị ông Hunter đang ngồi đối diện cậu “làm lơ”.

Điểm khác biệt duy nhất có thể tồn tại giữa hai cái nêu trên chính là xấp tiền trong túi quần của cậu.

Nếu biểu hiện xuất sắc thì sẽ có được tiền cọc.

Còn nếu chỉ biểu hiện bình thường thôi thì hai tay trống trơn.

Còn nếu tự đi tìm đường chết?

Thì đó chính là thật sự sẽ chết!

Số lượng bảo vệ đồng đức trong trang viên cũng không phải chỉ là vật trang trí.

Hiển nhiên, cái thi thể vừa được tìm thấy kia chắc chắn không phải là của Al Tilly. Vì nhiệm vụ chính của cậu chính là tìm ra Al Tilly, hoặc tìm thấy thi thể của nhân vật này.

Cho dù đây là nhiệm vụ đơn chính thức đầu tiên của cậu, thì luật lệ của game ngầm này cũng sẽ không bố trí nhiệm vụ còn đơn giản hơn nhiệm vụ cho người chơi mới.

Cho nên, trọng điểm sẽ không nằm trên cái thi thể mà cậu sắp thấy.

Mà hẳn là... ở trên người John – cảnh sát trưởng.

Theo như những ký ức đơn giản mà cậu có được thì vị cảnh sát trưởng kia chính là người quen của nhân vật này. Thậm chí có thể gọi là bạn bè.

Có một người bạn làm chức vụ như vậy thì mức khó khăn của việc tìm người sẽ giảm xuống rất nhiều.

Chắc hẳn những người chơi khác sẽ chọn cách nhờ vả người bạn kia.

Nhưng, còn cái thi thể như “lời dẫn dắt” thì sao?

“Nhiệm vụ phụ!”

Trong con người của Tần Nhiên có tia sáng lóe lên.

Cảnh sát trưởng là bạn của nhân vật nên cũng có thể giúp đỡ nhân vật.

Như vậy, suy ngược lại, người chơi đương nhiên cũng có thể giúp đỡ vị cảnh sát trưởng kia.

Mà việc này, Tần Nhiên chắc chắn sẽ giúp.

Cậu chưa bao giờ quên mất cái mục tiêu đã đặt ra lúc này... Trong nhiệm vụ, không những phải hoàn thành nhiệm vụ chính, mà còn phải cố hết sức hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhiệm vụ danh hiệu!

Xe ngựa chạy nhanh trên đường.

Sau khi tiến vào nội thành cũng không hề giảm tốc độ.

Người đánh xe không ngừng hét to làm cho người đi đường chú ý né tránh.

Mà người cảnh sát mặc đồng phục vừa nãy đến trang viên để báo tin theo lệnh của cấp trên, hiện đang ngồi kế bên người đánh xe đã khiến cho người dân đi đường ngoan ngoãn tránh qua một bên.

Cứ thế, xe ngựa thuận lợi dừng ở trước cửa đồn cảnh sát sau tầm nửa tiếng.

Xe vừa dừng, không đợi người đánh xe mở cửa, Hunter liền tự mình đẩy cửa ra rồi bước xuống.

Tần Nhiên cũng bước xuống theo rồi ngẩng đầu liếc nhìn bên ngoài của cục cảnh sát.

Mặt tiền không lớn lắm, có ba lầu.

Nếu không phải có cảnh sát đang đứng canh gác trước cửa, và những cảnh sát đi tuần bước ra bước vào liên tục thì nơi này có vẻ giống cái tiệm tạp hóa hơn là đồn cảnh sát.

Chủ yếu là do bên trong quá ồn ào. Tiếng hô, tiền mắng giận dữ vang lên không ngừng.

Vị cảnh sát đồng hành đi trước dẫn đường, giúp Tần Nhiên và Hunter có thể thông suốt một đường đi vào trong cảnh cục.

Hunter lòng nóng như lửa đốt, đi sát sau lưng vị cảnh sát kia.

Còn Tần Nhiên thì hơi nhàn rỗi nhìn ngó xung quanh.

Cậu thấy có rất nhiều “phạm nhân” mặc quần áo bình thường, thậm chí hơi dơ bẩn đang bị nhốt trong cái phòng giam đơn sơ. Phần lớn những phạm nhân này đều còn trẻ, vẻ mặt ngang ngạnh. Bị ngăn cách bởi lớp rào chắn nhưng bọn họ vẫn đang giằng co với cảnh sát bên ngoài, lâu lâu còn văng tục khiến cho những đồng chí cảnh sát ở ngoài đánh trả. Sau đó, chúng lập tức cười ha ha... Tuy sau đó sẽ bị đánh thảm thiết nhưng bọn chúng vẫn chọc ghẹo như thể không biết mệt là gì.

Trong nhóm phạm nhân ấy có hai người rất nổi bật.

Bởi vì, mỗi một lần chửi rủa đều do hai người đó khơi mào.

Cho dù hai người đó đứng khá xa cậu và hành động cũng thật cẩn thận nhưng với thị lực đến cấp E+ nhờ vào thuộc tính cảm giác thăng cấp thì Tần Nhiên vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Thành viên của tổ chức tội phạm?

Nhìn cảnh trước mắt, Tần Nhiên đưa ra suy luận.

Nhưng, khi cậu còn chưa kịp làm ra bước xác định tiếp theo thì vị cảnh sát dẫn đường cũng đã đi qua phòng khách.

Tần Nhiên không thể không nhanh chân bước theo.

Nhà xác.

Trong tầng một dưới mặt đất... cũng không phải toàn bộ tầng một mà chỉ tầm một phần tư diện tích được dùng làm nhà xác. Phần diện tích còn lại hẳn là để cất giữ vật chứng hoặc những đồ vật khác.

Bước xuống cầu thang, ánh lửa xua tan bóng tối.

Mặc dù có đèn điện, nhưng trong tầng hầm này vẫn dùng đèn dầu, nền dễ chiếu sáng. Tần Nhiên ngẩng đầu nhìn cái đèn điện kỳ lạ kia... Trong cái chụp làm bằng thủy tinh là một sợi tóc đèn điện trông như thanh nan tre. Nhưng màu sắc lại là màu đen.

Khác biệt hoàn toàn với những loại đèn điện mà cậu biết.

Đây hẳn là hình dạng ban sơ của bóng đèn điện sau này.

Loại đèn điện ban sơ này không có tác dụng rõ rệt mà giá lại cao nên người ta tiếp tục sử dụng đèn dầu hay nến cũng thật bình thường.

Vị cảnh sát dẫn đường dừng chân.

Một người đàn ông trung niên cao to, cường tráng đứng đợi sẵn ở chỗ ấy.

Dựa vào ánh lửa mập mờ, Tần Nhiên có thể thấy rõ vẻ ngoài thô to và cơ thể cường tráng quá mức của đối phương. Cho dù thứ đối phương đang mặc là bộ cảnh phục ngoại cỡ thì nó vẫn bị cơ bắp trên người đối phương làm cho căng phồng, chật ních.

Trong tay đối phương là một điều thuốc đang bốc khói, và trên mặt đất đã có ba, bốn đầu lọc.

Hiển nhiên, đối phương đứng chờ đã lâu rồi.

Dựa theo những ký ức ít ỏi trong đầu, Tần Nhiên biết đối phương chính là “người quen, bạn bè” của mình: cảnh sát trưởng – John.

“Tần Nhiên!”

John nhìn thấy Tàn Nhiên liền trực tiếp chào hỏi. Sau đó, ánh mắt của John chuyển qua nhìn Hunter.

“Tôi không thể xác định người này có phải là tiểu thư Al Tilly Hunter hay không, nhưng... tôi mong ngài hãy chuẩn bị tâm lý... Cho dù tôi đã phá án rất nhiều năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cái thi thể thảm như vậy!”

“Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi!” Hunter trả lời.

Những câu đối thoại của hai người đều vô cùng lạnh nhạt.

Hiển nhiên, sự việc không thoải mái của hai bên không phải chỉ nhẹ nhàng như lời kẻ băng quơ của Hunter.

Cảnh sát trưởng mở cánh cửa phía sau ông ấy ra, bước vào trước.

Tàn Nhiên, Hunter nối đuôi bước vào. Còn vị cảnh sát dẫn đường thì khép hờ cửa phòng lại rồi đứng gác ở ngoài.

Hỗn hợp mùi côn và mùi máu tanh tươi tràn ngập trong căn phòng không lớn lắm này.

Trên một tấm ván gỗ, một cái thi thể đang bị che lại.

Không phải là vải trắng, mà là tấm da trâu có vết may vá.

Hunter vươn tay cầm lấy một góc của tấm da trâu, cả cánh tay run rẩy không ngừng, trên mặt thì tràn đầy vẻ giãy giụa.

Ông ấy sợ mình sẽ nhìn thấy cảnh mà bản thân ông không muốn thấy nhất.

Cuối cùng, tấm da trâu vẫn bị xóc lên.

Giống như những gì John đã nói, đó là một cái thi thể cực kỳ thảm thương.

Trên mặt máu thịt trộn lẫn, vùng lồng ngực và bụng bị mở ra, lục phủ ngũ tạng biến mất. Chỉ còn lại một cái xác trống rỗng. Trông như một con gia súc bị giết thịt rồi treo trên móc treo thịt vậy.

Mái tóc màu đỏ sau khi được ngâm trong máu tươi, đã trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Đây chính là đặc điểm duy nhất giống với Al Tilly.

Trong bức tranh sơn dầu vẽ chân dung Al Tilly mà cậu đã nhìn thấy, cô tiểu thư cũng có mái tóc dài màu đỏ lửa như vậy.

Tàn Nhiên xem xét cái xác, không hề cảm thấy khó chịu.

Cái nhiệm vụ cho người chơi mới kia đã giúp cậu quen với đủ loại thi thể. Cái thi thể bị bom đạn oanh tạc tuyệt đối còn thê thảm hơn cái đang nằm trước mặt cậu nhiều.

Hunter cũng không tỏ vẻ khó chịu.

Mà ngược lại, vị thương nhân này cũng đang quan sát kỹ càng cái xác này.

2 phút sau, ông ta thở phào một hơi.

“Cô bé này không phải Tilly!”

“Tuy cô bé cũng có mái tóc dài màu đỏ như Tilly nhưng nó không có dải tai, làn da trên cánh tay cũng thô ráp hơn Tilly nhiều!” Hunter khẳng định, trên mặt ông tràn đầy may mắn.

Sau đó, Hunter nhận ra hành vi cảm thấy may mắn trước mặt một cái xác chết tựa hồ không ổn lắm, liền nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý!”

“John cảnh sát trưởng, tôi sẵn lòng treo giải thưởng 100 đồng, thay cô bé đáng thương này tìm ra hung thủ!” Ông ta bỏ xung.

“Được rồi!”

Cảnh sát trưởng gật đầu, cũng không trở nên kích động khi nghe thấy số tiền thưởng. Ông ta mang Tàn Nhiên và Hunter ra khỏi căn phòng rồi bước đến phòng khách của cảnh cục.

Khi đi đến cái hàng hiên trước phòng khách, Hunter chuẩn bị rời khỏi.

“Ngài Tàn Nhiên, tôi cần phải rời khỏi. Tôi lo lắng phu nhân của mình!”

“Mong ngài có thể nhanh chóng tìm được Tilly giúp chúng tôi!”

Hunter nói.

“Đương nhiên!” Tàn Nhiên cam đoan.

Sau đó, Hunter bước nhanh rời khỏi.

Sau khi thấy ông ấy đã lên xe ngựa, cậu mới quay người lại nhìn vị cảnh sát trưởng.

“Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, đi đến văn phòng của tôi đi!”

Không đợi Tàn Nhiên mở miệng, John nói ngay lập tức.

“Đi thôi!” Tàn Nhiên đương nhiên sẽ không từ chối.

Văn phòng của cảnh sát trưởng nằm ở lầu hai. Đó là một căn phòng không lớn nhưng đón sáng rất tốt. Trong phòng có một cái bàn công tác, mấy cái ghế dựa và một cái tủ đựng đầy văn kiện.

“Dưới lầu là chuyện gì?”

Tàn Nhiên từ từ mở miệng.

Lúc trên xe ngựa cậu đã tự hỏi làm cách nào để thuận lợi nhận được nhiệm vụ phụ. Mà chọn những gì cậu đã nhìn thấy, nghe thấy khi vừa mới bước vào cảnh cục làm điểm mở đầu chính là lựa chọn tốt nhất.

“Tuần trước, thằng ‘hắc thủ’ Jimmy – trùm xã hội đen của khu này đã bị ám sát!”

“Tuy không tìm thấy thi thể của nó, nhưng toàn bộ khu này đã loạn thành một nồi cháo!”

“Những thế lực muốn thượng vị, muốn tìm kiếm hung thủ, còn có cả thế lực của các khu khác đều bắt đầu hoạt động sôi nổi!”

“Mỗi ngày xảy ra ít nhất mười vụ ẩu đả... Cậu cũng nhìn thấy mấy đứa nhóc bị nhốt bên ngoài đúng không? Chỉ vài ngày nữa thôi, chỗ của tôi sẽ chật kín!”

“Thứ chết tiệt nhất chính là trong thời điểm này lại xuất hiện án mạng! Tôi thật sự không có đủ nhân thủ để xử lý chuyện này!”

Giọng nói tràn đầy giận dữ của John vang dội bên tai của Tàn Nhiên.

“Cho nên, lúc này liền phải thể hiện tầm quan trọng của việc có bạn bè... Tôi sẽ giúp anh giải quyết vụ án mạng này!” Tàn Nhiên nói vô cùng dứt khoát.

Lời vừa dứt, trên vồng mạc của cậu bắt đầu xuất hiện những dòng nhắc nhở.

“Tìm ra nhiệm vụ phụ: Thi thể nữ trong cảnh cục!”

“Nhiệm vụ phụ: Người bạn của bạn: John cảnh sát trưởng đang phải sút đầu mẻ trán vì những cuộc hỗn loạn trên phố. Và bạn đồng ý giúp John. Bạn cần phải nhanh chóng tìm ra kẻ giết người tàn nhẫn để rửa sạch oan ức cho cô gái đáng thương kia. Và điều này cũng ảnh hưởng đến tình hữu nghị lâu dài giữa bạn và cảnh sát trưởng John!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Dẫn Dắt

“Tôi cần anh kể tỉ mỉ cho tôi nghe tất cả mọi thứ anh biết về vụ án này!”

Nhìn những dòng miêu tả cực kỳ đơn giản về nhiệm vụ phụ, Tàn Nhiên nói chậm rãi.

“Không phải anh đang tìm con gái của Hunter sao? Kẻ đó làm như tất cả cảnh sát đều là người hầu của mình vậy!”

John liếc Tàn Nhiên một cái, nhếch mép hừ một cái đầy khinh miệt, bày tỏ sự bất mãn của hấn dành cho Hunter.

Nhưng, ngay sau đó, hấn vẫn nói hết tất cả những gì mà mình biết cho Tàn Nhiên.

“Thì thể mới vừa bị một con ma men phát hiện ra vào sáng nay, ở khu vực gần bên nhà ga!”

“Bị ném trong một góc như rác rưởi vậy!”

“Tôi từng tiếp xúc với rất nhiều kẻ sát nhân vô cùng hung ác, nhưng chưa từng có đứa nào đối xử với thi thể như vậy!”

Nói đến cái án mạng vừa mới xảy ra, John lại bắt đầu bực bội. Hắn liền châm lửa điếu thuốc, còn đưa cho Tần Nhiên một điếu.

Nhưng Tần Nhiên đã cự tuyệt.

Cậu gio cái tàu thuốc lên cho đối phương nhìn thấy.

Cho dù đây là một cái tàu không có thuốc lá bên trong, và trong người cậu cũng không có hộp diêm.

Nhưng chừng này đã đủ để thuyết phục John.

“Dùng tàu quá phiền phức, không tiện lợi như hút thuốc lá. Đặc biệt là thuốc lá hiệu con thuyền, loại này rất ngon. Anh hút thử xem!”

John lăm lăm một chút, rồi lập tức đốt điếu thuốc rồi bắt đầu hút lấy hút để.

Sau khi hút liên tục hai hơi hắn mới nói tiếp.

“Bây giờ tôi đang thiếu nhân thủ vô cùng. Nếu anh sẵn lòng hỗ trợ thì tôi thật sự rất cảm kích!”

“Đây là giấy chứng nhận có chữ ký của tôi. Nó có thể giúp anh được phép tiến vào ngôi trường dòng mà con của Hunter đang theo học. Hy vọng anh sẽ có thu hoạch!”

Vừa nói, John vừa cầm lấy cây bút viết ngoáy vài chữ trên tờ giấy.

Hơn mười giây sau, John đưa tờ giấy cho Tần Nhiên.

Cậu thấy bên trên có vài chữ...

Tần Nhiên – cô văn viên do cục cảnh sát đặc biệt thuê.

Cảnh sát trưởng: John.

Cục trưởng: Patrick.

1/4/1861

Dưới ngày tháng năm là con dấu của cảnh cục.

Nhìn chỗ chữ ký của cục trưởng, Tần Nhiên kinh ngạc nhìn John.

“Tên khốn kia đã đi hưởng tuần trăng mật từ hai tuần trước, rồi ném hết thấy mọi thứ cho tôi. Hắn vừa đi liền xảy ra đủ loại sự việc làm người khác phải đau đầu.”

John nói rồi hút một hơi thật sâu.

“Tôi tưởng anh sẽ phái người ra giúp tôi tìm người chứ!”

Tần Nhiên vừa phe phẩy tờ giấy trong tay, vừa nói.

“Tôi đã nói rồi thầy, bây giờ tôi đang thiếu người lắm! Cục kỳ thiếu!” John tức giận, nói.

Đối với câu nói nhấn mạnh của đối phương, Tần Nhiên nhún vai một cái.

Hiển nhiên, đây đã là sự trợ giúp lớn nhất mà đối phương có thể làm cho cậu... Nếu muốn có được sự hỗ trợ nhiều hơn, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ phụ mới được.

Điều này hơi khác biệt với suy đoán ban đầu của cậu, nhưng về bản chất thì cũng không hề thay đổi.

“Cho dù mình có thành công kích phát ra nhiệm vụ phụ hay không thì chắc chắn vẫn sẽ nhận được tờ giấy “ủy thác” này!”

“Nhưng với người chơi không kích phát được nhiệm vụ phụ thì sẽ chọn phương án đi thẳng đến trường học của Al Tilly!”

“Nếu ở chỗ đó sẽ phát sinh ra việc gì... Mình cần phải tận dụng thời gian!”

Nghĩ vậy, Tần Nhiên lập tức đứng dậy.

Cậu cần phải tận dụng thời gian đi đến nơi hiện trường ở gần nhà ga xem xét qua một lần.

Sau đó, cho dù có thu hoạch hay không thì cậu cũng phải nhanh chóng chạy đến trường dòng, để đề phòng có chuyện gì đó đột nhiên phát sinh... Hunter đã từng nói rằng mỗi ngày, Al Tilly luôn đứng giờ ngồi xe ngựa đến trường. Những thời gian còn lại bao gồm cả cuối tuần, cô bé đều luôn trong tầm mắt của Hunter và phu nhân của hắn!

Cậu nghĩ đến cái rương được giấu dưới gầm giường của cô tiểu thư mất tích kia.

Tần Nhiên cho rằng trường học là một nơi rất quan trọng.

Có lẽ sẽ không có manh mối trực tiếp, nhưng ít ra, cậu có thể tìm ra ai là người đã dạy dỗ cô tiểu thư kia.

Mà đây có thể là cái đầu mối giúp cậu tìm ra những manh mối khác.

“Gặp sau nhé!”

Tần Nhiên phất tay với John rồi không đợi đối phương đáp lại đã bước ra ngoài.

Lập tức đi ra cánh cực, Tần Nhiên giờ tay lên vẫy một cái xe ngựa đến.

“Nhà ga!” Tần Nhiên nói với người đánh xe.

.....

Đám người ồn ào, lộn xộn, mùi tanh tươi thoang thoang, mặt đất dơ bẩn.

Tần Nhiên vừa bước xuống xe ngựa liền đã được trải nghiệm một bộ mặt khác của thành phố này.

Nơi này đã không có những người áo mũ chỉnh tề, mỉm cười bình thản.

Nơi đây chỉ có gian khổ và nhẩn nại vì để tiếp tục sống sót.

Nơi nơi đều là những người cùng khổ tìm kế sinh nhai sống qua ngày.

Người trẻ tuổi sống bằng nghề khuôn vác, phụ nữ trung niên bán hàng tạp hóa, đứa nhỏ bán báo hét to thu hút sự chú ý, và người ăn xin.

Còn có một ít người có vẻ hòa nhập vào những người xung quanh, nhưng khi phân biệt kỹ càng thì liền nhận ra chúng hoàn toàn khác biệt.

Bọn chúng ăn mặc quần áo cũ nát, nhưng bàn tay lại cực kỳ sạch sẽ, linh hoạt, thường ngồi xổm hoặc đứng trong góc tường đánh giá những du khách đi qua đi lại. Một khi chúng phát hiện mục tiêu liền sẽ lặng lẽ theo sau rồi dùng đôi tay linh hoạt, sạch sẽ kia gặt hái thu hoạch.

Từ khi cậu bắt đầu để ý đến giờ, chúng đã thực hiện trót lọt vài lần ăn cắp.

Mà thân phận của chúng thì cậu cũng không cần phải đoán nữa...

Ăn trộm!

Nhưng Tần Nhiên cũng không đi xen vào chuyện của người khác. Cậu đang có việc còn quan trọng hơn nhiều cần phải làm.

Tần nhiên quét mắt nhìn xung quanh.

Rất nhanh sau đó, cậu liền xác định mục tiêu của mình.

Ở nơi này, một cảnh sát mặc đồng phục thật sự rất nổi bật.

Cho dù người kia chỉ đứng trong góc.

Tần Nhiên bước đến chỗ của đối phương.

“Lui ra sau! Tạm thời không thể đến gần nơi này!”

Nhìn thấy Tần Nhiên đeo theo một cái rương dài tiến đến, vị cảnh sát đang đứng canh chừng hiện trường liền nói lớn tiếng.

Đây là một thanh niên, cho dù đang đứng canh giữ hiện trường thì vẫn đứng thật nghiêm trang.

Nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ, hơn nữa, hẳn là rất có tinh thần trọng nghĩa.

Tần Nhiên vừa đoán vừa lấy bức thư ủy thác của mình ra.

“Ngài là Tần Nhiên sao? Tôi đã từng nghe thấy tên của ngài. Xin chào ngài, tôi là Karl!”

Người cảnh sát trẻ tuổi cẩn thận kiểm tra bức thư ủy thác của Tần Nhiên, sau đó, trên khuôn mặt liền xuất hiện nụ cười.

Cái thân phận mà game bố trí cho cậu lại lần nữa phát huy tác dụng nhất định.

Đương nhiên, cuối cùng cậu có thể thông qua vẫn là nhờ vào bức thư ủy thác trong tay.

Tần Nhiên cất bức thư, hỏi:

“Xin chào, tôi là Tần Nhiên! Bây giờ tôi có thể vào trong quan sát sao?”

“Đương nhiên được!” Karl liền đưa ra câu trả lời khẳng định, hơn nữa còn nghiêng người sang một bên nhường đường.

Tần Nhiên bước vào.

Đây mà một cái đã hẻm nhỏ còn dơ bẩn, hơi hám hơn bên ngoài nhiều.

Cái hẻm này không rộng, hay có thể nói là vô cùng chật hẹp. Cuối cái hẻm eo hẹp này lại bị bít bởi một vách tường cao. Theo như dáng vẻ của bức tường thì đây có lẽ là bức tường phía sau của một tòa nhà nào đó.

Với một nơi như vậy, người bình thường sẽ không đến.

Nếu không phải do con ma men kia vô tình phát hiện thì chỉ sợ đến tận khi cái thi thể thối rữa, bốc lên mùi hôi thối còn chưa chắc đã có người phát hiện ra.

Tần Nhiên kiểm tra mặt đất.

Ngay khi bước vào con hẻm, Tần Nhiên đã mở kỹ năng “lăn theo dấu vết” ra.

Những dấu chân mờ nhạt, hỗn độn.

Vết máu còn sót lại.

Mọi thứ đều xuất hiện trong mắt của cậu.

Nhưng lại không có tác dụng gì nhiều. Những dấu chân lộn xộn chất chồng lên nhau đã không có cách nào có thể phân biệt ra được nữa.

Mà vết máu thì ngoại trừ nói cho Tần Nhiên biết vị trí xuất hiện của cái thi thể, cơ bản không còn bất kỳ tác dụng nào.

Tần Nhiên lập tức nhíu mày lại.

Đây cũng không phải là thứ mà cậu muốn.

Ánh mắt của cậu nhìn quét qua vách tường hai bên con hẻm. Trên vách tường phía bên trái, ở vị trí trong tầm tay, có một vết màu đỏ.

Vết máu!

Tần Nhiên bước đến nhìn vết màu đỏ kia.

Não nhanh chóng hoạt động.

“Trên mặt đất không có vết lồi kéo chứng tỏ hung thủ đã khiêng thi thể đến nơi này!”

“Vi che dấu thi thể, hung thủ cần phải bỏ thi thể vào bao tải hoặc thứ gì đó đại loại như vậy!”

“Nhưng máu hẳn là còn ướt, thấm ra bao tải, nên mới để lại vết máu như vậy!”

“Nhưng lượng máu thấm ra ngoài lại không nhiều lắm nên mới không có vết giọt máu nhỏ trên mặt đất!”

“Điều này chứng minh rằng nơi tên hung thủ giết nạn nhân không cách quá xa nơi này!”

“Hơn nữa, vì che giấu thân phận của nạn nhân, hung thủ đã cố ý phá hủy gương mặt của nạn nhân!”

Sau đó, Tần Nhiên liền giơ tay ra áng chừng độ cao của vết máu.

“Hung thủ cũng không cao lớn, nhưng hẳn là rất cường tráng. Nếu không thì sẽ không thể khiêng nổi một cái thi thể của người trưởng thành!”

“Hơn nữa, nơi hung thủ cọ phải lại là bức tường bên trái. Điều này nói lên rằng hung thủ đã dùng vai trái khiêng cái xác. Vậy hung thủ chắc hẳn là người có cánh tay trái vạm vỡ, có lực hơn tay phải – nên hung thủ chắc chắn thuận tay trái!”

“Hung thủ mổ bụng của nạn nhân nên tất nhiên vô cùng hận nạn nhân, đã vậy còn biết một vài kỹ thuật giết mổ!”

“Nếu loại trừ khả năng hung thủ làm vậy là để khoe khoang thì tại sao hung thủ lại không chôn thi thể, hoặc hỏa thiêu? Chẳng phải những cách đó còn an toàn hơn sao?”

Tần Nhiên suy đoán.

Một cái thi thể bị vứt ở nơi này. Cho dù cái hẻm này khuất thật thì cũng tuyệt đối không an toàn bằng những phương pháp như chôn hay hỏa thiêu.

Trừ phi...

Đối với hung thủ thì phương pháp này còn an toàn và tiện lợi hơn những cách kia nhiều!

Hoàn toàn không khiến cho người khác nghi ngờ!

Ánh mắt của Tần Nhiên dọi ra ngoài con hẻm. Cho dù đứng ở chỗ này thì cậu vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những người đang khuôn vác từng bao hàng hóa ở phía xa kia.

Hình như, những người làm nghề khuôn vác ngoài kia hoàn toàn phù hợp với suy đoán của cậu.

“Karl, tôi có chút phát hiện!” Tần Nhiên nói với vị cảnh sát trẻ tuổi.

“Ngài đã phát hiện gì vậy?”

Vị cảnh sát trẻ tuổi kinh ngạc. Cho dù đã từng nghe qua danh tiếng của Tần Nhiên nhưng hắn vẫn hơi kinh ngạc. Mới có bao nhiêu phút đầu mà Tần Nhiên đã có phát hiện.

“Dáng người của hung thủ hẳn là thấp hơn cậu, nhưng lại rất cường tráng, lại thuận tay trái... Cậu đi tới chỗ đó hỏi thử xem gần đây có ai từng qua lại với một cô gái tóc đỏ không. Hơn nữa, hỏi thêm xem có ai trước kia đã từng là đồ tể hoặc học việc trong lò mổ không. Không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ đấy!”

Tần Nhiên chỉ vào nhóm người đang khuôn vác ở phía xa.

Người có thân phận là cảnh sát đi dò hỏi đương nhiên có sức thuyết phục hơn cậu.

Cũng có sức uy hiếp hơn... Đây chính là thứ mà cậu muốn.

Nếu hung thủ thật sự là một người khuôn vác thì sức uy hiếp như vậy đủ để khiến cho hung thủ trở nên vô cùng hoảng loạn, rồi để lộ đuôi chuột ra.

“À... Được rồi!”

Vị cảnh sát trẻ tuổi hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn làm theo ý của Tần Nhiên.

Không thể nghi ngờ, cái thân phận của cậu trong game lại phát huy tác dụng.

Mà mọi thứ đều đã xảy ra như những gì cậu dự đoán.

Một lát sau, nơi những người làm nghề khuôn vác đã xảy ra một trận hỗn loạn.

Một kẻ không cao nhưng cơ thể lại rất là cường tráng trong số những người khuôn vác đột nhiên móc một con dao găm ra rồi kiếm chế một người đàn ông có thân hình gầy yếu làm con tin.

Mọi người thi nhau né tránh.

Vị cảnh sát trẻ tuổi đang giằng co với đối phương, nhưng vẫn không thể khống chế cục diện.

Ngược lại, vị cảnh sát còn khiến cho đối phương trở nên nóng nảy hơn, con dao găm trong tay hắn đã cắt vào da cổ của con tin.

Máu tươi chảy ra khiến cho mọi người xung quanh lại hét lên.

Tần Nhiên đang chuẩn bị ra tay.

Với thân phận của Karl, mục đích dẫn dắt mục tiêu lộ đầu ra đã đạt được, kế tiếp đương nhiên không nên xảy ra thương vong.

Nhưng ngay sau đó, Tần Nhiên chau mày lại.

Một bàn tay đang nhàn cơ hội hỗn loạn sờ soạng cái túi áo khoác của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Trường St. Paul

Ngay khi cái bàn tay ấy chuẩn bị thò vào túi áo khoác của cậu, Tần Nhiên liền bắt lấy bàn tay kia rồi hơi dùng sức gấp ngược ra sau.

Rắc!

Tiếng khớp xương lệch vị trí vang lên.

“Bắt: Lực lượng vượt qua đối phương hai lần, tạo thành 20 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ. Đối thủ trật khớp...”

“A!”

“Buông ra! Buông ra! Cổ tay tao gãy mất rồi!”

Con đau buốt bất ngờ khiến cho kẻ trộm la toáng lên.

Khi trực diện với con đau đớn như vậy, nó quên luôn cái ý định che dấu bản thân. Kẻ trộm không những la toáng lên, mà cả người còn vì đau đớn mà quỵ rạp xuống mặt đất, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tiếng la thình lình vang lên khiến cho những người xung quanh tập trung chú ý chỗ của cậu.

Hung thủ, con tin và Karl cũng không ngoại lệ.

Nhưng hung thủ phản ứng nhanh hơn tất cả những người còn lại một chút.

Hắn đột nhiên đẩy mạnh con tin trong tay vào người Karl khiến vị cảnh sát trẻ tuổi và cả con tin té nhào xuống đất, rồi vừa điên cuồng quơ dao găm liên hồi vừa chạy nhanh ra khỏi đám đông.

Những người đang tụ tập xung quanh nhìn thấy con dao găm sắc nhọn liền thi nhau né tránh.

Vì vậy, một lối thoát liền được hình thành.

Nhưng ở cuối cái lối thoát ấy, Tần Nhiên lại từ từ xuất hiện.

“Cút ngay!”

Đối với Tần Nhiên – kẻ dám cản trở con đường đào tẩu của mình, tên hung thủ không hề có ý định sẽ nhẹ tay. Con dao găm trong tay hắn đâm thẳng vào người Tần Nhiên.

Đường chém vừa nhanh, vừa hiểm.

Nhưng độ chính xác thì lại không cao lắm, lại còn khuyết thiếu kỹ xảo.

Đối với một người có được cấp bậc thành thạo của kỹ năng “vũ khí lạnh - dao găm” như Tần Nhiên thì nhát chém này đầy rẫy sơ hở.

Ngoại trừ hơi có ưu thế về mặt sức mạnh thì nhát chém này quả thật hồng bét.

Hơn nữa, lời nhận xét sức mạnh “hơi có ưu thế” cũng chỉ là so sánh với người thường thôi.

Nếu so sánh với một người có sức mạnh đạt đến tiêu chuẩn E- như Tần Nhiên thì thật sự là kém quá xa.

Tần Nhiên đứng ở nơi đó, tính toán đường công kích của đối phương, không hề né tránh.

Nhưng trong mắt của những người đang có mặt tại hiện trường thì Tàn Nhiên đã bị dọa sợ đến chết đứng tại chỗ.

Kẻ đáng thương!

Trong mắt của không ít người đang ở đây toát ra vẻ thương hại.

Đương nhiên, đây cũng chính là biểu hiện cực hạn của lòng nhân từ trong người họ.

Còn việc cứu người?

Nhìn hành động trốn ra xa hơn vì sợ lát nữa máu phun ra sẽ dính vào người thì liền biết được lựa chọn của bọn họ.

Nhưng không phải mọi người đều thờ ơ.

“Cẩn thận!”

Karl vừa đẩy con tin ra khỏi người mình thì liền thấy cảnh này. Hắn lập tức hô to lên.

Đồng thời, hắn giãy giụa bỏ dây rồi định phóng đến chỗ của Tàn Nhiên.

Ngay khi vị cảnh sát trẻ tuổi vừa mới đứng thẳng thì tên hung thủ đang điên cuồng vọt tới người Tàn Nhiên liền bay ngược ra sau rồi đập mạnh xuống đất ngay trước mặt Karl, miệng không ngừng học máu.

Chuyện gì đã xảy ra?

Karl đứng sững người tại chỗ.

Những người đang vây xem cũng có biểu cảm như vậy.

Thật sự quá nhanh. Hết thấy mọi thứ đều chỉ phát sinh trong tích tắc, không ai thấy rõ quá trình.

Chỉ có Tàn Nhiên thân là đương sự thì mới biết rõ tại sao lại có chuyện như vậy.

Ngay khi hung thủ sắp đến gần, Tàn Nhiên liền hơi di chuyển bàn chân rồi một chân làm trụ một chân đá thẳng ra, nghiêng người khiến con dao găm chỉ lướt ngang qua áo khoác của cậu. Nhưng toàn bộ bàn chân của cậu lại đập trúng vào bụng dưới của hung thủ!

Hiện tại, sức mạnh của Tàn Nhiên đã đạt đến cấp độ E-.

Mà khi sử dụng hai chân để công kích thì lại kích phát ra đặc hiệu của kỹ năng “quyền Anh” khiến sức mạnh của đôi chân +1, đạt đến cấp E.

Sức mạnh của cậu đã vượt qua người thường rất xa.

Dựa theo những kiến thức mà cậu có được sau khi trò chuyện với “vô pháp vô thiên”, dùng thuộc tính “sức mạnh” để ví dụ thì:

F-: Không mạnh bằng nam giới đã thành niên. Sức mạnh của nữ giới nằm ở bậc này.

F: Sức mạnh của nam giới đã thành niên bình thường.

F+: Tiêu chuẩn sức mạnh của những người khuôn vác thường xuyên làm việc ở nhà ga, bến tàu,.

E-: Ngang tầm tuyển thủ cử tạ nghiệp dư.

E: Ngang tầm tuyển thủ cử tạ chuyên nghiệp xuất sắc.

E+: Ngang tầm quán quân của giải cử tạ chuyên nghiệp.

Mà một khi tiến vào cấp D thì đã có được sức mạnh cỡ “thần lực trời sinh” (1).

Tuy sức mạnh của cậu vẫn chưa đạt đến mức độ “thần lực”, ngay cả cấp quán quân cũng chưa chạm đến. Thậm chí để đạt đến cấp “ngang với một tuyển thủ cử tạ chuyên nghiệp xuất sắc” thì cậu phải kích phát ra đặc hiệu của kỹ năng “quyền Anh” mới được, nhưng điều này cũng không có nghĩa là có thể làm lơ cái sức mạnh đã viễn siêu người thường của cậu.

Nhìn hung thủ còn đang nằm dưới đất học máu thì sẽ hiểu.

“Đá: Tạo thành 70 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (quyền Anh – thành thạo)...”

“Karl, tôi nghĩ hẳn chính là hung thủ mà các anh đang tìm!”

“Đem hán về giao cho John đi. Tôi nghĩ John nhất định sẽ rất vui!”

“Đúng rồi, người này chính là một thành viên trong nhóm chuyên trộm cắp ở gần đây! Từ miệng của hán hán là có thể móc ra cả một băng trộm cắp!”

Người không đụng chạm ta, ta sẽ không đụng chạm người.

Đối với những tên trộm cướp này, từ đầu cậu đã chọn nhắm một mắt mở một mắt.

Bởi vì Tần Nhiên biết, ở xung quanh khu vực nhà ga thì những tên trộm cắp như vậy chính là giống như cỏ dại vậy, một cây biến mất thì rất nhanh sau đó sẽ có cây khác mọc lên thế vào vị trí đấy. Đây hoàn toàn là ví dụ điển hình cho câu “lửa thu thiêu bất diệt, gió xuân vừa thổi lại trời lên”.

Nhưng cuối cùng thì bọn chúng lại chọn cậu làm đối tượng ra tay.

Thậm chí, xuyết chút nữa đã phá hủy cái kế hoạch định sẵn của cậu.

Đã vậy thì đương nhiên cậu sẽ không giả vờ không thấy nữa.

Tần Nhiên cũng không phải là loại người quen nhịn nhục mà sống.

Tính cách của cậu thích chủ động giải quyết phiền phức hơn.

“Vâng, vâng, thưa, thưa ngài!”

Vị cảnh sát trẻ tuổi lấy lại tinh thần. Nhưng câu nói lấp bắp của hán đã biểu hiện rằng hán vẫn còn đang rất kinh ngạc.

Nhưng điều này cũng không liên quan gì tới cậu.

“Nhiệm vụ phụ: Thi thể nữ trong cảnh cục! (hoàn thành)”

Vừa nhìn dòng thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ phụ, Tần Nhiên vừa bước nhanh đi qua một bên đường rồi giơ tay vẫy một chiếc xe ngựa lại.

Tần Nhiên đương nhiên không quên cái việc quan trọng nhất mà mình cần phải làm là gì.

“Trường St. Paul!” Tần Nhiên nói với người đánh xe.

.....

Trường St. Paul – cái tiền tố trong tên trường đã nói lên tính chất của ngôi trường này.

Một ngôi trường dòng.

Giống như tất cả những ngôi trường dòng khác, trường St. Paul của thành phố này cũng là một ngôi trường có độ nghiêm ngặt đi đôi với chất lượng giảng dạy.

Đặc biệt là chất lượng dạy học ở nơi đây làm cho bố mẹ của các cô nữ sinh vô cùng vui lòng đưa con em mình đến đây học. Mà sau khi sắc lệnh “không ép buộc tín ngưỡng” được ban hành thì các bậc phụ huynh càng sẵn lòng hơn nữa.

Nhưng sau khi sắc lệnh ấy được thi hành, học phí nơi đây cũng tăng lên.

Từ một ngôi trường có học phí nằm trong tầm thấp biến thành một ngôi trường có tính chất bán công bán dòng với mức học phí đắt đỏ.

Nhưng những quy tắc nghiêm ngặt và chất lượng giáo dục vẫn không hề thay đổi.

Nói một cách dễ hiểu hơn thì nơi này đã trở thành một ngôi trường quý tộc của thành phố này.

Nếu không phải là cậu ấm cô chiêu thì đừng mơ tưởng có thể nhập học.

Tần Nhiên ngồi trên xe ngựa hồi tưởng lại tất cả những gì cậu biết về ngôi trường quý tộc này.

Cậu cũng không đưa ra đánh giá gì nhiều.

Cho dù là về sắc lệnh “không ép buộc tín ngưỡng” hay về những thay đổi của ngôi trường này thì cũng vậy.

Bởi vì theo sự xuất hiện của súng đạn, thuốc nổ và sự phổ cập kiến thức thì những điều kể trên đều là tất nhiên.

Nhưng những đặc quyền thì vẫn được giữ lại..

Chiếc xe ngựa mà Tần Nhiên đang ngồi trên còn chưa tiến tới gần ngôi trường St. Paul thì đã bị một vị cảnh sát chặn lại.

Trên hai đầu con đường dẫn vào ngôi trường đều có trạm canh gác.

Bên trong hai cái trạm gác đó luôn có cảnh sát túc trực 24/7.

Mà đây vẫn chưa là tất cả lực lượng thường trực của trường St. Paul.

Trong ngôi trường ấy còn có một “đội bảo vệ trường” chỉ nghe theo mệnh lệnh của trường.

Mà trong mắt cậu, cái đội ấy mới là trọng điểm.

Suy cho cùng thì Al Tilly không thể tự nhiên mà biết được vung kiếm, bắn súng. Hơn nữa, vũ khí cũng không phải là thứ mà một cô bé có thể tự mình có được. Với sự bảo bọc như của vị thương nhân Hunter kia đối với đứa con gái thân yêu của mình thì ông ấy tuyệt đối sẽ không cho phép cô bé đụng vào những thứ như vậy.

Al Tilly rất rõ ràng điểm này nên cô bé mới giấu chúng đi.

Mà cậu đoán rằng với cách giấu như vậy thì chắc hẳn cũng phải có người dạy cho cô bé.

Ít nhất, có thể làm ra lớp tường kép mà vẫn không gây ảnh hưởng đến trần của lầu dưới cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Tất nhiên phải có người dạy kiếm thuật, bắn súng, và cả cách che giấu cho vị tiểu thư này... Không đơn giản chỉ là che giấu vũ khí, mà có cả che giấu chính mình.

Giấu được phụ huynh của mình cũng không phải là một việc đơn giản.

Nên Tần Nhiên cho rằng người đã dạy những thứ ấy cho Al Tilly chính là mấu chốt để giải quyết vấn đề.

Có thể dễ dàng nhìn ra rằng Tilly rất tin tưởng người kia. Nên sau khi trốn đi, 80 – 90% cô bé sẽ liên lạc với người ấy.

Dù trong đầu đang đưa ra rất nhiều phán đoán nhưng tốc độ phản ứng của cậu vẫn không hề chậm lại. Khi cảnh sát dò hỏi, cậu liền gơ bức thư ủy thác của mình ra.

“Thưa ngài, ngài có thể thông qua. Nhưng chỉ có thể đi bộ!”

“Được rồi!” Tần Nhiên không chống đối.

Đối với một người muốn đi vào trong nơi nào đó để điều tra thì đương nhiên không muốn còn chưa kịp bước chân vào nơi ấy thì đã gây ra một vài chuyện không thoải mái.

Tần Liên liền trả tiền cho người đánh xe rồi bước nhanh tới cổng trường.

Cái cổng trường cổ kính đã triển lãm ra lịch sử của ngôi trường St. Paul danh giá này. Mà những dãy lầu phòng học thì lại như tiếp thêm sức sống cho toàn bộ nơi đây.

“Tiên sinh, xin vui lòng dừng bước!”

Vừa mới đến gần cổng trường, Tần Nhiên đã bị chặn lại kiểm tra lần nữa.

Đối phương mà một người đàn ông trung niên, hiển nhiên là một thành viên của “đội bảo vệ trường”. Người này mặc một cái áo cassock rộng thùng thình, nhưng cảm giác nhạy bén của cậu đã giúp cậu biết được thứ ẩn giấu dưới cái áo ấy chính là vũ khí.

Không phải những loại vũ khí lạnh như dao găm hay kiếm ngắn, mà hẳn là một loại súng ngắn nào đó.

“Phòng vệ thật nghiêm ngặt!”

Tần Nhiên nghĩ thầm trong lòng, bên ngoài thì lại vô cùng hợp tác dừng lại. Hơn nữa còn nói ra mục đích đến đây: “Tôi là Tần Nhiên, cố vấn viên của cục cảnh sát. Tôi đến đây vì một vài việc!”

Tần Nhiên không biết đối phương có biết việc Al Tilly đã mất tích hay không.

Nhưng khi suy xét đến những ảnh hưởng tác động đến Al Tilly nếu việc cô bé trốn đi bị lộ ra, Tần Nhiên lựa chọn cách nói mập mờ.

Đối với câu nói mập mờ của Tần Nhiên, đối phương chau mày lại.

Nhưng khi nhìn thấy bức thư ủy thác trong tay của Tần Nhiên, đối phương không tiếp tục tra hỏi cậu nữa mà chỉ hướng về một nơi phát tay ra hiệu.

Lập tức, một người ăn mặc như đôi phượng liền chạy vào trong trường.

“Mong ngài chờ một lát! Tôi không có quyền hạn cho phép ngài vào trường... Cho dù ngài có bức thư ủy thác của cảnh cục thì cũng vậy!” Đôi phượng nói.

“Tôi sẵn lòng!” Tần Nhiên mỉm cười, nói.

Từng giây một trôi qua.

Tần Nhiên kiên nhẫn đứng im ở nơi đó chờ đợi.

Tầm mười phút sau, thành viên của “hội bảo vệ trường” chạy đi lúc này quay lại, đi theo sau là một người phụ nữ đứng tuổi.

Theo cách ăn mặc thì đây đúng là một vị nữ tu sĩ.

(1) Thần lực trời sinh: Sức mạnh kinh khủng không giống người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Kỳ Sĩ

“Kính chào nữ tu Mornay!”

Người đàn ông trung niên vô cùng cung kính chào hỏi vị nữ tu sĩ vừa đến.

Tần Nhiên có thể đoán ra rằng người kia kính trọng vị nữ tu này như vậy tuyệt đối không đơn giản chỉ vì tuổi tác và thân phận của bà ấy.

“Lieder, nơi này để tôi giải quyết!” Vị nữ tu sĩ luống tuổi cười hiền lành với người đàn ông trung niên, nói.

“Vâng, thưa nữ tu!”

Người đàn ông trung niên tên Lieder cúi chào rồi bước qua một bên. Khi đi ngang qua người Tần Nhiên, trong mắt ông ấy lóe ra ý cảnh cáo.

Hơn nữa, ông ấy cũng không đi xa. Lieder dừng lại ở một bên cổng trường, tựa như một người canh cổng vậy.

Tần Nhiên có thể khẳng định rằng nếu cậu làm ra bất kỳ hành vi thiếu tôn kính vào với vị nữ tu sĩ trước mặt thì đôi phượng sẽ lập tức xông tới. Thậm chí, ông ta còn không ngại rút súng ra trước.

Sự đề phòng khắc sâu trên mặt đôi phượng đã nói lên tất cả.

“Lieder không có địch ý. Ông ấy là một người rất có trách nhiệm, mặc dù đôi khi biểu hiện lại hơi... thô lỗ!”

Nữ tu sĩ nở nụ cười hiền hòa với Tần Nhiên, giải thích.

Nụ cười giống như khi bà cười với Leider vậy.

Như thể trong mắt bà, Tần Nhiên và Leider không hề khác nhau.

Thái độ như vậy khiến Tần Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Ít nhất, cậu không làm được như vậy.

Đối với Tần Nhiên thì bạn bè là bạn bè, người lạ là người lạ, hoàn toàn không thể gộp lại làm một.

Tuy chính mình không thể nào làm được như vậy, nhưng khi đối mặt với người có thể làm được thì Tần Nhiên cũng không ngại bày tỏ sự tôn kính của mình đối với đôi phượng, đặc biệt là khi tuổi tác của đôi phượng lại lớn hơn cậu nhiều như thế.

“Xin chào nữ tu sĩ, tôi là Tần Nhiên. Tôi đến đây là để...” Tần Nhiên cúi người xuống chào rồi mới nói.

“Có liên quan đến Al Tilly đúng chứ?”

“Đi theo tôi, nơi này không phù hợp để nói chuyện!”

Nữ tu sĩ khẽ thở dài, rồi phát tay ý bảo Tần Nhiên đi theo bà.

Sau khi đi vòng qua khu dạy học, một cái sân thể dục xuất hiện trước mặt Tần Nhiên. Nhưng thứ hấp dẫn sự chú ý của cậu lại là cái giáo đường nằm ở một bên của sân thể dục.

Cái giáo đường không lớn, thậm chí có thể nói là nhỏ.

Tôi đa chỉ có thể chứa được 30 – 40 người.

Tần Nhiên đi theo sau nữ tu sĩ xuyên qua cái sân thể dục rồi bước vào cái giáo đường nho nhỏ ấy.

Phía cuối của cái giáo đường là tượng của một nữ thần hiền lành. Tần Nhiên cũng không biết đây là tượng của vị thần nào.

Hai hàng ghế xếp thẳng từ phía trên đến sát cửa.

Sau khi bước chân vào giáo đường, nữ tu sĩ lập tức bước đến trước bức tượng nhỏ giọng cầu nguyện.

Tần Nhiên đứng sau lưng bà có thể nghe rõ ràng được vài từ đại loại như “Bernadette nhân từ”.

“Mời ngồi!”

“Tôi là Mornay, hiệu trưởng trường St. Paul!” Sau khi cầu nguyện xong, vị nữ tu xoay người lại nhìn Tần Nhiên, nói.

“Tần Nhiên, thám tử tu!” Tần Nhiên nói ra cái thân phận mà game sắp đặt cho cậu.

“Ừm. Tôi đã từng nghe qua tên của cậu. Cậu là thám tử xuất sắc nhất của thành phố này nhỉ... nên Hunter tìm cậu giúp sức là điều hiển nhiên! Tôi cũng rất sẵn lòng trợ giúp cậu tìm ra Al Tilly. Tuy cô bé kia bình thường rất nghịch ngợm, nhưng nó chưa bao giờ gây ra chuyện quá lớn. Cô bé biết cái gì được làm, cái gì không thể làm!”

Mornay nói thân nhiên.

Trên khuôn mặt nhân từ của bà hiện lên một chút lo lắng.

“Nữ tu sĩ Mornay, ngài có phát hiện ra Al Tilly có gì khác thường không? Đặc biệt là thời gian gần đây!”

Khi nhận được sự phối hợp của bà, Tần Nhiên lập tức hỏi.

“Không có!”

“Tilly cũng giống như những đứa trẻ khác vậy, chỉ bướng bỉnh chút thôi chứ không có gì khác thường!”

“Sau lần ngài Hunter ghé thăm ngôi trường gần nhất, tôi có dò hỏi một vài đứa bé thân thiết với Tilly nhưng cũng không phát hiện có gì khác thường!”

Vị nữ tu Mornay nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mới thận trọng trả lời câu hỏi của Tần Nhiên.

Tần Nhiên tin câu trả lời này là thật.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, với thân phận là hiệu trưởng của trường St. Paul, bà không thể không quan tâm đến chuyện này.

“Nếu vậy thì ngài có biết việc võ thuật của Al Tilly không hề tệ không?”

Tần Nhiên dò hỏi.

Trên khuôn mặt của vị nữ tu xuất hiện vẻ ngạc nhiên.

“Cái gì?” Mornay hỏi lại theo phản xạ.

“Ý của tôi là những loại võ thuật bao gồm cả kiếm thuật, thuật bắn súng!”

“Trường chúng tôi có dạy môn cưỡi ngựa, nhưng không có những môn như dạy đấu kiếm và bắn súng!”

“Thám tử Tần Nhiên, tôi hơi mệt, cần phải nghỉ ngơi!”

“Nếu có thể thì tôi mong rằng chúng ta sẽ tiếp tục cuộc hội thoại này vào ngày mai!”

Vị nữ tu Mornay nói. Sau đó bà dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Tàn Nhiên.

Tàn Nhiên có thể rõ ràng nhìn ra rằng Mornay đang muốn lờ qua vấn đề này.

Bà ấy không phải là một người giỏi che giấu.

Hiển nhiên, vị nữ tu sĩ này biết gì đó, nhưng không muốn nói ra.

“Thám tử, xin mời ngài rời khỏi!”

Ngay khi Tàn Nhiên chuẩn bị truy hỏi đến cùng thì người đàn ông trung niên tên Leider liền bước vào. Hơn nữa không phải chỉ một mình ông, ông mang theo cả một đội người chờ ở bên ngoài cửa giáo đường.

Đội người này đều mặc áo cassock, bên dưới đều có giấu vũ khí.

Leider vừa xuất hiện liền dùng giọng điệu không hề khiêm nhường để nói với Tàn Nhiên.

“Leider!” Vị nữ sĩ Mornay không hài lòng, nhíu mày lại.

“Tu sĩ Mornay, tôi là đội trưởng đội bảo vệ trường! Tôi có trách nhiệm bảo vệ từng nhánh cây ngọn cỏ trong ngôi trường này và loại bỏ một vài kẻ có mưu đồ hiểm ác!”

Leider trừng mắt lên nhìn Tàn Nhiên.

Kẻ có mưu đồ hiểm ác mà ông ta vừa nhắc tới là dùng để nói ai thì vừa nhìn liền rõ.

“Thám tử Tàn Nhiên, xin đừng để ý. Bởi vì gần đây đã xảy ra một vài chuyện nên Leider mới trở nên căng thẳng như vậy!”

“Tôi xin được xin lỗi ngài thêm lần nữa!” Mornay nói.

“Không sao, tu sĩ Mornay!”

“Ngày mai tôi lại đến!”

Tàn Nhiên cười rồi bước ra khỏi giáo đường.

Leider vẫn luôn dẫn người đi theo sau Tàn Nhiên mãi đến khi cậu bước ra khỏi trường học, rời khỏi khu phố rồi mới quay lại trường.

Nhưng, vị đội trưởng này không hề phát hiện bên trong bóng râm có gì đó khác thường.

Cấp độ thành thạo của kỹ năng “đi lên lút” giúp Tàn Nhiên có thể dễ dàng ẩn giấu bản thân khỏi sự đề phòng của đội bảo vệ trường.

Cậu đi theo sau lưng nhóm người kia.

Leider bước nhanh trở lại cái giáo đường nho nhỏ ấy.

Lúc này, vị nữ tu Mornay đang quỳ gối trước bức tượng cầu nguyện.

Lần cầu nguyện này kéo dài tầm 20 phút. Hiển nhiên, đây là một lần cầu nguyện chính thức.

Leider cung kính đứng một bên, im lặng chờ đợi.

Chờ đến khi Mornay dùng cầu nguyện thì ông mới bước đến gần bà, giơ tay nâng bà đứng dậy rồi tính dìu bà đến ngồi trên một băng ghế dài.

“Tôi không sao, Leider à!”

“Vị thám tử Tàn Nhiên kia không có ác ý!”

“Cậu ta không giống như những kẻ tham lam kia!”

Vị nữ tu Mornay phát tay rồi tự mình bước đến trước băng ghế, lên tiếng khuyên Leider.

“Theo tôi thì bọn chúng đều giống nhau!”

“Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ ngài và nơi này. Tôi sẽ ngăn chặn bất kỳ nguy hiểm nào!”

Đội trưởng đội bảo vệ trường quật cường lắc đầu, kiên trì với nhận tri của mình.

Mornay nhìn Leider rồi thờ dài một hơi, nói: “Leider, anh đi tuần tra tiếp đi, tôi muốn nghỉ ngơi!”

“Vâng thưa nữ tu sĩ!”

Đội trưởng đội bảo vệ trường sai bước rời khỏi giáo đường.

Sau khi vị đội trưởng rời khỏi, Mornay không đi nghỉ ngơi như lời bà đã nói mà cũng rời khỏi giáo đường. Bà đi trên con đường nhỏ dọc theo giáo đường tiến sâu vào trong khuôn viên trường.

Tuổi tác của bà không cho phép bà đi một mạch đến đích đến.

Sau một hồi đi, dừng, lại đi, lại dừng, bà đi đến trước cửa một căn nhà bằng gỗ.

Nơi này là góc hẻo lánh nhất trong trường St. Paul. Ngoại trừ căn nhà gỗ trước mặt thì chỉ còn có rừng cây nhân tạo.

Két!

Ngay khi Mornay dừng bước, cánh cửa của ngôi nhà gỗ mở ra.

Một ông lão râu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn bước ra. Ông lão mặc một bộ quần áo làm bằng vải bố đơn giản, chân trần, tay trần.

Những cơ bắp cường tráng trên hai tay ông không hề khiến người khác cảm thấy già nua, mà lại cảm nhận được sức mạnh khủng bố trong đấy.

“Chào Mornay!” Ông lão cười chào hỏi, hoan nghênh nữ tu sĩ đã đến.

“Cổng Lan Sâm, ông đang dạy cho Al Tilly... Hunter sao?”

Khác với khuôn mặt tươi cười của ông lão, Mornay nhíu mày, dùng giọng điệu nghiêm khắc hỏi.

“Đúng vậy!” Cổng Lan Sâm không phủ nhận.

Phủ nhận sự thật không phải là tính cách của Cổng Lan Sâm.

“Cô bé kia có tiềm năng rất lớn, cực kỳ ưu tú. Nếu cứ vậy bỏ mặc thì thật là lãng phí!”

Cổng Lan Sâm nói thẳng, không hề cố kỵ.

Cùng với lời thừa nhận của ông lão, Mornay thờ dốc lên tục. Bà tức giận hỏi lại: “Ông đã quên lời hứa của ông với tôi sao? Ông có biết ông làm vậy sẽ đẩy Al Tilly vào vòng nguy hiểm hay không?”

“Tôi chỉ muốn cho cô bé kia học thêm một vài tài nghệ. Hơn nữa, đó chính là một cách để bảo vệ cô bé, không phải sao?”

Cổng Lan Sâm nhún vai, đáp lời.

“Nhưng hiện tại Al Tilly đã mất tích! Thừa vị kỵ sĩ bảo hộ của tôi!” Mornay đã bị thái độ không hề gì của Cổng Lan Sâm chọc giận, bà kích động hét to lên.

Sau đó là một trận ho khan kịch liệt.

Hiển nhiên, cơ thể của Mornay không thể chịu nổi cảm xúc mạnh.

Cổng Lan Sâm liền nhìn Mornay theo phản xạ xem bà có bị gì không. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của ông lão lại nhìn chăm chăm vào một bóng râm trong khu rừng.

“Ai?”

“Ra đây!”

Ông gầm nhẹ một tiếng rồi liền bỏ nhào vào trong cái bóng râm ấy, nắm đầm vung ra nhanh như con gió mạnh.

Vút!

Quyền phong trầm nặng khiến Tản Nhiên đang trốn trong bóng râm cảm giác mặt mình đều đã bị thổi đến phát đau.

Không có thời gian nữa, thứ làm cho cậu râu rĩ chính là bởi vì từ “kỵ sĩ bảo hộ” mà trong lòng xảy ra chấn động, khiến hô hấp hỗn loạn một chút. Do đó cậu đã bị ông lão phát hiện ra.

Nhưng sức mạnh mà ông lão phát ra vẫn khiến cậu kinh ngạc.

Tuy đáng người, hình thể của ông lão đều nói cho người khác biết rằng ông ấy có sức mạnh rất lớn, nhưng Tần Nhiên không ngờ rằng lại lớn như vậy!

Tuyệt đối vượt qua cấp E!

Hơn nữa, còn cao hơn cả E+!

Bởi vì bây giờ hai chân của cậu đã đạt đến mức E, nên suy ra tầm sức mạnh của E+ cũng không phải là chuyện khó.

Có thể đánh ra một quyền phong mạnh mẽ như vậy thì chỉ có vượt qua cấp E+, đạt đến cấp trời sinh thần lực thì mới có thể làm ra được!

Tần Nhiên kinh ngạc với suy đoán của chính mình.

Cậu không hề tưởng tượng được rằng cậu mới làm nhiệm vụ chính đầu tiên thôi thì đã gặp được loại trời sinh thần lực như vậy.

Nhưng ngay sau đó, cậu cảm thấy vui sướng.

Không ai rõ ràng hơn cậu ý nghĩa của việc gặp được người đặc biệt cường đại trong nhiệm vụ.

Lợi ích!

Lợi ích không lồ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Mạnh Mỗi

Cái lợi ích không lồ có thể sẽ xuất hiện cũng không khiến cho cậu mất bình tĩnh.

Mà ngược lại, cậu còn bình tĩnh hơn nữa.

Cậu biết rõ rằng để thật sự có được cái lợi ích không lồ kia thì tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Cho dù là nằm cùng một phe hay ở phe đối nghịch với đối phương thì cũng đều cần phải tiêu tốn rất nhiều công sức mới được.

Nếu ở cùng phe thì cần làm sao đó để quan hệ của hai người trở nên thân thiết hơn. Nói một cách dễ hiểu hơn là: phải làm cho đối phương đủ quý cậu để sẵn lòng tặng cho cậu những thứ như trang bị hay kỹ năng.

Còn nếu là đối địch thì thao tác đơn giản hơn nhiều, nhưng lại yêu cầu có đủ những thứ như thực lực, nhân thủ,... thì mới có thể xử lý đối phương. Nói một cách thông tục thì là: cướp trang bị, kỹ năng.

Mà đối với Tần Nhiên thì khoảng cách của cậu với những thứ kia còn xa lắm.

Bởi vì, cậu cần phải ứng phó nguy hiểm trước mắt cái đã...

Cùng với quyền phong nặng nề, nắm đấm của đối phương đã cách cậu gần trong gang tấc.

Đối mặt với lực đấm mạnh như vậy, cậu không đón đỡ vì không muốn xương cốt bị nứt gãy.

Cấp thành thạo của kỹ năng “trốn tránh” và cấp E- của thuộc tính né tránh đã cho bước chân của cậu trở nên vô cùng linh hoạt. Cơ thể cậu uyển chuyển nhẹ nhàng tránh thoát đòn đánh đầu tiên của đối phương tựa như một con mèo nhanh nhẹn.

“Hừ!” Đối phương kinh ngạc khi cậu có thể tránh thoát một quyền của mình.

Tuy kinh ngạc nhưng nắm đấm của đối phương không hề dừng lại.

Vút!

Quyền này còn nặng và mạnh hơn quyền ban nãy rất nhiều.

Tốc độ cũng nhanh hơn một chút.

Nắm đấm gần như là trong tích tắc liền đã xuất hiện trước mặt cậu khiến cậu hoàn toàn không có cách nào có thể dùng bước chân linh hoạt uyển chuyển cơ thể để trốn tránh.

Hơn nữa, đôi mắt mới một quyền còn nặng hơn ban nãy, Tần Nhiên dám khẳng định rằng nếu quyền này đánh trúng thì tuyệt đối không chỉ đơn giản là chấn thương sọ não. Mà hộp sọ của cậu sẽ biến hình!

Hộp sọ còn phải biến hình thì đương nhiên là không có khả năng sống sót.

Cho dù là cơ thể đã được số liệu hóa thì cũng không thể khiến cậu tiếp tục sống.

Suy cho cùng thì những nơi như đầu, tim vẫn luôn được liệt kê vào nhóm yếu hại.

Không chút do dự, Tần Nhiên dồn lực vào eo rồi bẻ người ra sau, hai chân vẫn đứng thẳng tạo ra tư thế vòng cung.

Nắm đấm lướt ngang qua mặt cậu, con gió mạnh của lực đấm thổi tung mái tóc của cậu.

Tần Nhiên cảm giác bên má nóng lên, ngay sau đó liền có cảm giác chất lỏng chảy xuống.

Hơn nữa, loại cảm giác đau đớn này rõ ràng là do làn da bị thương khi con gió kia lướt qua.

Nhưng cậu cũng không quá để ý đến nó.

Vì quyền thứ ba của đối phương đã tới!

Tư thế đấm thẳng đã biến thành thúc cùi chò. Tựa như một cái búa sắt hung hăng nện xuống bụng dưới của cậu!

Vì vẫn đang duy trì tư thế vòng cung nên cậu không có điểm tựa mượn lực. Nháy mắt, cậu đã rơi vài tấc hướng vô cùng nguy hiểm.

Đứng giữa ranh giới sống và chết, Tần Nhiên nhấc chân lên đá một phát.

Đừng!

Bàn chân vốn đang đứng vững trên mặt đất của cậu liền như có gắn lò xo, đá vào cẳng chân của đối phương ngay trước khi nắm đấm của đối phương chạm vào bụng dưới của cậu, khiến cho cơ thể của cậu nhanh chóng bắn ngược ra sau.

Nhưng, hành động bắn ngược ra sau này khiến cậu trở nên chật vật cực kỳ.

Ngay khi cậu nhấc chân lên, toàn bộ cơ thể liền mất đi cân bằng. Tuy cậu đã mượn được lực đẩy cơ thể về sau nhưng thật ra thì nói rằng mượn lực để lộn nhào về phía sau thì mới chính xác.

Cái hộp đựng “rắn độc – M1” đều đổ xuống một bên.

Tần Nhiên lộn nhào về phía sau nhưng đối phương cũng không buông tha mà tiếp tục đuổi theo.

Đương nhiên Tần Nhiên cũng sẽ không nằm chờ chết.

Trong lúc lộn nhào, thanh M1905 và con dao găm đã xuất hiện trong tay cậu tự lúc nào.

“Dừng tay!”

Lúc này, vị tu sĩ Mornay đứng ở xa xa đã nhận ra người đang đánh nhau với ông lão chính là Tần Nhiên nên bà hô to ngăn cản hai bên tiếp tục đánh.

Ông lão Cống Lan Sâm đang nhấc chân chuẩn bị tung đá và Tần Nhiên đang chuẩn bị nổ súng liền dừng động tác của mình lại sau khi tiếng hét của nữ tu sĩ vang lên.

Nhưng hai bên đều đề phòng nhìn đối phương.

“Thăm từ Tần Nhiên, tôi cần một lời giải thích.”

Mornay nhìn Tần Nhiên, đôi mày tự động chau lại. Nhưng giọng điệu và ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ.

Đối với câu hỏi không hề có tí đáng đáp chất vấn của nữ tu sĩ, Tần Nhiên cười khỏ.

Câu hỏi dịu dàng của bà còn tàn khốc hơn cả chất vấn với vẻ mặt nghiêm khắc vì nó khiến cho cậu cảm thấy khó có thể thú nhận.

“Ban nãy khi tôi và bà nói chuyện thì tôi phát hiện bà đang giấu giếm gì đó!”

“Cho nên, tôi đã giả bộ như rời khỏi rồi sau đó liền trở về, định bụng tìm hiểu nguyên nhân!”

Cậu vừa cười khỏ vừa nói ra sự thật.

“Là sơ sót của tôi!”

“Cậu là thám tử lừng danh nhất thành phố này nên sao có thể không phát hiện ra sơ hở trong lời nói của tôi cơ chứ!”

“Xin lỗi, Công Lan Sâm cho rằng cậu là những kẻ kia nên mới ra tay nặng như vậy với cậu!”

Thờ dài một hơi, Mornay biểu đạt xin lỗi với Tần Nhiên.

“Nữ tu Mornay, người phải xin lỗi chính là tôi mới đúng!”

Nụ cười khỏ trên khuôn mặt cậu càng khắc sâu hơn.

Cậu thà rằng đánh một trận với Công Lan Sâm còn hơn là đối mặt với vẻ mặt dịu dàng pha lẫn tự trách của nữ tu sĩ Mornay.

Phải biết rằng, cái sai không phải nằm trên người bà!

Bà đã không nói cho cậu nghe tình hình cụ thể và tí mỉ đúng theo sự thật không phải là sai lầm.

Ngoại trừ cha mẹ, không ai có nghĩa vụ phải báo cáo cho một người khác mọi thứ mà người ấy muốn biết.

Tần Nhiên đã hiểu rõ cái đạo lý này từ lâu.

Mà lúc cậu lên vào đây, tuy về tình thì còn có thể giải thích được, nhưng về lý thì thật sự là không đúng một chút nào.

Trên thực tế, ngay khi cậu chọn lên vào đây thì người sai chính là cậu.

Đối với việc này, cậu thật rõ ràng, cũng không hề phủ nhận.

Bởi vậy nên cái cục diện trước mắt làm cậu xấu hổ vô cùng.

“Thám tử Tần Nhiên, cậu là một người thiện lương!”

“Tilly là đệ tử của Công Lan Sâm nên ông ta hẳn là biết nhiều tin tức!”

“Từ đầu tôi muốn ngày mai mới nói lại cho cậu. Nhưng bây giờ thì từ chính miệng Công Lan Sâm nói ra sẽ tốt hơn!”

“Công Lan Sâm, xin ông hãy nói hết những gì liên quan đến Tilly cho thám tử Tần Nhiên nghe... Đây là lời thỉnh cầu của tôi!”

Nữ tu sĩ Mornay dịu dàng nhìn Tần Nhiên. Sau đó, ánh mắt lại chuyển qua nhìn Công Lan Sâm, nói.

“Vâng, thưa điện hạ!”

Công Lan Sâm giờ tay phải lên áp vào trái tim rồi cúi thấp người xuống.

Đây là một lễ nghi cổ xưa.

Mà cái danh xưng kia lại chính là cái mở đầu cho cái lễ nghi ấy.

Tần Nhiên chăm chú nhìn vào Công Lan Sâm và Mornay.

Trong đầu cậu tự nhiên bật ra câu hét lên ban nãy của Mornay đối với Công Lan Sâm: “Thưa vị kỵ sĩ bảo hộ của tôi!”

Hiện tại, Công Lan Sâm đã chính thức gọi Mornay là điện hạ!

Tần Nhiên cũng không ngu dốt. Chỉ từ cách xưng hô của hai người là cậu đã có thể nhìn ra được phân phận của hai người này tuyệt đối không hề đơn giản!

Công Lan Sâm không thêm đề ý đến Tần Nhiên đang nghĩ cái gì. Sau khi hành lễ với nữ tu sĩ, ông lão cao lớn, cường tráng này liền nói cho Tần Nhiên biết tất cả những gì mà ông biết về Al Tilly.

“Cô bé Tilly đã ngẫu nhiên phát hiện ra cái góc hẻo lánh này! Mà cô bé còn có lòng hiếu kỳ vượt xa bạn bè cùng lứa... Sau khi phát hiện nơi này, cô bé liền liên tục thăm dò. Sau đó, phát hiện ra bí mật của ta!”

“Đồng thời, ta cũng phát hiện ra Tilly có tiềm năng tương đối tốt!”

“Thế là thuận nước đẩy thuyền, ta đồng ý dạy Tilly một vài thứ mà trường không dạy, còn cô bé thì giúp ta giữ gìn bí mật!”

Khi Cống Lan Sâm nói đến chỗ này, trên khuôn mặt của ông xuất hiện nụ cười.

Nụ cười bao che khi trường bồi đắp mặt với hậu bồi nghịch ngợm.

“Cứ như vậy, ta đã dạy dỗ con bé tầm bốn năm. Ta đã dạy cho cô bé tất cả kiến thức cơ sở và một ít kiến thức cấp cao. Mà khi cô bé mang theo một người đàn ông đang bị thương đến đây vào tuần trước... Hắn ta là một người lạ, vô tình bị Al Tilly cứu! Người ấy chỉ ngủ lại chỗ của ta một đêm liền rồi khỏi! Tilly không yên tâm nên đã đuổi theo hắn!”

“Việc Tilly mất tích hẳn là có liên quan đến người đàn ông lạ mặt kia!”

“Nhưng yên tâm đi, Tilly tuyệt đối không có việc gì!” Cống Lan Sâm nói, vô cùng tin tưởng.

Ông tin tưởng vào thực lực của Tilly, và càng tin tưởng vào sự dạy dỗ của mình.

“Cho dù là thời điểm nào thì cũng không thể chắc chắn rằng sẽ không phát sinh việc ngoài ý muốn!”

“Cống Lan Sâm, ông hãy miêu tả đặc thù của người đàn ông bị thương kia cho thám thử Tàn Nhiên đi!”

“Nhanh chóng tìm ra Tilly mới là chuyện mà chúng ta nên làm!” Mornay khẽ than thở.

Đối với học sinh của chính mình, vị nữ tu tràn đầy lo lắng.

“Trên mặt thẳng nhóc kia có một vết sẹo kéo dài từ ấn đường đến khóe miệng bên trái, rất dễ nhận ra!”

“Khớp xương của đôi tay thô to, kỹ xảo vật lộn tương đối tốt!”

“Vết thương của hắn là ở trên lưng. Nếu không phải né kịp thì thậm chí đã bị xuyên thủng... kẻ ra tay là một tên già đòi!”

Cống Lan Sâm nói ra những gì ông còn nhớ về người đàn ông xa lạ bị thương kia.

Trật tự từng câu chữ rõ ràng, mạch lạc. Hiển nhiên, đối với chuyện vừa phát sinh tuần trước, ông lão vẫn còn nhớ rành mạch.

“Những đặc trưng này đủ không?” Mornay nhìn Tàn Nhiên, hỏi.

“Vậy là đủ rồi!” Tàn Nhiên gật đầu, trả lời.

Trên thực tế, gần như là mỗi một câu nói đầu tiên của Cống Lan Sâm thôi thì đã đủ rồi.

Phải biết rằng, người mà trên mặt có sẹo đã xác định trước chắc chắn sẽ khiến người khác có ấn tượng mạnh.

Càng đừng nói hai dấu hiệu nhận dạng sau đó mà ông lão nhắc đến.

Chỉ cần tìm cảnh sát trưởng John hỗ trợ thì cậu có nắm chắc sẽ tìm thấy đối phương trong thời gian ngắn nhất.

“Nếu như vậy thì việc của Tilly xin làm phiền cậu!”

Mornay khom lưng, biểu đạt lòng biết ơn với Tàn Nhiên.

“Tôi đã nhận tiền đặt cọc của Hunter. Bản thân là một trinh thám, đây là công việc của tôi!”

Tàn Nhiên vội vàng tránh ra rồi mỉm cười giải thích.

Đến lúc này, đã có được manh mối hữu dụng nên theo lý thuyết thì cậu hẳn là rời khỏi.

Nhưng Tàn Nhiên cũng không quên bản thân còn muốn dùng hết khả năng để hoàn thành nhiệm vụ danh hiệu, nhiệm vụ phụ.

Mà căn cứ vào những thông tin mà cậu có thì trên người vị nữ tu Mornay này hẳn là phải có một cái nhiệm vụ phụ. Và thứ còn quan trọng hơn cả là nếu hoàn thành được cái nhiệm vụ chỉ nhánh liên quan đến Mornay thì đương nhiên có thể trở nên thân thiết hơn với Cống Lan Sâm.

Thực lực của đối phương vẫn còn đang khắc sâu trong đầu cậu. Đặc biệt là cách thức ra quyền nhanh, mạnh, liên tục kia tuyệt đối không đơn giản chỉ nhờ vào tố chất cơ thể mạnh mẽ, mà hẳn là còn cần phải có một loại kỹ xảo đặc biệt.

Nếu có thể thì Tàn Nhiên rất mong có thể học được loại kỹ xảo này từ ông lão.

Đương nhiên, Tàn Nhiên cũng vô cùng sẵn lòng trợ giúp vị nữ tu đáng tôn kính này.

Cho nên, sau khi ngừng một lúc, cậu nói tiếp:

“Nữ tu sĩ Mornay, tôi đã nghe thấy cuộc đối thoại của ngài và vị đội trưởng Leider... Thật xin lỗi, tôi muốn hướng ngài xin lỗi về vấn đề này!”

“Hình như ngài đang gặp phải một ít phiền phức. Nếu ngài không ngại thì tôi nghĩ rằng tôi có thể hỗ trợ!”

“Coi như là lời xin lỗi và bồi thường cho hành vi không thỏa đáng lần này vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Bí Mật

Đối với kiến nghị hỗ trợ của Tần Nhiên, Mornay và Cống Lan Sâm có thái độ nhìn nhận trái ngược lẫn nhau.

“Cảm ơn, thám tử Tần Nhiên!”

“Nhưng đây là chuyện của chúng tôi. Nó sẽ rất phiền phức nếu như chúng tôi kéo cậu vào chuyện này!”

Vị nữ tu sĩ Mornay mỉm cười khước từ Tần Nhiên.

“Ừ, đã xin lỗi thì phải bày thái độ xin lỗi ra, tuyệt đối không thể nói miệng là xong chuyện!”

Sau khi Cống Lan Sâm nghe Tần Nhiên nói liền cười, gật đầu một cái.

Sau đó, ông bắt đầu khuyên bảo vị nữ tu Mornay.

“Mornay, tôi rất coi trọng nhóc này. Nó có thân thủ không tệ, đã vậy tính nết còn không tồi!”

“Hơn nữa, không phải bà nói nó là trinh thám tốt nhất của thành phố này sao?”

“Tìm ra lũ khốn kiếp kia chính là sở trường của nó!”

Giọng điệu của Cống Lan Sâm dần dần nghiêm túc lên.

Ông nói: “Tuy chúng ta có người nhiều nhưng lũ kia trốn trong tối, mình thì ở ngoài sáng. Một khi lũ ấy mất đi kiên nhẫn, phát động xung đột thì... Vì lời thề mà tôi không thể rời khỏi chỗ này, thành ra tất nhiên bọn Lieder sẽ tổn thất thảm trọng! Huống chi, ai cũng không thể chắc rằng lúc nào cái lũ kia sẽ xông đến... Nếu chúng xông vào trong giờ học... Cái kết quả này tuyệt đối không phải là thứ mà chúng ta muốn!”

Theo từng câu khuyên bảo của Cống Lan Sâm, Mornay bắt đầu do dự.

Không chỉ là bởi vì trong lòng của Mornay, Cống Lan Sâm có địa vị tương đối cao, mà còn vì lời nói của ông chính là sự thật.

Một khi chuyện kia phát sinh...

Mornay nhanh chóng lắc đầu.

Bà tuyệt đối không cho phép những tên côn đồ tham lam đó xúc phạm đến học sinh của bà!

“Thám tử Tần Nhiên, xin cậu giúp đỡ!”

Vị nữ tu Mornay xoay người lại, nghiêm túc nhìn Tần Nhiên.

“Tuy tôi không có đủ nhiều tiền để thuê cậu...”

“Nữ tu sĩ Mornay, tôi đã nói rồi, đây là tôi bồi thường cho ngài... Nếu đã là bồi thường thì đương nhiên là không thu phí!”

Tần Nhiên chen ngang vào câu nói của Mornay. Sau đó, cậu nói tiếp: “Nhưng xin ngài hãy tỉ mỉ nói cho tôi biết chân tướng sự việc! Càng chi tiết càng tốt!”

“Câu chuyện này không ngắn, tôi đi lấy ghế cái đã!”

Cổng Lan Sâm nói xong liền vào ngôi nhà gỗ lấy ra ba cái ghế.

Sau khi mỗi người ngồi xuống một cái, Mornay bắt đầu kể.

“Trường St. Paul, mà cách đây 50 năm được gọi là giáo đường St. Paul, là cái giáo đường thần tích nơi nữ thần Aurora giáng trần... cách đây tầm 1000 năm trước, đương nhiên mọi người coi đây là truyền thuyết! Trên thực tế, cho dù là tôi và Cổng Lan Sâm cũng không biết đây có phải là chuyện thật hay không. Nhưng sự phụ của tôi, cũng chính là vị Giáo Hoàng cuối cùng của giáo hội Aurora thì vững chắc tin tưởng chuyện đó là thật. Hơn nữa, ông còn chờ mong nữ thần sẽ giáng trần một lần nữa!”

“Chỉ tiếc là mãi cho đến khi sự phụ của tôi qua đời thì vẫn không có chuyện gì phát sinh! Mà ngược lại, lực lượng của giáo hội càng ngày càng yếu. Không đơn giản chỉ là cái giáo hội Aurora nho nhỏ này, mà ngay cả giáo hội Quang Minh – cái giáo hội lớn nhất cũng không may mắn tránh khỏi vận mệnh này! Mọi người càng ngày càng tin vào thuốc nổ, máy hơi nước, điện năng... Tri thức đã không còn là chỉ có giáo hội mới có thể nắm giữ nữa, mà là ngày càng nhiều người cũng có được chúng nó!”

“Nhưng theo tôi thì đây là một chuyện tốt, bởi vì mọi người đã thoát khỏi trói buộc của thời kỳ u tối, trở nên giàu có hơn, hòa bình hơn! Đây chính là giáo lý của giáo hội Aurora chúng tôi! Cho nên, từ đầu tôi liền chia sẻ kho tàng sách quý báu của giáo hội cho một vài học giả có danh vọng. Hơn nữa, tôi còn liên kết với những học giả này để biến giáo đường St. Paul trở thành ngôi trường St. Paul!

“Mà tôi cũng từ thánh nữ của giáo hội Aurora biến thành nữ tu sĩ Mornay – hiệu trưởng của ngôi trường này. Và Cổng Lan Sâm là kỵ sĩ bảo hộ tôi cũng trở thành vị kỵ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora.”

Vị nữ tu Mornay dùng giọng điệu bình thản, không nhiều cảm xúc kể lại sự thay đổi của giáo đường St. Paul và thân phận của bà cùng Cổng Lan Sâm.

Cái ngữ điệu bình thản, không nhiều cảm xúc của bà như thể đang kể về chuyện của một người xa lạ nào đó.

Nhưng Tần Nhiên lại cảm nhận được một chút đau thương thoáng thoáng trên người của hai người kia.

Kia không đơn giản là cảm xúc của hai người kia thay đổi.

Còn có cả lịch sử thay đổi.

Không ai có thể ngăn cản bánh xe lịch sử, chỉ có thể xuôi theo dòng chảy.

Lực bất tòng tâm, thứ còn dư lại chính là bi thương.

Bởi vì, kẻ dám cản trở lịch sử tiến tới chắc chắn sẽ bị nghiền ép đến tan xương nát thịt dưới bánh xe của nó.

Việc Cổng Lan Sâm là vị kỵ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora đã đủ để nói lên hết thảy.

Vậy những kỵ sĩ còn lại đâu?

Cho dù là chết già, chết bệnh, hơn nữa chết do ngoài ý muốn thì cũng không nên chỉ còn lại duy nhất một người mới đúng!

Thậm chí, dựa vào sức mạnh vượt xa những người cùng tuổi khác của ông lão thì có thể biết những kỵ sĩ của giáo hội Aurora có thể sống lâu hơn người thường rất nhiều.

Thời đại thay đổi, đương nhiên sẽ có đổ máu!

Phe bảo thủ sẽ bị phe cách tân đánh sập.

Đây cũng không phải việc mà nói vài câu là có thể hoàn thành được.

Tần Nhiên đã có thể đoán ra rằng những kỵ sĩ theo tư tưởng cũ kia vì không muốn tiếp thu cái mới mà xung phong chiến đấu.

Bọn họ đã cưỡi con chiến mã của chính mình, phát động đợt xung phong hùng tráng nhất cuộc đời mình, chống chọi lại hàng đàn súng ống, đại pháo.

Hùng tráng nhưng ngắn ngủi.

Nhưng đây chỉ là một bộ phận nhỏ - những người ngây thơ nhất.

Loại biến động của thời đại mới này tất nhiên là dẫn đến tai ương cho vô số người.

Cuối cùng, thắng bại rõ ràng.

Tần Nhiên vẫn giữ im lặng. Sự trầm trọng của lịch sử khiến cậu không thể tùy tiện mở miệng.

Cho dù... đây không phải là dòng lịch sử mà cậu hiểu biết.

Nữ tu sĩ Mornay và Công Lan Sâm cũng im lặng. Tựa hồ bọn họ đang rơi vào hồi ức của những năm tháng ấy.

Qua một lúc lâu sau, Mornay mới tỉnh táo lại.

“Xin lỗi, tôi đang nhớ lại một vài chuyện... Gần đây tôi luôn nhớ đến một vài sự việc năm đó!”

“Mà thứ đem lại phiền phức cho chúng tôi cũng chính là một vài sự việc năm đó!”

Thờ dài một hơi, Mornay tiếp tục kể.

“Năm đó, tuy giáo hội Aurora chỉ là một giáo hội nhỏ, còn không lớn bằng một phần mười giáo hội Quang Minh, nhưng vẫn có hàng ngàn năm tích lũy... Bất kể là tri thức, hay tiền tài!”

“Sự phụ của tôi – vị Giáo Hoàng cuối cùng của giáo hội Aurora, ông ta hi vọng giáo hội có thể trở lại thời hoàng kim một lần nữa nên đã giấu số tiền tài kia đi!”

“Nhưng ông ấy lại giấu số kho báu đó quá mức bí ẩn... Ngay cả tôi và Công Lan Sâm cũng không biết ở đâu!”

“Hoặc là, do Công Lan Sâm đã làm cho ông ấy thất vọng nên ông ta đã không nói cho chúng tôi biết mà lại nói cho những người khác!”

“Nhưng cuối cùng, kết quả là số kho báu khi đã biến mất hoàn toàn!”

“Mà ngay khi tôi và Công Lan Sâm đều sắp quên mất chuyện này thì một đám người đột nhiên tìm đến tôi, mong tôi có thể nói cho họ biết nơi cất giấu số kho báu ấy... Bọn họ cam đoan sẽ khiến cho giáo hội Aurora phục hưng!”

“Tôi từ chối bọn họ nhưng bọn họ lại cứ bám lấy tôi không bỏ. Hơn nữa, chúng còn dùng thủ đoạn càng ngày càng quá đáng!”

“Cho nên, khi Leider nhìn thấy cậu thì mới trở nên căng thẳng như vậy!”

Nói xong, Mornay lại lần nữa tỏ vẻ xin lỗi với Tần Nhiên.

“Thì ra là như vậy!” Tần Nhiên hiểu ra.

“Cái gì mà phục hưng giáo hội Aurora cơ chứ! Bọn chúng chỉ là một đám đầu trâu mặt ngựa bị tiền tài làm mờ mắt không biết từ đâu nghe được một vài chuyện vụn vặt liên quan đến giáo hội mà thôi!”

“Đừng nói là chúng ta không biết, cho dù có biết... thì cũng không bao giờ nói cho bọn chúng biết!”

Công Lan Sâm giờ giờ nắm đấm, hàm hừ tức giận, có vẻ tức giận cực kỳ.

Mà Tần Nhiên thì tuyệt đối không nghi ngờ lời nói của ông ấy.

Trận đánh ban nãy đã giúp cậu hiểu biết sâu sắc về thực lực của ông. Nếu là đấu tay không thì cậu hoàn toàn không phải là đối thủ của ông lão.

Tổ chất cơ thể và kỹ xảo đặc biệt trong chiến đấu tay không của ông ấy đều mạnh hơn cậu hẳn một bậc.

Hơn nữa, đối phương không chỉ đơn giản là biết đánh nhau và có cơ thể dẻo dai, mà còn không hề xa lạ với vũ khí.

Ít nhất là dựa vào những vũ khí mà cậu nhìn thấy ở trong buồng của Al Tilly thì rõ ràng vị kỵ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora này cũng không phải không biết gì về súng ống.

Thậm chí, hẳn là tương đối quen thuộc.

Nếu một người có tố chất cơ thể mạnh mẽ, biết võ, biết dùng súng ống muốn xử lý một người thì người đó tốt nhất là nên cầu nguyện đừng bị đối phương bắt được.

“Những người kia có điểm đặc thù gì không?” Tần Nhiên hỏi.

“Bọn họ lặng lẽ lên vào, đều che mặt, mà cũng chỉ có hai người xuất hiện trước mặt tôi nên tôi cũng không biết còn có bao nhiêu người nữa!” Nữ tu Mornay lắc đầu, không thể cung cấp nhiều manh mối hơn nữa.

“Được rồi, những chuyện còn lại giao cho tôi đi! Tôi cam đoan sẽ tìm thấy bọn người kia trong thời gian ngắn nhất!”

Tần Nhiên cũng không hi vọng có được nhiều tin tức hơn nữa từ bà Mornay. Những kẻ kia nếu đã muốn có được khối tài sản đã bị giấu đi của giáo hội Aurora thì đương nhiên là đã có chuẩn bị.

Nhưng điều này cũng không cản trở cậu quyết định tiếp nhận nhiệm vụ phụ.

“Tìm ra nhiệm vụ phụ: Kẻ nhìn trộm!”

“Nhiệm vụ phụ: Một nhóm giang hồ không biết tên phát hiện giáo hội Aurora bí mật cất giấu tiền tài. Bọn chúng muốn thông qua nữ tu Mornay để tìm thấy nơi giấu số kho báu kia! Bạn đã đồng ý sẽ tìm ra bọn người kia giúp nữ tu sĩ Mornay, giúp trường St. Paul miễn gặp phải chuyện ngoài ý muốn!”

Tần Nhiên nhìn lướt qua những dòng thông tin về nhiệm vụ phụ.

So với cái nhiệm vụ phụ thứ nhất, cái này có độ khó tuyệt đối cao hơn cả gấp đôi.

Không những không thể xác định nhân số của đối thủ, mà ngay cả hành tung của đối thủ cũng không thể xác định.

Ngoại trừ phương pháp ôm cây đợi thỏ, hiện tại cậu không còn có biện pháp nào tốt hơn.

Nhưng Tần Nhiên cũng không biểu hiện ra vẻ khó xử.

Cậu chào tạm biệt Cố Lan Sâm và nữ tu Mornay với nụ cười nở trên môi.

Đương nhiên, vì tránh đụng mặt với vị đội trưởng Leider kia rồi dẫn đến phiền phức không đáng, Tần Nhiên lại tiến vào trạng thái “đi lên lút”.

Lúc này khác hẳn với lúc lên vào ở chỗ...

Lần này đã được nữ tu Mornay đồng ý.

Sau khi rời khỏi trường học và ra khỏi khu phố kia, Tần Nhiên sửa sang lại quần áo rồi cõng cái rương đựng “rắn độc – M1” bước ra khỏi bóng râm.

Tần Nhiên không kêu xe ngựa.

Bởi vì, nơi này cách chỗ ở của cậu cũng không xa.

Nhìn bầu trời đang dần tối sầm xuống, Tần Nhiên tính đi bộ về nhà, nhân tiện mua một ít thức ăn.

Phải biết rằng, cả ngày nay cậu chưa ăn gì cả.

Nhưng khi cậu chưa đi được 20m nữa thì liền phát hiện ra có người đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Vụ Ám Sát Trên Phố

Có người theo dõi!

Bước chân của Tần Nhiên không hề ngừng lại, nhưng cặp lông mày lại hơi nhíu.

Cậu có thể khẳng định là mình đang bị người theo dõi.

Thuộc tính cảm giác cấp E+ đã giúp cậu vượt qua cấp bậc “tai thính mắt tinh” từ lâu. Hiện tại, cậu đã có thể có dự cảm đối với bất kỳ loại nguy hiểm nào, đặc biệt là khi có ánh mắt hàm chứa ác ý quét qua người thì người cậu sẽ tự động nổi da gà lên.

Hơn nữa, mức thành thạo của kỹ năng “đi lên lút” đã giúp cậu biết rõ các loại kỹ xảo mà có thể im hơi lặng tiếng đến gần người khác.

Bởi vậy, Tần Nhiên muốn phân biệt có người đi theo sau mình hay không không phải là chuyện gì khó khăn. Thậm chí, cậu chỉ cần căn cứ vào ký ức về chặng đường vừa đi qua là đã có thể dễ dàng phỏng đoán ra người đang theo dõi cậu đang trốn ở chỗ nào.

Nhưng cậu cũng không xoay người lại xem xét.

Cậu không muốn rút dây động rừng.

Cậu vẫn dựa theo cái kế hoạch cũ, đi thẳng đến cái quán cơm ở cách đó không xa.

Chỉ là nào cậu đang hoạt động nhanh chóng.

Là ai theo dõi mình?

Là cái bọn vẫn luôn mơ ước khối tài sản ngàn năm của giáo hội Aurora sao?

Hay là kẻ địch nào của cái thân phận này?

Phải biết rằng, cái thanh danh thắm từ tư lừng danh nhất thành phố này chính là được thành lập từ vô số lần phá án thành công. Căn cứ vào những ký ức đơn giản mà cậu có được thì bởi vì số tội phạm mà “cậu” tổng giam ít nhất cũng phải lên đến hàng chục, nên số người muốn xử lý “cậu” cũng không phải là số ít.

Còn nếu là bọn tham lam kia?

Có vẻ khả năng là chúng còn lớn hơn là kẻ địch.

Cũng không phải không có khả năng bọn chúng đã phái người canh chừng, theo dõi ở xung quanh trường St. Paul.

Suy cho cùng thì cái khối tài sản khổng lồ kia đã được tích lũy cả ngàn năm!

Chỉ cần nghĩ thôi cũng đã đủ khiến cho lòng người rục rịch.

Tần Nhiên cũng không ngoại lệ.

Khi nghe đến cái kho báu ngàn năm của giáo hội Aurora, cậu cũng rất kích động.

Chẳng qua, cậu còn có lý trí.

Cậu biết rõ rằng cái kho báu này không phải dễ dàng lấy được.

Không chỉ đơn giản là vì vị kỷ sĩ cuối cùng của giáo hội kia nhất định sẽ không để khối tài sản đó rơi vào tay người khác, mà tất nhiên sẽ còn rất nhiều người, rất nhiều thế lực cũng muốn có nó.

Trên đời này không có bí mật nào là mãi mãi!

Đã có nhóm người đầu tiên biết về cái kho báu kia của giáo hội Aurora, thì kiểu nào cũng sẽ có nhóm thứ hai, thứ ba.

Huống chi, ai có thể cam đoan rằng toàn bộ những bọn mơ ước có được cái kho báu của giáo hội Aurora sẽ kín tiếng không tiết lộ ra ngoài?

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, những điểm bất thường của trường St. Paul sẽ khiến cho người khác chú ý.

Nếu không thể giải quyết chuyện này trong khoảng thời gian ngắn thì theo như những gì cậu thấy thì nhất định sẽ xuất hiện một cái lốc xoáy nguy hiểm bao bọc xung quanh ngôi trường St. Paul hút tất cả những người, thế lực xung quanh đó vào trong rồi xé thành từng mảnh nhỏ.

Nữ tu sĩ Mornay chỉ mới có chút dự kiến.

Mà Cống Lan Sâm đã nhìn ra điểm đáng sợ của vấn đề này.

Cho nên, ông ấy đã khuyên vị nữ tu chấp nhận lời đề nghị giúp đỡ của cậu. Ông muốn có thể nhanh chóng bình ổn vấn đề này trước khi nó tạo thành cái tai nạn hủy diệt ngôi trường St. Paul.

Nếu không thì ông ta sẽ không thẳng thắn nói hết tất cả những gì liên quan đến khối tài sản của giáo hội kia cho cậu nghe.

Mà để đạt được sự thẳng thắn đó, thân phận của cậu, bức thư giới thiệu của cục cảnh sát, và cả thực lực của cậu đều đã góp phần làm cho ông ấy tin tưởng.

Căn cứ vào suy đoán của mình, cậu tin rằng thực lực mới là thứ quan trọng nhất. Cho dù cậu có thân phận, có thư giới thiệu, nhưng nếu cậu không có khả năng chống đỡ đòn công kích của ông lão cho đến khi nữ tu sĩ Mornay mở miệng kêu dừng thì cái nhiệm vụ phụ này cũng sẽ bốc hơi.

Nếu là người chơi khác thì chắc chắn không thể nhận được cái nhiệm vụ phụ này.

Bởi vì độ khó ở đây đã vượt xa cái nhiệm vụ “đầu tiên”.

Dựa vào thực lực của người chơi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên dành cho người chơi mới ở mức bình thường thì tuyệt đối ngay cả một quyền của Cống Lan Sâm cũng không đỡ nổi.

Thậm chí, sợ rằng còn không có cơ hội để nhìn thấy Cống Lan Sâm.

Trong mắt cậu, những thành viên của đội bảo vệ trường rất yếu. Nhưng điều đó là do cậu đã may mắn đạt được khởi điểm cực cao. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tất cả người chơi khác đều có mức khởi điểm cao như cậu.

Đối với việc này, trong lòng cậu rõ ràng vô cùng.

Nhưng Tần Nhiên không hề oán giận khi độ khó tăng cao, dù chỉ là một chút.

Bởi vì cậu hiểu, nhiệm vụ có độ khó càng cao thì “thù lao, khen thưởng” sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ càng cao.

Mà đây đúng là thứ cậu muốn!

Cậu không có nhiều thời gian nên chỉ có thể dựa vào “chất lượng của nhiệm vụ” để bù lại.

Tuy trong đầu đang suy nghĩ rất nhiều thứ nhưng sự chú ý của cậu vẫn chặt chẽ bám vào cái kẻ đang theo dõi cậu.

Nhưng, ngay sau đó, cậu bỗng thấy toàn thân lạnh toát.

Một ánh mắt cực kỳ độc ác quét tới người cậu từ phía sau.

Tuy chỉ lướt qua trong tích tắc nhưng cái loại cảm giác lạnh lẽo này vẫn khiến cậu có cảm giác như mình đang bị một con rắn độc theo dõi vậy!

Cậu cũng không hề xa lạ đối với loại ánh mắt này.

Đó là ánh mắt tràn đầy sát ý!

Trong nhiệm vụ cho người chơi mới, mỗi lần những tên côn đồ có súng, lính phản quân nhìn cậu thì đều dùng loại ánh mắt như vậy!

Cậu liền liếc nhanh một cái đánh giá phía trước của mình. Có ba cái bóng người lọt vào tầm mắt của cậu.

Một người đang đi cùng hướng với cậu, nên hiển nhiên không có khả năng lộ ra ánh mắt đầy sát ý với cậu.

Hai người còn lại thì một người ăn mặc lịch sự, đeo kính cận, trông có vẻ như công nhân viên chức vừa mới tan ca, bước đi cũng rất vội vã.

Mà người còn lại thì mặc quần áo rách rưới, bước chân nghiêng ngả, cả người bốc ra mùi rượu. Hiển nhiên hắn ta là một con ma men.

Loại ma men như vậy có rất nhiều trong thành phố này. Đặc biệt là khi màn đêm buông xuống, chúng sẽ tạo ra phiền phức rất lớn cho các cảnh sát đi tuần.

Hai người kia đều trông có vẻ vô cùng bình thường.

Nhưng cậu có thể khẳng định rằng cái ánh mắt đầy sát ý kia chắc chắn là của một trong hai người này.

Cuối cùng thì là ai cơ chứ?

Tần Nhiên âm thầm quan sát, nhưng không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác.

Hiển nhiên, đối phương rất giỏi che giấu. Nếu không phải do ánh mắt đầy ác ý mà tên kia vô tình phát ra thì cậu căn bản không thể phát hiện ra điều gì.

Còn bây giờ?

Tuy cậu vẫn không thể phân biệt rõ ràng kẻ kia là ai, nhưng ánh mắt kia của hắn đã khiến cậu có sự chuẩn bị.

Tần Nhiên vẫn bước đi như cũ, hai người kia cũng vậy.

Hai bên càng ngày càng gần.

Ngay khi khoảng cách của cậu và người có thể là viên chức kia còn cách nhau tầm ba bước thì cậu liền móc cái túi thuốc từ túi áo ra. Cậu giả vờ như mình là một kẻ nghiện thuốc nhưng lại không cẩn thận làm rớt vài đồng tiền lẻ ra... Đây là số tiền mà người đánh xe lúc nãy thối lại cho cậu.

“Chết tiệt!”

Tần Nhiên cúi xuống rồi khom lưng xuống nhặt tiền.

Nhưng vẫn dùng khóe mắt để nhìn chăm chăm vào hai người đang đến gần cậu.

Con ma men đứng cách cậu xa hơn một chút thấy cảnh này liền hơi giật mình rồi lại tiếp tục bước đi, không thèm để ý nữa.

Còn người đàn ông có thể là viên chức kia lại giả vờ như không hề nhìn thấy gì, vẫn cứ vội vàng bước tiếp.

Ngay khi người đàn ông đó tới gần thì cậu liền nhặt tiền lẻ lên rồi đứng thẳng dậy.

Đúng lúc cậu đang chuẩn bị bỏ tiền vào túi, người đàn ông tươm tất kia liền đi ngang qua người cậu. Một con dao găm nhỏ xuất hiện trong tay phải của đối phương.

Hắn xoay người, giơ tay, đâm thẳng!

Hành động lưu loát, liền mạch.

Ngay lập tức, con dao găm liền biến thành một tia sáng lạnh lẽo đâm thẳng vào eo của Tần Nhiên.

Nhưng Tần Nhiên vẫn nhanh hơn đối phương.

Đùi phải của cậu tung mạnh ra như thể được gắn thêm lò xo, mũi chân đá ngay vào cổ tay của đối phương. Sau đó, cậu đột ngột rút nhanh chân về rồi gót chân nện thẳng vào mặt của hắn.

Đừng!

Đừng!

Sau hai tiếng đừng vang dội, con dao rời tay, cả cơ thể của đối phương bị cú đá của Tần Nhiên đá văng lên rồi té nhào xuống đất. Hàm răng trong miệng đối phương đã gãy mất hơn phân nửa, khuôn mặt của hắn đã biến hình hoàn toàn, ngáp ngáp như thể sắp chết.

Nhưng, cho dù như vậy thì đối phương vẫn trừng mắt nhìn cậu. Trong đôi mắt là vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi.

Hiển nhiên, đối phương không hiểu tại sao cậu lại có thể phát hiện ra mình.

Đối phương tự tin rằng mình đã nguy trang rất hoàn hảo!

“Khả năng khống chế bản thân của của người quá rõ ràng! Ngay cả lòng hiếu kỳ cơ bản cũng không có! Cho dù là con ma men còn biết xem thử thứ mà ta đánh rơi là thứ gì!”

Tần Nhiên nói thần nhiên.

Đương nhiên Tần Nhiên sẽ không nói cho đối phương biết nguyên nhân thật sự, cho dù đối phương đã chết đi chẳng nữa.

“Đá: Tạo thành 30 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ. Đối thủ trật khớp...”

“Đá: Công kích yếu điểm, tạo thành 120 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ (quyền Anh. Thành thạo ra đòn bằng chân), đối thủ tử vong...”

Thông tin chiến đấu chỉ ra rằng đối phương đã chết.

Sau một lần phải ngậm đắng nuốt cay trong nhiệm vụ dành cho người chơi mới, cậu đã trở nên cẩn thận hơn.

Ánh mắt của Tần Nhiên liếc về phía sau, phát hiện người đi theo cậu đã biến mất từ lúc nào.

Điều này khiến cậu phải nhủ mày.

Bởi vì, cậu không thể xác định cái thằng mà cậu vừa xử lý xong có phải là cùng một nhóm với kẻ đã theo dõi cậu hay không!

“150 điểm giá trị sinh mệnh, thể chất vượt qua người thường, tốc độ và lực lượng cũng vậy, đã vậy còn giỏi nguy trang... Hắn hẳn phải làm những việc đại loại như sát thủ, hay kẻ giết thuê!”

Tần Nhiên suy đoán thân phận của cái xác trước mắt, hy vọng có thể dựa vào những suy đoán này giải được cái bài toán đang bế tắc trong lòng cậu.

Nếu có thể thì đương nhiên cậu hi vọng có thể giữ người sống.

Nhưng kẻ này lại xuất hiện quá đột ngột. Hơn nữa, khả năng nguy trang quá ưu tú khiến cậu đến bây giờ vẫn còn đang sợ hãi.

Khi phải đối mặt với một đối thủ cực kỳ giỏi nguy trang, Tần Nhiên không cho rằng chính mình phải nhẹ tay. Cho dù thực lực của đối thủ không bằng mình, nhưng lỡ như hắn chạy thoát thì đồng nghĩa với việc cậu sẽ phải đề phòng một sát thủ giỏi nguy trang từng giây từng phút.

Cho nên, khi ra tay, cậu đã quyết tâm phải giết chết đối thủ.

Cho dù chuyện này sẽ đem lại phiền phức cho cậu. Nhưng so với việc lúc nào cũng phải đề phòng một sát thủ giỏi nguy trang thì cái phiền phức kia vẫn còn dễ chịu chán.

“Giết người!”

“Giết người!”

Sau một chốc yên tĩnh, toàn bộ con đường liền nổ tung lên.

Mấy cảnh sát tuần tra thối còi liên hồi, vừa múa mấy cái côn trong tay vừa bao vây Tần Nhiên lại.

Tần Nhiên phối hợp giờ hai tay lên, tay phải còn cầm bức thư giới thiệu.

Tần Nhiên chưa bao giờ cảm thấy may mắn khi có được bức thư này như bây giờ.

“Tôi là cố vấn viên của cảnh cục! Tôi muốn gặp cảnh sát trưởng John!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Trùng Hợp

Tần Nhiên giải quyết bữa tối của mình trong văn phòng của cảnh sát trưởng John.

Hai cái hotdog, một cái bánh doughnut, ba miếng gà rán và một ly nước chanh vắt cỡ lớn.

Cho dù cậu chỉ có một bàn tay để sử dụng vì bàn tay còn lại đã bị còng vào cái ghế, nhưng điều này cũng không hề cản trở cậu tận hưởng bữa com của mình.

Đối với một người ăn mì gói ba năm liền như Tần Nhiên thì cho dù đây chỉ là thức ăn nhanh thì nó cũng chính là mỹ thực.

“Cảm ơn chức năng giúp người chơi cảm giác được hương vị của món ăn như thật!”

Tần Nhiên hút hết vài giọt nước chanh cuối cùng trong ly, vị ngọt và chua của nước chanh khiến cậu không khỏi thích đến híp mắt lại.

Điều duy nhất khiến cậu tiếc nuối là những thức ăn này không bổ sung thêm điểm cho những thuộc tính như sinh mệnh, thể lực.

Nó chỉ có tác dụng xóa trạng thái “đói khát” thôi.

Cậu tự động nghĩ đến đồ hộp và nước mà mình có được trong nhiệm vụ cho người chơi mới.

“Đó cũng là phúc lợi của người chơi mới sao?” Tần Nhiên dễ dàng nghĩ đến vấn đề này.

Sau đó, cậu liền cảm thấy tiếc nuối khi mà mình không mang đồ hộp và nước theo lúc rời khỏi nhiệm vụ cho người chơi mới. Cho dù cậu đã mang theo hai khẩu súng chống tăng có giá trị nhất thì vẫn thấy tiếc.

Đừng bao giờ đánh giá thấp mức bần xìn của một con quỷ keo kiệt.

Ngay khi cậu đặt cái ly nước chanh rỗng tuếch xuống bàn, cửa của văn phòng bị mở ra.

Cảnh sát trưởng John vừa ngậm điều thuốc vừa bước đến rồi lập tức vứt cái kìa khóa mở còng cho Tần Nhiên.

Vị này đang ám chỉ điều gì thì không cần phải nói cũng biết. Nó chính là...

Tần Nhiên không bị gì cả.

Mở còng tay ra, Tần Nhiên vừa xoay cổ tay vừa hỏi: “Thằng khốn kia là ai? Đừng nói là “ông bạn cũ” nào của tôi thuê nhé?”

“Không phải!”

“Cậu còn nhớ cái nhóm móc túi mà cậu nhân tiện bắt luôn giùm tôi khi bắt tên hung thủ lúc trưa không?”

Cảnh sát trưởng John hỏi.

“Anh đừng nói với tôi là bây giờ tụi móc túi đã trở nên to gan đến mức dám lấy mạng người khác nha!” Tần Nhiên giả vờ kinh ngạc, nói.

Tuy không phải là một thám tử tư chân chính, nhưng cậu cũng biết loại tội phạm như ăn trộm, cướp giật tuyệt đối sẽ không cố tình gây ra án mạng, cho dù có hành động trong vùng đất hỗn tạp nửa luật trị nửa xã hội đen đi chăng nữa.

“Đương nhiên bọn nó không dám! Nhưng mà thằng trùm sau lưng bọn nó thì lại dám đấy!”

“Cậu còn nhớ thằng Jimmy mà tôi từng kể cho cậu không?” John nhả một ngụm khói ra, nói.

“Đương nhiên! Không phải là hần đã mất tích rồi sao?”

“Cái khu này cũng bởi vì hần ta mất tích mà trở nên rối loạn!”

Tần Nhiên gật đầu rồi nói.

“Chưa bao giờ tôi hi vọng thằng Jimmy ấy xuất hiện trước mặt mình ngay lúc này như bây giờ!”

“Những thằng đang ra oai muốn ngồi lên cái vị trí trùm khu kia đã bắt đầu điên cuồng thể hiện bản thân!”

Nói đến đây, John lại trở nên bực bội, rồi châm thêm một điếu thuốc.

Cho dù điếu vừa nẩy mới vừa được châm còn chưa đến hai phút.

“Cho nên, tôi đã bị xem như mục tiêu để ‘biểu hiện’?” Tần Nhiên liền hiểu ra.

Sau vài lời giải thích của vị cảnh sát trưởng John thì cậu đã hiểu đại khái cái vấn đề ở đây.

Hôm nay, lúc ở nhà ga, cậu đã nhân tiện bắt trúng thằng trùm giấu mặt của bọn trộm cướp đang tranh đoạt khu này. Mà hành động này đã tự nhiên bị coi như một loại khiêu khích.

Đúng lúc thằng trùm giấu mặt này đang cần phải có uy danh lớn hơn nữa.

Còn có việc gì có thể nâng cao uy danh của thằng kia hơn cái việc giết chết tên dám đắc tội với hần cơ chứ?

Thích đánh nhau, có thù tất báo!

Đối với người thường thì điều này là hoàn toàn không nên làm.

Nhưng đối với những thế lực ngầm thì đây chính là ưu điểm.

“Yên tâm đi, tôi đã cho người đi bắt thằng khôn kia về!”

“Tôi muốn nó vượt qua quãng đời còn lại trong nhà giam tăm tối!”

Khuôn mặt hung hãn của John hiện ra một nụ cười gằn.

Khiến những ai nhìn thấy không khỏi giật mình.

John đã biết được tình huống ở hiện trường thông qua những cảnh sát đi tuần. Thân là cảnh sát trưởng nên hần biết rất rõ ràng rằng lần này bọn kia không tính chơi đùa nữa mà hoàn toàn là muốn lấy mạng của Tần Nhiên.

Nếu không phải do thân thù của Tần Nhiên không tệ thì lúc này, nơi mà hần có thể gặp được Tần Nhiên chỉ sợ chính là cái nhà xác mà hai người vừa đi vào lúc giữa trưa.

Đối với người bạn tốt này, John vẫn rất coi trọng. . . Sau khi Tần Nhiên giải quyết nhanh gọn vụ án mạng vào giữa trưa cho hần thì hần đã tự động xếp Tần Nhiên vào danh sách bạn tốt của mình.

“Có tin tức gì mới về Al Tilly không?”

Có lời cam đoan của John, Tần Nhiên không tính lại hỏi thêm gì về cái vấn đề ấy nữa mà chuyển qua hỏi về tin tức của vị tiểu thư kia.

Bởi vì, cậu biết rõ vị cảnh sát trưởng này rất chính trực và chính nghĩa.

Hần cho phép cậu phòng vệ.

Nhưng tuyệt đối không cho phép cậu chủ động tạo ra giết chóc.

Đặc biệt là trong lúc hần đang phải sút đầu mẻ trán vì một đồng chuyện. Nếu lúc này cậu thật sự đi xử lý cái thằng trùm giấu mặt kia thì John tuyệt đối sẽ đứng vào phe đối lập với cậu.

Nên trước khi tìm thấy Al Tilly, cậu không muốn mất đi vị đồng minh này.

Nếu không thì cậu thật sự sẽ rơi vào tình trạng mò kim đáy biển.

“Tôi vừa điều động tất cả số người mà tôi có thể!”

“Bao gồm cả lính dự bị mà tôi để dành lại!”

John nói.

Câu trả lời của vị cảnh sát trưởng đã giúp cậu biết chắc cái nhiệm vụ phụ “thi thể nữ trong cảnh cực” mà cậu đã hoàn thành đã phát huy hiệu quả.

Nhưng cậu cũng không ngại giúp cho ông ấy có thể tìm kiếm dễ dàng hơn.

“Buổi chiều nay tôi đã có được một vài tin tức xác thực hơn!”

“Có một người đang ở cùng với vị tiểu thư kia!”

“Hơn nữa, may mắn thay, người này có đặc điểm nhận dạng vô cùng đặc biệt... Trên mặt hấn có một vết sẹo dài kéo từ ấn đường đến mũi khóe miệng bên trái! Khớp xương của đôi tay thô to, trên lưng có vết thương!”

Tần Nhiên thuật lại những manh mối mà cậu có được từ nơi Cổng Lan Sâm cho vị cảnh sát trưởng nghe.

Sau đó, cậu liền thấy vị cảnh sát trưởng này hơi ngạc nhiên.

“Sao vậy?”

Tần Nhiên tự động hỏi theo phản xạ.

“Người mà cậu đang muốn tìm có phải là người này không?”

John giờ một bức hình ra sau khi lục đống tư liệu trên cái bàn công tác.

Tuy Tần Nhiên chưa từng gặp qua người kia, nhưng cái vết sẹo dài từ ấn đường đến khóe miệng bên trái lại khiến cho trong lòng cậu có một cái suy luận chắc chắn hơn 50%.

Nhưng Tần Nhiên cũng không nói thẳng ra.

Ngược lại, cậu rất tò mò với thân phận của người này.

“Đây là?”

“Jimmy ‘hắc thủ’ – trùm khu này!”

Cảnh sát trưởng John trả lời.

Khi nghe thấy câu trả lời, Tần Nhiên cũng sửng người.

Sau một lúc lâu cậu mới bình tĩnh lại, vừa xoa xoa ấn đường vừa phát ra những tiếng than thở đứt quãng.

“Sao lại trùng hợp quá vậy?”

“Cô tiểu thư Al Tilly mà tôi cần tìm vậy mà lại đi cùng với một kẻ mà chẳng hề liên quan gì đến mình như Jimmy?”

“Vậy nghĩa là người mà Tilly đã cứu tuần trước chính là Jimmy ‘hắc thủ’!”

“Mà Al Tilly mất tích ngay trong đêm mưa to ấy cũng tuyệt đối là vì lo lắng cho cái thằng đang bị thương này... Nơi ở của thằng đó hẳn là rất đơn sơ. Đơn sơ đến nỗi ngay cả cái nóc nhà cũng không có ấy!”

“Nếu Hunter biết được sự thật này thì chắc ông ấy sẽ đau khổ lắm!”

Tần Nhiên nhìn kỹ cái bức tranh chân dung trong tay. Nếu bỏ qua cái vết sẹo dữ tợn trên mặt thì tuổi của Jimmy – kẻ có biệt danh là “hắc thủ” này cũng không lớn, khuôn mặt cũng có thể coi là hơi tuấn tú.

Hơn nữa, đối với cô thiên kim tiểu thư như Al Tilly thì cái cảm giác kích thích mà cái thân phận kia mang lại chính là thứ có sức hấp dẫn không gì có thể sánh được.

Càng bế tắc chính là việc Al Tilly cũng không phải là một cô bé yếu đuối trôi gà không chặt. Dưới sự huấn luyện của Cổng Lan Sâm, cô bé đã trở nên mạnh hơn người bình thường gấp nhiều lần!

Sức mạnh vượt trội như vậy lại thúc đẩy cô bé càng thêm khát vọng mạo hiểm.

Cô bé không muốn mình bị trói buộc trong cái trang viên của bố, cho dù bố cô làm vậy là vì muốn tốt cho cô bé.

Và cái sức mạnh ấy cũng chính là nguyên nhân dẫn đến những hiểm họa chết người cho cô bé.

Bởi vì, hiện thực tàn khốc hơn những gì cô bé tưởng tượng rất nhiều.

“Nhiệm vụ chính: Trong vòng một tháng phải tìm ra Al Tilly Hunter hoặc thi thể của cô ấy”

Nhìn hai chữ “thi thể” trong nhiệm vụ chính, Tần Nhiên không kiềm chế được thở dài một hơi.

Cái dòng thuyết minh cho nhiệm vụ chính đã chỉ ra những việc mà Al Tilly có thể trải qua từ sớm.

“Tôi không cần biết Hunter có đau lòng hay không. Tôi chỉ biết rằng nếu tôi có thể tìm thấy Jimmy thì cái cục diện lộn xộn trước mắt sẽ kết thúc... rồi tôi sẽ có đủ thời gian để trừng trị những thằng khốn nạn kia từng thằng từng thằng một!”

Vị cảnh sát trưởng John nói.

“Như vậy, tôi chỉ có thể hy vọng rằng những nơi bị đột mưa trong thành phố này đừng quá nhiều!” Tần Nhiên cười, nói.

“Cho dù nhiều thì tôi cũng sẽ nhất định tìm được!” John nói xong liền quay lưng rời khỏi văn phòng.

Nhìn bóng lưng đang đi xa dần của John, Tần Nhiên lắc đầu.

Gần như là qua nguyên một ngày rồi nên khả năng Al Tilly và Jimmy còn ở lại chỗ đó không quá lớn.

John cũng biết.

Nhưng hắn sẽ không từ bỏ hi vọng, dù cái hi vọng ấy có bé xú đi chăng nữa.

Cho nên cậu mới không khuyên bảo gì thêm.

Tần Nhiên vờn vai một cái rồi đứng dậy. Cậu cầm lấy cái rương đựng “rắn độc – M1” rồi chuẩn bị trở về chỗ ở của mình.

Cậu không muốn qua đêm trên cái ghế ở văn phòng.

Ngay khi cậu bước ra khỏi văn phòng thì bỗng một vị cảnh sát vội vã chạy lại chỗ này.

“Hey! Karl!” Tần Nhiên vẫy tay chào với vị cảnh sát trẻ tuổi.

“Thám tử Tần Nhiên, cảnh sát trưởng đâu?” Vị cảnh sát trẻ tuổi gật đầu chào với Tần Nhiên rồi vội vã hỏi.

“John vừa mới rời khỏi đây rồi!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Nhiên hơi tò mò hỏi.

Tuy Karl còn trẻ nhưng khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi lúc trưa đã đủ để cậu biết đối phương không phải là loại người thích chuyện bé xé ra to. Nên bây giờ cậu ta vội vàng như vậy thì chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra.

“Người của chúng tôi đang đánh nhau với người của Schuberke. Hòa lực của đối phương quá mạnh, chúng tôi cần tiếp viện khẩn cấp!”

Karl không hề giấu giếm, nói tóm tắt sơ lược cho cậu biết.

“Schuberke?”

Tần Nhiên không có ấn tượng gì với cái tên này.

“Chính là thằng vừa thuê sát thủ ám sát ngài trên phố đấy!” Karl giải thích.

“Là hắn?”

Tần Nhiên trước tiên là kinh ngạc, sau đó, đôi mắt hơi hơi híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Đánh Đêm

Tần Nhiên hít mắt lại, trong đôi mắt tràn đầy sát ý.

Đối với những kẻ địch có ý định muốn giết chính mình, Tần Nhiên cũng không ngại hoàn toàn xử lý đối phương.

Trước đó là bởi vì John chủ động ra tay nên cậu mới phải không thể không từ bỏ.

Nhưng còn bây giờ?

Tần Nhiên không cho rằng sự việc còn phiền phức như vậy nữa.

“Thật là sự trùng hợp khiến người ta phải ngạc nhiên!”

Tần Nhiên cười, ánh mắt của cậu nhìn chăm chú vào cậu cảnh sát trẻ tuổi trước mặt.

“Tôi nghĩ các anh sẽ không để ý việc tôi trợ giúp các anh đâu nhỉ!”

“Anh có thể nói cho tôi biết nơi các anh đang chiến đấu sao?”

Tần Nhiên lập tức hỏi.

“Ồ kể bên nhà ga ấy! Khi đến đó, ngài nghe thấy tiếng súng liên tiếp được chính xác ở nơi nào!”

“Nhưng ngài phải cẩn thận. Bọn chúng không chỉ có súng, mà còn có cả thuốc nổ!”

Karl đã tận mắt chứng kiến thân thủ của Tần Nhiên rồi nên hắn cũng không từ chối lời đề nghị trợ giúp của Tần Nhiên. Nhưng Karl vẫn có ý tốt mà nhắc nhở Tần Nhiên một câu rồi mới vội vã chạy đi tìm cảnh sát trưởng John.

“Tìm ra nhiệm vụ phụ: Schuberke điên cuồng!”

“Nhiệm vụ phụ: Một lần đánh giá sai khả năng của bạn khiến cho Schuberke bị rơi vào con đường cùng. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không ngồi im chịu trôi! Bạn lựa chọn đứng vào phe của cảnh sát. Như vậy, bạn cần phải nhanh chóng đi đến nhà ga!”

Đây là một cái nhiệm vụ chi nhánh đầy bất ngờ.

Nhưng đối với Tần Nhiên thì đây là một tin tốt.

Cậu đã có một cái lý do chính đáng để ra tay.

Cổng cái rương đựng “rắn độc – M1”, Tần Nhiên nhanh chân rời khỏi cánh cục rồi biến mất trong màn đêm.

... ..

Hôm nay, nhà ga nhất định đã vô cùng náo nhiệt.

Buổi sáng phát hiện một cái thi thể.

Giữa trưa thì bắt được hung thủ và đào sâu vào hang ổ của một nhóm móc túi.

Mà tới buổi tối thì lại bắt đầu bắn nhau.

Đừng! Đừng! Đừng!

Nghe thấy tiếng súng kịch liệt, tất cả cư dân sinh sống quanh khu vực nhà ga đều cố gắng chui sâu dưới gầm giường, rồi trùm chính mình đến mức kín mít.

Cho dù đã trốn tránh kỹ như vậy nhưng vẫn không hoàn toàn khiến bọn họ yên tâm.

Nhìn đáng vẻ co rúc dưới gầm giường run lẩy bẩy của họ thì sẽ hiểu.

Đừng!

Lại là một tiếng nổ mạnh vang lên, những người dân thường đồng thời run lên lập cập.

Cho dù là nhóm cảnh sát đang đấu súng với Schuberke thì bàn tay cầm súng của họ cũng run lên.

“Chết tiệt! Bọn nó lấy súng ống và thuốc nổ từ đâu chứ!”

Vị phó cảnh sát trưởng Lestrade tựa lưng vào một bức tường kiên cố, vừa nạp thêm đạn vào súng vừa kìm giọng chửi đồng lên.

Không ai trong số tất cả những cảnh sát xung quanh Lestrade có thể trả lời câu hỏi này.

Điều này khiến cho Lestrade càng tức giận hơn nữa.

Hắn đã chọn một cách xả giận tốt nhất: Vị phó cảnh sát trưởng nhảy ra từ phía sau bức tường đang trốn, khẩu súng kíp trong tay hắn đột nhiên tóe lửa.

Đừng!

“A!”

Sau khi tiếng súng vang lên, trên cái nóc nhà đối diện liền phát ra tiếng kêu thảm thiết và tiếng đồ vật nặng rơi xuống đất.

“Dạy dỗ lại đám khốn nạn chó đẻ này cho tao!”

Lestrade hét to lên.

Một phát súng trúng ngay đích của vị phó cảnh sát trưởng hiển nhiên đã khiến cho tất cả các đồng chí xung quanh nâng cao sĩ khí. Họ sôi nổi nâng súng lên rồi bắn từ phía sau lớp che chắn.

Chẳng qua, hiệu quả không rõ ràng lắm.

Hơn mười khẩu súng cùng bắn mà ngoại trừ một thủ hạ của Schuberke bị trầy da ra thì không hề có bất kỳ thương vong nào nữa.

“Mẹ kiếp! Ngắm chuẩn vào cho tao, bọn mày mù hết rồi à?”

Thấy cái kết quả như vậy, Lestrade lại điên cuồng gầm lên.

Cái cơ thể nhìn thì có vẻ gầy yếu nhưng kỳ thật lại rất rắn chắc kia bộc phát ra tiếng gầm gừ như thể muốn che lấp luôn cả tiếng súng vừa mới tiếp tục xuất hiện.

Đừng!

“A!”

Một thằng đàn em của Schuberke rớt xuống từ phía sau cái ống khói trên nóc nhà kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

“Bắn rất hay! Là ai?”

Lestrade vừa nãy còn đang rít gào lập tức vui vẻ ra mặt. Vị phó cảnh trưởng này quay đầu lại nhìn những thuộc hạ xung quanh mình, hỏi. Hắn cũng không để ý rằng trong đội ngũ của mình lại xuất hiện một tay súng thiện xạ như vậy.

Nhưng, ánh vào mí mắt của hắn lại là khuôn mặt mù mờ của bọn thuộc hạ.

Đừng!

Ngay lúc này, lại một tiếng súng vang lên.

Sau đó lại là tiếng hét và tiếng đồ nặng rơi xuống đất.

“Phó cảnh trưởng! Ở chỗ đó!”

Một cảnh sát mất sắc thấy được một dáng người từ từ bước ra khỏi màn đêm.

“Tần Nhiên?”

Khi Lestrade thấy rõ ràng khuôn mặt của Tần Nhiên thì không khỏi ngẩn người.

“Karl nói cho tôi biết chỗ này đang cần hỗ trợ!”

Tần Nhiên mỉm cười chào hỏi với phó cảnh trưởng.

Giống như lời nói của Karl, sau khi cậu đến nhà ga liền dựa vào nơi tiếng súng, tiếng nổ phát ra là tìm thấy địa điểm hai phe đang đấu súng.

Nơi này nằm trên một con đường không xa nhà ga lắm.

Trong đó, phe của Schuberke đang chiếm ưu thế.

Không những chiếm được một toà nhà độc lập, kiên cố để làm bia chắn đạn, mà độ cao của tòa nhà còn giúp cái bọn khốn đang cố chen một chân vào thế lực ngầm này có thể tung tăng như cá gặp nước.

Chỉ dựa vào ánh trăng là bọn chúng đã có thể dễ dàng nhìn thấy người của phe cảnh sát đang ở đâu.

Ngược lại, phe cảnh sát thì đang trốn sau một đồng kiến trúc ở bên kia đường. Mỗi một lần nổ súng đều sẽ để lộ cơ thể trong tầm ngắm bắn của địch.

Tần Nhiên nhìn thấy bốn, năm cảnh sát đã bị thương.

Mà những cảnh sát còn lại thì vì làm cho chính mình không bị thương mà chỉ thò mỗi cánh tay ra bắn. Tư thế bắn như vậy tạo ra kết quả như thế nào thì có thể tự hiểu.

Nếu không phải do bọn đàn em của Schuberke còn bắn tệ hơn cả đám cảnh sát bên này thì đám cảnh sát đã bị bắn cho đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Đương nhiên, đây cũng không phải là điều quan trọng nhất!

Mà điều quan trọng nhất chính là phe của Schuberke có thuốc nổ!

Cũng không phải loại thuốc bột như trong tưởng tượng của mọi người.

Mà là loại được bao bọc trong lớp giấy dai cứng cỏi, bên trong được trộn với miễng, mật sất. Tựa như thuốc nổ tự chế phiên bản lựu đạn loại nhẹ vậy!

Chính mắt Tần Nhiên đã nhìn thấy uy lực của loại thuốc nổ này.

Cái cửa bằng gỗ và cả khung cửa của một cửa hàng ở sát đường đã bị nổ bay dưới uy lực của loại lựu đạn này.

Đối mặt với uy lực mạnh như vậy, nếu nằm trong phạm vi nổ thì Tần Nhiên tự nhận là bản thân không thể may mắn thoát khỏi. Bản thân tuyệt đối sẽ bị trọng thương, thậm chí là trực tiếp ngấm mắt.

Hơn nữa, hình như phe kia có số lượng rất lớn loại thuốc nổ tự chế này.

Không hề có ý tiết kiệm, chúng lâu lâu lại ném một quả khiến cho phe cảnh sát trở nên vô cùng chật vật.

Cảnh này khiến cậu trở nên cẩn thận hơn nữa.

Cậu không trực tiếp lại gần tòa nhà mà Schuberke đang chiếm giữ. Hai bên cách hẳn một con đường lớn, lại có khoảng sáu, bảy thằng đàn em của Schuberke đứng trên nóc nhà nhìn xuống. Từ khi Tần Nhiên thật sự có thể tàng hình, nếu không thì cơ bản là không có cách nào có thể len lút đi qua bên ấy.

Cho nên, cậu đã xuất hiện trước mặt phó cảnh trưởng.

Cậu cần tạo nên quan hệ hợp tác với đối phương.

Tuy theo như những ký ức đơn giản của cái thân phận này thì mối quan hệ của cậu và vị phó cảnh trưởng này cũng lạnh nhạt thôi, thậm chí có thể nói là hơi có địch ý. Nhưng thân là phó cảnh trưởng nên thật nhiên nhiên đối phương sẽ có phẩm hạnh của một người cảnh sát.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Tần Nhiên, Lestrade liền nói theo phản xạ:

“Chúng tôi không cần nghiệp dư...”

Đừng! Đừng!

Nhưng khi vị phó cảnh trưởng còn chưa kịp dứt lời thì hai khẩu súng là “M1905” và “rắn độc – M1” trong hai tay của Tần Nhiên đã nổ súng gần như là cùng một lúc. Sau đấy, ở trên cái nóc nhà đối diện kia lại phát ra hai tiếng kêu thảm thiết và tiếng đồ nặng rớt xuống đất.

Cho dù là cách một con đường nhưng thuộc tính cảm giác cấp E+ khiến cho thị lực tăng mạnh giúp Tần Nhiên dễ dàng thấy được từng hành động, cử chỉ của đám đàn em của Schuberke.

Hơn nữa, cấp thành thạo của kỹ năng “vũ khí nóng - súng ống hạng nhẹ” giúp cậu trở thành một tay thiện xạ cho dù có nói là bách phát bách trúng thì cũng không quá tí nào.

Nếu không phải vì súng ống, lựu đạn của cậu không phù hợp thời đại này thành ra uy lực bị giảm xuống 50%, thời gian nạp đạn của súng lục thì +1 giây, súng bắn tía thì +30 giây thì Tần Nhiên có tự tin rằng mình có thể xử lý toàn bộ đám đàn em của Schuberke trên cái nóc nhà đối diện chỉ trong vòng 10 giây... Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cậu lựa chọn hợp tác cùng Lestrade.

Nhưng cho dù đã bị hạn chế như vậy thì cũng đủ khiến cho Lestrade kinh ngạc đến mức trợn tròn hai mắt.

Lestrade có thương pháp không tồi... Đây cũng là một trong những lý do giúp hắn trở thành phó cảnh trưởng. Hơn nữa còn khiến hắn đi chấp hành cái nhiệm vụ quan trọng là bắt Schuberke.

Bởi vậy, Lestrade hiểu rõ mức độ khó khăn của phát bắn ban nãy của Tần Nhiên.

Hai tay mỗi tay cầm một khẩu súng, trong đó có một khẩu còn là súng kíp của kỵ binh. Đã vậy còn có thể bắn chuẩn vào hai mục tiêu gần như là cùng một lúc. Khả năng bắn súng như vậy, đừng nói là hắn, cho dù là tay súng ưu tú nhất của quân đội cũng sợ là khó có thể thực hiện được.

Tuy rằng hắn không thích Tần Nhiên nhưng lúc này Lestrade không thể không thừa nhận rằng tài bắn của Tần Nhiên rất tuyệt, so với hắn thì... mạnh hơn nhiều.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Lestrade sẽ niềm nở với loại “nghịch dư” như Tần Nhiên.

Lestrade cố chấp vẫn luôn cho rằng, loại thám tử tư như Tần Nhiên xuất hiện chính là nỗi sỉ nhục của cảnh sát.

“Hừ!”

Phó cảnh trưởng khinh thường hừ một cái.

Sau đó, hắn nhanh chóng tiếp đạn, chuẩn bị tiếp tục bắn.

Nhưng Lestrade còn chưa kịp nhảy ra ngoài thì đã bị Tần Nhiên ôm chặt từ phía sau. Sau đó, Tần Nhiên ôm theo Lestrade lăn trên đất rồi khỏi vị trí cũ.

Đừng!

Tiếng nổ mạnh truyền đến khiến sắc mặt của Lestrade thay đổi.

Hiển nhiên, trong lòng hắn rõ ràng rằng nếu Tần Nhiên không kéo theo hắn thì hậu quả của hắn chính là cái gì.

Theo bản năng, Lestrade liền muốn nói lời cảm ơn với Tần Nhiên.

Nhưng cái suy nghĩ kia lại khiến hắn hơi không biết mở miệng thế nào.

Mà ngay lúc vị phó cảnh trưởng còn đang do dự thì đám đàn em của Schuberke đã bắt đầu phản kích.

Đối với việc liên tục thương vong thành linh xuất hiện, bọn đàn em của Schuberke cũng không hề bị dọa sợ.

Mà ngược lại, chúng bắt đầu lùi vào trong tòa nhà hai tầng kia rồi dùng tư thế an toàn hơn và phương pháp còn quyết liệt hơn để đánh trả.

Phụt phụt!

Từng gói thuốc nổ tự chế được châm ngòi. Trong bóng đêm, đồng thuốc nổ được vút rào rào xuống từ toàn nhà hai tầng, trông như tuyết rơi là tả.

Đùng đùng đùng!

Tiếng nổ lớn lại vang vọng liên miên không dừng khắp bầu trời đêm.

Phe cảnh sát lại phải chật vật trốn tránh.

Mà bọn đàn em vừa nãy còn ở trong tòa nhà hai tầng lại xuất hiện trên nóc nhà, nhân lúc cảnh sát đang hỗn loạn mà xả đạn xuống dưới.

Đùng! Đùng! đùng!

Trong tiếng súng vang lên liên tiếp, một người cảnh sát vô tình trúng đạn té xuống đất.

“Chú ý ẩn nấp!”

Phó cảnh trưởng đang cao giọng kêu gào thì nhìn thấy thuốc hạ của mình ngã xuống đất liền định lao ra cứu theo phản xạ.

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn.

Là Tàn Nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Diệt Sạch

Đừng đừng đừng!

Tàn Nhiên vừa lao ra khỏi nơi che chắn thì tiếng súng liên vang lên liên tiếp ở trên cái nóc nhà đối diện.

Nhưng trong màn đêm, Tàn Nhiên như thể một con mèo linh hoạt, bước chân nhanh nhẹn, cơ thể mau lẹ.

Mỗi một viên đạn xẹt ngang qua cơ thể cậu bắn vào mặt đất đều khiến mặt đất văng lên từng chùm đất đá như thể đuổi theo bước chân của Tàn Nhiên. Nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Thuộc tính nhanh nhẹn cấp E- và cấp thành thạo của kỹ năng “trốn tránh”, hơn nữa còn có đặc hiệu “thành thạo bước chân linh hoạt” đã giúp Tàn Nhiên như thể múa điệu Waltz tao nhã khi đối chọi với một đám địch có kỹ năng bắn súng quá cùn.

Giữa những đôi mắt đang tròn tròn cộng thêm cái miệng đang há hốc vì kinh ngạc của đám cảnh sát xung quanh, Tàn Nhiên nhẹ nhàng lúi cựa cảnh sát đang nằm trên mặt đất dậy, rồi lộn nhào liên tục vài cái đã lại trở về đằng sau chỗ che chắn nơi Lestrade đang đứng.

“Cậu ta cần bác sĩ!”

Tàn Nhiên giao cậu cảnh sát bị thương ở chân cho đồng đội của cậu ta. Dưới ánh mắt cảm kích của đối phương, cậu hơi hơi mỉm cười.

Tàn Nhiên không ngại giúp đỡ những người cùng trận doanh trong phạm vi khả năng của mình.

“Cảm, cảm ơn!”

Lestrade lấp bắp nói.

Sau đó, không chờ Tàn Nhiên đáp lại, hắn liền quay đầu đi hưng tợn nhìn về ngôi nhà hai tầng nơi đám đàn em của Schuberke đang chiếm đóng.

Nếu không phải bọn chúng có đồng thuốc nổ này thì sao mà hắn có thể trở nên khó ăn khó nói như vậy chứ! Lại còn lại nói lời cảm ơn với một kẻ “nghiep dư”!

Tuy lời cảm ơn với Tàn Nhiên là xuất phát từ thật lòng nhưng điều này cũng không hề cản trở lòng thù hận của Lestrade với loại ác ôn như Schuberke!

Trên thực tế, nếu không phải Schuberke đột nhiên có được số thuốc nổ kia thì Lestrade đã bắt được thằng khốn ấy ngay từ đầu rồi chứ không cần phải xin chi viện.

Thậm chí, đến tận bây giờ thì Lestrade vẫn không chắc chắn rằng đến khi có cả số chi viện mà John cử tới thì có thể bắt được Schuberke ở trong tòa nhà hai tầng đối diện kia hay không.

Suy cho cùng thì hỏa lực của đối phương thật sự rất mạnh!

“Chẳng lẽ phải điều động quân đội?”

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lestrade liền bị hắn bãi bỏ ngay theo phản xạ.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết rằng đây mới là biện pháp tốt nhất.

“Nếu làm vậy thì mặt mũi của toàn bộ ngành cảnh sát đều sẽ mất hết!”

Lestrade sụp mặt buồn bã.

Thậm chí hắn đã tưởng tượng ra những dòng công kích sự “vô năng” của ngành cảnh sát trên báo chí ngày mai.

“Chết tiệt!”

Lestrade đắm mạnh xuống đất, cả khuôn mặt đều toát ra vẻ buồn phiền.

“Sự việc chưa xấu đến mức cần phải từ bỏ đâu!”

Tần Nhiên mở miệng. Cậu nhìn thẳng vào mắt Lestrade, nói.

“Phó cảnh trưởng, nếu có thể thì tôi hi vọng ngài nói cho tôi biết những tin tức liên quan đến phe địch một cách kỹ càng, tỉ mỉ!”

“Không chừng, tôi có cách giải quyết!”

Tần Nhiên nói năng khiêm tốn, nhưng giọng điệu lại chứa đựng tự tin tràn đầy.

“Cậu...”

Theo bản năng, Lestrade tính nói vài câu châm chọc kẻ “nghiep dư” này không biết tự lượng sức mình. Nhưng khi nghĩ ơn cứu mạng của Tần Nhiên đối với chính mình, và cả thuộc hạ của mình thì cuối cùng Lestrade cũng không mở miệng buông lời châm chọc.

Nhưng từ tận sâu trong đáy lòng, hắn không hề tin rằng Tần Nhiên sẽ nghĩ ra được cái biện pháp nào. Cho dù lúc này Tần Nhiên đã thể hiện ra rằng mình có thuật bắn súng cực kỳ ưu tú thì cũng vậy.

Phải biết rằng, cái cục diện trước mắt này không phải chỉ cần có khả năng ngắm bắn ưu tú là có thể giải quyết.

Tần Nhiên dễ dàng nhìn ra suy nghĩ của Lestrade.

Vị phó cảnh trưởng này không phải là một người giỏi che giấu cảm xúc. Mà loại người này thì thường rất dễ giao tiếp.

Chỉ cần tìm đúng phương pháp!

“Chẳng lẽ ngay cả thử một lần mà ngài cũng không dám?” Trên môi vẫn giữ nụ cười, Tần Nhiên lại mở miệng.

Mà lúc này đây, lời nói của Tần Nhiên đã khiến cho sắc mặt của Lestrade nóng tính đỏ bừng lên. Hắn hít một hơi thật sâu rồi lập tức nói:

“Nói cho cậu thì sao chứ!”

“Chẳng lẽ cậu thật sự có thể giải quyết cái vấn đề mà mười mấy người chúng tôi đều không thể giải quyết được sao?”

“Phe Schuberke còn có ít nhất là 20 thằng nữa. Mỗi một thằng đều có súng, số lượng thuốc nổ thì không biết rõ. Nhưng mà nhìn tình hình này thì số thuốc nổ mà chúng có phải ít nhất là 100 gói! Hơn nữa, thằng khôn kiếp kia còn chặn tất cả cửa sổ của lầu một và lầu hai. Nếu muốn vào trong đó thì chỉ có thể vào bằng đường nóc nhà!”

“Khốn nạn! Đừng để tao biết đứa nào đã cung cấp thuốc nổ cho nó! Nếu không thì tao sẽ bóp nát trứng của thằng khốn nạn đó!”

Phó cảnh trưởng nói, rồi lại tức giận nện mặt đất thêm cái nữa.

“Ít nhất là 20 người, mà mỗi người đều có súng? không rõ số lượng thuốc nổ?”

Tần Nhiên hí mắt lại. Cậu vừa nghe vị phó cảnh trưởng tường thuật lại, vừa suy tính trong lòng và cả đánh giá tòa nhà đối diện.

Nhờ vào ánh trăng mà màn đêm cũng không đem lại quá nhiều phiền phức cho cậu. Cậu có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình của đối phương ở bên kia con đường. . . Những tên đàn em vừa mới nổ súng ban nãy giờ đã lùi vào trong phòng để nạp đạn. Rồi lại có ba thằng tay cầm khẩu súng đã nạp đầy đạn xuất hiện ở trên nóc nhà.

Trong đó còn có một thằng đang cầm gói thuốc nổ tự chế chưa châm ngòi.

Nhìn ba thằng đàn em của Schuberke đột nhiên xuất hiện cùng với gói thuốc nổ chưa châm ngòi, một cái ý tưởng đột nhiên bật lên trong đầu Tần Nhiên.

“Phó cảnh trưởng, ngài có thể giải quyết được một thằng đang đứng trên cái nóc nhà ấy sao?” Tần Nhiên hỏi.

“Đương nhiên là được! Còn hai thằng còn lại?”

“Hai thằng còn lại thì giao cho tôi!”

“Hơn nữa, tôi còn có một ý tưởng không tệ chút nào!”

“Chỗ của bọn chúng có rất nhiều thuốc nổ! Mà với số lượng nhiều như vậy thì. . . Chỉ cần một chút tia lửa liền sẽ “đùng” một tiếng, tung nóc!” Tần Nhiên chen ngang vào câu nói đang dang dở của Lestrade.

“Cậu điên rồi à?”

“Cậu có biết cậu đang nói cái gì không?”

Sau khi phó cảnh trưởng nghe xong cái ý tưởng của Tần Nhiên liền lập tức lắc đầu lia lịa.

Theo cách nhìn của hắn thì việc này là hoàn toàn không thể thực hiện được.

Chưa nói đến độ rộng của con đường chen giữa hai phe, chỉ nói đến độ cao của ngôi nhà kia thôi thì đã đủ khiến bất kỳ ai dám trèo lên liền sẽ bị bọn khốn trên nóc nhà biến thành cái sàng.

“Đương nhiên tôi biết!”

“Hon nữa, ngài cho rằng bây giờ ngoại trừ cách để tôi thử một lần thì còn có biện pháp nào tốt hơn sao?”

“Hay ngài muốn trở thành trò cười cho thiên hạ?”

Tần Nhiên nhìn đối phương, nói rồi nở nụ cười.

“Được rồi!”

“Nhưng đây là hành động tự nguyện của cá nhân cậu, không liên quan gì đến chúng tôi!” Phó cảnh trưởng quyết định làm liều.

“Đương nhiên!” Tần Nhiên không hề cảm thấy ngạc nhiên khi Lestrade chấp thuận yêu cầu của cậu.

Cho dù chỉ mới tiếp xúc trong thời gian ngắn nhưng đối phương rất tệ khoản che giấu cảm xúc nên cậu cũng đã hiểu sơ sơ đối phương.

“Như vậy... bắt đầu!”

Vừa dứt lời, Tần Nhiên liền lăn một vòng dưới đất rồi khỏi nơi che chắn. Hai khẩu “M1905” và “rán độc – M1” được giơ lên cùng một lúc rồi gần như đồng thời nổ vang.

Đùng! Đùng!

Đùng!

Hai tiếng súng vừa dứt liền có một tiếng súng vang lên sát đuôi.

So với Tần Nhiên thì tốc độ của Lestrade cũng không chậm.

Ba phát súng của hai người đều bắn trúng mục đích.

Nhưng Lestrade lại bị bất ngờ bởi kỹ thuật đồng thời bắn hai súng, đồng thời trúng hai đích của Tần Nhiên một lần nữa.

Trên thực tế, cũng không phải là Tần Nhiên nổ hai phát súng cùng một lúc.

Vẫn là phát trước phát sau. Nhưng do chênh lệch không quá lớn, tốc độ lại cực nhanh nên trong mắt của Lestrade tự nhiên liền thành bắn hai phát súng cùng một lúc.

“Yểm hộ cho tôi!” Tần Nhiên nói với Lestrade.

Nói xong cậu liền đặt khẩu “rán độc – M1” xuống đất rồi chạy phóng tới ngôi nhà hai tầng kia.

Lestrade lập tức cầm lấy một khẩu súng của cấp dưới, nhắm ngay nóc nhà.

Nhưng ngay sau đó, cái cảnh tượng mà phó cảnh trưởng nhìn thấy không khỏi khiến cho khẩu súng của hắn nghiêng sang một bên.

Hắn rõ ràng nhìn thấy Tần Nhiên lướt nhanh qua con đường cái. Cái tốc độ ấy nhanh hơn hắn bất kỳ ai mà hắn biết, sau đó Tần Nhiên liền nhảy lên cao tựa như một con khỉ nhanh nhẹn, rồi dùng cả tay và chân để leo lên ban công tầng hai.

Toàn bộ quá trình đều không vượt qua 3 giây!

Mà lúc này, trên cái nóc nhà lại xuất hiện hai thằng đàn em khác của Schuberke.

Kính ngạc cũng không khiến Lestrade quên mất nhiệm vụ của mình.

Ngay khi hai thằng kia xuất hiện trong tầm nhìn của mình, Lestrade liền nổ súng.

“Yểm hộ!”

Phó cảnh trưởng hét to lên. Sau đó, cơ bản là không có thời gian nạp đạn, hắn liền cầm lấy một khẩu súng đã nạp đạn sẵn của một thằng thuộc hạ ở kế

bên rồi nhắm ngay phía đối diện, nổ súng.

Những cảnh sát khác cũng nhìn thấy động tác của Tần Nhiên. Khi nghe thấy mệnh lệnh của phó cảnh trưởng, họ không hề do dự lập tức hỗ trợ.

Đùng đùng đùng!

Trong những tiếng súng vang lên liên tiếp nhau, hai thằng đàn em của Schuberke vừa mới xuất hiện đã bị bắn gục trên nóc nhà.

Tận dụng thời khắc này, Tần Nhiên liền leo lên nóc nhà rồi nhìn tình trạng trên ấy.

Tám ván gỗ trên nóc nhà đã bị xóc lên, để lộ ra một cái lỗ thật to. Chỗ ấy có gác hai cây thang dựng song song nhau để cho đám đàn em của Schuberke lên xuống.

Tần Nhiên nhìn thấy mấy thằng đàn em của Schuberke đang đứng trong căn phòng.

Những thằng ấy đương nhiên cũng nhìn thấy Tần Nhiên.

“Xử lý thằng đó!” Trong phòng truyền ra tiếng hô như vậy.

Ngay sau đó, đám đàn em của Schuberke đang ở trong phòng liền giơ súng lên, nhắm vào nơi Tần Nhiên đang đứng rồi bóp cò.

Ngay khi đám ấy bóp cò, Tần Nhiên liền lộn nhào một cái.

Cậu đã sớm lên kế hoạch sẵn. Lúc này, cậu không chút do dự liền móc một quả lựu đạn “U – II” ra, giật chốt mở rồi ném vào trong phòng cùng lúc với lúc lộn nhào ban nãy.

Sau đó cậu nhanh chóng đứng dậy. Dùng cái tốc độ chớp giật như khi chạy tới, cậu chạy nhanh trên nóc nhà rồi nhảy qua một cái nóc nhà khác cách cái này cỡ bảy, tám mét.

Ban nãy, ngoại trừ nhìn thấy đám đàn em của Schuberke, cậu còn nhìn thấy một cái rương đã bị mở ra, bên trong là nửa thùng thuốc nổ tự chế... Giống như những gì cậu đã suy đoán, trong phòng có rất nhiều thuốc nổ.

Mà lựu đạn tất nhiên sẽ kích nổ cái đồng thuốc nổ ấy!

Nếu đến lúc đó mà cậu còn đang ở trên cái nóc nhà này thì kia quả thật là tự đi tìm đường chết.

Đùng!

Ngay khi cậu rơi xuống cái nóc nhà đối diện rồi liên tục lăn vài vòng để giảm bớt lực thì một tiếng nổ cực lớn vang lên sau lưng cậu. Lực xung kích lớn đến mức khiến cơ thể cậu lăn lộn liên tục trên cái nóc nhà kia.

Mà ngay khi lăn lộn, cậu có thể rõ ràng nhìn thấy cái lầu hai nơi Schuberke và đám đàn em đang ở đã hoàn toàn biến thành một ngọn lửa bùng cháy.

Ánh lửa rất lớn, rất chói mắt. Nó chiếu sáng cả non nửa bầu trời đêm.

Ánh lửa chiếu sáng những khuôn mặt đang kinh ngạc của Lestrade và đám cảnh sát ở tí nơi xa.

Bọn họ khó có thể tin vào những gì mà mình đang nhìn thấy.

Tần Nhiên thành công?

Tần Nhiên thành công!

Không biết là cậu cảnh sát nào đã hét lên hoan hô, rồi ngay sau đó, tất cả mọi người xung quanh đều cùng phát ra tiếng hoan hô.

Cho dù là Lestrade thì trên mặt hần cũng không kiềm chế được nụ cười.

Sau đó, ngay sau đó, bọn họ đều nghĩ đến Tần Nhiên – người lập công lớn đã giải quyết vụ việc này. Nhìn thật lâu vẫn chưa thấy Tần Nhiên đứng dậy, bọn họ liền hô to, chạy nhanh đến cái nóc nhà nơi Tần Nhiên đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Sách Kỹ Năng

Tần Nhiên bò trên nóc nhà, cảm thấy cả cơ thể như muốn tách rời ra luôn vậy. Tuy cậu đã cố gắng kéo khoảng cách ra xa nhất có thể nhưng vẫn bị vụ nổ lan đến.

Bây giờ, toàn cơ thể của cậu đau đớn, hơn nữa giá trị sinh mệnh cũng giảm xuống gần 50 điểm.

Nếu không phải thể chất của cậu đã đạt đến E- khiến cho điểm sinh mệnh của cậu đã tăng lên thành 200 thì vụ nổ này đã đủ để khiến cậu rơi vào trạng thái thương tật cấp trung rồi.

Nhưng, tất cả đều đáng giá!

Tần Nhiên hít một hơi thật sâu rồi nhìn thanh nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ phụ: Schuberke điên cuồng! (hoàn thành)”

Hiển nhiên, thăng trảm của thể lực ngầm mà cậu chưa từng gặp mặt kia đã chết trong vụ nổ vừa rồi.

“Tần Nhiên! Tần Nhiên!”

Tiếng la hét liên tiếp nhau truyền đến từ nơi xa.

Tần Nhiên đứng dậy, bước chân hơi lảo đảo, phát tay với Lestrade ý bảo mình không sao.

“Thằng điên này!”

Phó cảnh trưởng đưa ra cái đánh giá trực quan nhất cho hành vi hiện giờ của Tần Nhiên.

Sau đó, hần phái hai cấp dưới đến giúp Tần Nhiên đi xuống nóc nhà.

Hai cấp dưới kia không hề oán giận mà ngược lại bọn họ còn nhìn Tần Nhiên với ánh mắt tràn đầy kính nể.

Hành động của Tần Nhiên đã hoàn toàn thuyết phục bọn họ.

Bắt đầu từ lúc xạ kích, thể hiện thân thủ nhanh nhẹn, cho đến lúc cứu phó cảnh trưởng, đồng đội của bọn họ.

Còn có cả đợt đánh bất ngờ vô cùng liều mạng kia!

Mỗi một sự việc đều đủ để cho họ sinh ra sự tôn kính với người thực hiện, huống chi là vô số sự việc được thực hiện bởi cùng một người là Tần Nhiên.

Trên thực tế, không chỉ là cảnh sát viên bình thường, cho dù là vị phó cảnh trưởng Lestrade thì cũng đã thay đổi cách nhìn với Tần Nhiên rất nhiều.

Nhưng do vị phó cảnh trưởng cố chấp nên hần không thể hiện ra ngoài mà thôi.

“Chuẩn bị dập lửa, nhìn xem còn thằng nào còn sống không!”

Lestrade phản phó những cấp dưới còn có thể hành động bình thường.

Tất cả mọi người đều không cho rằng còn có ai có thể sống sót sau vụ nổ ban nãy.

Nhưng, lửa thì cần phải dập thật.

Cho dù đây là một ngôi nhà hai tầng độc lập thì cũng chẳng ai có thể chắc chắn rằng đám lửa sẽ không theo gió bay đi rồi bén lửa vào nơi nào đó.

Tùng thùng nước tưới vào đám lửa đang cháy dữ dội, hơi nước xèo xèo tỏa ra khắp nơi.

Mà ở nơi xa xa lại truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Bịch bịch bịch!

Cho dù là trong đêm đen thì vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy bộ đồng phục, đặc biệt là cái dáng người cao lớn của người dẫn đầu làm cho tất cả mọi người biết rằng vị cảnh sát trưởng John đang dẫn người tới.

Mọi người thì nhau chào hỏi John.

Tần Nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng cậu lại hơi mất tập trung.

Bởi vì, khi ngọn lửa dần tắt, một quyển sách đang được bao bọc bởi vòng sáng loáng thoáng hiện ra trong biển lửa.

Sách kỹ năng!

Không cần phân biệt, ngay ánh mắt đầu tiên cậu nhìn thấy nó thì liền biết nó là cái gì.

Suy cho cùng thì trong game này, chỉ có mỗi một loại sách sẽ được bao bọc trong vòng sáng, đó chính là: Sách kỹ năng!

Thông qua cuộc trò chuyện với “vô pháp vô thiên”, Tần Nhiên biết được rằng sách kỹ năng cũng phân chia cấp bậc.

Trắng, xanh lá, cam, vàng!

Hiện tại cậu biết có bốn cấp bậc.

Màu trắng là cấp bình thường. Phần lớn những kỹ năng mà Tần Nhiên có đều là cấp này.

Màu xanh lá chính là cấp ma pháp. Ý nghĩa như tên gọi, nó chính là những kỹ năng có thể tạo ra ma pháp cùng loại.

Màu cam thì rất hiếm có, còn màu vàng chính là truyền thuyết. Trong những lời miêu tả của “vô pháp vô thiên”, loại kỹ năng mà chúng đại biểu cũng vô cùng hiếm có, thần thoại.

Vậy trên những màu này còn màu nào nữa không?

“Vô pháp vô thiên” tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Bởi vì, cho tới tận bây giờ thì kỹ năng có cấp bậc cao nhất đã xuất hiện trong game chính là màu vàng đại biểu cho truyền thuyết.

Mà khi quyển sách kỹ năng có màu vàng ấy xuất hiện thậm chí đã dẫn phát một cuộc chiến trong giới bá chủ trong game.

Không phải là trận đánh chơi chơi như của Chung Khí thành và đoàn xe tăng thiết giáp.

Mà là loại chiến tranh tạo thành vô số thương vong.

Tần Nhiên nhớ rõ sự trầm mặc pha trộn hơi sợ hãi của “vô pháp vô thiên” khi nhắc đến chuyện này, cho dù chỉ là qua câu chữ.

Tần Nhiên tự nhiên sẽ không hỏi quá nhiều.

Do đó, cậu biết được nhiều hơn nữa.

Ngoại trừ những loại sách kỹ năng có màu theo cấp bậc như kể trên thì còn có một loại sách đặc biệt – màu tím!

Kỹ năng “lăn theo dấu vết” của cậu chính là màu này.

Đây là một kỹ năng đặc biệt, có thể rất mạnh, cũng có thể rất yếu. Cơ bản là không thể dùng những khái niệm bình thường để định nghĩa nó.

Đối với vấn đề này, Tần Nhiên đã được lĩnh hội đầy đủ.

Cấp bậc thành thạo của kỹ năng “lăn theo dấu vết” không hề có bất kỳ khả năng chiến đấu trực tiếp gì. Nhưng ở phương diện phụ trợ thì đây chính là cái kỹ năng không thể thiếu đối với Tần Nhiên.

Và Tần Nhiên cũng sẽ không bởi vì quyển sách kỹ năng đang lấp lánh trong đám cháy kia có màu trắng mà khinh thường nó.

Phải biết rằng, thực lực hiện tại của cậu chính là dựa vào từng quyển từng quyển sách kỹ năng màu trắng chồng chất lên nhau tạo thành.

Hơn nữa, trong “thành phố bí mật” mà những người chơi thâm niên tạo ra, một quyển sách kỹ năng màu trắng cũng có giá tầm 1,000 – 2,000 điểm tích lũy.

Nếu sách cao cấp hơn thì giá thế nào?

Chỉ cần đầu óc không có bệnh, hoặc không rơi vào tình trạng bất đắc dĩ thì tuyệt đối chủ nhân của nó sẽ giữ lại tự học.

Cho nên, ngay khi ánh mắt của cậu bắt được sự hiện diện của quyển sách kỹ năng kia, cậu liền quên mất đau đớn.

Thậm chí còn đưa ra cái kiến nghị hơi hoang đường, vô đoán với John.

“John! Làm bọn họ dập lửa nhanh hơn đi! Không chừng có manh mối còn lưu lại đó!”

“Ừ!”

Mà khi gặp phải lời đề nghị của Tần Nhiên, John liền gật đầu.

Tình hữu nghị giữa hai bên làm cho John sẵn lòng tiếp thu cái kiến nghị như vậy. Cho dù nó chỉ là võ đoán, không đáng tin.

Huống chi, bây giờ trong lòng John cũng đang rất là nghi ngờ.

Schuberke có được đồng thuốc nổ và súng ấy từ đâu chứ?

Mấy chục khẩu súng và một đồng thuốc nổ đặt cùng nhau đã hoàn toàn đẩy Schuberke ra khỏi phạm trù của một thằng giang hồ, lưu manh đầu đường xó chợ.

Biển lửa nhanh chóng bị dập tắt.

Không những cảnh sát ra sức, mà những dân thường sống xung quanh cũng đi ra hỗ trợ sau khi xác nhận đã an toàn.

Một ít người nhiều chuyện còn hỏi thăm xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng Tần Nhiên là John cũng không có rảnh rỗi để để ý những người này.

Hai người tiến vào cái hiện trường toi tả như đồng phế tích gần như cùng một lúc.

Phó cảnh trưởng Lestrade thì cũng không chờ phân phó liền ra lệnh cho thuộc hạ bao vây hiện trường, lẳng lặng chờ đợi Tần Nhiên và John kiểm tra hiện trường.

Sau khi bước vào hiện trường, Tần Nhiên liền đi thẳng đến chỗ quyền sách kỹ năng.

“Phát hiện sách kỹ năng: Vũ khí nóng - nổ!”

“Bạn có muốn học hay không?”

Đương nhiên là không có gì phải do dự, Tần Nhiên liền dứt khoát lựa chọn học tập.

“Học tập kỹ năng: Vũ khí nóng - Nổ”

“Tên: Vũ khí nóng - Nổ (cơ bản)”

“Thuộc tính liên quan: Sức mạnh, nhanh nhẹn”

“Phân loại: Công kích”

“Hiệu quả: Bạn biết phương pháp sử dụng thuốc nổ tự chế, ngòi nổ, lựu đạn và các loại vũ khí dùng với lựu đạn, lực phá hoại +10%”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Không”

“Ghi chú: Tốt nhất là bạn nên xác nhận xem thứ mà bạn ném ra có gây tổn thương đến chính mình hay không!”

... ..

Nhìn những dòng thông tin về kỹ năng, cảm thận được kiến thức trong đầu phối hợp với cơ thể, Tần Nhiên vừa lòng gật đầu.

Lựu đạn là một trong những phương thức đối phó với kẻ địch là cậu không thể thiếu. Nếu có được kỹ năng liên quan đến nó thì không khác gì hổ mọc thêm cánh.

Nhưng có chút đáng tiếc là muốn thăng cấp kỹ năng này thì trước hết cần phải kết thúc cái nhiệm vụ đơn này rồi trở lại căn phòng thì mới được.

Sau khi hoàn thành xong cái việc quan trọng nhất, Tần Nhiên quay đầu nhìn John, hơi chau mày.

Tần Nhiên biết rõ rằng John đang tìm cái gì.

Suy cho cùng thì chính cậu là người đưa ra cái kiến nghị không hề đáng tin này!

Nhưng cậu làm vậy là vì quyền sách kỹ năng đột nhiên xuất hiện.

Bây giờ sách đã nằm trong tay, Tàn Nhiên không thể nói với John mấy câu như: chúng ta đi thôi, ban này tôi chỉ nói đùa... Điều này không phù hợp với cái thân phận này.

Vì vậy, sau khi thở dài một hơi, Tàn Nhiên bắt đầu tham gia tìm kiếm.

Mà kết quả?

Đương nhiên rất rõ ràng.

Suốt một tiếng tìm kiếm, thứ mà Tàn Nhiên tìm ra ngoại trừ than chính là than!

John cũng không ngoại lệ.

Hai người nhìn nhau một cái rồi từ bỏ tìm kiếm, đứng dậy cùng một lúc rồi đi ra khỏi cái đồng phế tích.

“Có lẽ còn có mấy thứ như đường hầm, hầm ngầm!”

Vị phó cảnh sát trưởng Lestrade vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Phải người vào đó tìm đi, đào sâu ba thước cũng phải đào!”

Và vị cảnh sát trưởng John cũng không hết hi vọng. Sau khi hân cho phó cảnh sát trưởng toàn quyền phụ trách, liền ra hiệu cho Tàn Nhiên cùng hân về lại đồn cảnh sát.

Biết John hiển nhiên đang muốn nói gì đó, Tàn Nhiên cũng không chối từ.

Hai người im lặng đi hết con đường về đồn.

Vẫn là văn phòng cảnh sát trưởng, vừa vào cửa, John liền hút thuốc.

Hút liên tục hai điếu thuốc xong rồi mà John vẫn chưa nói một lời.

“Khó mở miệng đến mức đó sao?” Tàn Nhiên không chờ nữa, chủ động hỏi.

“Ừ!”

“Khó hơn nhiều so với những gì mà cậu tưởng tượng!”

“Nếu sự thật giống như những gì mà tôi suy đoán thì mọi thứ đều sẽ trở nên phiền phức kinh khủng!” John gật đầu mạnh một cái, trầm giọng, nói.

“Quân đội thật sự rất phiền phức!”

“Gần đây tôi luôn gặp phải phiền phức liên quan đến quân đội!”

Câu trước Tàn Nhiên nói kèm theo tiếng thở dài. Mà câu sau thì lại là kim giọng lại, dùng âm lượng mà chỉ có mỗi Tàn Nhiên nghe được, lắm bầm tự giễu.

Bây giờ vụ việc có liên quan đến Schuberke đã rất rõ ràng.

Cái thằng côn đồ này muốn chiếm lấy địa vị của Jimmy “hắc thủ” đã mất tích nên đã liên hệ với một người nào đó xin giúp sức. Mà trùng hợp là người kia cũng đang cần một con chó săn như Schuberke để xử lý một vài chuyện mà người đó không thể tự mình ra mặt xử lý được.

Cho nên người kia đã cung ứng số lượng lớn thuốc nổ cho Schuberke.

Mà người có thể cung cấp số lượng thuốc nổ, súng ống lớn như vậy thì chỉ cần hơi động não một chút là đoán ra ngay người đó đến từ chỗ nào.

Quân đội!

Ngoại trừ người của nơi đó thì không ai có khả năng có trong tay số lượng thuốc nổ và súng lớn như vậy.

Cho dù đồng thuốc nổ ấy đã được nguy trang rất hoàn hảo, xuất hiện trong lớp vỏ bọc của loại thuốc nổ tự chế.

Thì đây cũng chỉ là bịt tai trộm chuông thôi!

Người nào đã nghiêm túc suy nghĩ thì tuyệt đối sẽ không tin những bọc thuốc nổ ấy là do Schuberke hay thằng đàn em nào đó của hân sáng chế ra.

Nếu hân có tài như vậy thì đã sớm uy danh muôn phương rồi.

Mà cái lý do còn xác đáng hơn nữa chính là nếu như thuốc nổ là do Schuberke hoặc thằng đàn em nào đó của hắn tạo ra thì cái kỹ năng mà cậu học được nhất định sẽ không phải là “vũ khí nóng - nổ”, mà hắn là một loại kỹ năng nào đó liên quan đến chế tạo thuốc nổ.

Nhưng đây cũng không phải là vấn đề khiến người ta phải lo lắng nhất.

Chuyện giới quyền quý âm thầm cấu kết với một vài thằng côn đồ để làm việc cho họ cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Mà thứ hiếm thấy chính là: Schuberke dám cả gan làm loạn!

Cho dù thể lực có mạnh cỡ mấy cũng không dám trực tiếp cầm súng cầm dao đánh nhau với cảnh sát.

Hơn nữa dường như còn muốn diệt sạch!

Hôm nay, nếu không phải có Tần Nhiên nhúng tay vào thì sự việc sẽ trở nên ngoài tầm kiểm soát. Nên việc quân đội xuất hiện chính là điều tất nhiên.

Vừa đúng, kẻ đứng sau lưng Schuberke lại đến từ quân đội.

Nếu ai nói rằng trong đó không có gì mờ ám thì Tần Nhiên chính là người đầu tiên không tin.

Tần Nhiên nhích người vào trong cái ghế dựa, điều chỉnh tư thế cho thoải mái hơn rồi nhìn John.

“Anh chuẩn bị làm thế nào?” Tần Nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Kế hoạch

Tần Nhiên tin chắc rằng cái chuyện mà mình đã đoán ra thì John cũng đã đoán được.

Thậm chí, John còn dễ đoán ra hơn cậu.

Suy cho cùng thì cậu chỉ là “ma mới” ở cái thành phố này, mà thân phận cũng chỉ là thám tử tư. Còn John là dân bản địa chính gốc ở đây, đã vậy còn có thân phận, địa vị thích hợp.

Từ “dân bản địa” là cách gọi của “vô pháp vô thiên” và những người chơi thâm niên dành cho những NPC.

Nguồn gốc của từ ấy là do độ chân thật của game.

Đối với cách xưng hô này, Tần Nhiên cũng không phản đối. Tuy bây giờ cậu vẫn chưa quen với cách xưng hô đó lắm nhưng cậu tin rằng với độ chân thật của game này thì cậu sẽ quen với nó sớm thôi.

“Tôi nên làm gì bây giờ?” John hỏi Tần Nhiên.

Nhưng Tần Nhiên không cần phải trả lời.

Sự phẫn nộ đang được che giấu dưới cái vẻ ngoài ngông cuồng, thô kệch của John đã nói lên hết thấy.

Tuy vị cảnh sát trưởng này vẫn luôn duy trì im lặng, nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ lùi bước.

Lòng chính nghĩa mà John vẫn luôn giữ gìn tuyệt đối không cho phép chuyện kia xảy ra.

“Lũ sâu mọt đáng ghét!”

“Tôi muốn cho chúng hiểu pháp luật tồn tại là để làm gì!”

John nghiêng răng nghiêng lợi, nói.

Nếu với những người khác thì những lời này có thể rất buồn cười. Nhưng Tần Nhiên nhìn vị cảnh sát trưởng đang ngồi đối diện mình và không hề cảm thấy có gì mắc cười ở đây.

Bởi vì, đối phương đang rất nghiêm túc.

Không những biểu cảm, mà ngay cả linh hồn cũng vậy.

“Cần tôi giúp gì không?” Tần Nhiên hỏi.

Câu hỏi thuận theo tự nhiên.

Đa phần là vì Tần Nhiên phát hiện đây lại là một cái nhiệm vụ phụ nữa, nhưng vẫn có một vài thứ rất bé hốn tạp ở trong cái nguyên nhân khiến cậu đưa ra lời đề nghị hỗ trợ. Nhưng cậu cố tình ngó lơ chúng nó mà thôi.

Nghe thấy câu hỏi của Tần Nhiên, John ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu.

Biểu cảm kinh ngạc đọng trên khuôn mặt vị cảnh sát trưởng tầm hai giây, rồi sau đó đã bị nụ cười thay thế.

Trên khuôn mặt ngông cuồng thô kệch kia hiện ra một nụ cười chân thành... nhưng thoát nhìn thì vẫn mang theo chút dữ tợn.

“Cảm ơn!”

“Nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc đó!”

“Tôi cần đi tìm đồng minh cái đã! Chỉ dựa vào hai chúng ta thì hoàn toàn không có phần thắng!”

Nói xong, John liền rời khỏi.

“Yên tâm, tôi sẽ không quên vụ Al Tilly Hunter!”

“Suy cho cùng thì bây giờ cậu cũng là một trong số những đồng minh của tôi!”

Nói xong, John bước thẳng không quay đầu lại nữa.

Tần Nhiên ngồi im chỗ cũ tròn tròn hai mắt.

Cậu hơi không quen với loại đùa giỡn giữa bạn bè thân thiết thế này.

Hoặc nói theo cách khác thì cậu không quen với việc có bạn bè.

Cậu là một người phải bốn ba vì cái mạng nhỏ của mình nên bạn bè chính là “hàng xa xỉ”.

Bởi gì, để giữ gìn được tình bạn thì cần phải có thời gian và tiền bạc.

Mà vừa khéo, Tần Nhiên không có cả hai thứ này.

“Cái nhiệm vụ phụ này sợ là cũng đã vượt qua tiêu chuẩn của nhiệm vụ phụ trong nhiệm vụ đơn chính thức “đầu tiên” của người chơi bình thường!” Tần Nhiên nghĩ.

Điều này cũng không phải là không có căn cứ. Cậu đã dựa vào thực lực mà đám người Schuberke thể hiện ra để suy đoán.

Bình thường thì đối với người chơi lần đầu tiên thực hiện nhiệm vụ đơn, cơ bản là họ không hề có cơ hội xoay chuyển tình thế với cái tình hình ban này. Cho dù có ai đó dám kích nổ toàn bộ tòa nhà như cậu thì...

Cái kết quả có khả năng xảy ra nhất chính là bị nổ tan xương nát thịt.

“Lại là một cái nhiệm vụ phụ có độ khó vượt mức!”

Ngồi trên cái ghế dựa trong văn phòng của John, khóe miệng của Tần Nhiên hơi cong lên.

Cậu không sợ nhiệm vụ khó, chỉ sợ không đủ nhiệm vụ để làm.

Còn việc lỡ mà nhiệm vụ quá khó, thậm chí GAME OVER?

Đương nhiên Tần Nhiên đã nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng khi làm bất kỳ chuyện gì thì đều phải chấp nhận rủi ro. Với cái tiền đề là cậu không còn sống được bao lâu nữa thì cậu còn lựa chọn nào khác sao?

Đáp án rất rõ ràng.

Tần Nhiên không hề có lựa chọn nào khác.

Cho nên, thà rằng đánh cược một lần.

Cho dù Tần Nhiên không thích cách làm mạo hiểm như vậy.

“Thật sự là bất đắc dĩ mà!”

Tần Nhiên than thở. Sau đó, cậu vươn vai một cái rồi cái con đau kéo đến theo động tác khiến cậu không khỏi nhe răng trợn mắt.

Điều này khiến việc chẩn đo suy nghĩ nên ngủ trên giường hay ghế dựa liền có đáp án là giường.

Cậu không muốn sau một đêm, toàn thân lại còn đau hơn nữa.

... ..

Ánh mặt trời xua tan màn đêm u ám.

Trên con đường trong nội thành, người đến người đi nhưng nước chảy.

Khi những đứa trẻ bán báo bắt đầu chen lẫn trong dòng nước ấy thì nó liền trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Số báo đặc biệt đây! Số báo đặc biệt đây!”

“Đại thám tử Tần Nhiên vừa phá giải vụ án xác nữ vô danh!”

“Số báo đặc biệt đây! Số báo đặc biệt đây!”

“Đại thám tử Tần Nhiên vừa ra tay liền phá hủy cầm địa của bang phái!”

... ..

Tiếng rao trong trẻo của những đứa trẻ truyền đi thật xa rồi hấp dẫn ánh mắt của những người đang đi đường theo cách tự nhiên nhất.

Đặc biệt là tiếng nổ tối qua. Chỉ cần không phải là ngu như chết thì ai cũng đều phát giác ra.

Chẳng qua đối với người dân bình thường thì vụ nổ tối qua quá mức nguy hiểm nên bọn họ không dám lập tức đi ra xem xét chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng điều này lại khiến họ tò mò hơn nữa.

Vì vậy, cho dù là người mà bình thường không hề đọc báo thì lúc này cũng tình nguyện móc bóp lấy một hào ra để mua một tờ báo.

Và số người như vậy không hề ít.

Mỗi một đứa trẻ bán báo đều bị người mua vây quanh. Số báo mà ngày thường chúng phải bán cả ngày mới hết nay lại chỉ có nửa tiếng đã sạch bách.

Điều này làm cho bọn nhỏ vui cười toe toét.

Trên khuôn mặt của những người đã được thỏa mãn trí tò mò cũng nở rộ nụ cười.

Mà khuôn mặt của những ông chủ tòa soạn vừa cho xuất bản thêm báo, thu được món hời lớn cũng tràn đầy tươi cười.

Hầu như mỗi một người nhìn thấy trang bìa tờ báo, nơi có hẳn một nửa đã bị chiếm bởi chân dung của Tần Nhiên khi cậu đang đội cái nón deerstalker, tay cầm tẩu thuốc đều nhìn thấy cậu có vẻ như đang cười bí ẩn.

Dùng từ “có vẻ” là bởi vì cậu không thật sự mỉm cười.

Khi Tần Nhiên bò dậy trên chiếc giường mềm mại của mình thì mặt trời đã treo lên thật cao.

Giấc ngủ no đủ giúp con đau toàn thân đã biến mất không còn chút dấu vết. Giá trị sinh mệnh cũng đã khôi phục đến mức cao nhất.

Sau khi thay quần áo, mang theo những đồ vật cần thiết thì Tần Nhiên liền đi đến cái quán cơm cách nhà mình không xa.

Tuy nhà cậu ở tầng hai nhưng cũng không có bà chủ nhà Hudson sinh sống ở tầng một để cung cấp bữa sáng cho cậu.

Nhưng mà ngay khi cậu bước chân vào quán cơm liền phát hiện điều bất thường.

Dường như mọi người trong tiệm đều đang liếc nhìn cậu.

Ánh mắt tò mò, có chút nghiên cứu, tìm tòi!

Có cả ánh mắt khinh miệt, ghen ghét!

Từ lúc Tần Nhiên ngồi xuống, gọi món, đến lúc đồ ăn được đặt lên bàn cũng chưa đầy mười phút mà cậu có cảm tưởng như chính mình đang bị cả trăm mũi dao sắc bén chia thẳng vào người từ xa.

Hơn nữa, tình hình càng ngày càng tệ.

Bởi vì, càng ngày có càng nhiều người gia nhập cái đội ngũ ấy.

Tiếng nghị luận sôi nổi giúp cậu hiểu được đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Khi nhìn thấy hai cô gái có đôi mắt bắn ra tia sáng nóng bỏng đang chuẩn bị tiến lại gần mình thì Tần Nhiên liền dứt khoát đóng gói bữa sáng của mình, sau đó liền nhanh chân rời khỏi quán cơm.

Đương nhiên, việc cắt đuôi những cô gái có ánh mắt nóng cháy như hai cô kia cũng không phải là một việc khó đối với Tần Nhiên.

Nhưng tiền đề là: Đừng quá nhiều người!

Khi số người nhìn chằm chằm vào cậu đã vượt qua con số mười, thậm chí là hai mươi thì cho dù có thành thạo kỹ năng “đi lên lút” thì cậu cũng không có đường thoát thân.

Cuối cùng, Tần Nhiên không thể không đi đến trường St. Paul... tuy đích đến dự định của hôm nay cũng là nơi này.

Nhờ vào lực lượng cảnh sát, đội bảo vệ trường, cuối cùng thì cậu cũng đã thoát khỏi những cô gái điên cuồng kia.

“Trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Đội trưởng của đội bảo vệ trường vô cùng khinh thường hành vi của Tần Nhiên, nhưng cũng không ngăn cản Tần Nhiên vào trường.

Hiển nhiên, ông ta đã nhận được mệnh lệnh về vấn đề này.

Nhưng mà điều này cũng không hề thay đổi cách nhìn của ông ta với Tần Nhiên.

Với việc này, cậu cũng không để ý đến.

So với việc ông ta đã mang đến yên tĩnh cho cậu thì một chút không ưa đó chẳng là gì cả.

“Nữ tu Mornay đang cầu nguyện, sau đó sẽ xử lý công vụ. Đến giữa trưa ngài ấy mới có thời gian gặp cậu!” Vị đội trưởng nói.

“Tôi có thể đến chỗ của ngài Cống Lan Sâm trước!” Tần Nhiên trả lời.

Vị đội trưởng đội bảo vệ trường không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đưa Tần Nhiên đến cửa nơi ở của Cống Lan Sâm rồi liền xoay người rời khỏi.

“Tôi luôn nhìn chằm chằm vào cậu đấy!”

Trước khi rời khỏi, ông ta còn buông lời cảnh cáo cậu.

Tần Nhiên mỉm cười đáp lại.

Sau khi vị đội trưởng rời khỏi, Cống Lan Sâm mới bước ra khỏi căn nhà gỗ. Ông ta vẫn mặc một bộ đồ bằng vải bố đơn giản, chân trần, áo sát nách.

“Chào buổi sáng!” Tần Nhiên chào hỏi.

“Có manh mối?” Đối phương đi thẳng vào vấn đề.

“Không có!”

“Đáng lẽ tôi tính hành động rồi nhưng vì đã có vài chuyện xảy ra nên tôi không thể không tạm thời đến nơi này... né tránh một lúc!”

Tần Nhiên vừa lắc đầu vừa cười khỏ, trên khuôn mặt hiện lên một chút thẹn thùng.

Sau đó, không chờ đối phương hỏi han liền trực tiếp nói hết đầu đuôi câu chuyện ra.

“Ha ha ha!”

Kết quả là trận cười như nắc nẻ của Cống Lan Sâm.

“Lần sau gặp tình huống này nữa thì không cần phải trốn đâu, cứ tự tin nghênh đón... đây cũng coi như là một loại khen thưởng nha!” Ông ta nói.

“Thân là kỵ sĩ, ngài nói như vậy thích hợp sao?” Tần Nhiên vặn lại.

“Sao cậu có thể chắc rằng tôi muốn trở thành kỵ sĩ không phải là vì được chào đón hơn chứ hả?” Ông ta hỏi vặn lại.

Hơn nữa, câu hỏi còn khiến cậu nghẹn họng không đáp trả được.

“Tôi nghĩ chúng ta nên nói về cái hành động dự định của tôi!”

Tần Nhiên vô cùng tự giác không cần hoài cái vấn đề đó, chuyển qua vấn đề chính.

“Tôi đang chăm chú lắng nghe đây!” Cống Lan Sâm cũng trở nên nghiêm túc.

“Hôm qua, khi tôi rời khỏi nơi này thì bị người theo dõi!”

“Tôi không thể xác định thân phận của kẻ đó! Nhưng tôi có phân nửa chắc chắn rằng là người của cái bọn kia!”

“Bọn chúng đã cho người theo dõi nhất cử nhất động của trường St. Paul!”

“Không buông tha bất kỳ ai ra vào ngôi trường này!”

Tần Nhiên nói khái quát về chuyện ngày hôm qua gặp phải.

“Đáng lẽ cậu nên bắt lấy cái thằng đó! Với thân thủ của cậu, chuyện này không hề khó!” Cống Lan Sâm tiếc rẻ, nói.

“Đúng vậy! Nhưng tiền đề là không có người quấy rối thì mới được!”

Tần Nhiên cười khổ, kể tiếp về việc bị ám sát trên đường lúc tối qua.

Điều này khiến cho vị kỵ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora không khỏi khen ngợi cậu.

“Cậu là người đã lọt vào mắt xanh của vận mệnh... Nếu trong thời đại của chúng tôi thì cậu nhất định đã được đánh giá như vậy!” Ông ta nói.

“Sau đó liền có cái biệt danh là “quý xui xẻo”?” Tần Nhiên bĩu môi, nói.

“Ha ha ha!”

“Không sai! Không sai!”

“Không hổ danh là đại thám tử! Cậu thật là thông minh!”

Cống Lan Sâm lại cười to một lần nữa. Hơn nữa, ông còn liên tục vỗ vào đầu gối của mình ra vẻ khoái chí lắm.

“Tôi cho rằng cười nhạo thế này sẽ ảnh hưởng đến thân phận kỵ sĩ của ngài!” Tần Nhiên nhắc nhở ông lão.

“Tiền đề là cái thân phận này vẫn còn được mọi người chấp nhận thì mới được!”

“Bây giờ tôi chỉ là người gác đêm của trường St. Paul mà thôi!”

Cống Lan Sâm không hề có ý định ngừng cười mà ngược lại còn cười lớn hơn nữa.

Điều này làm cho Tần Nhiên hiểu rõ phần nào cái phần “xấu xa” trong tính cách của ông lão.

Ông ta không hề ngại ngừng khi lấy “nỗi đau” của người khác làm niềm vui cho mình!

Tần Nhiên thề, người mà ngày xưa cho ông ta trở thành kỵ sĩ chắc hẳn đã bị mù.

“Tôi cho rằng chúng ta hẳn là đưa đề tài trở lại xoay quanh vấn đề hành động dự tính của tôi!” Tần Nhiên nhắc nhở đối phương.

Có vẻ ông ta còn chút lý trí. Khi đi vào chính sự thì cũng không hề qua loa đại khái, ông ta bắt đầu ngừng cười, nghiêm túc, nói: “Tiếp tục!”

“Tôi tính sẽ dụ rắn rời hang!” Tần Nhiên nói.

“Nhưng bây giờ kế hoạch của cậu đã bị quấy rối, rất khó thực hiện được nữa!” Cống Lan Sâm chau mày, nói.

“Không! Hoàn toàn ngược lại mới đúng!”

“Kế hoạch của tôi sẽ trở nên dễ dàng thành công hơn nữa!”

“Bởi vì, bọn chúng cũng sẽ đọc được bài báo ngày hôm nay!”

Môi Tần Nhiên tự động cong lên thành một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Mắc câu

Đêm khuya, trường St. Paul.

Nữ tu sĩ Mornay tự mình đưa Tần Nhiên ra ngoài giáo đường nhỏ, cho phép cậu ngồi vào trong chiếc xe ngựa chuyên dùng của mình. Mà vị trí đánh xe thì chính là vị đội trưởng đội bảo vệ trường kia đảm nhiệm.

Trên mặt của vị đội trưởng toát ra vẻ không tình nguyện, nhưng với mệnh lệnh của nữ tu Mornay thì hẳn không thể cãi lời.

Vì có thể nhanh chóng hoàn thành cái nhiệm vụ này, gần như là ngay khi Tần Nhiên đặt chân lên xe, hẳn liền chuyển động cây roi trong tay mình.

Vút!

Chiếc xe ngựa biến mất trong từng tiếng vang giòn giã.

Nhìn bóng dáng chiếc xe ngựa khuất dần, vị nữ tu Mornay xoay người trở vào giáo đường.

Vị kỹ sư bảo hộ của bà vẫn đứng yên trong bóng đen lập lờ ánh nến, duy trì cảnh giác.

Tầm mười giây sau, Cổng Lan Sâm mới bước ra khỏi bóng đen.

“Giống như những gì Tần Nhiên đã nói, bọn chúng luôn luôn theo dõi ngôi trường này!”

“Hẳn là dùng loại công cụ như ống nhòm. . . những đồ vật có thể nhìn trong đêm cũng không nhiều lắm!”

“Bọn khốn kia thật dám cả gan làm loạn!”

Vị kỹ sư nói xong câu cuối cùng rồi không hỏi tức giận hừ một cái.

“Lực chú ý của chúng đã bị Tần Nhiên hấp dẫn đi rồi?”

Mornay khẽ than thở, trong giọng nói có pha lẫn lo lắng.

“Yên tâm đi! Nếu Tần Nhiên đã lựa chọn cái kế hoạch như vậy thì chắc hẳn là cậu ta có tự tin thành công!”

“Hơn nữa, cho đến tận bây giờ thì tất cả đều xảy ra theo kế hoạch của Tần Nhiên!”

“Chúng ta chỉ cần im lặng chờ đợi tin tức của Tần Nhiên là tốt rồi!”

Vị kỹ sư bảo hộ an ủi quý bà đã từng là thánh nữ đang ngồi đối diện.

“Hi vọng là vậy!”

Mornay nói rồi từ từ bước đến trước mặt pho tượng nữ thần, bắt đầu cầu nguyện.

Môi Cổng Lan Sâm hơi động đậy như thể muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại vẫn giữ im lặng.

Ông ta lại lùi vào bóng đen.

Người đàn ông đã từng là kỹ sư này nay chính là người gác đêm.

Vinh quang đã lụi tàn từ lâu, vẻ vang cũng đã biến mất.

Lời thề đã từng quên mất lại trở nên vô cùng rõ ràng vào giây phút này.

Bởi vì, ông ta bắt đầu nhìn thẳng vào nội tâm của mình.

Đối với Công Lan Sâm thì việc ngoài ý muốn phát sinh một lần là quá đủ rồi.

Ông không cho phép lại có người tùy tiện đến gần Mornay.

.....

Đêm khuya, nội thành, đường phố trống trải.

Xe ngựa có thể chạy với vận tốc tối đa.

Cho nên chỉ tầm mười phút sau, Tần Nhiên đã lại trở về chỗ ở của mình.

Mà vị đội trưởng kia thì thậm chí ngay cả lời chúc ngủ ngon cũng không muốn nói với Tần Nhiên liền quay xe rời khỏi.

Tần Nhiên nhìn bóng xe đang rời khỏi, bất đắc dĩ nhún vai.

Cậu biết việc chung sống hòa hợp với người cứng đầu như vậy chỉ là một cái mong ước tươi đẹp thôi.

Ít nhất là trong khoảng thời gian này.

Cậu kéo cổ áo khoác cao lên một chút để chắn gió đêm lạnh buốt tràn vào người rồi liền đi lên tầng hai.

Cậu không cần thiết phải vào lầu một rồi mới lên được lầu của mình vì cái cầu thang được xây ở bên ngoài căn nhà, cứ đi lên cầu thang là được.

Cửa phòng là loại cửa một cánh, bằng gỗ.

Trên khung cửa có treo cái tấm bảng nho nhỏ chỉ lớn bằng hai bàn tay gộp lại, bên trên có mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Cố vấn viên Tần Nhiên”.

Trông chả có đẳng cấp tí nào.

Cho dù trên bảng hiệu có tên mình thì Tần Nhiên cũng không khỏi không nở nhìn thẳng khi lần đầu nhìn thấy nó.

Nếu có thể thì cậu thà rằng đừng có cái bảng hiệu như vậy.

Móc chìa khóa ra, mở cửa phòng, Tần Nhiên bước vào.

Căn phòng của cậu gồm có một gian ngoài, một gian trong, và một nhà vệ sinh.

Gian ngoài dùng để làm phòng khách, phòng làm việc, nhà ăn, ... vẫn có thể coi như ngăn nắp.

Còn gian trong chỉ có mỗi chức năng là phòng ngủ.

Tần Nhiên rất là hài lòng với cách sắp xếp như vậy.

Tần Nhiên không có bệnh sạch sẽ, càng không có bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Chỉ là cho dù ai thì cũng đều không thích ở trong một căn phòng dơ bẩn, lộn xộn nhì.

Trong nhà không có bất kỳ đồ vật gì đáng giá để ý đến.

Lúc trở lại đây hồi tối qua, cậu đã tỉ mỉ xem xét qua một lần.

Vì vậy, lần này, khi vào nhà cậu liền đi thẳng đến phòng ngủ, mặc nguyên quần áo ngồi trên giường im lặng chờ đợi.

Chờ những thẳng khốn suốt ngày mơ tưởng đến khối tài sản ngàn năm của giáo hội Aurora.

Tần Nhiên tin chắc rằng chúng sẽ tìm đến cậu.

Bởi vì, thân phận của cậu vốn là thám tử xuất sắc nhất thành phố này.

Hơn nữa, cậu còn xuất hiện ở trường St. Paul hai ngày liên tục. Nếu coi lần ghé thăm ngày hôm qua là vì hỏi thăm về Al Tilly, vậy còn ngày hôm nay thì sao?

Cậu không chỉ ở chỗ đó gần như cả ngày, mà còn được hiệu trưởng Mornay nhiệt tình tiếp đãi.

Những việc này đủ để cho bọn kia sinh ra nghi ngờ.

Suy cho cùng thì làm gì có ai vô duyên vô cớ đi tìm thám tử chứ.

Tất nhiên phải có chuyện cần thám tử giúp đỡ thì mới đi tìm!

Mà toàn bộ trường St. Paul có chuyện gì cần thám tử phải ra tay nhỉ?

Khối tài sản tích lũy ngàn năm của giáo hội Aurora!

Ngoại trừ cái này ra thì không còn cái lý do nào hợp lý nữa!

Chỉ cần bọn chúng có suy nghĩ này thì chắc chắn sẽ đến đây tìm cậu!

Tần Nhiên tự tin vào cái suy luận này của mình.

Không phải đêm nay thì chính là ngày mai!

Tần Nhiên đặt ra một cái hạn mức cho thời gian chờ đợi của mình.

Nếu đối phương vượt qua cái hạn mức ấy thì cậu liền thực hiện cái kế hoạch dự bị.

Nhưng may mắn thay, có vẻ cậu không cần phải làm chuyện dư thừa rồi.

Thời gian trôi qua tầm mười phút, với thuộc tính cảm giác cấp E+ thì cậu có thể rõ ràng nghe thấy tiếng khóa cửa nhà mình chuyển động.

Cũng không phải là tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa rồi xoay.

Mà là từ một đồ vật bằng kim loại khác.

Không chói tai, nhưng đủ để khiến cậu cảnh giác.

Tần Nhiên lấy khẩu “M1905” và con dao găm ra, im hơi lặng tiếng đi ra phòng ngủ, đứng nấp ngay chỗ tường sát cửa.

Cạch!

Sau tiếng kêu giòn tan, cửa phòng của cậu đã bị người khác mở ra.

Có một cái cơ thể thật cẩn thận luồn vào cái khe hở khi cửa mở.

Tầm mắt của đối phương nhìn lướt qua khu vực trước mặt rồi liền nhìn thẳng vào phòng ngủ. Sau đó, hần nhón gót nhẹ nhàng bước đến phòng ngủ.

Từ đầu đến cuối đối phương đều không hề phát hiện ra Tần Nhiên đang đứng ngay sau cánh cửa.

Cậu đã tiến vào trạng thái “đi lên lút”.

Tần Nhiên nhìn theo động tác của đối phương. Sau khi xác nhận chỉ có một người thì cậu liền không khỏi hơi hơi chau mày.

Theo lời miêu tả của nữ tu Mornay thì đối phương phải có ít nhất hai người.

Hiện tại chỉ xuất hiện có một người thì...

Cậu vẫn đang tự hỏi trong lòng nhưng hành động cũng không hề do dự. Cậu cũng đã đoán trước khả năng tình huống như vậy có thể phát sinh.

Cậu lướt đến sau lưng đối phương một cách im lặng như một bóng ma, khẩu súng “M1905” lập tức kê vào gáy của đối phương.

Ngay lập tức, bước chân của đối phương cứng đờ.

“Tôi không có ác ý!”

Giọng nói the thé vang lên.

“Tôi có thể giải thích!”

“Tao đang nghe đây! Nhưng, sự kiên nhẫn của tao có giới hạn đấy!”

Có vẻ đối phương mong rằng Tần Nhiên sẽ bỏ súng xuống, nhưng cậu lại hoàn toàn không để ý đến cái nguyện vọng của đối phương.

Mà ngược lại, cậu còn di chuyển hòng súng lên ngay giữa trán.

“Tôi nói! Tôi nói!”

“Chúng tôi đến đây theo là vì muốn hợp tác với cậu!”

“Bí mật của giáo hội Aurora!”

Đối mặt với hòng súng đầy nguy hiểm, đối phương vội vàng nói.

Mà sau khi nghe thấy đối phương nói, khóe miệng của cậu nhếch lên.

Vì giữ mạng sống, đối phương hiển nhiên đã giờ trò.

Dùng những lời nói mơ hồ để kích thích lòng hiếu kỳ của cậu. . . Đối phương đinh ninh là giáo hội Aurora sẽ không nói cho cậu biết về cái kho báu ấy mà đã dùng những “từ thay thế” như một phần lịch sử, sách quý hoặc bản viết tay của một bị Giáo Hoàng nào đó để nói đại cho cậu nghe.

Nếu Mornay, Cống Lan Sâm thật sự biết bất kỳ tin tức gì về cái kho báu ngàn năm kia thì mọi thứ đều sẽ giống như dự đoán của đối phương.

Nhưng thật đáng tiếc là đối phương hoàn toàn không biết rằng Mornay và cả Cống Lan Sâm thật sự không hề biết gì về cái kho báu kia.

Thậm chí, nếu không phải đối phương xuất hiện thì Mornay và Cống Lan Sâm đều sẽ xem cái kho báu ấy như là truyền thuyết thôi.

Nhưng mà trong mắt những người này thì sự việc lại trở thành Mornay và Cống Lan Sâm biết đại khái nơi giấu cái kho báu ấy nhưng lại không có cách nào để xác định vị trí chính xác, nên chỉ có thể âm thầm tìm kiếm! Mãi cho đến khi có người cạnh tranh xuất hiện thì Mornay và Cống Lan Sâm mới trở nên không thể không tìm “ngoại viện”(1) là cậu đến để giúp đỡ tìm kiếm.

Mà nhóm người của đối phương lại cho rằng có thể kéo kẻ “ngoại viện” là cậu về phe của chúng.

Dùng cái kho báu ngàn năm kia làm mồi!

Sau đó đương nhiên là dùng những thủ đoạn như giết người diệt khẩu.

Đối với việc này, đương nhiên trong lòng cậu hiểu rõ.

Cho nên, Tàn Nhiên cho đối phương câu trả lời trực tiếp nhất.

Đừng!

Rắc!

Tàn Nhiên đuổi chân đá một phát vào đầu gối của đối phương. Ngay lập tức, tiếng xương nứt gãy vang lên.

Đối phương há hòm chuẩn bị hét lên đau đớn.

Nhưng còn chưa kịp hét thì đã bị Tàn Nhiên bị miệng lại. Hơn nữa, cậu còn đấm một phát thật mạnh vào bụng dưới của đối phương.

Đừng!

“Đá: Tạo thành 30 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ. Đối thủ trật khớp...”

“Đấm: Tạo thành 20 điểm thương tổn sinh mệnh cho đối thủ. Đối thủ gãy xương...”

Nhìn thấy đối phương đã gãy xương, Tàn Nhiên liền giật mạnh cái mặt nạ trên khuôn mặt của đối phương xuống.

Nhờ vào ánh sáng mờ ảo rơi vào phòng qua ô cửa sổ, Tàn Nhiên có thể đánh giá đối phương.

Mất hình tam giác, mũi tẹt, cơ thể nhỏ gầy, tóc hoa râm.

Nhìn chẳng có gì nổi bật, thậm chí còn hơn xấu xí.

Tàn Nhiên lục soát người đối phương.

Dao găm, một khẩu súng kíp, một ống nhòm một mắt và một bộ dụng cụ mở khóa là tất cả những gì có trong người đối phương.

Dao găm, súng kíp, ống nhòm một mắt thì không có gì đặc biệt.

Nhưng bộ mở khóa được đựng trong một cái túi da to bằng bàn tay, trông giống như ví tiền thì lại khiến cậu hơi kinh ngạc.

“Tên: Dụng cụ mở khóa”

“Loại: Tạp vật”

“Chất lượng: Xuất sắc”

“Lực công kích: Không”

“Thuộc tính: Khéo léo Lv1”

“Đặc hiệu: Không”

“Yêu cầu: Mở khóa – cơ bản”

“Có nên mang theo khi làm nhiệm vụ: Có”

“Ghi chú: Nó được tạo thành từ kẹp tóc, dây kẽm, tua vít...”

... ..

“Khéo léo Lv1: Xác suất mở khóa thành công +10%”

... ..

“Vật phẩm có thuộc tính!”

Đây là vật phẩm có thuộc tính đầu tiên mà cậu có được từ khi bắt đầu làm nhiệm vụ đơn chính thức đến giờ.

“Quả nhiên là chỉ khi thực hiện những nhiệm vụ phụ có độ khó vượt mức bình thường thì mới có thể nhặt được thứ tốt!” Tần Nhiên cảm thán.

Sau đó, ánh mắt của cậu liền nhìn lại kẻ không mời mà đến đang ngất xỉu trên sàn.

Tần Nhiên đương nhiên không quên việc đối phương đã mở cửa phòng cậu một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Mở khóa!

Tần Nhiên có nắm chắc hơn 50% rằng chỉ cần cậu xử lý đối phương thì sách kỹ năng dạy mở khóa sẽ xuất hiện!

(1) Ngoại viện: Trợ giúp từ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Phát hiện bất ngờ

Khả năng sẽ xuất hiện sách kỹ năng khiến Tần Nhiên lập tức nhiệt tình hẳn.

Nhưng cậu sẽ không quên mất cái mục đích vốn có của mình.

Cậu tìm một sợi dây thừng rồi trói chặt đối phương trên ghế. Sau đó, cậu vào nhà vệ sinh rót một ly nước lạnh, cầm ra tạt vào mặt đối phương.

“Ưm ưm ưm ưm!”

Nước lạnh kích thích đối phương tỉnh lại ngay lập tức.

Nhưng miệng của đối phương đã bị nhét cứng bởi cái mặt nạ của mình mình, nên chỉ có thể ưm ưm mấy tiếng.

Nơi này cũng không phải là vùng dã ngoại không một bóng người. Tần Nhiên không muốn chọc phiền phức vào người nên đương nhiên có chuẩn bị sẵn.

Đối phương trợn mắt lên, hai mắt đờ đẫn nhìn Tần Nhiên đang đứng trước mặt. Hiển nhiên, đến tận bây giờ đối phương vẫn chưa hiểu ra tại sao Tần

Nhiên lại ra tay với hắn.

Mà Tần Nhiên thì đương nhiên không rảnh ngồi giải thích cho đối phương.

“Đồng lõa của mày còn có những ai? Ở chỗ nào?”

Tần Nhiên không vòng vo, tay cầm dao găm đặt trên ngón trỏ trái của đối phương. Nháy mắt cái, ngón trỏ của đối phương đã bị cắt một đường. Sau đó, Tần Nhiên dùng một tay lôi cái mặt nạ đang nhét trong miệng đối phương ra... Tần Nhiên cố ý chừa bàn tay của đối phương ra khi trói đối phương lại.

“Khốn...”

Đối phương vừa định há họng ra chửi đã bị Tần Nhiên bịt miệng lại. Sau đó, cậu liền chặt đứt ngón trỏ của đối phương.

“Ưm ưm!”

Con đau ập đến do ngón tay bị cắt đứt khiến đối phương lập tức nức nở trong họng.

“Đồng lõa của mày còn có những ai?”

Tần Nhiên chờ đợi đối phương nức nở xong mới lại lấy cái mặt nạ đang bịt trong miệng đối phương ra. Đồng thời cậu lại kẻ con dao găm vào ngón giữa của đối phương.

“Nhưng...”

Hiển nhiên, lần mở miệng này vẫn không phải là đáp án mà cậu muốn. Cậu lại lặp lại cái động tác vừa nãy.

Hơn nữa, như thể đang tức giận vì bị đối phương mắng liên tục, cậu liền chém đứt luôn ba ngón tay còn lại của đối phương.

Đối phương đau đến mức toàn thân run rẩy, mồ hôi chảy ra như nước.

Còn Tần Nhiên thì có vẻ không muốn chờ đợi đối phương nói nữa, con dao găm lại đặt lên ngón trỏ của bàn tay phải của đối phương.

Trải qua một lần tự mình tra khảo, cậu đã biết cách để đối phó với loại người ngoài cứng trong mềm này.

“Mày không còn nhiều cơ hội đâu!”

“Giờ mày nói, hay là không?”

Tần Nhiên gạt cái mặt nạ đang nhét trong miệng đối phương ra, lạnh lùng hỏi.

“Tôi nói!”

Đau đớn vẫn đang kích thích đối phương, nhưng đáng vẻ lạnh tanh của Tần Nhiên lại khiến cho sức kiên trì của đối phương hoàn toàn sụp đổ.

Mọi thứ đều giống như những gì cậu đã đoán.

Đối phương không phải là một con người rắn rỏi.

Nếu không thì cũng sẽ không làm ra loại chuyện ti tiện như đi uy hiếp nữ tu sĩ Mornay.

Tuy vị nữ tu hiền hành, dịu dàng kia không miêu tả kỹ càng những gì đã gặp phải nhưng Tần Nhiên cho rằng mình nên làm gì đó vì bà.

Cậu làm vậy cũng không phải vì khiến Mornay hay Công Lan Sâm có nhiều thiện cảm hơn với cậu mà đơn giản chỉ là cậu muốn làm như vậy thôi.

Cho nên, cậu đã chọn phương pháp vô cùng trực tiếp, dứt khoát để đối phó với loại người ti tiện như vậy chứ không phải dùng mấy cách vòng vo như là giả vờ hợp tác với đối phương rồi dẫn ra toàn bộ người trong băng đảng đó.

Cho dù dùng những cách vòng vo ấy có vẻ dễ dàng thực hiện hơn một chút.

“Mày tên gì?”

“Tư Ốc Kha!”

“Còn mấy thằng đồng bọn?”

“Hai người!”

“Tên?”

“Lỗ Tư Hân, Evan!”

“Chúng đang ở đâu?”

“Lỗ Tư Hân thì đang ở số 6 ngã tư Tắc Lặc, còn Evan thì không biết!”

“Từ đâu bọn mày biết được kho báu của giáo hội Aurora?”

“Là Evan!”

“Evan?”

“Đúng vậy, chính là nó! Là nó liên hệ với tôi và Lỗ Tư Hân. Nó nói nó phát hiện một cái kho báu!”

... ..

Tần Nhiên thăm vắn đối phương.

Dưới sự uy hiếp của con dao gắn sắc nhọn và con đầu, đối phương đã khai ra toàn bộ.

Tần Nhiên hỏi liên tục hai lần, rồi lại đảo câu hỏi hỏi lại thêm hai lần để chắc chắn rằng đối phương đang nói sự thật.

Đoạn thăm vắn này giúp cậu đưa ra một vài kết luận...

Thứ nhất, Tần Nhiên xác định rằng cái đám đang dòm ngó kho báu kia gồm có ba người, mà Tư Ốc Kha và Lỗ Tư Hân đều làm việc theo lệnh của người tên Evan.

Thứ hai, người tên Evan vô cùng thần bí. Kẻ kia không trực tiếp liên hệ với hai người mà đều dùng thư từ để liên hệ. Đương nhiên, địa chỉ luôn là giả.

Thứ ba, người tên Evan hẳn là không chỉ liên hệ với mỗi Tư Ốc Kha và Lỗ Tư Hân. Nhưng những người khác là ai thì Tư Ốc Kha không biết. Hắn chỉ biết Lỗ Tư Hân là cộng sự của hắn.

“Evan?”

Tần Nhiên lẩm bầm mãi cái tên này.

Từ miệng của Tư Ốc Kha, cậu hoàn toàn không thể tưởng tượng ra dáng vẻ của người có tên là Evan đó.

Ngoại trừ biết Evan rất cẩn thận, thận trọng, và tham lam thì đối phương là nam hay nữ cậu cũng không biết.

“Tôi đã nói cho anh biết mọi thứ...”

“Ừ!” Tần Nhiên gật đầu.

Sau đó, con dao găm trong tay cậu liền đâm xuyên qua cổ họng của đối phương.

Đối phương dùng ánh mắt kinh ngạc không thể tin nhìn cậu chăm chăm. Hiển nhiên, đối phương không biết tại sao cậu lại làm vậy.

Tại sao lại không đi nghiệm chứng lời nói của hắn rồi mới giết người diệt khẩu?

Chẳng phải nhưng vậy mới là hành vi bình thường sao!

Mang theo khó hiểu, Tư Ốc Kha chìm vào bóng đen vĩnh hằng.

Ngay khi Tư Ốc Kha chết, một quyển sách kỹ năng được bọc trong vòng sáng màu trắng xuất hiện trước mặt Tần Nhiên.

Nhưng cậu cũng không lập tức đi nhặt mà lại quét mắt về phía cửa ra vào.

Cửa phòng của Tần Nhiên bị đẩy ra, Cồng Lan Sâm khiêng một người bước vào.

Ông ta cũng không che giấu bước chân của mình. Cái cơ thể cường tráng, cao lớn của ông ấy khiêng thêm một cái cơ thể cũng to cao như vậy găm trên sàn nhà của Tần Nhiên khiến nó phát ra tiếng cọt cọt kết liên tục.

“Lỗ Tư Hân?”

Tần Nhiên nhìn người đang nằm trên vai Cồng Lan Sâm, hỏi.

“Ừ, một trong hai thằng khôn đó!”

Cổng Lan Sâm gật đầu, ném người đàn ông tên Lỗ Tư Hãn xuống cạnh cái thi thể của Tư Ốc Kha.

Đừng!

Tiếng roi nặng nề vang lên chứng tỏ Cổng Lan Sâm không hề nhẹ tay.

Tần Nhiên đứng kế bên chỉ nhún vai một cái.

Khi cậu nói ra cái kế hoạch lừa bọn rình mò này lộ diện thì Cổng Lan Sâm liền đưa ra một lời xin giúp đỡ... gạt nữ tu Mornay.

Đối với lời nhờ vả này, đương nhiên cậu rất là sẵn lòng.

Cậu rất hi vọng có một người mạnh như Cổng Lan Sâm giúp đỡ.

Chẳng qua, độ mạnh của Cổng Lan Sâm lại hơi vượt qua dự tính của cậu.

Từ đầu, Tần Nhiên cho rằng Cổng Lan Sâm to con chỉ mạnh ở điểm có sức mạnh mà người thường không thể nào tưởng tượng nổi và những kỹ xảo đặc biệt thôi.

Nhưng sau lần giúp đỡ này của Cổng Lan Sâm thì cậu mới phát hiện điểm mạnh nhất của Cổng Lan Sâm lại là kỹ năng đi lén lút!

Biết rõ ông ta đang trốn trong tối, cộng thêm thuộc tính cảm giác cấp E+ mà Tần Nhiên vẫn không thể phát hiện ra sự tồn tại của ông ta.

Nếu không phải lâu lâu ông ta lại cố ý để lộ ra một hơi thở cho cậu biết thì cậu còn tưởng rằng ông ta không hề xuất hiện.

Cũng chính vì vậy mà Tần Nhiên có thể không chút do dự giết chết Tư Ốc Kha.

Bởi gì cậu chẳng cần phải đi nghiệm chứng gì cả. Cổng Lan Sâm đã chứng minh lời nói của thằng kia là thật hay giả.

Mà từ đầu đến cuối Tư Ốc Kha đều không hề phát hiện ra sự tồn tại của Cổng Lan Sâm.

“Cậu có cảm thấy thắc mắc tại sao tôi thông thạo kỹ năng đi lén lút như vậy không?”

Cổng Lan Sâm để ý đến sự khác thường của Tần Nhiên.

“Có!” Tần Nhiên thẳng thắn gật đầu thừa nhận.

“Bởi vì muốn bảo vệ ai đó thì đầu tiên là phải hiểu rõ bóng tối... Chỉ có hiểu rõ kẻ địch thì mới có thể đối phó kẻ địch.” Cổng Lan Sâm ung dung nói.

Giọng điệu ung dung như thể đang kể về một chuyện vô cùng bình thường. Nhưng Tần Nhiên có thể cảm nhận được nhiều thứ ở trong cái giọng nói ung dung ấy.

Âm mưu, ám sát, máu tươi!

Cái thời đại trong ký ức của Mornay và Cổng Lan Sâm...

Còn tàn khốc hơn những gì cậu tưởng tượng nhiều.

Tần Nhiên thở dài một hơi rồi điều chỉnh lực chú ý của mình trở về hiện tại.

“Ngài có tìm thấy manh mối có giá trị nào ở chỗ ở của bọn này không?” Tần Nhiên hỏi.

“Có! Cái này!”

“Tôi tìm thấy hẳn một trăm ông ở trong phòng của hai thằng khôn này!”

“Bọn chúng tính san bằng trường St. Paul!”

Cổng Lan Sâm vừa nói vừa lấy ra hai cái ống mà Tần Nhiên vô cùng quen thuộc: Thuốc nổ tự chế!

Nhìn ống thuốc nổ tự chế trong tay Cổng Lan Sâm, Tần Nhiên kiểm tra tỉ mỉ chúng rồi bỗng phát hiện hai ống này vô cùng giống với loại của thằng Schuberke điên khùng kia!

Thậm chí có thể nói là giống nhau như đúc!

Hai hàng lông mày của Tần Nhiên đột nhiên chau lại.

Trong đầu cậu bật ra một cái suy đoán liều lĩnh.

Thằng Schuberke dám chống lại cảnh sát là để cho kẻ bí ẩn kia có thể dẫn quân đội vào trong thành phố. Mà mục đích mà kẻ bí ẩn kia làm như vậy cũng không phải như những gì cậu đã đoán lúc trước. Rõ ràng kẻ kia không phải muốn tạo phản mà là muốn dùng lực lượng quân đội để điều tra cái kho báu ngàn năm của giáo hội Aurora!

Dưới danh nghĩa là truy lùng Schuberke!

Mà tiền đề của cái suy đoán này là kẻ bí ẩn đứng sau Schuberke và Tư Ốc Kha phải là cùng một người!

Nhìn hai ống thuốc nổ trong tay Cống Lan Sâm vô cùng giống với đồng thuốc nổ tự chế của Schuberke, Tần Nhiên hít mắt lại.

“Sao vậy?” Cống Lan Sâm thấy Tần Nhiên nhú mày, hỏi.

“Hình như tôi vừa phát hiện ra một bí mật kinh khủng!”

“Nhưng tôi cần phải xác nhận một chút nữa!”

Tần Nhiên không lập tức nói cái suy đoán của mình cho Cống Lan Sâm nghe.

Giống như những gì cậu đã nói, cậu cần phải xác nhận một vài thứ đã.

Suy cho cùng thì suy đoán của cậu mới chỉ dựa vào mấy ống thuốc nổ giống nhau mà thôi.

Chẳng ai có thể chắc chắn rằng thuốc nổ tự chế sẽ không giống nhau.

Cho nên, Tần Nhiên cần tìm ra nhiều chứng cứ hơn nữa để chứng thực cái suy đoán của mình.

“Ngài Cống Lan Sâm, ngài có thể tạm thời canh giữ ở chỗ này giúp tôi không?”

“Đương nhiên được!”

“Nhưng trước khi bình minh lên, tôi cần phải trở về trường St. Paul. Nếu không thì Mornay sẽ nghi ngờ... Nếu bà ta biết tôi đã vi phạm lời thề thì sợ rằng ngay cả chức vị người gác đêm của tôi cũng sẽ không còn! Tôi sẽ trực tiếp bị đuổi ra khỏi trường!”

Cống Lan Sâm không từ chối lời nhờ vả của Tần Nhiên, nhưng lại nhắc nhở cậu chú ý thời gian.

“Yên tâm đi, tôi sẽ trở lại nhanh thôi!” Tần Nhiên cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21: Đối ứng

Sau khi rời khỏi chỗ ở của mình, Tần Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đồn cảnh sát.

Cậu cần phải biết chỗ cái cứ điểm đã bị nổ tung của Schuberke có đường hầm hay không.

Nếu thật sự có thì cái suy đoán ban nãy của cậu lại có thêm một phần chắc chắn.

Đương nhiên không loại trừ khả năng cái địa đạo này là Schuberke tự làm cho hấn dùng.

Và những điều này đều cần cậu tự mình đi kiểm chứng.

Nơi ở của Tần Nhiên cũng không hề gần cảnh cục.

Tuy ở cùng một khu, nhưng một cái ở phía nam, một cái ở phía bắc.

Nhưng khi Tần Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy thì chỉ trong vòng 20 phút, cậu đã có thể nhìn thấy bên ngoài cảnh cục.

Tần Nhiên cũng không đi thẳng vào bên trong cảnh cục.

Kẻ giết dây tên Evan xuất hiện khiến cậu phải cẩn thận hơn nữa.

Cho dù cái suy đoán của cậu vẫn chưa chắc là đúng, nhưng nếu giả thiết này được thành lập thì thân phận của cái kẻ tên Evan đang nhắm nhe cái kho báu ngàn năm của giáo hội Aurora kia không phải là cấp bậc mà “ma mới” như cậu có thể đấu lại được. Cho dù là ngoài sáng hay trong tối thì cũng vậy.

Ví dụ như: Cho thuộc hạ trà trộn vào cục cảnh sát!

“Khốn kiếp! Lũ chết tiệt!”

“Thứ nguy hiểm như thuốc nổ mà lại trở thành hàng sẵn có của băng đảng à?”

“Tại sao ngoại trừ Schuberke thì những băng đảng khác cũng có hả?”

Tiếng Lestrade gầm gừ truyền vào tai của Tần Nhiên.

Tức khắc, đôi mắt của Tần Nhiên sáng lên.

Quả nhiên mục đích không phải đơn thuần chỉ là để tiến vào thành phố, mà là để tạo ra hỗn loạn!

Nếu chỉ là nâng đỡ “chó săn” thì hình như số lượng “chó săn” hơi nhiều rồi đấy.

Phó cảnh sát trưởng Lestrade vẫn đang rít gào.

Tần Nhiên không tự tiện xông thẳng vào cảnh cục mà vẫn đứng ở ngoài nghe ngóng.

Cậu hi vọng có thể dùng cách thức bí ẩn hơn để tìm hiểu vấn đề.

Cảnh sát trưởng John và phó cảnh sát trưởng Lestrade đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, văn phòng của hai người đều nằm ở tầng hai, đã vậy còn sát vách nhau. Mà đối với Tần Nhiên thì việc leo lên tầng hai chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng, ngay khi cậu chuẩn bị hành động thì một người bước ra khỏi cảnh cục.

Karl!

Tần Nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra cậu cảnh sát trẻ tuổi kia, tuy cậu ta đã không mặc đồng phục.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của đối phương, Tần Nhiên chậm chậm đi theo.

Mục đích của Karl rất rõ ràng.

Ký túc xá đơn của cảnh sát.

Đây được coi là một trong những phúc lợi không nhiều lắm của cảnh sát. Đương nhiên, khi kết hôn rồi thì vẫn phải tự mình đi thuê nhà hoặc mua nhà riêng.

Nhưng đối với Karl thì tính tới điều đó vẫn còn quá sớm.

Ít nhất, trong thời gian ngắn này hắn không hề nghĩ đến vấn đề kia.

Ít nhất là phải vượt qua đoạn thời gian này rồi nói sau.

Nghỉ đến khoảng thời gian từ tuần trước lúc Jimmy “hắc thủ” mất tích, đến những sự việc liên tiếp xảy ra trong hai ngày nay, cho dù là thanh niên trai tráng như Karl thì cũng có chút chịu không nổi.

Ba ngày nay hắn chỉ được nghỉ ngơi không đến mười tiếng.

Đây cũng là lý do mà trong thời điểm bận rộn nhất này hắn lại bị phó cảnh trưởng mệnh lệnh trở về nghỉ ngơi.

“Tôi cần một con sư tử dũng mãnh chứ không phải một con sâu ngủ!”

Lời nói của phó cảnh trưởng khiến Karl vui vẻ.

Cậu cảnh sát trẻ tuổi xem đây như một lời cổ vũ.

Mà trên thực tế thì cũng đúng là như vậy.

Lestrade cổ lỗ sĩ, cứng đầu có thể nói ra những lời như vậy thì đúng là để khen ngợi người khác.

Karl vừa bước vào cửa phòng liền ném người lên giường.

Giây tiếp theo, hắn đã tiến vào mộng đẹp nhưng bên tai cứ văng vẳng tiếng người gọi hắn.

“Karl, Karl!”

“Ngài Tàn Nhiên?”

Karl nhanh chóng tỉnh táo lại rời phòng thủ nhưng khi thấy rõ người đang gọi mình là Tàn Nhiên thì lại giật mình ngạc nhiên.

“Ngài đây là...?”

Karl nhìn Tàn Nhiên với ánh mắt khó hiểu.

Hắn chẳng thể hiểu nổi tại sao Tàn Nhiên lại dùng cách này để xuất hiện trước mặt hắn.

“Đã xảy ra vài chuyện! Tôi cần phải hành động bí ẩn hơn!”

Thân phận của Tàn Nhiên và sự trợ giúp trước đó của cậu khiến cho Karl tin vào lời nói của cậu.

“Vậy ngài tìm tôi là để?”

Karl cũng không ngu dốt nên hiểu được rằng đêm hôm khuya khoắt thế này mà Tàn Nhiên còn xuất hiện trong phòng ký túc xá của hắn thì tuyệt đối không phải là để tám chuyện.

“Đã tìm thấy đường hầm trong cứ điểm của Schuberke chưa?”

“Tìm thấy rồi, rất dài, đi thẳng đến cái quảng trường tiếp theo!”

Karl nói ra sự thật.

“Nói thẳng ra quảng trường à?”

“Schuberke bắt đầu chiếm cứ chỗ đó từ lúc nào thế?”

Tàn Nhiên sùng sốt. Chiều dài của cái đường hầm khiến cậu liên tưởng ra càng nhiều thứ.

“Một tuần trước! Khi Jimmy ‘hắc thủ’ mất tích ấy!”

Karl tự động trả lời.

Mà ngay sau khi nói ra, Karl liền ngậy ngẩn cả người.

Cậu cảnh sát trẻ tuổi đã nghĩ đến cái gì đó.

Một cái đường hầm đi thông đến quảng trường tiếp theo không thể hoàn thành trong thời gian ngắn được!

Đừng nói là một tuần, cho dù là mười tuần thì cũng chưa chắc đã làm xong! Mà mười tuần là đã vượt qua khoảng thời gian Schuberke thành lập cái cứ điểm kia rất xa rồi!

“Ngài Tàn Nhiên?”

Cậu cảnh sát trẻ tuổi nhìn Tàn Nhiên.

“Quả nhiên là đã chuẩn bị từ sớm sao?” Tàn Nhiên không trả lời đối phương mà thì thầm trong lòng một chút rồi lại hỏi tiếp:

“Phó cảnh sát trưởng đã dẫn quân đi ‘rửa sạch’ những băng đảng khác?”

“Đúng vậy! Sau khi tiêu diệt Schuberke, phó cảnh trưởng muốn trong lúc đang hăng hái ra tay tóm gọn những băng đảng khác luôn!”

“Nhưng mà, những tên khốn kia cũng có loại thuốc nổ tự chế như Schuberke!”

“Hơn nữa, hình như... bọn chúng biết rõ đường đi nước bước của chúng ta! Giống như vụ tối qua ấy!”

Karl hơi do dự.

Nhưng cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ của mình sau khi nhớ đến vụ đánh bất ngờ thất bại của Schuberke.

Quả nhiên có nội gián!

Nghe xong lời nói của Karl, đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Tần Nhiên.

Sau đó, cậu lại bắt đầu đánh giá thể lực của kẻ có tên là Evan kia.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy Tần Nhiên đang đắm chìm trong suy nghĩ, Karl lại không nhịn được mà tò mò hỏi tiếp.

“Đã xảy ra một vài việc không được tốt cho lắm!”

“Liên lụy đến rất nhiều người!”

“Cho nên, Karl, tôi hi vọng cậu có thể giữ bí mật, đừng nói cho ai biết... Chỉ cần nhớ là cậu không hề gặp tôi, vừa đến ký túc xá liền nằm xuống ngủ say là được!” Tần Nhiên nghiêm túc nhìn Karl.

Karl tính nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ gật đầu.

“Tôi hiểu rồi, ngài Tần Nhiên!”

Cậu cảnh sát trẻ tuổi dùng biểu tình cực kỳ nghiêm túc, nói như thể đang thề.

Sau đó, hắn lại nhớ ra gì đó nên lại mở miệng thêm lần nữa:

“Ngài Tần Nhiên, còn một việc... Cảnh sát trưởng đã không xuất hiện cả ngày rồi!”

“Cái gì?” Tần Nhiên ngẩn người ra.

“Sáng nay, cảnh sát trưởng không xuất hiện ở cảnh cục đúng giờ!”

“Phó cảnh sát trưởng đã cho người đến nhà của cảnh sát trưởng xem xét. Phụ nhân Adams nói rằng cả tuần nay cảnh sát trưởng không về!”

“Tuy rằng trước đó cũng đã từng phát sinh việc như vậy, nhưng lần này...”

Karl nói, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

“Tôi biết rồi!”

“Hắn là John đang đi xử lý việc khẩn cấp nào đó mà chưa kịp thông báo cho các cậu thôi... Tôi sẽ đi tìm xem sao!”

Tần Nhiên trấn an Karl nhỏ bé.

“Nhớ kỹ giao ước của chúng ta!”

Sau khi dặn dò Karl thêm lần nữa, Tần Nhiên liền bước nhanh rời khỏi ký túc xá của cảnh sát.

Khi Tần Nhiên vừa ra khỏi ký túc xá thì sắc mặt của cậu lập tức trầm xuống.

John đã xảy ra chuyện!

Gần như là ngay khi Karl vừa nói ra chuyện John đã không xuất hiện trong cảnh cục nguyên một ngày, cậu đã có cái suy đoán này.

Còn việc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Tần Nhiên cũng biết rõ.

Suy cho cùng thì ngày hôm qua khi hai người tách ra, chính miệng John nói rằng hắn muốn tìm thêm nhiều đồng minh hơn rồi sau đó sẽ truy cứu chuyện của Schuberke.

“Chết tiệt!”

“Thể lực của đối phương còn lớn hơn mình tưởng nhiều!”

“Hi vọng chỉ là giam lỏng chứ không phải...”

Tần Nhiên không mong muốn một người chính trực như John lại phải bỏ mạng như vậy. Cho dù hai người mới chỉ quen biết không bao lâu.

... ..

Sắc mặt nghiêm trọng của Tần Nhiên khiến Cống Lan Sâm nhanh chóng đoán ra sự việc không hề đơn giản như vậy. Tất nhiên là nó đã phát triển theo hướng không thể kiểm soát được.

“Thế nào?”

Nhưng, thân phận kỹ sư bảo hộ giúp Cống Lan Sâm không hề hoang mang. Ông dùng giọng điệu vô cùng bình thường, hỏi.

Cống Lan Sâm đã trải qua quá nhiều chuyện. Nên bây giờ, khi đối mặt với bất kể sự việc gì, ông cũng đã có thể vô cùng bình tĩnh mà nhìn thẳng vào.

Bởi vì ông biết, hoang mang lo sợ không hề tạo ra bất kỳ tác dụng tốt đẹp nào.

“Xin ngài chờ tôi một chút!”

Tần Nhiên nói xong liền bước đến trước mặt Lỗ Tư Hân còn đang ngất xỉu. Cậu lập tức dùng nước lạnh tạt tỉnh hân rồi vô cùng dứt khoát hỏi: “Những cây thuốc nổ tự chế này là cho Evan cung cấp?”

“Đúng vậy!”

Nhìn cái thi thể của Tư Ốc Kha và ánh mặt lạnh lùng của Tần Nhiên, đối phương rất biết điều trả lời.

“Hân là không sai!”

“Người đứng sau lưng Schuberke và kẻ tên Evan là cùng một người!”

Tần Nhiên làm động tác chặt đánh ngắt đối phương rồi nói ra những suy đoán của mình cho Cống Lan Sâm nghe.

Ngay lập tức, cựu kỹ sư Cống Lan Sâm nhíu mày lại.

“Quân đội à?”

Cống Lan Sâm rất rõ ràng sự đáng sợ của quân đội. Cho dù là ông thì cũng không thể làm ngơ hàng trăm ngàn khẩu súng kíp, chứ chưa nói đến những khẩu đại bác còn lợi hại hơn súng kíp rất nhiều.

Thứ ấy không phải là thứ mà da thịt con người có thể chống cự được.

Vô số bạn bè, cộng tác, đồng nghiệp của ông đã dùng mạng sống để chứng minh điều này.

“Chúng ta cần có một cái kế hoạch!” Cống Lan Sâm nói.

“Vâng! Chúng ta không có cách nào có thể chống lại nguyên một đội quân!”

Tần Nhiên rất tán thành lời nói của vị kỹ sư. Cậu vừa suy nghĩ vừa nói:

“Nhưng chúng ta cũng có lợi thế riêng... Thứ mà thằng khốn kia mong muốn nhất... kho báu của giáo hội Aurora – đang nằm trong tay của chúng ta!”

“Ít nhất... đối phương nghĩ như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Thử thách

Đêm đen dần biến mất khi Tần Nhiên và Cống Lan Sâm vẫn đang bận rộn.

15 phút trước khi bình minh lên, Cống Lan Sâm lại hẹn gặp rồi tạm biệt Tần Nhiên, trở về nơi ở của mình.

Sau khi lau dọn phòng thêm một lần nữa, Tần Nhiên nhặt quyển sách kỹ năng lên... Tất cả dân bản địa đều không thể nhìn thấy, cũng không thể đụng vào vật phẩm rơi ra khi một dân bản địa chết.

“Phát hiện sách kỹ năng: Mở khóa!”

“Bạn có muốn học không?”

“Có!”

“Học kỹ năng: Mở khóa”

“Tên: Mở khóa – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Nhanh nhẹn, cảm giác”

“Phân loại: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Bạn biết cách dùng các loại đồ dùng như kẹp tóc, dây kẽm, tua vít cán dài để mở những loại ổ khóa không quá phức tạp!”

“Tiêu hao: Thẻ lực”

“Điều kiện học tập: Không”

“Ghi chú: Lúc mở khóa nhớ phải chắc chắn rằng không có ai đang ở xung quanh!”

... ..

Những kiến thức liên quan đến kỹ năng lại tràn vào trong đầu Tần Nhiên. Theo phản xạ, Tần Nhiên liền mở bộ dụng cụ mở khóa ra, cầm lấy cái kẹp tóc thì liền cảm nhận được cảm giác quen thuộc khi chạm vào nó. Cảm giác này khiến khóe miệng của Tần Nhiên hơi cong lên.

Cho dù đã trải qua mấy lần lĩnh hội kỹ năng, nhưng mỗi một lần vẫn khiến Tần Nhiên cảm thấy khiếp sợ bởi sự thần kỳ của nó.

Cẩn thận cảm nhận những thay đổi của cơ thể do kỹ năng “mở khóa” mang lại, cậu mặc nguyên bộ đồ nằm xuống giường.

Từ giờ đến lúc trời sáng còn một lúc nữa.

Chứng này đã đủ để cậu nghỉ ngơi một chút.

Tần Nhiên rất quý trọng thời gian nghỉ ngơi này.

Bởi vì, cậu biết mấy ngày sắp tới sẽ không có nhiều cơ hội nghỉ ngơi “an toàn” như vậy nữa.

... ..

Khoảng 7 giờ sáng, trời đã sáng rõ.

Tần Nhiên lại xuất hiện ở trường St. Paul.

“Chào buổi sáng, Lieder!”

Tần Nhiên chào vị đội trưởng đội bảo vệ trường.

“Hừ!”

Vị đội trưởng lại tỏ vẻ không chào đón khi nhìn thấy Tần Nhiên đã đến.

Nhưng ông ta vẫn không ngăn cậu lại.

Đối với Lieder thì mệnh lệnh của nữ tu Mornay quan trọng hơn cảm xúc của bản thân nhiều.

Tần Nhiên không để ý khuôn mặt lạnh tanh của Lieder, cứ đi thẳng trên con đường quen thuộc đến nhà Công Lan Sâm.

“Chào buổi sáng, Tần Nhiên!”

“Chỗ tôi có bánh mì, sữa bò và mật ong!”

“Đương nhiên, tôi thích đùi heo nướng hơn nhiều!”

So với vị đội trưởng kia thì Công Lan Sâm vô cùng hoan nghênh Tần Nhiên đến. Hơn nữa, ông còn mời cậu cùng ăn sáng.

Trên cái bàn không lớn lắm đặt đầy đồ ăn.

Cho dù là ai thì khi nhìn thấy cái đồng thức ăn trên bàn này đều không tin đây là bữa sáng của một ông cụ gần 80 tuổi. Đặc biệt là cái đùi heo nướng to đủ cho ba, bốn cậu trai trẻ ăn no.

“Tôi cũng rất thích ăn thịt!”

Tần Nhiên mỉm cười, không từ chối lời mời của ông.

Trải qua vụ hợp tác tồi qua, quan hệ của hai người đã thân thiết hơn một chút, từ mối quan hệ của người quen trở thành mối quan hệ bạn bè.

Trong lúc ăn sáng, cả hai người đều không nhắc gì đến chuyện tồi qua.

Cho dù vị nữ tu sĩ Mornay không xuất hiện trong bàn cơm thì hai người vẫn duy trì ăn ý.

Thứ duy nhất khiến Tần Nhiên cảm thấy đáng tiếc chính là đồng đồ ăn này cũng chỉ có thể lấp đầy bụng thôi chứ không giúp điểm sinh mệnh tăng lên, hay khôi phục thể lực.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại tâm lý thương thức mỹ thực của Tần Nhiên.

Tần Nhiên ngẫu nhiên ăn sạch sẽ đồng đồ ăn trước mặt với tốc độ rất nhanh.

Điều này khiến vị kỵ sĩ cuối cùng ngạc nhiên đến mức tròn mắt há mồm.

“Chẳng lẽ khả năng nấu nướng của mình đã tăng mạnh?”

Cái câu nghi vấn này thúc đẩy ông lão ném đồng đồ ăn trước mặt mình trong vô thức.

Sau đó, ánh mắt nhìn Tần Nhiên của ông lão lại trở nên quái dị hơn nữa.

Nếu không phải Tần Nhiên ăn mặc quần áo chỉnh tề thì ông còn cho rằng mình gặp phải dân chạy nạn. Suy cho cùng, cho dù là bình dân thì họ cũng hiểu được một chút lễ nghi trên bàn cơm. Hơn nữa, họ cũng không thể ăn nhiều như vậy.

Mà dưới ánh mắt dòm ngó của Công Lan Sâm, Tần Nhiên vẫn ăn uống tự nhiên.

Vì theo cậu thì hành vi này không hề xung đột với cái thân phận mà game đặt ra cho cậu. Căng lắm thì cũng chỉ khiến người khác nhìn vài lần thôi.

Phải biết rằng, cậu chỉ là một thám tử tư chứ không phải là quý tộc.

Nhưng với Công Lan Sâm thì đây lại là một cảm nhận khác.

Không thèm để ý ánh mắt của người khác, giữ vững tâm của mình, những điều này toát lên một chút đáng vẻ không màng hơn thua, danh lợi.

Hơn nữa, thực lực của Tần Nhiên lại không tệ, cũng có thanh danh tương đối cao.

Sau vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, Công Lan Sâm đã có thể xác định rằng cái thanh danh kia không phải là hư danh.

Có vẻ... là một cậu thanh niên không tệ!

Ông lão vừa nhanh chóng tiêu diệt đồng đồ ăn trước mặt, vừa âm thầm nghĩ.

Nhưng cách ông ăn rất khác với hành động ngẫu nhiên của Tần Nhiên.

Tuy ông ăn rất nhanh, nhưng vẫn cho người khác cảm giác tao nhã.

Là một người ngồi cùng bàn ăn, Tần Nhiên xem đây là lễ nghi của kỵ sĩ.

Sau khi ăn xong, cậu liền ngồi im chờ.

Tần Nhiên đến trường St. Paul vào lúc sáng sớm cũng không phải là để ngồi ăn với ông lão. Cậu còn có chuyện cần bàn.

Đương nhiên, việc gì thì cũng phải chờ ông ăn xong rồi mới tính tiếp.

Lễ nghi cơ bản như vậy, cậu vẫn hiểu được.

Mà với tốc độ của Công Lan Sâm thì cậu cũng không cần phải đợi lâu lắm.

5 phút sau.

Cổng Lan Sâm ăn xong lát bánh mỳ cuối cùng, bắt đầu dọn dẹp bàn ăn. Tản Nhiên rất tự giác phụ giúp ông công việc đó... Cậu đã hưởng thụ một bữa sáng rất thỏa mãn, nên đương nhiên không ngại dùng hành động để bày tỏ lời cảm ơn với Cổng Lan Sâm.

Công việc rửa sạch chén bát cũng chẳng tiêu tốn bao nhiêu thời gian của cậu.

Sau khi xong việc dọn dẹp tẩy rửa, Tản Nhiên và Cổng Lan Sâm lại ngồi trước cái nhà gỗ nhỏ.

Tản Nhiên muốn thương lượng nhiều hơn với Cổng Lan Sâm về chi tiết trong cái kế hoạch tối qua.

Tối qua hai người cũng không có đủ thời gian để bàn bạc sâu vào nên chỉ đưa ra một cái kế hoạch đại khái, thành ra bây giờ còn cần phải bổ xung rất nhiều chi tiết.

Nhưng cậu chưa kịp mở miệng thì ông lão đã há mồm trước:

“Tản Nhiên, đối với đồng súng ống đạn dược, cậu cảm thấy thế nào?” Cổng Lan Sâm hỏi đột ngột.

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Tản Nhiên sững sốt.

Theo phản xạ, cậu liền nghĩ đến từ “thử thách”, nhưng lại không có cách nào để xác định.

Bởi vì, cậu thấy câu hỏi này hơi đột nhiên.

Ít nhất, theo cậu thì trước khi hoàn thành cái nhiệm vụ phụ thì cái “thử thách” này không nên xuất hiện mới đúng.

Trong dự tính của cậu, chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ phụ rồi thì mới có thể khiến mối quan hệ của cậu và Cổng Lan Sâm trở nên thân thiết. Từ đó, cậu có thể đưa ra lời xin phép được học kỹ xảo của ông.

Tiếp sau đó nữa mới là lúc “thử thách” xuất hiện.

Hoặc là, bởi vì quan hệ đã rất tốt nên ông lão có thể miễn luôn “thử thách”, trực tiếp đồng ý dạy cho cậu kỹ xảo.

Cậu không hề xa lạ đối với hình thức chơi này.

Nhưng còn bây giờ?

Tản Nhiên chau mày.

Nhưng rất nhanh sau đó, Tản Nhiên liền tỉnh táo lại.

Bây giờ không phải là lúc cho cậu suy nghĩ vẩn vơ.

Tản Nhiên nhanh chóng kéo suy nghĩ về rồi suy xét câu hỏi của Cổng Lan Sâm.

Sau đó, cậu phát hiện ra rằng câu hỏi này rất khó trả lời.

Bởi gì cái thời đại mà đối phương trải qua đã phải kết thúc bởi vì sự xuất hiện của súng ống, đại bác.

Vinh quang của ông cũng lụi tàn trong làn bom đạn.

Nhưng đối với súng ống đạn dược thì đây chỉ mới là bắt đầu! Thậm chí, sau khi trải qua mấy trăm năm nữa thì cái thời đại súng ống cũng mới chạm gần đến thời kỳ hoàng kim của nó mà thôi.

Trong lòng cậu rất rõ ràng điều này.

Cho nên cậu rất khó đưa ra câu trả lời.

Cậu không thể nói rằng đây là guồng quay của lịch sử bên bất kỳ thứ gì cản đường nó đều sẽ bị nghiền nát không thương tiếc?

Tản Nhiên tin chắc rằng nếu mình nói như vậy thì cái mối quan hệ vừa mới tốt đẹp lên một chút của hai người sẽ trở nên ngượng nghịu.

Còn việc nói vài câu trái lương tâm lừa gạt ông ấy?

Sự thật luôn chiến thắng biện hộ!

Tản Nhiên tin tưởng rằng ông ấy không phải kẻ ngốc. Ông ta là vị kỵ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora nên đương nhiên là đã nhìn thấy rõ ràng những thay đổi xung quanh.

Lúc này, Tản Nhiên bị rơi vào thế khó xử.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Biểu cảm trên khuôn mặt Cống Lan Sâm cũng bắt đầu hơi không vui.

Sau đó, một chút không vui này biến thành tức giận.

Hiển nhiên, thời gian suy nghĩ quá dài của Tần Nhiên đã khiến đối phương không hài lòng.

“Cậu còn chưa nghĩ ra à?”

Rốt cuộc, 2 phút sau, ông ta đã lên tiếng hỏi.

“Không có!”

“Hoặc có thể nói là... tôi hơi không biết trả lời thế nào!”

Tần Nhiên lắc đầu.

Hai cái đáp án kia đều sẽ khiến người nghe không hài lòng. Nếu cho dù là cái nào thì đều không thể giúp cậu vượt qua “thử thách” thì thôi không nói cả hai còn tốt hơn.

Không đưa ra hai đáp án mất lòng kia thì cậu còn có thể dùng những câu nói khác để bù đắp lại mối quan hệ của hai người.

Suy cho cùng thì đây không phải là một game loại cố định sự lựa chọn!

Đây là game giả thuyết có độ chân thật gần như là 100% nên tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra!

“Ha ha ha!”

Sau vài giây im lặng, Cống Lan Sâm liền bật cười to khi cậu đang tự hỏi nên mở miệng tiếp thế nào bây giờ.

“Câu trả lời không tệ!” Ông ta nói.

“Hả?” Tần Nhiên ngăn người.

Cậu hơi không hiểu nguyên nhân.

“Kỷ nguyên thuốc nổ, động cơ hơi nước xuất hiện là điều không thể tránh khỏi! Cũng giống như thời đại của kỵ sĩ ngày xưa vậy!”

“Một kỷ nguyên bị hủy diệt thì chắc chắn sẽ mở ra một kỷ nguyên còn lộng lẫy hơn! Cho dù quá trình cũng không tốt đẹp nhưng đây là chuyện không thể thay đổi!”

“Nhưng mà, một vài truyền thống cần thiết phải giữ lại, như... lương thiện!”

“Cậu không thể trả lời đã chứng minh lương thiện trong con người cậu!”

Cống Lan Sâm mỉm cười, nói. Ánh mắt nhìn cậu của ông lão cũng có thêm ý khen ngợi, ông nói thêm:

“Tần Nhiên, cậu có thanh danh tương đối cao, có thực lực không tệ, khi đối xử với kẻ địch thì không hề nhân từ nhưng lại thiện lương! Tôi cho rằng cùng với việc tiến hành kế hoạch của cậu thì cậu còn có thể tăng thực lực của mình lên thêm nữa... Tuy hiện tại đã tiến vào thời đại của thuốc nổ, động cơ hơi nước nhưng một vài kiến thức cổ xưa vẫn rất hữu dụng!”

“Tần Nhiên, cậu sẵn lòng học những kiến thức đó từ tôi chứ?” Cống Lan Sâm nghiêm túc, hỏi.

“Đương nhiên rất sẵn lòng!”

Tần Nhiên không hề do dự trả lời, trong lòng hét to thật may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Phương pháp rèn luyện cơ thể và thuật

thích thoái

Chương trình huấn luyện của Cống Lan Sâm bắt đầu ngay lập tức.

Không có những nghi thức hay lễ rửa tội như Tần Nhiên tưởng tượng.

Cống Lan Sâm chỉ làm mẫu ba động tác vô cùng đơn giản.

Ngồi, nằm, đi.

Động tác ngồi là kiểu đứng tấn, nằm là dáng nằm như trẻ con còn đi là kiểu đi mà bầu ngón chân xuống đất.

Cống Lan Sâm vừa làm động tác vừa giảng giải vô cùng tỉ mỉ. Đặc biệt là có một vài chi tiết ông ta cứ lặp đi lặp lại vài lần.

“Tuy đây chỉ là những chi tiết nhỏ nhưng những chi tiết nhỏ này chính là tinh túy của bộ phương pháp rèn luyện thân thể này!”

“Khi ngồi thì xương sống phải thẳng, không được lác lư!”

“Khi nằm thì phải điều chỉnh nhịp thở sao cho thật dài, cơ thể co lại giống như trẻ sơ sinh!”

“Còn khi đi thì ngón chân phải bầu xuống đất, mỗi một lần di chuyển là phải cử động từ nhỏ đến lớn, sau đó lan ra toàn thân!”

... ..

“Cống Lan Sâm muốn dạy phương pháp rèn luyện cơ thể cho bạn. Bạn có muốn trả một điểm kỹ năng vàng để học không?”

“Có”!

Tần Nhiên nhìn dòng gợi ý của hệ thống, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng cảm xúc kia cũng không khiến cậu đắn đo chọn lựa.

Đến tận bây giờ, Tần Nhiên vẫn không biết điểm kỹ năng vàng có tác dụng gì. Nhưng nhìn cái chữ “vàng” kia là đã có thể hiểu rằng nó rất quý giá.

Nhưng đối với cậu bây giờ thì cho dù nó có quý giá cỡ nào mà không thể biến thành thực lực thì vẫn là thứ chẳng quan trọng gì.

Cậu cần phải mạnh lên trong thời gian ngắn nhất có thể.

Mà đây chính là một cơ hội!

“Học kỹ năng: Phương pháp rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora – cơ bản”

“Tên: Phương pháp rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất, tinh thần, cảm giác”

“Phân loại: Hỗ trợ”

“Hiệu quả: Bạn biết cách sử dụng những động tác, cách hô hấp đặc biệt để giúp chính mình mạnh hơn, toàn bộ thuộc tính +1”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Sức mạnh F+; Nhanh nhẹn F+; Thể chất F+; Tinh thần F+; Cảm giác F+”

“Ghi chú: Đây từng là môn học bắt buộc của các kỵ sĩ trong giáo hội Aurora, nó quyết định cấp độ của những kỹ năng khác!”

Một dòng nước ấm bọc phát ra từ tim Tần Nhiên.

Nháy mắt cái, dòng nước ấy đã tràn ra toàn cơ thể khiến cậu cảm giác như linh hồn cũng vừa được thực hiện nghi thức rửa tội thuần túy nhất.

Khi Tần Nhiên tỉnh táo lại thì cậu liền cảm nhận được được sức mạnh trong cơ thể lại tăng lên.

“Kỹ thuật rèn luyện cơ thể của giáo hội Aurora” gần như đã giúp cậu thay da đổi thịt chỉ trong tích tắc!

“Toàn bộ thuộc tính +1!”

Nhìn dòng miêu tả hiệu quả mà cái phương pháp này đem lại, Tần Nhiên liền cảm nhận được cái điểm kỹ năng vàng kia có giá trị cỡ nào.

“Thuộc tính: Sức mạnh E; Nhanh nhẹn E; Thể chất E; Tinh thần E-; Cảm giác D-”

Những lợi ích mà cái điểm kỹ năng vàng kia đem lại ở mặt thuộc tính đã vượt hẳn tổng cộng tất cả các kỹ năng khác đem lại.

Rốt cuộc thì thuộc tính tinh thần của cậu đã tăng lên.

Cậu phải hít sâu liên tục vài cái rồi mới có thể bình tĩnh lại được.

Sau đó, cậu nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên không thể tin được của Cống Lan Sâm.

“Cậu, cậu nắm được nó rồi?”

Vị kỹ sư kinh ngạc đến mức nói lắp bắp.

Tuy trước đó ông có nói là “cùng với việc tiến hành kế hoạch của cậu thì cậu còn có thể tăng thực lực của mình lên thêm nữa” nhưng ông ta tuyệt đối không nghĩ rằng cậu có thể nắm giữ được kỹ thuật này chỉ sau một lần làm mẫu của ông! Đã vậy còn có vẻ tương đối thành thạo!”

Điều này, điều này vượt qua sức tưởng tượng quá nhiều!

Phải biết rằng, cô bé Al Tilly mà ông vô cùng coi trọng cũng đã phải mất đến bốn năm thì mới đạt đến trình độ này.

Tuy Cống Lan Sâm cho rằng thiên phú của Tần Nhiên cao hơn Al Tilly một chút, nhưng đến mức này thì cũng quá cao rồi!

Trong phút chốc, vị kỹ sư đã hết sức kinh hãi.

“Từ nhỏ, tôi đã có khả năng học hỏi nhanh hơn người khác một chút!”

Nhìn Cống Lan Sâm, Tần Nhiên nói ra cái lý do thoái thác mà cậu đã chuẩn bị sẵn.

Không phải cậu cố ý lừa gạt ông.

Mà đây chỉ là vì bị buộc phải làm vậy.

Có một số chuyện cậu vĩnh viễn không thể nói ra.

Tần Nhiên thấu hiểu cụm từ “nói dối thiện ý” hơn từ khi chơi game này.

“Là vậy à?”

Cống Lan Sâm nhìn Tần Nhiên, trong ánh mắt có nghiền ngẫm, tìm tòi.

Không phải ông không tin lời nói của cậu, mà là do cái khả năng thiên phú mà cậu thể hiện ra quá mức khủng bố. Trong những quyển sách bí truyền của giáo hội Aurora có ghi lại rằng chỉ có những người được xem là “con của thần” thì mới có thể đạt đến trình độ này.

Nhưng những ghi chép có liên quan đến “con của thần” gần nhất cũng là 500 năm trước.

Thật sự đã quá xa, xa đến mức vị kỹ sư cuối cùng này không thể chứng thực được.

Nhưng có một điều có thể khẳng định là Tần Nhiên đã nắm giữ bậc cơ sở của “bộ kỹ thuật rèn luyện cơ thể của giáo hội Aurora” chỉ trong tích tắc.

Đối với vị kỹ sư đã rèn luyện bộ kỹ thuật này từ nhỏ thì những thay đổi của Tần Nhiên không thể giấu được ông.

Lòng hiếu kỳ khiến ông hơi không nhẫn nại được.

“Học tập nhanh hơn người khác?”

“Tôi còn một bộ kỹ năng phòng thân!”

“Nhìn kỹ!”

Ông ta nói.

Cống Lan Sâm không hề che giấu hay kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình. Vừa dứt lời, ông ta liền bắt đầu thực hiện một chuỗi động tác đá chân liên tục. Đồng thời, ông còn giáng giải từng động tác một.

“Cống Lan Sâm muốn dạy bạn thuật thích thoái Bối Tây Tập. Bạn có muốn trả một điểm kỹ năng vàng để học không?”

Tần Nhiên hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Cậu không hề nghĩ rằng có chuyện tốt như vậy!

Cậu thật sự muốn ôm chầm lấy Cống Lan Sâm một cái, nếu cái hành vi ấy không ảnh hưởng đến cái thân phận của cậu.

“Do mình đã kích phát cái chức năng bị che giấu nào à?” Tần Nhiên nghĩ thầm.

Thật hiển nhiên, Cống Lan Sâm làm như vậy đơn giản chỉ là do cậu có thể học xong bộ kỹ thuật rèn luyện cơ thể chỉ trong tích tắc.

Tần Nhiên ngay lập tức chọn trả một điểm kỹ năng vàng để học kỹ năng, rồi nở một nụ cười chân thành từ tận đáy lòng.

Thật là vật báu vô giá!

Tần Nhiên đánh giá.

Đối với câu hỏi có học “thuật thích thoái Bối Tây Tạng” hay không...

Đương nhiên là không có gì để phải do dự!

“Có!”

“Học kỹ năng: Thuật thích thoái Bối Tây Tạng – cơ bản”

“Tên: Thuật thích thoái Bối Tây Tạng – cơ bản”

“Thuộc tính liên quan: Sức mạnh, nhanh nhẹn, thể chất”

“Phân loại: Công kích”

“Hiệu quả: Hai chân của bạn sẽ trở nên linh hoạt hơn cả hai tay. Khi bạn công kích bằng hai chân lần thứ hai thì thuộc tính nhanh nhẹn +1”

“Tiêu hao: Thể lực”

“Điều kiện học tập: Đã học phương pháp rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora”

“Ghi chú: Bạn phải luôn nhớ rằng cấp bậc của kỹ năng thuật thích thoái Bối Tây Tạng không bao giờ vượt qua cấp bậc của kỹ năng phương pháp rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora!”

... ..

Kiến thức trong đầu và cơ thể đồng thời phối hợp với nhau.

Sau khi quá trình đó kết thúc, Tần Nhiên lập tức đá hai kích liên tục.

Đùng!

Hình ảnh của cái chân quét ngang giữa không khí tạo ra tiếng gió nặng nề.

Vào lúc này, sức mạnh, nhanh nhẹn của Tần Nhiên đều đã đạt đến cấp E. Nhưng dưới tác dụng của đặc hiệu “quyền Anh - Thành thạo ra đòn bằng hai chân” và “thuật thích thoái Bối Tây Tạng”, khi cậu công kích bằng chân lần thứ hai thì thuộc tính sức mạnh, nhanh nhẹn đã đạt đến cấp E+.

Đây là sức mạnh của quán quân môn cử tạ. Còn độ nhanh nhẹn E+ chính là tốc độ của quán quân bộ môn chạy nhanh!

Đùng! Đùng! Đùng!

Từng cái hình ảnh của chân cậu tán ra trước mặt Tần Nhiên. Có cái nhanh, có cái chậm, nhưng sức mạnh đều bằng hàng ngàn kí lô.

Cống Lan Sâm thì đứng bên cạnh trừng to hai mắt.

Con của thần!

Đây thật sự là con của thần!

Trong lòng Cống Lan Sâm hò hét.

Vào lúc này, cảm giác kích động đã không xuất hiện từ lâu trong người Cống Lan Sâm bỗng xuất hiện, nhưng lại biến mất ngay sau đó.

Rồi đau thương tràn ngập trái tim

Nếu cậu trai này xuất hiện ở thời điểm 50 năm trước thì...

Cho dù đã cố gắng kiềm chế nhưng cái suy nghĩ này vẫn xuất hiện trong đầu Cống Lan Sâm.

Sau đó, toàn bộ đều biến thành một tiếng thở dài.

Trong thế giới này làm gì có chữ “nếu” chứ.

Cống Lan Sâm lặng lẽ nhìn Tần Nhiên thi triển “thuật thích thoái Bối Tây Tạng”.

Bộ thuật thích thoái này không có thứ gọi là chiêu thức, tinh túy của nó nằm ở cách sử dụng sức mạnh của cơ thể người ra đòn. Nó là một loại phương pháp ra lực, giúp cho tốc độ của hai chân nhanh hơn.

Đương nhiên, nếu đạt đến một trình độ nhất định thì sẽ tạo ra những tác dụng ở các bộ phận khác.

Ví dụ như: Đôi tay!

Hiện tại Tần Nhiên chưa đạt được đến trình độ đó.

Nhưng Cống Lan Sâm tin rằng Tần Nhiên sẽ làm được điều đó nhanh thôi.

Dẫu sao thì cậu ta chính là con của thần nha!

... ..

Gần như trở nên sức cùng lực kiệt thì Tần Nhiên mới ngừng lại được.

Trong lòng cậu đương nhiên hi vọng Cống Lan Sâm dạy thêm cho mình vài kỹ năng nữa. Nhưng việc khiến cậu thất vọng là không hiểu tại sao trên mặt ông lão lại hiện lên một chút hoảng hốt, hiển nhiên ông ta đang không chú ý đến cậu.

Nhưng Tần Nhiên cũng không hề oán giận.

Suy cho cùng, dựa theo cách phân chia cấp bậc của sách kỹ năng thì “thuật thích thoái Bối Tây Tạng” hẳn là bậc ma pháp. Mà “bộ kỹ thuật rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora” thì chính là cấp hiếm! Đối với cậu, do dù có làm nhiệm vụ thất bại nhưng có thể học được hai thứ trên thì đã không có gì đáng tiếc nữa.

Đương nhiên, cậu tuyệt đối không có ý từ bỏ nhiệm vụ chính.

Hai tay của Tần Nhiên chống vào đầu gối, thể lực vừa tiêu hao gần như không còn giờ đã đang phục hồi nhanh chóng. Mà cơ thể của Tần Nhiên thì tự động hô hấp, vận động theo phương pháp rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội Aurora.

Theo nhịp hô hấp, dòng nước ẩm ướt tràn ra trong cơ thể cậu.

Rất kỳ diệu!

“Kỹ thuật rèn luyện cơ thể của kỵ sĩ giáo hội là cơ sở mà mọi kỵ sĩ đều phải luyện tập. Đây cũng là cơ sở của những kỹ xảo khác!”

“Nó cần có thời gian mài giũa thì mới có thể đạt đến độ cao cần thiết!”

“Mà đến khi nó chạm đến mức cao nhất rồi thì sẽ giúp ích vô cùng nhiều cho việc học tập những thứ kỹ xảo khác!”

Giọng nói của Cống Lan Sâm vang lên.

Giọng điệu đã xảy ra thay đổi rất nhỏ, nhưng ngay sau đó liền khôi phục bình thường.

Tần Nhiên không hề phát hiện ra một chút thay đổi ấy. Cậu vẫn vô cùng cung kính cảm ơn những lời dặn dò của ông lão cho dù hệ thống đã đưa ra những lời nhắc nhở này.

“Tần Nhiên, cậu đừng làm mai một khả năng thiên phú của mình!”

“Và cậu nhất định phải giữ vững lương thiện trong lòng mình!”

“Chúng ta cần làm việc chính rồi... Cái thằng khốn tên Evan kia!”

Cống Lan Sâm chỉ dùng giọng điệu tương đối nghiêm túc để căn dặn cậu thôi chứ không dùng vẻ mặt nghiêm khắc để cảnh cáo. Sau đó, ông liền chuyển đề tài đến việc chính...

Kẻ đang nhắm nhe cái kho báu ngàn năm của giáo hội Aurora!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Gài bẫy

Tần Nhiên đang lật xem một quyển sách cao tầm nửa người, vô cùng dày nặng được đặt trên một cái giá đặc biệt. Lâu lâu cậu lại ghi chép lại vài dòng vào một quyển vở khác. Mà xung quanh cậu thì có tầm trăm quyển sách cùng loại với quyển cậu đang lật xem.

Chúng đã bị lấy ra khỏi cái kệ sách của chúng rồi đặt đại dưới sàn nhà. Nhưng chúng không hề có một chút hư hao nào mà ngược lại còn được bảo quản vô cùng tốt.

Tần Nhiên không phải là loại người sẽ tùy ý phá hư sách vở.

Hơn nữa, cậu còn thỏa thuận với vị thủ thư của nơi này: Cậu có thể xem bất kỳ quyển sách nào cậu muốn, nhưng không được tạo ra bất kỳ hư tổn nào cho sách. Nếu không thì cho dù cậu có giấy bổ nhiệm vị trí cố vấn viên của cảnh cục trong tay thì cậu cũng sẽ bị đuổi ra khỏi đây.

Đương nhiên, trước khi bị đuổi thì phải bồi thường cái đã.

May mắn thay, trong nguyên một tuần nay cậu đã thực hiện cái thỏa thuận ấy rất tốt.

Ngoại trừ việc không có quá nhiều sức lực để sắp xếp lại cái đồng sách ấy về lại vị trí cũ.

Nhưng mặc cho ai nhìn thấy đôi mắt đỏ ửng cộng thêm vẻ mặt mệt mỏi của Tần Nhiên thì cũng không nổi khiến trách cậu.

Đối với một người không biết mấy ngày rồi không nghỉ ngơi đằng hoàng thì bạn còn có thể trách cứ người ta không đi xếp lại quyển sách mà phải hai, ba người cùng nhau khiêng thì mới có thể khiêng được lên giá sách sao?

Xoạt!

Cùng với tiếng lật trang sách, Tần Nhiên đã xem xong quyển sách cực kỳ dày nặng trước mặt mình.

Tần Nhiên cẩn thận dọn quyển sách không lồ xuống dưới sàn rồi lại khiêng quyển sách cuối cùng trong căn phòng lên giá đọc sách.

Trước khi mở quyển sách ra, cậu nhẹ nhàng mát-xa huyết thái dương đang căng lên một chút.

Thứ tạo ra vẻ ngoài dày nặng khủng bố của những quyển sách này phần lớn là vì công nghệ lạc hậu chứ nội dung trong những quyển sách dày nặng này cũng không quá nhiều. Vì có thể bảo quản được lâu hơn, mỗi trang giấy đều được chế tạo từ nguyên liệu đặc biệt nên độ dày của mỗi trang phải tầm 1 – 2cm. Nguyên một quyển sách tầm 50 – 60 trang thôi.

Nhưng đây chỉ là một quyển!

Hơn trăm quyển sách cộng lại thì phải tầm 5000 – 6000 trang. Đây là con số đủ để khiến bất kỳ ai đều phải chùn bước.

Đặc biệt là khi nội dung của những quyển sách này không phải là cùng một loại chuyên ngành.

Có lịch sử, tôn giáo, cũng có nhân văn, địa lý, mà phần lớn thì lại là thần thoại, truyền thuyết.

Đây hoàn toàn là một cái nồi lẩu thập cẩm!

Cho dù cậu là một nhân loại sống trong cái thời đại mà thông tin nhiều như nước biển thì đối với đồng sách có kiến thức hỗn tạp này cũng phải đau đầu nhức óc.

Nhưng, cậu nhất định phải hoàn thành việc đọc tất cả đồng sách này.

Bởi vì đây là một phần trong kế hoạch của cậu!

Cậu cần phải khiến cho cái kẻ đang dòm ngó kho báu mất tích của giáo hội Aurora tin rằng cậu đã tìm ra nó.

Chỉ dựa vào mỗi cái thân phận thám tử của cậu là không đủ!

Cậu cần phải dùng đủ nhiều hành động thực tế để đánh lừa đối phương!

Và cái việc đọc sách mà cậu đang thực hiện chính là một hành động trong chuỗi hành động đó, hành động ghi chép lại cũng vậy.

Còn việc cái kẻ tham lam kia có nhìn thấy hay không?

Tần Nhiên thấy vấn đề này không có gì đáng để nghiền ngẫm.

Từ đâu mà kẻ kia có được tin tức về kho báu ngàn năm của giáo hội Aurora?

Sách!

Có lẽ là sách cổ truyền từ đời này qua đời kia của một vài gia tộc.

Cũng có thể là trong lúc vô tình nhìn thấy trong một quyển sách nào đó.

Hoặc là có người kể về cái kho báu ấy cho kẻ kia nghe.

Nhưng cho dù là cái nào đi nữa thì để xác minh thông tin, đối phương tất nhiên cần có càng nhiều nguồn tin khác.

Mà còn có chỗ nào tốt hơn cái thư viện có lưu trữ số lượng rất nhiều sách về lịch sử cơ chứ!

Và đương nhiên là đối phương sẽ thật cẩn thận để không ai phát hiện ra hành động của mình.

Cho nên, trong lòng cậu đã biết rõ ai mới là chủ nhân thật sự của cái thư viện trên danh nghĩa là thuộc về hội đồng ủy viên thành phố quản lý này.

Từ lâu, đối phương đã thể hiện thế lực lo toan của mình ra.

Cảnh sát trưởng John đã mất tích một tuần nên đáng lẽ phải gây ra sóng to gió lớn trong cái thành phố này.

Nhưng không! Một mệnh lệnh mật của hội đồng ủy viên thành phố chỉ thị xuống đã khiến mọi thứ trở nên sóng yên biển lặng.

“John đã được phái đi chấp hành một nhiệm vụ bí mật!”

Một câu vô cùng đơn giản đã xóa tan nghi ngờ của mọi người.

Nếu không phải Tần Nhiên biết John đã đi làm gì thì chắc cũng đã bị cái mật lệnh đó đánh lừa.

Giống như vị phó cảnh trưởng Lestrade vậy.

Vị phó cảnh trưởng này đã dồn toàn bộ lực chú ý vào cái bọn băng đảng nên mỗi ngày đều không ngừng đi gây rối cái bọn kia.

Cái hành động đó của Lestrade có chứa lòng kiên trì với chính nghĩa, cũng có lòng cạnh tranh.

Cạnh tranh với cảnh sát trưởng John!

Đối với việc này, cậu không ý kiến gì cả.

Nhưng cậu lại trở nên cảnh giác hơn nữa với cái kẻ dòm ngó kho báu kia.

Chỉ một câu mật lệnh nhẹ nhàng băng quơ đã khiến cho sự chú ý của vị phó cảnh trưởng có thể gây ra phiền phức cho kẻ kia dời đi hoàn toàn.

Cái thủ đoạn này lại một lần nữa chứng minh rằng thân phận của đối phương không hề đơn giản.

Trên thực tế, từ ngày đầu tiên cậu bước chân vào cái thư viện này thì cậu đã nhận ra có một ánh mắt khác lạ nhìn mình.

Ánh mắt kia đã được che giấu rất tốt, nhưng đối với người có thuộc tính cảm giác D- như Tần Nhiên thì vẫn là vô cùng rõ ràng.

Tính cảnh giác siêu người thường đã đủ để giúp cậu có thể nhận ra có kẻ đang hòa mình trong bóng tối nhìn trộm cậu.

Nhưng, Tần Nhiên đã không hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì, cậu biết rõ rằng người kia chỉ là một thủ hạ của kẻ kia.

Một thủ hạ cực kỳ đắc lực.

Chỉ cần dùng tầm nhìn ngoại vi nhìn thôi thì cậu đã suy đoán ra người kia phải có thân thủ rất tốt.

Cơ thể cao tầm 2m, cho dù có ngồi ở chỗ kia cố gắng khom lưng xuống để người khác có cảm giác như người ấy bị gù, nhưng bộ quần áo rộng thùng thình vẫn không thể nào che giấu được cái cơ thể đầy cơ bắp kia.

Cái cánh tay thô to, chắc khỏe như bắp đùi của người khác đã đủ để nói lên khả năng đánh đối kháng vô cùng mạnh mẽ của đối phương.

Hơn nữa, kỹ xảo đứng trong bóng tối của đối phương cũng phải đạt đến cấp bậc sơ cấp của kỹ năng “đi lên lút”.

Tần Nhiên không thể phán đoán ra được rằng đối phương có biết những kỹ xảo công kích đặc biệt hay không.

Nhưng cái cơ thể cường tráng kia phối hợp thêm kỹ năng “đi lên lút” thì đã khiến cậu liên tưởng đến vị kỳ sĩ cuối cùng của giáo hội Aurora.

Cho dù người này không mạnh như Công Lan Sâm.

Nhưng cũng không thể kinh thường.

Càng quan trọng hơn là: Cái kẻ có tên là Evan đó rốt cuộc là có bao nhiêu thủ hạ như vậy?

Cái câu hỏi này đã nằm trong đầu cậu từ đầu tuần trước.

Bởi vì, điều này là yếu tố mấu chốt quyết định cái kế hoạch của cậu có thành công hay không.

Kẻ kia không giống loại người sẽ tự đặt bản thân vào tình huống nguy hiểm.

Cho dù vô cùng nắm chắc thì kẻ kia tuyệt đối sẽ dẫn theo người.

Nếu chỉ là một thủ hạ như người này thì còn được, nhưng nếu bốn, năm người? Thậm chí còn nhiều hơn nữa thì sao?

Tuy dựa vào cách làm mờ mắt những kẻ đầu đường xó chợ như Tư Ốc Kha, Lỗ Tư Hân làm việc cho mình thì có thể kẻ kia không có rất nhiều thủ hạ đắc lực. Nhưng ai có thể cam đoan rằng đây không phải là bẫy của kẻ kia?

Cho nên, cậu càng cẩn thận hơn nữa.

Không chỉ cẩn thận đọc từng quyển sách, mà còn ghi chú lại không hề câu thả... Cho dù kẻ kia chỉ có thể kiểm tra những sách mà cậu đã đọc chứ không thể kiểm tra vở ghi chú của cậu thì cậu vẫn làm.

Hít một hơi thật sâu, Tần Nhiên mở quyển sách cuối cùng ra.

Cho dù chỉ là làm bộ làm tịch nhưng cậu cũng phải diễn như thật.

... ..

Trước khi sắc trời hoàn toàn tối đen, trưởng thư viện bước đến gần cậu.

“Tần Nhiên tiên sinh, chúng tôi sắp đóng cửa!” Đối phương đến để nhắc nhở cậu.

“Được rồi! Tôi xong liền đây!”

Tần Nhiên vừa nói, vừa nhanh chóng chép lại nội dung trong trang sách vào quyển sổ tùy thân của mình. Sau khi cậu làm xong hết thì cậu liền nhìn trưởng thư viện, cười nói:

“Cảm ơn ngài đã giúp đỡ trong một tuần qua!”

“Thế nào? Có thu hoạch gì không?”

“Vâng, có thu hoạch rất lớn. Hôm nay là ngày cuối cùng tôi đến đây. Xin được cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của ngài thêm một lần nữa!”

“Không có gì, chuyện nhỏ mà!”

Sau khi nói vài câu, Tần Nhiên liền tạm biệt trưởng thư viện. Có người chuyên môn dẫn cậu rời khỏi cái thư viện dưới lòng đất này, rồi còn nhìn theo cái xe ngựa chở cậu rời khỏi.

Một lát sau khi cậu rời khỏi, vị trưởng thư viện kia cũng lên xe ngựa rời đi.

Mười mấy phút sau, xe ngựa chở vị trưởng thư viện đi vào một cái ngõ bí ẩn nằm sau khu phố thương mại.

Sau khi trải qua ba lần kiểm tra, vị trưởng thư viện kia được một người đàn ông vạm vỡ cao tầm 2m dẫn vào một căn phòng tối tăm.

“Kính chào ngài!”

Trưởng thư viện cúi người xuống cung kính chào hỏi một người ngồi sẵn bên trong, bị bao trùm trong bóng tối của căn phòng.

“Thế nào?”

Một giọng nói trầm thấp phát ra từ trong bóng tối.

“Tất cả những tư liệu mà Tần Nhiên tìm đọc đều là về giáo hội Aurora ở thời đại kia. Hẳn là có thu hoạch... Hẳn đều ghi chép lại trong quyển sổ của hân!”

Trưởng thư viện tí mỉ báo cáo, hơn nữa còn tự cho là thông minh mà đưa ra một ý kiến.

“Chúng ta có thể cho người đi trộm quyển vở kia về!”

Nhưng, cái ý kiến này lại khiến cho người đang ngồi trong bóng tối không vui.

“Người muốn ta nghe theo sai bảo của người à?”

Đối phương nói, giọng điệu bình thường.

Nhưng câu nói kia lại khiến vị trưởng thư viện mồ hôi lạnh nhễ nhại.

“Thưa, thưa ngài. Ngài biết là tôi không hề có ý đồ đúng không ạ!”

Trưởng thư viện quỳ xuống, toàn thân run rẩy, trả lời.

Trưởng thư viện biết thân phận của đối phương đại biểu cho thứ gì nên trong lòng đã hoàn toàn bị sợ hãi tràn ngập.

Nhưng, có vẻ lời cầu xin kia không hề tạo ra tác dụng gì.

“Trout!”

Đối phương nhẹ giọng kêu gọi. Sau đó, hân ta bắt đầu cúi đầu suy nghĩ.

Người đàn ông vạm vỡ cao tầm 2m kia xuất hiện trong căn phòng, quơ tay một cái đã bắt lấy cần cổ của vị trưởng thư viện rồi bóp chặt.

Rắc!

Một tiếng giòn tan vang lên.

Sau đó, vị trưởng thư viện kia đã bị bẻ gãy cổ. Thi thể bị ném ra khỏi phòng.

Từ đầu đến cuối, cái người đang ngồi trong bóng tối kia chưa từng ngẩng đầu lên dù chỉ một chút.

Hoàn toàn không để ý đến.

Đối với hân thì trưởng thư viện chết cũng giống như một con ruồi chết rồi thôi, không có gì khác biệt.

Đương nhiên, bình thường hân ta cũng không “nghiêm khắc” như vậy!

Nhưng sau khi trải qua một lần phản bội thì hân cho rằng điều này là cần thiết.

“Tur Ốc Kha, Lỗ Tư Hân!”

Ngồi trong bóng tối, người kia cứ lăm bầm mãi hai cái tên này.

Từ những mật báo mà hân có được thì có vẻ hai thằng kia đã hoàn toàn quy phục dưới trướng của đại thám tử kia.

Còn về vấn đề tại sao?

Đương nhiên là vì vị đại thám tử kia có khả năng dẫn theo chúng nó tìm ra kho báu của giáo hội Aurora hơn hân.

Hân biết rõ lòng tham của hai thằng kia.

Hơn nữa, hân vẫn luôn lấy thứ đấy để khống chế chúng nó.

Hân cho rằng mình đã làm rất tốt.

Nhưng hiện thực lại tát mạnh vào mặt hắn một cái.

Hai thằng khốn kia dám phản bội hắn!

Hắn thề là sẽ cho hai thằng khốn kia biết kết cục của kẻ dám phản bội hắn sẽ thảm cỡ nào.

Nhưng, hắn sẽ còn tận sức dạy bảo cái kẻ dám dụ dỗ hai thằng ngu kia phản bội hắn hơn nữa!

“Tần Nhiên!”

Hắn kinh thường hừ một cái.

Tiếp theo, hắn liền phát ra vài cái mệnh lệnh.

Đêm yên ắng lập tức cuộn trào lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Lao Tù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.